

உ

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுரணம்,

என்று வழங்குகிற

திருத்தொண்டர்புரணம்.

சேக்கிழார்நாயனார்

அருளிச்செய்தது.

இஃது

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்களால்

காண்ககாலமமைபார்புரணமவரையில் பரிசோதித்து,

ஹவொருபுரணத்துக்கும் இறுதியில்

அவர்களால் எழுதப்பட்ட குசனந்தொடு

மேற்படிநூ

சதாசிவப்பிள்வாயால்

செனப்பாட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை ரூபா - 2.

(Copyright Reserved)

1881

௨௭ சூரனங்களில் சிலபாகம மர்றயி எழுதவேண்டிம் என்னுங்
கருத்துக்கொண்டிருந்த ஐயாவவாகள அக்கருத்து முறறுமுன சிவப
தம் அடைந்துவிட்டமையால் அவை முன்னெழுதியிருந்தபடியே பதிப
ரிக்கப்பட்டன.

சூ சீ ப த் திர ம்

முதற்காண்டம்.

புராணம்.	பகம.	புராணம்.	பகம
பாயிரம்.			
க. திருமலைச்சருக்கம்.	எ	அரிவாட்டையநாயனாபுராணம்	நாசஉ
திருமலைச்சிறப்பு	அ	ஆனாயநாயனாபுராணம்.	நாசடு
திருநாட்டுச்சிறப்பு.	யஅ	ச. முமமையாலுலகாண்டச்சருக்கம்	
மங்கிதகண்டபுராணம்	கஉ	மூத்திரநாயனாபுராணம்.	நாடுக
திருக்கூட்டச்சிறப்பு	கக	முருகநாயனாபுராணம்.	நாடுஅ
தடுத்தாடகொண்டபுராணம்	கக	உருத்திரபசுபதிரநாயனாபுராணம்.	நாசக
உ. திலலைவாழந்தணாச்சருக்கம்.		திருநாளைப்போவார்நாயனார்	
திலலைவாழ்தணாபுராணம்.	ருச	புராணம்	நாசக
திருநீலகண்டகாயனாபுராணம்.	கச	திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார்	
இயற்பகைநாயனாபுராணம்	எக	புராணம்.	நாசக
இளையான குடிமாறநாயனாபுராணம்.	எஎ	சண்டேசநாயனாபுராணம்	நாஅக
மெயப்பொருளாயனாபுராணம்	அஉ	டு. திருநின்றச்சருக்கம்.	
விறமலிண்டநாயனாபுராணம்	அக	திருநாவுக்கரசநாயனாபுராணம்	நாசக
அமரநீநிராயனாபுராணம்.	அக	குலசுநிறைநாயனாபுராணம்	உசடு
க. இலைமலிந்தச்சருக்கம்.		பெருமிழலைகுறாமநாயனார்	
எறிபத்தநாயனாபுராணம்.	கக	புராணம்.	நாசஅ
என்திரநாதநாயனாபுராணம்.	நாஉ	காரைக்காலமமையாபுராணம்	உடுய
கண்ணப்பநாயனாபுராணம்.	நாஅ	அப்பதியழகனாயனாபுராணம்.	உடுஎ
குலகுலியக்கலயநாயனாபுராணம்	நாசக	திருநீலக்கநாயனாபுராணம்.	உசக
மானக்கஞ்சாநாயனாபுராணம்.	நாசக	நமிநந்தியழகனாயனாபுராணம்.	உசடு

உ

கணபுதினை

திருச்சிற்றம்பலம்.

உபோற்காதம்.

அநாதிமலமுத்தபதியாகிய பரசிவன தமக்கு ஓர் பிரயோசனமுங் குறியாது அநாதிமலபெத்தராகிய ஆனமாகருக்கு மலர்க்கமும் சிவததுவிலக்கமும் சித்திக்ருமபொருட்டு, பெருங்கருணையினாலே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் எனனும் பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணுவா, அவற்றை, படைத்தலாவது சென்முடைய பிராணிகளின் சமூகமாயும், போகோபயோகிகளாகிய பரிசுராகங்களோடு இணங்கத்தாயும், இருக்கின்ற சகத்தை அநாதவந்த நானூவியோனிகளில் உற்பலிப்பித்தல். காத்தலாவது தனதிச்சையாற்றுகெகப்பட்ட சாவலோகத்தையும் தத்தம் விடயத்தில நியோகிக்க நிறுத்ததல். அழித்தலாவது சகத்தைச் சகத்தி யோனியில் ஒடுக்கல். மறைத்தலாவது தத்தம் வாசனைக்குத் தக்க போகத்தின் வழுவாதிருக்கச்செய்தல். அருளலாவது தீக்ஷகிருத்தியமாகிய அனுகிரகம்

இப்பஞ்சகிருத்திய கருத்தாவாகிய பதிக்கு உரிய முக்கிய குணங்க ளாவன கருவருணை, திருத்தி, அநாதிபோதம், சுவதாதிரதை, அலுப்த சத்தி, அநாதசத்தி என்னும் ஆறுமாம். இவை தமிழின் முறையே முற்றறிவு, வரம்பிலின்பம், இயற்கையுணர்வு, தன்வயம், குறைவிலாற்றல், வரம்பிலாற்றல் எனப்படும். எல்லாப்பொருள்களையும் புலப்படக்கூடாது அறிவு உள்வழியலவது எல்லாதொழிலும் இயற்றுதல் கூடாமையின் முற்றறிவும், தமதனுபவத்தின்பொருட்டுப் பிறிதொன்றினவேண்டிற் பரிபூரணத்தன்மையெடுப்பே கடவுட்டன்மை கெட்டுப்போதலின் வரம்பிலின்பமும், முற்றறிவுடையவழியும் அஃதநாதியன்றி அவாந்தரத்தில்வந்ததேற் காரணபூவகமாய் வந்ததெனின் வரம்பின்மைக்குற்றமும் காரணயின்னிவந்ததெனின் காரண காரியநியமயின்மைக் குற்றமும் அடுக்குமாதலின் இயற்கையுணர்வு, பிராவயமுண்டேற் பாசத்தையுமுண்டாகி வேண்டியதெய்தாமையும் வேண்டாததெய்தலும்கிய குற்றம்பற்றதலின் தன்வயமும், ஆற்றல்குன்றுமாயின் எக்காலததும் எத்தேசத்தும் இளைப்பின்றித் தொழிலியற்றுதல் ஏலா மையிற் குறைவிலாற்றலும், அவ்வாற்றல் வரம்புப்பட்ட பரிமாணமுடையதாயின் வரம்புப்பட்ட தொழிலியற்றல் கூடாமையின் வரம்பிலாற்றலுமாகிய இவ்வறுகுணங்களும் பதிக்கு இன்றியமையாமையாகணக, அப்பதியான

வர், அநாதியே" உள்ளமுற்றறிவு முற்றுத்தொழிலாகிய சிவத்துவம்இயைதலாற்றான், சிவத்துவம்என்னும் அதிசுத்தம் இயைதலாற்றான், ஸ்ரீ என்னுந்நாதுகிடத்தலெனப்பொருள்படுத்தலின் இறுதிக்காலத்து உலகமெல்லாம்தம்மிடத்து ஒடுங்கிக்கிடத்தலாற்றான், சம்சனங்களுடைய மனங்கள் தம்பாறகிடத்தலாற்றான், பரி என்னுந்நாது மேலிவித்தலெனவும் கூருவித்தலெனவும் பொருள்படுமாதலான் ஆனமாககளின் பாசத்தியை மெலிவித்தச சிற்சத்தியைக் கூருவித்தலாற்றான், காந்திப்பொருடரும் வஸ்ரி என்னுஞ்சொல் வாண் விபரியய முறத்தலாற்றான், சிவனெனப்படுவா.

அச்சிவனதுஆளுகையினாலே அவ்வான்மாக்கள்கர்மாநுசாரமாக நால்வகைத்தோற்றமும், எழுவகைப்பிறப்பும், எண்பத்தானானு தூறியிர யோனிபேதமும் உடையராயப்பிறந்திறநது உழுவகாலத்திலே, முன்னாப பௌத்தம் முதலிய புறச்சமயங்களிலே நின்று அவ்வசமய நூல்களில் விதித்தபடி ஒழுக்குவாகன. அப்புறச்சமயங்களுக்கு, அவரவராலே சொல்லப்பட்ட காத திருகாரணங்களை அகிஷ்டித்துக்கொண்டு அநதக காததிறுகாரண சொருபியாய் இருந்து, சிவனே அருள்செய்வா அது " அறிவினான் மிக்க வறுவகைச் சமயத் தவ்வவாக கவகே யாரருள் புரிந்து - வெறியு மாகட லிலவகையா கோனேத் துவ்வக மாலவகைக் கீழ்நாத திடடுக - குறிகொள பாடலினினனினசை கேட்டுக கோல வாளொடு நானது கொடுத்த -செறிவு கண்டுநின்றிருவடி யடைந்தேன செழுமப்பொழிறிறுப புனகூரு ளானே " எனனுஞ் சுந்தரமூர்த்திநாயனார தேவாரத்தாலும், "அறுவகைச் சமயத் தோகரு மவ்வவா பொருளாய வேறாக - குறியது வுடைத்தாய வேதா கமங்களின் குறியிறத்தவ - கறிவினி லருளான மணனி யுமனையோ டப்ப னாகிச - செறிவொழியாது நின்ற சிவனடி சென்னி வைப்பாம் " எனவும் "யாதொரு தெய்வவககொண்க ரத்தெய்வ மாகி யவகே - மாதொரு பாக னாதாம் வருவாமற நத்தெய்வங்கள் - வேதனைப்படுமி நகரும பிறகருமேல் வினையுஞ் செயயுமாதலா லிவையி லாதா ன்நிந்தருள செயவ னனறே " எனவும் வருஞ் சிவருளான சித்தித் திருவிருத்தவகளாலும் அறிக.

புறச்சமயங்களிலே நின்று செயத் புண்ணியங்களினாலே, பின் வைதிக மார்க்கத்திலே புருந்து, வேதத்திலும் அதன வழிநூலாகிய மிருத்திமுதலிய வற்றிலும் பிராமணாமுதலிய காஞ்ரு வருணத்துக்கும் பிரமசரியமுதலிய நானகாச்சிரமத்துக்கும் விதித்த பசு புண்ணியங்களைச்செய்து, சுவாககத்திற சென்று போகத்துயத்து, மீண்டு பூமியிலே பிறப்பாகன அவாகன் முன்செய்தவை திக புண்ணிய மிருதியினாலே சைவாகமத்தால உணர்த்தப்படும் சைவத்திற் பிரவேசித்து, சரியை கிரியை யோகங்களை முறைபயி அதுட்டித்து, அவற்றின் பலவங்களாகிய சாலேரக்கிய சாமீப்பிய சாருப்பிய பதங்களைப்பெறுவார்கள. அவாகளுள், போகத்திலே வைராககியம் உற்றவாகன திரும்பப் பூமியில் வாராது சிவானுககிரகத்தினாலே பரமுத்திமாண்களாவாகன; போகத்திலே வைராககியம் உருத்தவாகன திரும்பப் பூமியிலே பிறந்து, சிவருளாணத்தைப் பொருநதி, பரமுத்தியாகிய சிவ சாயுச்சியத்தைப் பெறுவாகன. இதற்குப் பிரமாணம், சிவருளிப்பிரகாசம். " இப்படி யவத்தை யோணாந்தெய்தியே பிறப்பி ரப்பாம் - வெப்புறுவ காலத் தன்னில் வேதத்தின் வழியத்தறிப் - பொயப்பொருட் சமயத் தன்னிற் புரிநதிடுக தவத்தினாலே - தப்பிலா வேதஞ் சொன்ன சமயத்தைச் சாரந்து நின்றே. வன்னமோச் நானகினுக்கு மாசிலாச் சிரமக் கட்டுஞ் - சொன்னவா றிடறி லாதே செய்துபின் சுவர்க்கத் துய்த்தப் - பின்னமா நிலத்தின் வந்து சிவதன்மம் பெரிதென்றெண்ணி - முன்னையா கமங்கள் சொன்ன படித்தவ முயல்வ மென்றே என்

னியோர் குருவைச் சேர்ந்தே பெழில்பெறு சமய தீகை - நண்ணியே சரியை தண்ணை நவையற வியற்றி யததாம் - புண்ணிய சிவலோ கத்தைப் பொருந்தியவ குள்ள போக - மண்ணலா ருளுப் பெற்ற தருந்திமே லவனிமீதே, உதித்தருள்செய குருவாலே விசேட தீகை யற்றுணர்ந்து சிவபூசை யுணமற் செய்தே - துதித்திடுந் சாமிபஞ் சிவனபாற் பெற்றுத் தயத்திடுவா பெருமபோகந் தொலைந் காலே - நதிச்சடையா னுருளாலே புலியின்னணி நாடரிய சிவயோக மியற்றி நனரூயத் - திதிகொழிவாந் காலமுறு மனவு மந்தச் சிவனுடைய சாரூபஞ் சொநது நின்றே ஆகத்தி லாகையில ராகிச் சற்று மனவிறந்து மேனமேலு மடைவ தான-போகத்திற பற்றிலரோ யாகிலுல கெல்லாம் பொன்றிடுநகா விவாதாமும பொருத்திடுவா முததி - மோகத்தை ததவிராதோர் பிணைசிருடடி கால முளைதலவகிற குருவாலே முததிபெற மலத்தின்-பாகத்தை யடைந்ததறை சதநிபதிந் திடவே பரஞானத் தான்முததி பலிக்குமவா பாலே ” எ-ம சிவஞானசித்தியா “ தானமியா கந்திர்தத மா சசிரமந் தவநகன சாநதிவிர தங்கனம் யோகநகன சரித்தோ - நீனமிலாச சுலாகதமபெற நிமைபபளவின மீனவ - நீனியோ ககிசியா சரியையினி னினறே - ருனமிலா முததிபதம பெற்றறலக மெல்லா மொடுங்கும்போ தான முனிலா தொழியினுற ப வித்து - ஞானநெறி யடைந்தடைவா சிவனையவரு நாதனே முன்னிறந் னனனுருவா நற்றானே ” எ - ம கோயிற்புராணம். “ சுருதிவழி யொழுக்கினாகன சுவாகசுதா ராகமுநாற் - சரியையகிரி யாயோ கா சாலோக சாமிப - வருவுவமை யினராக வசுவதுமெம முடனாகும் - பெருகியஞா னிசனெமமைப பெற்றாபோக நற்றானே ” எ-ம சிவதருமோத்தரம் “ இருவினை யுணர்ந்த புத்த ரவாமுத லிகலும் லாத - தெரிசன மனைத்தஞ் சொந்தா சிவசம யத்தைச் சோவாரா - பொருவிவீர் புகன்ற வாககிற் கரும் நன நெறியும் புககே - விசுவவா ஞான யோகம் விடுவாமெய் யடைவா மெய்யே எடுத்ததோ ராககைச தனனி விருணமல சத்தி தண்ணை-தடுத்தருள சைவ தூவின் சாதன மதனைத் தளளி - விடுதலுவி் நற்ற தூவின் சாதனம் விருமபு வாரமுன் - னடுததவா ரமுதம் விட்டுப் புறகையா தரிப்பா ரன்றே. ” எ-ம. வருமாறுகாண்க

இது காறுங கூறியவாற்றால், சைவசித்தாந்தத்தன்றிப் பரமுந்தி சித்தியாது என்பதும், அப்பரமுத்திக்குச் சாதனம் சிவஞானமே என்பதும், அச்சிவஞானத்தைப் பயப்பன சரியை முதலிய முன்னுமே என்பதும், வேதத்துள் விதித்த வேளவி முதலியன கெல்லாம் அந்தியமாகிய காமியநகனைப் ப : அபன என்பதும் பெறப்பட்டன. வேளவி முதலியன ஞானத்தைப்பயவா : மாததிரையேயன்றி, தீவினைபோல அது பசுமவொட்டாது தடைசெய்து நறலும் உடையனவேயாம் ஆதலால், தீவினைகள் இருபடி விலங்கும், வேதத்துள் விதித்த வேளவிமுதலிய நலவினைகள் பொனவிலங்கும் போலத் தமமுட் சமப்படுத்த உணராத பானமையவெனக். வேளவி முதலிய தரும் ககளின் பயனாகிய இனபம் முன்பசித்து உண்டு பின்னும் பசிப்பாணுக்கு அவவுண்டியால் வரும் இனபத்தைப் போலும். அவ்வேளவி முதலியன போல அனுபவ மாததினாபாற கெடுதலின்றி மேனமேல முறகி வளாகுன வாகிய சரியை கிரியை யோகங்களால் எய்தப்படும் சிவஞானம் பசித்து உண்டு பின்னும் பசித்தலிலலாத தேவாகளுக்கு அவ்வமுத வுண்டியாலாய பயனைப்போலும். அவ்வமுத வுண்டி நகா தினா முப்பினி நிலபெறுதலாகிய பெரும்பயனைத் தருதனமாததினாயேயன்றிப் பசித்தலாகிய அகாந்தரப் பயனையுந் தருதலபோல, சரியை முதலியனவும் சிவஞானத்தைப் பயத்தல மாததினாயே யன்றித் தத்தம் பத முததியாகிய அகாந்தரப் பயனையும் பயப்பனவாம்.

மேற் கூறிப்போந்த சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களுள்ளும், சரியை கிரியை என்னும் இரண்டும் கூடி, சிவதருமமென ஒருபெயரான வழங்கவும் பெறும். அநதச் சிவதாமம் மெல்வினை வல்வினை என இருவகைப்படும். அவற்றுள், மெல்வினையாவது சைவாகமத்திலே சூரியை கிரியைகளுக்கு விதித்த வழி ஒழுகும் விதிமராக்கம். வல்வினையாவது அவ்விதிமாக்கத்தில் வழுவாது நின்று அந்நிலையின முகிர்ச்சியினாலே பின்னுண்டாகிய பிறப்பின கண்ணே சிவனிடத்தில் எல்லையின்றி எழுந்த அநிதீவிரமாய் முறுகிவளரும் அன்பின் பெருகத்தினாலே உலகநெறிகடந்து ஒழுகும் பததிமராக்கம். இத்தற்குப் பிரமாணம் திருக்களிற்றுப் படியாரா “நல்லசிவ தன்மத்தா எல்லசிவ யோகத்தா - எல்லசிவ ஞானத்தா ஞானிய - வல்லதது - லாஜா னு மனபுசெயினாகே தலைப்படுவகா-ணானுந் காணு வரன்.” எ-ம். “மெல்வினையே யென்ன வியனுலகி ஞாங்கரிய - வல்வினையே யெனன வருமிரண்டு - சொல்லிற் - சிவதன்ம மாமதளிற் சென்றதிலே செலவாய - பவகனம் நீங்கும் படி” எ-ம். “ஆதியை யாச்சித்தந் கங்கமு மங்கங்கே - தீதி லறம்பலவுரு செய்வனவும் - வேதியனே - நலவினையா மென்று நமக்குமெளி தானவற்றை - மெல்வினையே யென்றதுநாம் வேறு.” எ-ம். “வரங்கடருளு செய்ய வயிரவாகுத் தங்கன் - கரங்களிளு வன்றுகறி யாக - விரங்காதே - கொலவினையே செய்யுந் கொடுவினையே யானவற்றை - வல்வினையே யென்றதா மற்று.” எ-ம். “பாதகமே யென்றம் பழியென்றம் பாராதே - தாணையை வேதியனைத் தாளிரண்டு - சேதிப்பக - கணடசா தாமாம் பரிசளித்தா கண்டாயே - சண்டசா தருசெயலாற றுன.” எ-ம் “செய்யி லுருத்த திருப்படி மாற்றத்தினை - யைய விதுவழுது செய்யெனவே - பையவிருந் - தூட்டி யறப் பதற்கே பூட்டி யறுத்தவரை - நாட்டியுரை செய்வதே நாம்” எ-ம்-வரும்

இங்ஙனங் கூறிய சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களிலே நின்று முதல்திபெற்ற மெய்யடியார்களுட் சிறந்த தனியடியாரா அறுபத்து மூவரும் தொகையடியாரா ஒன்பதின்மனமாகிய திருத்தொண்டா எழுபத்திருவருடைய சரித்திரத்தை, கண்காசையின் கண்ணே ஆனந்த நிருத்தருசெய்தருளும் கருணைநிதியாகிய சிவனது திருவருளினாலே பசு கரணமெல்லாந் சிவகரணமாய் பிழைப்பெற்ற சிவாதுபுத்திமாகிய குன்றத்தாச சேக்கிழார் நாயனார், தமிழலகம் உயர்த்தபொருடும், திருத்தொண்டா புராணம் எனப்பெயர் தந்து விரித்தருளிச்செய்தாரா இப்புராணம்தன்னை ஒதல கேட்டல செயலார்களுக்கிவனடியார்களது அத்தியற்புத பததித்திறத்தையும் அவாகட்டு எளிவந்தபிவனது அத்தியற்புதப் பிரசாதத்தையும் உணர்த்தி, அவாடுருசை அழலிடைபுடைய மெழுருபோலக் களிந்துருக்கசெய்தலிற் றனக்கு உயாவொப்பிணி ஷத்திரும்பெருமையுடைமைபற்றி, பெரியபுராணம் எனவும் பெயாபெற்றது இப்பெரிய புராணம் சைவசித்தாந்த நூற்கருத்தோடு மாறுபடாத வேதமுடிவாகிய உபநிஷத்துக்களின் தார்பரியங்களை உள்ளடக்கிய தேவாரம் திருவாசகம் திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு என்னும் நான்குநூல்கூட்டி, கல்வியறிவொழுக்கங்களை ஆன்ற மகத்துககளாலே தொன்று தொட்டு அருட்பா எனவழங்கப்படும்.

பிரஞ்ஞையிலலாத சிவபிராமணா இப்பெரிய புராணத்துக்கு அப்பிராமணியம் பேசுவர் இப்புராணத்துக்குத் தில்லைவாழநணா மடபதிகள் முதலிய எண்ணிறந்த அடியார்கள் கேட்கச் சிதம்பர சபாநாதா “உலகெலாம்” என அடியெடுத்தக கொடுத்தருளினா எனவும் இதுமுற்றியபின்னா அநபாயசோழ மகாராசாவுக்கு, சோழனே, சேக்கிழான் நாம் “உலகெலாம்” என்று அடி எடுத்துக்கொடுக்க, நம்முடைய தொண்டாகனது அடிமைத்திறத்தை விரித்

ஹப்புராணம்பாடி முடித்தான்; நீ அதைக்கேள் என்று யாவரும் கேட்ப அருளிசெய்தார் எனவும் தில்லைவாழந்தணாகளுள் ஒருவராகிச் சிவானுபூதிமான எனப் பிரசித்தி பெற்ற உமாபதி சிவாசாரியா சேக்கிழார்புராணத்துட் கூறுதலானும், பரமசிவன உமாதேவிகுருச சதுரயுகதருமங்களுங் கூறிய பின்னா, இனிக் கலியுகத்திலே அறுபத்துமூன்று தொண்டாகள் பிறந்து தம்மேற்பத்திசெய்வார்கள் எனவும், அவர்கள் சரித்திரத்தை உபமன்னிய முனிவர் பத்தாகுழாங்கட்டுக் கூறுவா எனவும் கூறி, அச்சரித்திரத்தை முன்னுரைத்தமை பரமேதிகாசமாகிய சிவரகசியத்திலே நவமாமயிசத்திற் பெறப்படுதலானும், சங்கராசாரியா இப்பெரியபுராணத்துட் கூறப்படும் அறுபத்து மூவருள்ளவரது அடிமைத்திறத்தை “ வழியிலும் இடப்பட்ட செருப்பானது பசுபதியின் அவசத்துக்குக் கூடாசமாகின்றது ” வாயநிறைந்த நீரால் நனைத்தல் புரப்பகைவருக்குத் திவ்வியாபிஷேகமாகின்றது ” சற்றேபுகிக்கப்பட்ட மாமிசசேஷத்தின் கவனமானது திவ்வியோபகார மாகின்றது: உணசரண்பத்தசிரோஷ்டனாகின்றான் பத்தி எதைச் செய்கின்றிலது ” எனச்சிவானந்தலகரியினும், “ கிரீசோ, மனோவிக்ரம புதலவனுக்கும் நேரைக்கும் துரோகஞ் செய்தவாக்குப பிரசன்னராயினீர் நானே பிறருக்குத்தரோகஞ் சிறிதும் செய்யவல்லனல்லன் எனனிடைத்து நீளவாறு பிரிஞ்செயவீர்! அறியேன் ” எனச் சிவபுச்சங்கத்திலும் சிறப்பித்துரைத்தலானும், அப்பிராமணா கூற்றுத் தூரமபோய்த் துச்சமாயவீடும.

இப்பெரியபுராணமானது, தன்னை உணராநதவாக்குகின்றி மற்றவர்களுக்குத் தமிழேதமாகிய தேவாரத்தின் வரலாறும் மகிமையும் ஒரோ விடங்களில் அதனபொருளும் விளங்குதல் கூடாமையானும், தன்னை அத்தியந்த ஆசையுடன் ஒதுவோருக்கும் கேட்போருக்கும் பத்திவைவராகிய ஞானங்களைப் பயக்குங் கருவியாய் இருத்தலானும், சிவஞானசித்தியார திருக்களிறறுப்படியார முதலிய சைவசித்தாந்தநூல்களினும் உரைகளினும் சிவானுபவத்துக்குத் தான் கூறும் நாயனமா பலருடைய சரித்திரங்களில் உதாரணம் காட்டுதலானும், சாவாடிகாரிகளாகிய ஆதிசைவருக்கும் பிறருக்கும் தான் அதிகரித்த தனியடியார அறுபத்துமூவரும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரும் ஆகிய நிருத்தொண்டா எழுபத்திருவருடைய சரித்திரங்களையும் உணர்த்து அவர்கள் மகிமையைத் தெளிந்தாலன்றிச் சிவாலயங்கள் எங்கும் முறையே அவர்களுக்குப் பிரதிடடை பூசை நிருவிழாக்கள் செய்தற்கண்ணும் அவைகளைச் சேவித்தற்கண்ணும் ஊக்கமும் அன்பும் நிகழாமையானும், சைவர்கள் யாவரும் ஒருதலையாகக் கற்றுணர்வேனெனும் நூலாம்.

திருச சிறமபலம்

பெரியபுராணம்

என்று வழங்குகின்ற

திருத்தொண்டர்புராணம்.

பாயிரம்.

உலகெ லாளுணாக் தோதற கரியவ
எரிலவு லாவிய நீமலி லேணிய
னலகில சோரிய னமபலக தாடுகான்
மலாசி லமபடி வாழத்தி வணங்குவாம் (க)

உள்ள டைந்த வுடம்பின பிறவியே
தான டைந்த வுடம்பை ச சாருமாற
நேன டைந்த மலாபபொழிற் றிலையுண
மாந டுஞ்செய வரதாபொற ருடொழ (உ)

எகெகு மாககதை யின்றமிழ்ச் செய்யுளாய்
நடக்கு மேனமை நமக்கருள் செய்திடத்
தடகை யையாதுடைத் தாழ்செவி நீண்டமிழக
கட்கக ளிறறைக கருத்து ளிருத்தவாம். (ங)
வேறு.

மதிவளா சடைமூடி மன்று ளாணாமுன்
றுதிசெயு நாயனமார தூய சொனமலாப்
பொதிநல நுகாதரு புனிதா பேரவை
விதிமுறை யுலகினில விளங்கி வெலகவே. (ச)
வேறு.

அளவி லாத பெருமைய ராகிய
வளவி லாவடி யாபுசத் கூறுநே
னளவு கூட வுரைப்பரி தாயினு
மளவி லாசை துரப்ப வறைகுவேன். (ஊ)

தெரிவ ரும்பெரு மைத்திருத் தொண்டர்தம்
பொருவ ருஞ்சோ புகலுந் நேன்முற்றப்
பெருகு தென்கட லுற்றுண் பெருகை
யொருக ணங்கனை யொக்குந் தக்கமையேன். (஋)

செப்ப லுற்ற பொருளின சிறப்பின
லப்பொ ருட்குரை யாகருங் கொண்டவரா
லிப்பொ ருட்கென னுணர்நி தாயினு
மெயப்பொ ருட்குரி யாகொனவா மேன்மையால. (௭)

மேய விவ்வுரை கொண்டு விரும்புமாஞ்
சேய வன்றிருப பேரம பலஞ்செயய
தாய பொன்னணி சோழனீ ழீழிபா
ராய சீரந் பாய னரசவை (௮)

அருளி னீர்மைத திருத்தொண்டறிவருந்
தெருளி னீரிது செப்புதற காமெனின
வெருளின மெயமொழி வானிழல் கூறிய
பொருளி னுஞ் செனபபுகல் வாமன்றே (௯)

வேறு

இங்கித னுமங் கூறி னிவவுல கதது முனனாட்
டங்கிரு ளிரண்டின மாககன சிதைபுட சாரநது நின்ற
பொங்கிய விருளை யேனைப் புறவிருள போகரு கின்ற
செங்கதி ரவனபோ னீக்குந் திருத்தொண்டா புராண மெனபாம். (௧௦)

பாயிரமுதறிதறு.

முதற்காண்டம்.

முதலாவது

திருமலைச்சருக்கம்.

திருமலைச்சிறப்பு.

பொன்னின் வெண்கிரு நீறு புனைந்தெனப்
பன்னு நீளபனி மாலவரைப் பாலது
தன்னை யாகரு மறிவரி யானென்று
மன்னி வாழ்கயி லைத்திரு மாமலை. (௧)

அண்ணல் வீற்றிருக் கப்பெற்ற தாதலி
னண்ணு மூன்றால் குநகான மறைகளு
மெண்ணின் மாதவரு செயயவந் தெயதிய
புண்ணி யநதிரண மிளளது போல்வது. (௨)

நிலவு மெண்ணி நலங்களு நீடொளி
யிலகு தண்டளி ராக வெழுந்ததோ
ருலக மென்னு மொளிமணி வல்லிமேன்
மலரும் வெணமலா போல்வதம் மால்வரை. (௩)

திருமலைச் சிறப்பு.

மேன்மை நான்மறை நாதமும் விஞ்சையர்
காண வீணையி னேசையுங் காதொதிர்
தான மாக்கண் முழுகமுந் தாவில்சீர்
வான துந்துபி யாப்பு மருங்கெலாம்.

(ச)

பனிவி சும்பி லமரர் பணிநதுரு
முனித கோடி யணிமுடி மாலையும்
புனித கற்பகப் பொன்னரி மாலையு
முனிவ ரஞ்சலி மாலையு முன்னெலாம்.

(இ)

நீடு தேவர் நிலைகளும் வேண்டிடி.
ஹி மைம்பெரும் பூதமு காட்டுவ
கோடி கோடி குறட்சிறு பூதங் கள
பாடி யாடும் பரப்பது பாங்கெலாம்.

(சு)

நாய கன்கழல் சேவிக்க நானமுந்
மேய கால மலாமையின் மீண்டவன்
நாய மால்வரைச் சோதியின மூழ்கியொன்
ருய வன்னமுந் காணு தயாகருமால்

(ஏ)

வேறு.

காதில்வெணருழையோன்கழறெழுநெடியோன்காலம்பாத்திருந்ததுமறியான்
சோதிவெண்கயிலைத் தாழ்வரைமுழையிற் றுதிககையோ னூராதியைக்கண்டு
மீதெழுபண்டைச் செஞ்சுடரின்று வெணசுட ரானதென் றதன்னை
முதியே னமதா யிடக்கலுந் ருனென் றதனைவந தனைதருங் கலுமுன்.

(அ)

ஆரம்பைய ராடன் முழவுடன் மருங்கி னருவிச ளெதிரொதிர் முழங்க
வரம்பெறு காதன் மனததுடன் றெயவ மதுமல ரிருகையு மேநதி
நிரந்தர மிடைநத விமானசோ பான நீடுயா வழியினு லேறிப்
புரந்தரன் முதலாக் கடவுளா போற்றப் பொலிவதத் திருமலைப் புறம்பு.

(ஈ)

வேதநான் முகன்மால் புரந்தரன் முதலாம் வின்னவ ஞெண்ணிலார் மந்துங்
காதலான் மிடைநத முதறபெருந் தடையாக் கதிமணிக் கோபுரத் துள்ளான்
பூதவே தாளப் பெருங்கண் நாதாபோற்றிடப் பொதுவினின் ருடு
நாதனா ராதி தேவனா கோயி னாயக னநதியெம் பெருமான.

(ஐ)

நெறியிற கண்ணா நாற்பெருந் தோளா நீறணி மேனிய ரநேகர்
பெற்றமேல கொண்ட தம்பிரா னடியா பிஞ்சுகன றன்னருள் பெறுவார்
மற்றவாக கெல்லாந் தலைமையாம் பணியு மலாக்கையிற் சரிகையும் பிறம்புங்
கற்றைவாா சடையா னருளினாற் பெற்றான காப்பதக் கயிலைமால் வரைதான்.

கையின்மான் மழுவர் கங்கைசூழ் சடையிற் கதிரினம் பிறைநறுங் கண்ணி
யையாலீற் யிருக்குந் தன்மையி னாறு மனப்பரும் பெருமையி னாறு
மெய்யொளி தழைக்குந் தூயமையி னாறும வென்றிலென குடையக் பாயன்
செய்யகோ லபயன றிருமனத தோங்குந் திருக்கயி லாயநீன் சிலம்பு.

(ஐஉ)

வேறு.

அன்ன தன்றிருத் தாழ்வரை யினனிடத்
தின்ன தன்மைய னென்றறி யாச்சுவன
றன்னை யேயுணாக் தார்வந் தழைக்கின்ற
ஹன்ன ருஞ்சீ ருபமன னியமுனி.

(ஐங்)

யாத வந்துவ னைக்கின்ற யாகிய
மாத வன்முடி மேலடி வைத்தவன்
பூச நாதன் பொருவருக் தொண்டினுக்
காதியந்த மிலாமை யடைந்தவன்.

(யச)

ஶீத்தர் தந்த வருட்பாற கடலுண்டு
சித்த மாராது தெவிட்டி வளாந்தவன்
பசுத ராய முணிகாபல் லாயிரா
சுத்த யோகிகள் சூழ விருந்துழி.

(யசி)

அங்க ணேரொளி யாயிர ஞாயிறு
பொங்கு பேரொளி போன்றுமுன் றேன்றிடத்
துகை மாதவா சூழ்ந்திருந் தாரெலா
மிங்கு தென்கொ லதிகைய மென்றலும

(யசு)

அந்தி வான்மதி சூடிய வண்ணரூள்
சிகதி யாவுணாக தமமுனி தென்றிசை
வந்த நாவலா கோணபுகழ வனெழுண்ட
னெந்தை யாரரு ளாவனை வானென.

(யச)

கைகள் கூப்பித தொழுதெழுந் தத்திசை
மெய்யி லாநந்த வாரி விரவிடச்
செய்ய நீள்சடை மாமுனி செலவுழி
யைய நீங்க வினவுவோ ரந்தணா

(யஅ)

சம்பு லின்னடித் தாமரைப் போதலா
லெமயி ரானிறைஞ் சாயிது வென்னெனத்
தமபி ரானைத்தன ளுள்ளந் தழீஇயவ
னம்பி யாருர னுந்தொழுந் தன்மையான

(யக)

என்று கூற விற்றஞ்சி யியமபுவா
வென்ற பேரொளி யாரசெய விழுந்தவ
நன்று கேட்ட விருமபு நசையிசேற
மினறெ மகருரை செயதரு னொன்பலும

(யஇ)

உள்ள வண்ண முனிவ னுணைசெயவான
வெள்ள நீர்ச்சடை மெய்ப்பொரு ளாகிய
வள்ளல சாதது மதுமலா மாலைபு
மன்ற றீறு மெடுத்தனை வானுள்ள

(உச)

அன்ன வனபெய ராலால சுந்தரன
முன்ன மாங்கொரு நாணமுதல் வன்றனக்
கின்ன வாமெனு நாணமலா கொய்திடத்
துள்ளி னுனந் தனவனச் சூழலில

(உஉ)

அங்கு முன்னெமை யாளுடை நாயகி
கொங்கு சோருழந் காமலா கொய்திடத்
திங்கள் வாண்முகச் சேடிய ரெய்தினா
பொங்கு கின்ற கவினுடைப பூவைமார.

(உஈ)

அந்த மிலகீ ரனிகநிதை யாய்குழற்
கந்த மாலிக கமலினி யென்பவா
கொந்த கொண்ட திருமலா கொயவுழி
வந்த வானவ ரீச ரருளென.

(௨௪)

மாத வஞ்செய்த தென்றிசை வாழ்ந்திடத்
திதி லாததிருத தொண்டத் தொகைதரப
போது வாரவா மேனமனம் போககிடக
காதன் மாதருங் காட்சியிற கண்ணினா

(௨௫)

முன்ன மாங்கவன மொயமமுனை நாணமல
ரெனனை யாட கொண்ட வீசலுக் கேயவன
பனம் லாகொயது செல்லப் பனிமல
ரன்ன மன்னவ ருங்கொண்ட கனற்பின.

(௨௬)

ஆதி மூர்த்தி யவனறிந் நோக்கியே
மாதா மேனமனம் வைத்தனை தெனபுலி
மீது தோனறியம் மெல்லிய லாருடன்
காத லினபவ கலந்தனை வாயென

(௨௭)

கைக ளஞ்சலி கூப்பிக் கலங்கினுன
செய்ய சேவடி நீங்குஞ் சிறுமையேன
மையன மானுட மாயமயங் குமவழி
யைய நேததித தாண்டருள செயயென.

(௨௮)

அங்க ணை நதற்கருள செயதபி
னங்கை மாருட னம்பிமற டத்திசை
தங்கு தோற்றத்தி லினபுறமு சாருமென்
றங்க வனசெய் செல்லா மறைந்தன.

(௨௯)

அந்த னுளரு மாங்கது கேட்டவா
பந்த மாலுடப் பாறபடு தென்றிசை
யிந்த வானநிசை யெட்டி னு மேறப்பட
வந்த புண்ணியம் யாதென மாதவன.

(௩௦)

பொருவ ருந்தவத தானபுலிக் காலு
மருமு னியெருதை யாச்சித்து முள்ளது
பெருமை சோபெரும் பற்றப் புலியுளான்
ரெருமை யானாவைப் பாம்பதி யோங்குமால்.

(௩௧)

அத்தி ருப்பதி யின்னமை யாளுடை
மெய்தத வககொடி காண வீருப்புட
னித்த நீடிய வம்பலத தாமெற
றித்தி றம்பெற லாநிசை யெத்திசை.

(௩௨)

பூதம் யாவைவி னுன்னவர் போதென
வேத மூலம் வெளிப்படு மேதினிக
காதன் மங்கை யிதய கமலமா
மாதொ பாசன ராரூர் மலர் ததால்.

(௩௩)

எம்பி ராட்டிவீவ் வேழுல நீன்றவ
டம்பி ரானைத் தனிதவத் தாலெயதிக்
கம்பை யாற்றில் வழிபடு காஞ்சியென
றும்பா போற்றும் பதியு முடையது.

(கூ)

நங்க னாதை நந்தி தவஞ்செயது
பொங்கு நீடரு ளெய்திய பொறபது
கங்கை வேணி மலரக கன்னமலா
செங்கை யாளரை யாறுந் திகழ்வது.

(கூ)

தேச மெல்லாம் விளக்கிய தென்றிசை
யீசர் தோணி புரத்துட னெங்கனும்
பூச னைக்குப் பொருந்து மிடம்பல
பேசி வதனைச் சொல்வா பிறதனை

(கூ)

என்று மாமுனி வனரெண்டா செய்கையை
யன்று சொன்ன படியா லடியவா
தொன்று சோதிறுத தொண்டத தொகைவிரி
வின்றெ னாதர வாலிங் கியமபுகேன்.

(கூ)

மற்றி தற்குப் பதிகம்வன ரெண்டாதாம்
புற்றி டத்தெம புராண ராளுளிநா
சொற்ற மெயத்திருத் தொண்டத தொகையெனப்
பெற்ற நற்பதி கந்தொழப பெற்றதாம்.

(கூ)

அந்த மெய்ப்பதி கததடி யாகளை
நந்த நாதனா நம்பியாண் டாநம்பி
புந்தி யாரப் புகன்ற வகையினால
வந்த வாறு வழாம வியமபுவாம

(கூ)

உலக மூய்யவுஞ் சைவநினை ரோங்கவு
மலகில் சோமபி யாராரா பாடிய
நிலவு தொண்டாதந கூட்ட நிறைநதுறை
குலவு தண்புன னுட்டணி கூறுவாம்.

(கூ)

திருமலைசிறப்பு முற்றிற்று.

ஆகத திருவிருத்தம்-இய.

சுருசனம்.

க. சிவனது பரத்துவம்.

இவன் பிரமாண்டத்தன்னே கைலாச நிலயராகிய ஸ்ரீகண்ட சரீர சரீரி
யாய் இருந்து, பிரம விட்டுணு முதலியோராகும் சுவேதர் உபமன்னியு
முதலியோர்க்கும் கிருஷ்ணா அரகசுனாமுதலியோராகும் அறுபத்துமூவர் முத
லியோர்க்கும் நிககிரகானுககிரகங்களைப் பண்ணும் இயல்புடையோர் ஆதலா
லும், அறுபத்துமூவர் முதலிய திருத்தொண்டரது சரித்திரத்தை விரித்
துரைக்கப் புகுந்த ஆசிரியா முன்னா அவ்வறுபத்து மூவர்கு அருள்செய்த
சிவன் கைலாசத்தில் பிரம விட்டுணு முதலியோர் சேவிப்ப வீற்றிருத்தரு

ளும் பெருஞ்சிறப்பைக் கூறுதல் முறைமை யாதலானும், அதனை ஈண்டுச் சுருக்கிக்கூறி, அவ்வனவ கூறுமுக்கதாற் சிவனே விச்சுவாதிகளும் விச்சுவா சேவியருமாம் எனபது குறிப்பித்தா பலபிரமாணங்களாலே சிவனே விச் சுவாதிகளும் விச்சுவாசேவியருமாமென்பது ஐயமறத்தணிந்தவழியன்றி, அவர் பாற பத்தி எய்தல் கூடாமையானும், ஒரோவழி வயதினும், வைணவாமுதலி யோர் மறுக்குமவழி மயக்கமெயதுதலபற்றி அதுகுன்றுமாதலானும், அதிப்பிர பலப் பிரமாணமாகிய அதாவசிகைமுதலிய சுருதிகளால் சிவனே விச்சுவா திகளும் விச்சுவாசேவியருமாம் எனபது சிறிது காண்பிப்பாம்.

அதர்வசிகையிலே “அருத்த தியானம் யாது? அனறியும் தியானிப்போ ன் யாவன்? தியானிக்கற்பாலரும் யாவா?” என்ற உபசுவாமத்தில் இருந் தலினுக்களுக்கு இசையத் தியானத்தையும் தியானிப்போனையும் நிரூபணஞ் செய்பதினனா, தியானிக்கற்பாலனா விச்சயித்தற்குச் சொல்லுமாறு. “மிக வுக் தியானிக்கற்பாலராகிய ஈசானாரை தியானிக்க அருதப் பிரம விஷ்ணு ருத்திரோத்திரர்களாகிய இவ்வாலலாம் உற்பத்தியாகின்றனா. எல்லா இங்ங்ரி யங்களும் பூதங்களடனேகூட (உற்பத்தியாகின்றன.) காரணமும் காரணங் களைப்படைத்தோரும் கருதினோருமாகியவா (உற்பவித்தல்) இன்று. கார ணமும் கருவைசுவரிய சம்பனனரும் கருவேசுவரரும் சம்புவுமாகியவரே ஆகாசமத்தியத்திலே தியானிக்கற்பாலா ” எனபதுதொடங்கி, “மற்றதெ லலாம் விட்டிசு கூகத்தைச் செய்பவராகிய சிவனொருவரே தியானிக்கற்பா லா அதாவசிகைமுற்றிற்று.” எனபதுவாயாயும். இங்கே யோகசூடியிற்றை பரம சிவனிலே வாத்திகரும் ஈசானொன்னுஞ்சொல் யோகத்தினைச் சுவாபாவிக நிரதிகையசுவரிய பரததனமை யுடையனொன்று பொருளப்பதெலானும், ருடி யினுலே பரமசிவனுக்குப் பெயராதலானும், அனாததினும் மேலாகிய பயன வேண்டினோராகிய உயாந்தோரால பரமசிவன தியானிக்கற்பாலனொன்றுங் கருத்ததுப்பற்றி ஈசானசுத்ததால் விசேடிய நிரத்தேசம் பண்ணப்பட்டது. “மிகவுக் தியானிக்கற்பாலராகிய ” என்று தியானிக்கப்பட்டதாக்கவொன வறபுறுத்தி அதிகமாகத் துதித்தது ஈசானானறி மறறையோர் இப்பெற்றிப் பட்டவா அனறெனனும் உறுதியைத் தொளிப்பித்தற்கு, தேவமனுஷகி ருபமாகிய சகலப்பிரபஞ்சத்தினும் பிரமன முதலிய நாலவருக்கும் மிகக் தலைமைகூறி, அவர்களது ஐசுவரியங்களும் வரையறைப்பட்டவைக ளென் று உணர்த்தற்கு “பிரம விஷ்ணு ” எனபதுமுதல் “பூதங்களடனேகூட” எனபதுவாயாயும் பூதம் இங்ங்ரியம் முதலியவற்றிற்குச் சமமாக அவர்களுக்கு உற்பத்தியுடைமை காட்டப்பட்டது. இவ்வற்பத்தியுடைமை பரமசிவ னுக்கும் உண்டாயின, அவருக்கும் அதுபோலத் தியானிக்கற்பாலரார் தன் மையினொருமென்று ஆசங்கித்து, “காரணமும் காரணங்களைப் படைத் தோரும் கருதினோருமாகியவா உற்பவித்தலினு ” என்று சொல்லப்பட்ட தது பிரமாதிகளுக்கு உற்பத்தி கூறுஞ் சொல்லாற்றவால அவர்களுக்கு அருத்தாபத்தியாற் பெறப்பட்ட காரணம் எதுவோ அந்தரூபமாகித் காரணங் களாகிய பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர்களையும் மந்திரோபரிடதப் பிரசித்தமான காலமுதலியவற்றையும் படைத்தோராகியும் ஆதிசிருட்டியைச் சங்கற்பித் தோராகியும் இருக்கும் இப்பெற்றிப்பட்ட ஈசானா யாண்டாயினும் உற்ப வித்தல் இன்று எனபது இதனொருளாம். இதனால் பிரமாதிசுட்டுக் கர ணம் யாது அது பிறத்தலினு என்று இவ்வளவுபொருளுமே பிரசித்தம். ஈசானரெனது இவ்வேயெனின்; அவ்வனமாயினும், ஈசானருக்குத் தியேயத் துவம் விதித்துப் பிரமாதிசுட்டுத் தியேயத்துவம் பிரித்து நீக்கும்பொருட்டு அவர்களிடத்திற் றோஷந்தோற்றுவித்தபின்பு, அந்தத்தோஷம் ஈசானருக்கும்

உண்டாயின் தியேயத்துவம் இன்றருமென்று அவசரத்திற் போந்த சங்
 கையகற்றற்கு அவருக்கே அத்தோஷமின்மை கூறவேண்டிதல் அவசியமா
 தலின்; ஆண்டு எசானொன வருவித்துப் பொருளுரைப்பதே சால்பு. அங்
 கே ஆகாசமத்தியத்திலே என்றது உபாசனாநாமம் கூறியவாறு. அதற்குப்
 பரமாகாசமாகிய கைலாசமென்னும் பெயருடைய பரிவலோக மென்பது
 கருத்த அதனால், இருதயகமலம் இரவிவிமலம் முதலிய எவ்வெவ்விடங்க
 ளிற் சிவனைத்தியானிக்கினும், அவ்வெவ்விடங்களை அனைத்தினும் சோதியமயமா
 கிய கைலாசத்தை விபாவித்து, அதன் மத்தியத்தில் இருப்பவராகச் சிவ
 னைத் தியானிக்க என்று உணர்த்தப்பட்டது சருவேசுவரரென்றது சிவனது
 நாமமாகக் கூறப்பட்டது; “ஒவ்வாரமாகிய சருவேசுவரரைத் துவாதசாகந்ததி
 லே (உபாசிக்க)” என்று தாபீயோபரிடத்தறி பிரயோகித்தலாலும்,
 புராணங்களிலெழும்புங்கலாலும், அவருக்கு அப்பெயருண்மையானென்க. அது
 வன்றி, சருவைசுவரியமுடையவொன்னும் பொருள்படக்கூற்றிற் புனருத்
 மாதலின், அறனறென்க அன்றியும், இரவிகிரணத்தால் அனுகிரகிக்கப்
 பட்ட கமலங்களை கமலங்களுக்கும் என்பதனுள் இரண்டாம் கமலபதம்
 கமலகுண சமூகமென்னும் பொருள்படுமாறுபோல, முன்னையது ருடியாக
 வும் பின்னையது யோகருடியாகவும் பொருள்பட்டு, சம்புவாணவா உற்பத்
 தியின்றிப் பிரமாநிகட்குங் காரணமாயிருத்தன மாதிரித்தால் அபரிச்சினை
 சுவரியொன்றதன்று பின்னும் அசாதாரணமாகிய சருவேசுவர சத்தத்தாற்
 கூறப்படுதலானும் சருவேசுவரரென்றதென்று கருத்தாகி உபபத்தியுடைய
 அனுவாதமாகக் கூறியதெனினும் அமையும் இரத்தஅருத்தத்தையே ஆதர
 வினாலே கண்டோக்கியினாலும் “சிவனெருவோ தியானிக்கற்பாலா,” என்று
 சுருதிவிளக்குகின்றது அங்ஙனம் அசுருதியின்பொருளை உபவிருகணங்
 கள் தாமே தெளிவுறவிளக்குகின்றன அவற்றுள், சைவபுராணத்திலே சிவ
 னது சர்வோத்தமஞ் சிச்சயப்பிரகரணத்திலே (க) “எவரிடத்திலிருந்து
 பிரம் விஷ்ணு ருத்திரேந்திர பூவமான இஃதனைத்தும் சகலபூதேந்திரியங்க
 ளுடனேகூட ஆதியிற் பிரகதன.” (உ) “காரணங்களைப் படைத்தோரும்
 கருதினோரும் பரமகாரணமுமாகிய எவா யாண்டாயினும் எப்போதாயினும்
 பிரித்தொன்றினின்றும் பிரககின்றிலர்” (ஈ) “சருவைசுவரிய பரிபூரணராகியும்
 தாமே பெயரினற சருவேசுவரராகியும் சம்புவாகியமிருக்கிற அகரே
 ஆகாசமத்தியத்திலிருப்பவராக முழுட்சுககளாலே தியானிக்கற்பாலா.” என
 க்கூறப்பட்டது. இதன்கே “பிரம் விஷ்ணு” என்பது முதல் “பூதங்களு
 டனேகூட” என்பதுவகையுமுள்ள சுருதியின்பொருள் முதற்கலோகத்திற்
 காட்டப்பட்டது இதில் “எவரிடத்திலிருந்து” என்னும் பிரத்தேசவுசன
 மும் இரண்டாருசலோகத்திலே “எவா” என்பதும் முன்னாருசலோகத்தில்
 “அவர்” என்னும் பிரதிபிரத்தேசத்தைக்கொண்டு முடிதலால், பிரமாநிகள்
 சிவனின் ருணியோ என்பது தெளிவுறவுணாததப்பட்டது முன்னாரு
 கலோகத்திலே “பெயரினற சருவேசுவரர்” என்று அஃது அவாக்குப் பெய
 ருமாறு காட்டப்பட்டது. அரிவம்மிசம் பிரமாண்டபுராணம் முதலியவற்றி
 னும் இவ்வாறே காட்டப்பட்டது அங்ஙனமாகச்சுருதியிற்றினே பிரமாநு
 தலிய சகல தேவதைகளினும் வேறுபிரித்துச் சிவனுக்கே சருவேசுவரத்துவம்
 வியவஸ்தாபித்திருக்கவும், அவரிலும் அதிகமாகிய பிறதெய்வம் உண்டென்று
 கற்பித்தல் பேதைமையேயாம்.

அற்றேல், “இரணிய கர்ப்பன் ஆதியிலுள்ளவன்” என்றும் “இத்திரன்
 சகலத்திலும் மேலானதேவன்,” என்றும் “அக்கினியே தேவரணவாக்கும்
 முன்னே தலைவன்,” என்றும் இத்தொடக்கத்துச் சுருதிகளிலே பிறதேவதை

கட்டும் வகையறையுடைய தலைமையுண்டென்று கூறியதேதெனின், அது கூறுதும். அனேகருக்கு விகற்பித்துக் கூறினமையால், சருவேகவரத்துவம் சம்பவியாது; வஸ்துவில விகற்பங் கூடாமையால், ஒருங்கு சம்பவித்தலும் இன்று; ஒருவர்க்கொருவர் தலைவராதல் உண்மை வருதலால். விகற்பபேதத்தினாலே சகலருடைய தலைமையும் காலபரிசின்னமாதலின் ஒருவருக்குத் தலைமையின்றெனலுங் கூடாது; தோஷம் உண்மையால். ஆதலால், அப்பெற்றிப்பட்ட வசனங்களுட் சிலவசனங்கள் பிரதிமாதிய பொருளுடையன எனலாம், சில பிறிதோரற்றற பெறப்படும் பொருளுடையன என்றும் எல்லாரும் உடனப்பட்டிக் கொள்ளவவேண்டும். அங்கே இவை இவை பிரதிமாதிய பொருளுடையன ஏனையவை பிறபொருளுடையன என்று கமது புத்தியாற் கறபிக்கப்பட்ட நியாயங்களால் வியவஸ்தாபிப்பதிலும், உபவிருங்கணங்கட்கு அனுசாரமாக வியவஸ்தாபித்தலே மேனமை; ஆனமாகளது புத்தியானது நிச்சயமில்லா நிலைமைதாதலின் அதனுல் ஊகிக்கப்பட்ட நியாயங்களினாலே நிச்சயம் சித்திபெறுமையானும், “வேதமானது அற்பக் கலவியுடையானாகு “என்னையிவனகட்பான்” என்று அஞ்சுகின்றது. இதிகாசபுராணங்களாலே வேதப்பொருளைத் தெளிந்தறியவேண்டும். தன்னாலே அறிந்துகொள்ளப்பட்ட வேதப்பொருளிலே அறியாமை உண்டாகும், ஆயினும் முனிவராலே நிச்சயிக்கப்பட்ட அந்தப் பொருளிலே பெரியோராக்கு என்ன சங்கையுண்டாகும்” என்னும் வியாசவசனத்தினாலுமென்க. ஆதலால், அனேக உபவிருங்கணங்களின் வலிமையாலே அதாவசிகையே பிரதிதாத்தம் உள்ளதென்றும், அவ்விதமாகிய உபவிருங்கணங்கள் இல்லாதனவாகிப் பிறதேவதைக்குத் தலைமை கூறும் பிறசுருதிகள் வேறுபிரமாணங்களால் விரோதிககப்பட்டுச் சுருங்கி நிற்கின்ற அவ்வவா தலைமையைப் பொருளாகவுடையனவென்றும் உடன்படுதலே பொருத்தம் நியாயத்தாற் பலாபலம் விசாரியாது நிறுத்தியடையாதவகைக்குறித்து, இந்தச் சுருதி மறையவற்றினும் மிகுபலம் உடைத்தெனபது நிறுத்தலும் பலசுருதிகள் தமமுன விரோதமடைந்தபோது பலமுடையது செம்பொருளப்படுதலும் பலமில்லது பிறிதோரற்றற பெறப்படுதலும் நியாயம் அங்ஙனமே சுருதியல் “சாது மாசிய யாகஞ்செய்தவனுக்கு அழிவில்லாத புண்ணியம் உண்டாகின்றது” என்னுஞ்சுருதி “எப்படியிம்மையிற் கணமங்களாலீட்டிய லோகம் நாசமடையும் அப்படியத்தான் மறுமையிற் புண்ணியங்களாலீட்டிய லோகமும் நாசமாகும்” என்று பொருட்பலம்பற்றிப் பிறிதொன்றிற் செல்லாமற் கிளாந்த பிரபலச்சுருதியால் வாதிதமாகிச் சுருங்கிய பொருட்பட்டு நின்றலின், அழிவில்லாத என்பதற்கு ஒருகாலாவதியைக் குறித்து அழியாத என்பது பொருளாம். அது போலவே, ஈண்டும் சிவனது தலைமை கூறிக் கிளாந்த சுருதி வீணாத தேவர்களின் தலைமைகூறிக் கிளாந்த சுருதிகளைச் சுருங்கிய பொருட்படுத்தும், வீணாத தேவாக்கட்குக் குற்றங்கூறி அவர்களினின்றும் பிரித்துச் சிவனது தலைமை கூறலானும், வீணைச் சுருதிகள் இங்ஙனங்கூறுது ஒரோவிடத்து ஒரோருவாக்குத் தலைமையாதலும் கூறலானுமென்க. இன்னும் சிவனது தலைமை முழுச்சகங்களால் உபாசிக்கப்படும் பாதேவதையை நிச்சயிகத தொடங்கிய உபவிடத்தில உணர்க்கப்பட்டது. ஏனையோரது தலைமை காமதேவதா நிச்சயப்பிரகாரங்களிற் கூறப்பட்டது. அதனாலும் இதற்குப் பிரபலத்துவம் இந்தச் சுருதி சிவனது தலைமையேகூறி, “அதாவசிகை முற்றிற்று” என்று ஏனையோரினின்றும் பிரித்துச் சிவனது நிரதிசயமாகிய ஐசுவரியம் உணர்ச்சி முடிவுபெற்றது. ஏனைய சுருதிகள் அங்ஙனமல்ல. அதனாலும் இது பிராபலவியம்.

அற்றேல், “விசுவத்திற்குத் தலைவனும் ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவனுமாகியவனை” என்று நாராயணோபரிடத்து இருத்தலானும், “தேவர்களுள்ளே அக்கினிகடையிட்டவன்; விஷ்ணு சோதலைவன்; அவர்கட்டிடையே மற்றத் தேவதைகளைத்தன்ம.” என்னும் வெருவீருசுபிராமணத்திலே சகலதேவதைகளினும் உயர்ந்தவன் என்கையாலும், லோகாட்சிவருகியத்திலே “அக்கையே பிருதிய்யதிபதயே சுவாகா” என்பதுமுதல் “பிரமணே லோகாதிபதயே சுவாகா” என்பது வரையுமுள்ள மந்திரங்களுலே அக்கினி, சோமன், வாயு, சூரியன், இந்திரன், யமன், வருணன், ருபேரன், மகாசேனன், உருத்திரன், பிரமன் என்பவர்களுக்குப் பிருதிவீ, கட்சத்திர, அநதரிசு, தியு, சரா, பிரதே, சலில, யகூ, சேரா, பூத, லோகங்களுள் ஒவ்வொன்றற்கு அதிபதியானதன்மை காட்டியபின்பு “விஷ்ணுவே சாவாதிபதயே சுவாகா” என்று சுருக்கப்பட்டாத சர்வாதிபதித்தன்மை காட்டினமையாலும், நாராயணன் தானே நிரதிகைய சுவரியமுடையனெனின், அற்றன்று “விசுவத்திற்குத் தலைவனும் ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவனுமாகியவனை” என்றது “இந்திரன் சகலத்திலும் மேலானதேவன்” என்றறறொடக்கத்தனபோலச் சுருங்கியபொருட்படும். “முதல்வனான அக்கினியே தேவர்களுக்கு முகம்” “அக்கினிமுன்னே தேவதைகளுக்குத் தலைவன்” “அக்கினி தேவதைகட்டுத் தலைவனாகச் செல்லுக.” “அக்கினியே சகல தேவதைகளும்” என்றறறொடக்கத்துச் சுருதிகளாலும், “பருவங்களுள் இளவேனில போலவும் மனிதருள் அந்தணாபோலவும் தேவதைகளுள் அக்கினி” என்றற் றொடக்கத்து மிருதிகளாலும், “அக்கினி முதலியோ” என்றறறொடக்கத்து விஷ்ணு புராண வசனங்களாலும், “அக்கினியே முககியதேவன்” என்றறறு சைமினி சூத்திரத்தாலும், அக்கினியின் மேனமை பிரதிதமாதலாற் சகல தேவதைகளிலும் அக்கினி கடைபபட்டோனென்பதே பொருந்தாது. ஆதலிற் காட்டிய சுருதியிலே “அக்கினி கடைப்பட்டவன்” என்றது சில தேவதைகளாக குறித்தே அக்கினிகருக கடைத்தன்மை கூறுதலிற் சுருக்கப்பட்ட பொருளுடையதேயாம் அதற்குச் சமானமான யோகக்ஷேமத்திலே விஷ்ணு தலைவனென்ற வழியும், அப்படிச் சில சேவதைகளாக குறித்தே தலைவனென்று சுருங்கியபொருட்படும் லோகாட்சிவருகியத்திலே காட்டிய மந்திரங்களை ஒருசொராகவங்களாகிய பண்ணிரண்டோமங்னினும் தனியே தனியே விரியோகிச்சப் பட்டவைகளாம் அவை ஒவ்வொரு பொருளாக கூறுதலி றெவ்வொரு வாககியங்களாம். ஆதலின் வேறு வேறு வாககியங்கள் கூடி ஒருவரு முடிந்து பொருட்படாமையால், தனித்தனியே நானகாம் வேற்றுமை யுருபிறவாய் முடியும் அந்தவாககியங்கள்கூடி அக்கினி முதலியோரினினறும் பிரித்து விஷ்ணுவின்னது சருவைசுவரியம் உணர்த்தறது வலியுடைமைவல்ல. இந்த மந்திரங்களிற கூறிய உருத்திரனை யொழிந்தோரனைவரும் லோக பாலராதலின் இந்த உருத்திரனும் லோக பாலனென்பது பெறப்படும் லோகபாலருத்திரன் சிவகலை பெற்ற கணநாதருள் ஒருவனென்று கூர்மபுராணத்துணாகப்பட்டது. அதனால இங்கே சிவனினினறும் பிரித்து விஷ்ணுவின்னது தலைமை கூறப்பட்ட தென்று சங்கிதத் தற்கு இடமேயில்லை ஆதலால், அதாவசிகைப்படியே சிவனது நிரதிகையமான ஐகவரியஞ் சாதிக்கப்பட்டது; அதாவசிகையே எவ்வாவற்றிலும் மிருப லமுடையதாதலால்.

அதாவசிரின் முதற்கண்டத்திலே “தேவாகன் சுவர்க்க லோகத்தை அடைந்தனா. அந்தத்தேவாகன், உருத்திரனாவிலாவினா” என்று தொடங்கி “நீர் ஆர்” என்று வினாவின் தேவர்களுக்கு “அவாகுறினா; நானொருவனே ஆதியிலேயிருத்தேன் இருக்கின்றேன் இருப்பேன், எனினையன் பி வேறொருவ

னில்லை; அப்படியே என்னையறிந்தவன் எல்லாழிவான்.” என்பது முதலிய சிவ வசனத்தாற் சிவனது சுருவாத்துமத்தன்மை காட்டப்பட்டது. பின்னர் “அதன்பின் தேவர்கள் உருத்திரனைக்கண்டிலா; அந்தத் தேவர்கள் உருத்திரனைத் தியானித்தனர். அதன்பின் தேவர்கள் ஊர்த்துவவாகுவை யுடையவரைத் துதித்தனர்” என்று தேவர்களால் உபாசிக்கப்பட்டுத் தன்மையும் துதிக்கப்பட்டுத் தன்மையும் காட்டப்பட்டன. பின்பு இரண்டாங் கண்டத்திலே “எவர் உருத்திரா; அவாபகவான, பூ, புவர், சுவா (ஆதியவர்.) அவளோ பிரமாவும்; அவருக்கு வணக்கம் வணக்கம். விஷ்ணுவும்வா, மகேசுரமவார்.” என்பது முதலியவற்றால் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரன் உமை இலட்சுமி சரசுவதி இந்நிரன் முதலியோரும் மகாபூதம் முதலியவும் அவரது விபூதியே கொண்டு காட்டப்பட்டது. மூன்றாம் நாலாங்கண்டங்களிலே சிவநாமத்தொருதியை விரித்துரைத்து, அவரது மேன்மை விளக்கப்பட்டது. ஐந்தாங்கண்டத்திலே அவரை உபாசித்தவற்றான மோகாமென்றுகூறி, உபாசனாப் பிரகாரமாகிய பாசபதயோகங் காட்டப்பட்டது இப்படியே அதாவ சிசிஷுளவ வசனங்களெல்லாம் பரமசிவனது சாவோதகருஷத்தை விளங்கக் கூறும் இதற்கு உபவிருகங்களும். இவ்விவகபுராணத்தில் “அதன்பின்பு தேவர்கள் மயங்கி, நீயாவனவொன் வினாவினா அவாகூறுவார் நானெருவனே புராதனனும் பகவானுமாகிய உருத்திரன் நானே ஆகியிலே யிருக்கேன் இருக்கிறேன் இருப்பேன். தேவர்களே, நிராத உலகத்திலே எனக்கு வேருளவ நெருவனுமில்லை நான் நுடையாநிதியன், குற்றமுற்றவன், பிரமாவாக்கு தலைவனாகிய பிரமானான்” என்று தொடங்கி “சருமாதருமவர்களாலே என்று மகிமையாற் சகலத்தையும் பரிபாகம் பண்ணுவேன் என்று சொல்லி, உருத்திரபகவான் அங்கே மறைந்தான். பின்பு தேவர்களவரைக்கண்டிலர்” என்பது முதலாக இரண்டத்தியாயங்களினாலும் அதாவ சிரசு முற்றஞ் சிவபாமென்று உணர்த்தப்பட்டது. இப்படியே ருத்திரனைத் தவிர்த்து வாயுசங்கிதை ஆதித்திய புராணம் எனப்பற்றிலும் உணர்த்தப்பட்டது.

இப்படியே சுருஷிகளும் அவைகளின் உபவிருகங்களும் சிவனே விசகவாதிசுரமும் விசகவசேவியநாமமென்பது தெளிவுறவிளக்குகலால், விஷ்ணுமுதலிய பிறரைச் சிவனிலும் அதிகமென்றாயினும் சிவனோடு சம்பென்றாயினும் கொள்ளத்தல் சிவநிகதையாகிய அதிகபாதகமேயாம் ஆதலால், சிவனே பரம்பொருள் என்று துணிந்து, அவனையே மெய்யனபோடு மனம் வசக்குச் சாயங்குளினிலே வழிபடுக

உ. திருத்தொண்டர் சரித்திர வரலாறு.

பின்னே நிகழும் அடியார்களது சரித்திரத்தை உமாதேவிக்கு முன்னே அருளிச்செய்யப் புகுந்த பரமசிவன் அச்சரித்திரம் உபமன்னியுமுனிவராலே பதாசுமுநான்களுக்குக் கூறப்படுமெனக்கூறினானென்று சிவரகசியத்து நவமாம் பித்தத்திற் கூறப்பட்டது அப்படியே திருத்தொண்டாச்சரித்திரமொன்றாவர் உபமன்னியுமுனிவா என்பது இவருமபெறப்பட்டது. உபமன்னியு முனிவர் திருவுருக்கருச் சிவநிகை செயதமையால், அவரை “யாதவனதுவரைக் கிறையாகிய - மாதவன்முடிமே லடிவைத்தவன்” என்றார். அச்சரித்திரம் வருமாறு. திருவுண்ணா புத்திரபாக்கியத்தின்பொருட்டு நெடுங்காலம் சிவபூசை பண்ணியும், சிவன் வெளிப்படாதொழிந்தார் அக்காலத்தில் ஒருநாள் உபமன்னியுமகாமுனிவர் சிவபூசைகருப் பத்திரபுவபங்களிலையென்று தமக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த தமதுகீடனைநோக்கி, திருவுண்ணா சிவபூசை செய்து கழித்த பத்திரபுவபங்களைக்கொண்டெவரும்பொருட்டு ஆஞ்ஞாபித்தி, அவைகளாலே சிவபூசைசெய்தமுடித்தார். அதை அறிந்த திருவுண்ணாவரது, எவனாக

பேசு; உபமன்னியுமுனிவர், சைவாகமத்தில் விதித்தபடி சிவநீக்கைபெற்று மந்திரச்சூகிரியாவனாகளாலே சிவனைப்பூசுததாலன்றி இவை நிரும்பியமாசா; சிவனும் வெளிப்படா என்றார். அதுகேட்ட கிருஷ்ணர் அம்முனிவருக்கு ஆளாகி, அவரிடத்தே சிவநீக்கைபெற்று, சிவபூசைசெய்து, தாம் விரும்பியபயனைப்பெற்றார். கிருஷ்ணர் சிவநீக்கைபெற்றசரித்திரம் வாயுசங்கிதையில் உத்தரகாண்டத்திலும் மகாபாரதத்தில் அனுசாசனபர்வத்தில் பதினான்காம் அதிகரியாயத்திலும், கூர்மபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டது.

இங்கே உபமன்னியு முனிவருக்குக்கொடுக்கப்பட்ட மாதவன் முடிமே லடிவைத்தமையும், அததா தந்த அருட்பாற்கடலுண்டமையும் ஆகிய விசேடணங்களால் இவரது பெருமையும், இவராலே புகழ்ந்துகாக்கப்பட்ட சுந்தரமூர்த்திநாயனாரது பெருமையும், அவராலே திருத்தொண்டத்தொகை யிற்றுகூப்பிட்ட திருத்தொண்டரது பெருமையும் தொனிகின்றன.

க. சிவபுண்ணியம் செய்யுமபோது நினைவுவேறுதலாகாதெனல்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனாரும் அநிந்திதை கமலினி என்னும் பெண்களும் முறையே சிவனுக்கும் உமாதேவிகும புஷ்பகன்கொய்யுமபோது இசைகொண்டமையால், பூமியிலே பிறந்து போகம் அனுபவிக்கும்படி சபிக்கப்பட்டார்கள என்று சொல்லுகையால்; புஷ்பம் எடுத்தல்முதலாகிய சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யுமபோது நினைவு வேறுதலாகாதெனபது துணியப்பட்டது. அது “கொந்தலா கொய்யும்போது கூலிழி மையலாலே - பைந்தொடி மடவாரா தம்மைப் பார்த்தலாற கைலே வெற்பிற்- சுந்தரன் பட்ட காதை யறிதி ரோ துணாமென போதா- லந்தணா கீழ்க் ளாவார கீழ்களந்தணாக ளாவார” என்னும் புட்பவிதிசெய்யுளாலுமறிக கைலாசவாசிகளாய்ச் சிவனை இடைவிடாது சேவிக்கும் அன்பாசனங்கு இருமுறத்தினபொருட்டு இதனடம் கிடைத்ததாயின், ஒன்றாகும் பற்றாத சிறியேவகன் குற்றஞ் செயயின எததுணைப்பெருநதனடம் கிடைக்குமோ என்று அஞ்சி நடுங்கி, சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யும்போது சிந்தையினும் மனசைப் பிற்தொன்றிற் செல்லவிடாமற் சிவனுடைய திருவடிகளிலே செலுத்துக.

திருநாட்டுச்சிறப்பு.

பாட்டியற் றமிமுறா பயின்ற வெல்லையுட்
சோட்டுயர் பணிவகை குன்றி னுச்சியற்
குட்டிய வளாபுலிச சோழா காவிரி
காட்டியல பதனையா னவில லுற்றனன்.

(க)

ஆதிமா தவமுனி யகத்தி யன்றந்
பூதநீர்ச் சுமண்டலம் பொழிந்த காவிரி
மாதர்மண் மடந்தைபொன் மாபிற ரூழ்ந்ததோ
ரோதநீர் நித்திலத் தாம் மொக்குமால்.

(உ)

சையமால் வரைபயி நலைமை சான்றது
செய்யபூ மகட்டுகற் செவிலி போன்றது
வைவகம் பல்லுயிர் வளர்த்து நாடொறு
முய்யவே சுரநதளித் துட்டுநீரது.

(ங)

மாலினுந் திச்சுழி மலர்தன் மேல்வருஞ்
சால்பினுந் பல்லுயிர் தருதன் மாண்பினுந்
தோலந் ருண்டுகை தாங்குவ கொள்கையாற்
போலுகான் முகனையும் பொன்னி மாகதி.

(ச)

திங்கஞ் டியமுடிச் சிகரத் துச்சியிற்
பொங்குவெண் டலைதூறா பொருது போதலா
லெங்கனா யகனமுடி மிசைநின் றேயிழி
கங்கையாம் பொன்னியாவ கன்னி நீததமே.

(இ)

வண்ணநீன் வரைநா வந்த மேனையா
லெண்ணில்பே ரதங்கனும் வளாகரு மீகையா
லண்ணல்பா கததையா னுடைய நாயகி
யுண்ணெகிழ் கருணையி னொழுகம் போன்றது.

(சு)

வேறு.

வம்பு லாமலர் நீரால் வழிபட்டுச்
செம்பொன் வாககா யெண்ணில் சிவாலயத்
தெம்பி ராணை யிறைஞ்சலி னீரம்பொன்னி
யும்பா நாயகாக கனபரு மொக்குமால்.

(ஏ)

வாச நீருடை மங்கையா கொங்கையிற
பூசு குங்கும முமபுனை சாந்தமும்
வீசு தெண்டிணா மீதிழித தோடுநீர்
தேசு டைத்தெனி னுந்தெளி வில்லதே.

(அ)

மாலி நாததெழுந தாப்ப வரைநரு
பூவி ரித்த புதுமதுப பொங்கிட
வாவி யிற்பொலி நாடு வளநதரக
காவி ரிபுனல காலபரக தோங்குமால்

(ஆ)

ஒண்டு றைத்தலை மாமத கூடுபோய
மண்டு நீவய லுட்புக வந்தெனா
கொண்ட மன்னா குரைத்தகை யோசைபோ
யண்டா வானத்தி னப்புறஞ் சாருமால்.

(ஐ)

மாதா நாறு பறிப்பவா மாட்சியுஞ்
சேத நீணமுடி சோப்பவா செயகையு
மோதை யாசெய யுமுந ரொழுகமுங்
கரதல் செயவதொர காட்சி மவிந்ததே

(ஓக)

உழுத சானயிக ஶ்ருதித் தெளிந்தசே
றிழுத செயலினு ளிநதிர தெயவதந
தொழுது நாறு நடுவா தொருதியே
பழுதில் காவிரி நாட்டின பரப்பெலாம்.

(ஐஉ)

வேறு.

மண்டிபுனல் பரந்தவயல் வளர்முதலினை சுருள்விரியக்
கண்டிழுவா பதங்காட்டந கனைகையுந் கடைசியாக
டண்டரனஞ் சொரிபணில மிடறியிடை தளர்ந்தசைவார
வண்டலையுந் குழலிலைய மடநடையின் வரம்பனைவார.

(ஓக)

செங்குவளை பறித்தணிவார் கருங்குழன்மேற் சிறைவண்டை
யங்கைமலாக களையொடுக்கை தயல்வண்டும் காவழைப்பார
திருகணுதல் வெயாவரும்பசு சிறுமுறவ தளவரும்பப
பொங்குமலர்க் கமலத்தின் புதுமதுவாய் மடுத்தையர்வார்,

(௮௪)

கரும்பல்ல நெல்லென்னக் கமுகல்ல கரும்பென்னச
கரும்பல்லி ருடைநீலத் துகளல்ல பகலெல்லா
மரும்பல்ல முலையென்ன வழுதலல மொழியென்ன
வரும்பல்லா யிரங்கடைசி மடந்தையாகன வயலெல்லாம்.

(௮௫)

கயல்பாயபைந் தடநதான் கழிந்தபெருங் கருங்குழிசி
வியல்வாயவென வளைத்தரள மலாவேரி யுலைப்பெய்தங்
கயலாமை யறிப்பேற்றி யரசுகாமப நெருப்பூதம
வயன்மாதா சிறுமகளிர விளையாட்டு வரம்பெல்லாம்

(௮௬)

காடெல்லாங் கழைக்கரும்பு காடெல்லாங் குழைக்கரும்பு
மாடெல்லாங் கருங்குவளை உயலெல்லா நெருங்குவளை
கோடெல்லா மடவன்னங் குளமெல்லாங் கடலன்ன
நாடெல்லா நீரகாதி தனையொய்வா நலமெல்லாம்.

(௮௭)

வேறு.

ஆலை பாய்பவ ரார்ப்பறு மோலமுரு
சோலை வாய்வண டினாததெழு சுமமையு
நூல மோந கிய காணமறை யோதையும்
வேலை யோசையின மிககு விரவுமால

(௮௮)

அன்ன மாடு மகனறுதைப் பொயகையிற
றுனறு மேதி படியுந் துதைத்தெழுங்
கன்னி வாரை கருகினமேற பாய்வன
மன்னு வானமிசை வானவிற போலுமால்.

(௮௯)

சாவி ஈறிப்பயி லுக்களி வண்டினம்
வாவி யிற்படிந் துண்ணு மலாமது
மேவி யாததட மீதெழுப் பாயகய
ருவி யப்பொழி லிறகனி சாடுமால்.

(௯௦)

வேறு

சாலிரீன் வயலி னோங்கித் தருக ரினறி மிககு
வாலிதாம் வெண்மை யுண்மைக கருவினும் வாதத வாகிச
குன்முதிர பசலை கொண்டு சுருளவிரித் தானுக் கனப
ராலின சிந்தை போல வலாததன கதிரக் கெல்லாம்

(௯௧)

பத்தியின் பால ராகிப் பரமனுக் கானா மன்பா
தத்தமிற கூடி னாக டலையினல் வணகரு மாபோன
மொயத்தநீன பத்தி யின்பான முதிராதலை வணங்கி முறை
வித்தகா தன்மை போல விளைந்தன சாவி யெல்லாம்.

(௯௨)

அரிதரு செக்கெந் சூட்டி னடுக்கிய வடுக்கல் சோப்பா
பரிவுறத் தடிந்த பனமீன படாநெடுங் குன்று செய்வா
கரிவளை சொரிந்த முத்தின் சுடாப்பெரும பொருப்பு யார்ப்பார்
விரிமலாக் கற்றை வேரி பொழிநிழி வெறடி வையபா.

(௯௩)

சாலியின் கற்றை துற்ற தடவரை முகடு சாய்த்துக்
காலிரும் பகடு போக்குங் கரும்பெரும் பாண்டி லீட்ட
மாலிய முகிலின் கூட்ட மருவரைச் சிமையச் சாரன்
மேல்வவ வொண்டு சூழும் காட்சியின் மிகத தன்றே. (௨௪)

வைதெரிந் தகற்றி யாற்றி மழைப்பெயன மாணத் தாற்றிச்
செய்யபொற குன்றும் வேறு நவமணிச் சிலம்பு மென்னக்
கைவினை மள்ளர் வானங் கரக்கவாக் கியநெற் குளருன
மொய்வவா யுலகம் போது முளரிநீர் மருத வைப்பு. (௨௫)

அரகுகொள கடன்க ளாற்றி மிகுகொண டறங்கன் பேணிப்
பரவருங் கடவுட் போற்றிக் குரவரும் விருநதம் பண்பின
விரவிய கிளையுந் தாவகி விளங்கிய குடிக ளோங்கி
வொப்புனா மாட நீடி. மலாநதுள பதிக ளெங்கும். (௨௬)

கருமபடு களம் ராலிக் கமழ்நதும் புகையோ மாதர்
சுருமபெழ வகிலா வீட்ட அபமோ ழூப வேனவிப்
பெருமபெயாச சாலை தோறும் பிறங்கிய புகையோ வானின
வருங்கரு முகிலோ சூழ்வ மாடமுங் காவு மெங்கும் (௨௭)

நாளிகே ரஞ்செ ருகதி நறுமலா நரந்த மெங்குந
கோளிகா லந்த மாலங் குளிரமலாக் குரவ மெங்குந
தாளிரும் போநது சநது தணமலா காக் மெங்கு
நீளிலை வஞ்சி காஞ்சி நிறைமலாக் கோங்கு மெங்கும். (௨௮)

சூதபா டலங்க ளெங்குந சூழ்வழை ஞாழ் வெங்குந
சாதிமா லதிக ளெங்குந் தண்டளிரா நறவ மெங்கு
மாதவி சாள் மெங்கும் வஞ்சிசண பங்குந் மெங்கும்
போதவிழ் கைதை யெங்கும் பூகபுன னாக் மெங்கும் (௨௯)

மங்கல வினைக ளெங்கு மணஞ்செய்கம் பலைக ளெங்கும்
பங்கய வதன் மெங்கும் பண்களின் மழலை யெங்கும்
பொங்கொளிக் கலன்க ளெங்கும் புதுமலாப் பந்த ளெங்குந்
செங்கயற் பழன் மெங்குந் திருமக னுறையு ளெங்கும். (௩௦)

மேகமுங் களிறு மெங்கும் வேதமுங் கிடையு மெங்கும்
யாகமுந் சடங்கு மெங்கு மினபமு மகிழ்வு மெங்கும்
யோகமுந் தவமு மெங்கு மூசலு மறுகு மெங்கும்
போகமும பொலிவு மெங்கும் புண்ணிய முனிவொங்கும் (௩௧)

பண்டரு விபஞ்சி யெங்கும் பாதசெம் பஞ்சி யெங்கும்
வண்டரை குழல்க ளெங்கும் வளரிசைந் குழல்க ளெங்குந்
தொண்டாத் மிருககை யெங்குந் சொல்லுவ திருககை யெங்குந்
தண்டலை பலவு மெங்குந் தாதகி பலவு மெங்கும். (௩௨)

மாடுபோ தகங்க ளெங்கும் வண்டிபோ தகங்க ளெங்கும்
பாடுமம் மனைக ளெங்கும் பவிழமம் மனைக ளெங்கும்
நீடுகே தனங்க ளெங்கு நிதிநிகே தனங்க ளெங்கும்
தோடுகும் மாலை யெங்குந் துணைவர்கூழ் மாலை யெங்கும். (௩௩)

வீதிகள் விழவி னூர்ப்பும் விரும்பினர் விரும்பி னூர்ப்புஞ்
சாதிக னெறியிற் றப்பா தனயரு மனை யிற் றப்பா
நீதிய புன்னு மாவு நிலத்திருப் புன்னு மாவு
மோதிய வெழுத்தா மஞ்ச முறுபிணி வரத்தா திஞ்சும்.

(௩௪)

நற்றமிழ் வளைப்பி னீங்கு நாம்புகழ் திருநா டென்றும்
பொற்றடந் தோளால வையம் பொதுக்கடிந் தினிது காக்குங்
கொற்றவ் னைபா யன்பொற் குடைநிழற் குளிரவ் தென்றன்
மறறதன் பெருமை நம்மால் வரம்புற விளம்ப லாமோ.

(௩௫)

திருநாட்சே சிறப்பு முறற்றறு.

ஆசத் திருவிருசதம்-அடு.

மதுநீதிகண்டபுராணம்.

சொன்ன நாட்டிடைத் தொன்மையின் மிககது
மன்னு மாமல ராள்வழி பட்டது
வனனி யாறு மதிபொதி செஞ்சடைச
சென்னி யாாதிரு வாரூத திருநகா

(௧)

வேத வோசையும் வீணையி னேசையுஞ்
சோதி வானவா தோததிர வோசையு
மாத ராடன் மணிமுழ வோசையுங்
தே வோசையு மாயக்கிளா வுறறவே.

(௨)

பல்லி யங்கள் பாகந் தொலியுடன்
செல்வ வீதிச செழுமணித் தேரொலி
மல்லல் யானை யொலியுடன் மாவொலி
யெல்லை யின்றி யெழுநதுள வெங்கணும.

(௩)

மாட மாளிகை குளிகை மண்டபவ
கூட சாலைகள் கோபுரந் தெற்றிக
ண்டு சாளர நீடரங் கெங்கணு
மாடன் மாத ரணிலெம பாப்பன

(௪)

அங்கு னாக்கென் னனவப் பதியிலா
தங்கன் மாளிகை யினனொன்று சமபுவின
பங்கி னாழருச் சேடி பரவையா
மங்கை யாரவ தாரஞ்செய் மாளிகை.

(௫)

படர்கத பேரொளிப் பன்மணி வீதிபா
ரிடநத வேணமு மன்னமுந் தேடுவா
தொடர்கத கொண்டவன் ரெண்டர்கருத் துதுபோய்
நடந்த செந்தா மனையடி நாறுமால.

(௬)

செங்கண் மாதர் தெருவிற் நெனித்தசெங்
சூக்கு மத்தின் சூழம்பை யவர்குழற்
பொருகு கோதையிற் பூசுதகன் வீழ்த்துட
னங்கண் மேவி யளறு புலர்த்துமால்.

(௭)

உன்ன மாருரு காதல ரூர்விடை
வன்ன லாதிரு வாருா மருங்கெலாந்
தென்ரு மோசைத் திருப்பதி நங்கனபைங்
கின்னை பாடுவ கேட்பன பூவைகள்.

(௮)

விளக்க மிக்க கலன்கள் விரவலாற்
துளக்கில் பேரொலி யாற்றுன்னு பண்டங்கள்
வளத்தொ மெப்பல வாறு மடுத்தலா
லளக்கா போன்றன வாவண வீதிகள்.

(௯)

ஆர ணங்களை யல்ல மறுகிடை
வார ணங்களு மாறி முழுகுமாற்
சீர ணங்கிய தேவாக ளேயலாற
ரோர ணங்களிற் றுமமுரு குழுமால்.

(௧௦)

தாழ்ந்த வேணியர் சைவர் தபோதனர்
வாழ்ந்த சிந்தை முனிவா மறையவா
வீழ்ந்த வின்பத துறையுள் விரவுவார்
சூழந்த பல்வே றிடத்தத்த தொன்னகர்.

(௧௧)

நிலம கட்கழ காசிரு நீணுதற்
நிலக மொப்பது செம்பியர் வாழ்பதி
மலர்ம கட்டுவண டாமரை போன்மலர்
தலகில சோததிரு வாருா விளங்குமால்

(௧௨)

அன்ன தொன்னக ருக்கர சாயினான்
துன்னும் வெங்கதி ரோன்வழித் தோன்றினான்
மன்னு சீரக பாயன் வழிமுதன்
மின்னு மாமணிப் பூணமனு வேந்தனே.

(௧௩)

மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர் கட்டுகலாங்
கண்ணு மாவியு மாம்பெருங் காவலான்
விண்ணு னாமகிழ் வெய்திட வேன்விக
னெண்ணி லாதன மாண வியற்றினான்.

(௧௪)

பொங்கு மாமறைப் புற்றிடநீ கொண்டவ
ரெங்கு மாகி யிருந்தவர் பூசனைத்
கங்கண் வேண்டு நிபந்தமா ராய்ந்துளான்
துங்க வாகமஞ் சொன்ன முறைமையால்.

(௧௫)

கொற்ற வாழி சூவலயஞ் சூழ்ந்திடச்
சுற்று மன்னர் நிறைகடை சூழ்ந்திடச்
செற்ற நீக்கிய செம்மையின் மெய்ம்மனுப்
பெற்ற நீதியுந் தன்பெய ராக்கினான்.

(௧௬)

வேறு.

அற்றம்பொரு ளின்ப மாண வறகெறி வழுமம் புல்லி
மறங்கழிந்தரசா போற்ற வையகங் காக்கு காளிற்
சிறந்தார் றவத்தார் தேவி திருமணி வயிற்றின் மைந்தன்
பிறந்தன னுலகம போற்றப் பேரரிக் குருணையனான். (௨௭)

தவமுயன் றரிதிற்பெற்ற தனியினங் குரர னானு
கிவமுயன் றடையுந் தெய்வக் கலைபல திருநத வோதிக்
கவனவெம் புரவி யானே தேர்படைத தொழிலகங் கற்றுப்
பவமுயன் றதவும் பேரே யெனவரும் பண்பின மிககான். (௨௮)

அனவினெஞ் கலைகண் முறறி யருமபெற்ற றந்தைமிக்க
வுளமகிழ் காதல் கூர வோங்கிய குணத்தா னீடி
யினவர சென்னுந் தன்மை செய்துதற கணிய னாகி
வனரினம் பரிதிபோன்று வாழுநா னொருநாண் மைந்தன். (௨௯)

திங்கன்வெண் கவிகை மன்னன் நிருவனா கோயி னின்று
மங்குரேய் மாட வீதி மன்னிளங் குமரா குழக
கொங்கலா மாலை தாழ்ந்த குங்குமங் குலவு தோளான்
பொங்கிய தானே குழை தோமிசைப் பொலிந்து போந்தான். (௩௦)

பரசுவத் திகண்முன் சூதா மாகத ரொருபாற பாங்கா
வீணாறுங் குழலா னிருதம வெனவகே யொருபாண மிசை
முரசொடு சுகந் மாப்ப முழங்கொலி யொருபால வென்றி
யரசினங் குமரன் போது மணிமணி மாட வீதி. (௩௧)

தனிப்பெருந் தருமந் தானோர் தயாவின்றித் தானே மனன்ன
பனிப்பிவ்வித தையினி லுண்மைப் பானமைசோ நிததா வென்ன
மனிதத்தன் வரவு காண வண்ணமோர் வண்ண நல்லான
புனிற்றினங் கன்று துள்ளிப் போந்ததம மறுகி னாடே. (௩௨)

அம்புனிற் றுவின் கன்றோ ரபாயத்தி னூடு போகிச
செம்பொனின் நோககான மீது விசையிறை செல்லப் பட்டங்
கும்பரி னடையக கண்டங் குருகுதா யலமந் தோடி
வெம்பிடு மலறுஞ் சோரு மெயநகடுக குற்று வீழும். (௩௩)

மற்றது கண்டு மைந்தன் வாதகிங் கபாய மென்று
சொற்றடு மாறி கெஞ்சிற றுயருழந் தறிவ முநது
பெற்றமுங் கன்று மின்னெ னுணாவெனும பெருமை மாண
செற்றவென் செய்கே னென்று தேசினின் நிழிநது வீழ்ந்தான். (௩௪)

அலறுபே ராவை கோக்கி யாருயிர் பதைத்துச சீசாரு
நிலமிசைக் கன்றை கோக்கி கெடிதுயிர்ந் திரங்கி நிறகு
மலந்தலை யுலகங் காக்கு மனுவெனு மெங்கோ மாணுக்
குலகிவிப் பழிவந் தெயதப் பிறந்தவா னொருவ னென்பான். (௩௫)

வந்தவிப் பழியை மாற்றும் வகையினே மறைநூல் வாய்மை
யாதணர் விதித்த வாற்றா லாற்றுவ தறமே யாகி
வெந்தையீதரியா முன்ன மியற்றுவ னென்று மைந்தன்
சிந்தைவெந் துயரந் தீர்ப்பான் நிருமறை யவாமுன செஞ்ஞன். (௩௬)

தன்னுயிர்க்கன்று வியத்தளர்ந்தவா தரியாதாதி
முன்னெருப் புயிர்ந்து விம்மி முகத்தினிற் கண்ணீர் வார
மன்னுயிர் காக்குஞ் செங்கோன் மனுவின்பொற் கோவில வாயிற்
பொன்னணி மணியைச் சென்று கோட்டினூற் புடைத்த தன்றே. (௨௭)

பழிப்பறை முழக்கோ வாரிக்கும் பாவத்தி னெலியோ வேந்தன்
வழித்திரு மைந்த னாவி கொளவரு மறவி யூதிக
கழுத்தணி மணியி னூப்போ வென்னத்தன் கடைமுன் கேளாத்
தெழித்தெழு மோசை மன்னன் செவிப்புலம் புக்க போது. (௨௮)

ஆங்குது கேட்ட வேந்த னரியனை யிழிந்து போகது
பூவகொடி வாயி னண்ணக் காவல ரெதிரே போற்றி
யீவகிதோர் பசுவந தெயதி யிறைவரின கொற்ற வாயிற்
நூங்கிய மணியைக் கோட்டாற் றுளக்கிய தென்று சொன்னார். (௨௯)

மன்னவ னதனைக் கேளா வருந்திய பசுவை நோக்கி
யென்னிதற சூற்ற தென்றென நமைச்சனா யிகழ்ந்து நோக்க
முன்னுற நிகழ்ந்த வெல்லா மறி கதுளாண் முதிர்ந்த கேளவித்
தொன்னெறி யமைச்சன் மன்னன் ருளிரை தொழுது சொல்வான் (௩௦)

வளவரின புதல்வ னாகோர் மணிரெடுங் தோமே லேறி
யளவிதோத தானை சூழ வரசலாந தெருவிற் போங்கா
லிராயவான கன்று தோககா லிடைபபுருந நிறந்த தாகத
தளவுறு மித்தாய வந்து விளைத்ததித நன்மை யென்றான் (௩௧)

அவவுரை கேட்ட வேந்த னாவது துயர மெய்தி
வெவவிடந தலைக்கொண டாற்போல் வெதனை யகத்து மிக்கிவ
கிவவினை விளைந்த வாறென றிடருந மிரவரு மேகருஞ்
செவவிதென செங்கோ வென்னுந தெருமருந தெளியுந தேரான். (௩௨)

மன்னுயிர் புரந்து வையம் பொதுக்கடிந் தறத்தி னீடு
மென்னெறி நனரு வென்னு மெனசெயதாற் றிரு மென்னுந
தன்னிளவ கன்று காணாத நாயமுகங் கண்டு சோரு
மநல்ல யரச னுற்ற துயரமோ ரளவிற் றன்றல. (௩௩)

வேறு
மந்திரிக ளதுகண்டு மன்னவனை யடிவணங்கிச்
சிறதைதளர் தருளுவது மறந்தறகுத தீர்வன்றற
கொந்தலாததா மைந்தனைமுன கோவதைசெய் தார்க்குமறை
யந்தனாகள விதித்தமுறை வழிநிறுத்த லறமென்றா. (௩௪)

வழக்கென்று நீர்மொழிந்தான் மற்றதான் வலிப்பட்டிக
சூழகனறை யிழந்தலுந் கோவறுதோய மருந்தாமோ
விழகினறேன மைந்தனையென் றெல்லீருஞ் சொல்லியவிச்
சழக்கின்று கானியைநதாற் றருமந்தான் சலியாதோ. (௩௫)

மாரிலங்கா வலனாவான மன்னுயிர்காக் குவகாலைத்
தானதனுக் கிடைபூறு தன்னுற்றன் பரிசனதா
லுனமிரு பகைத்திறத்தாற் கன்வரா னுயிர்தமமா
லானபய மைந்துத்தீர்த தறங்காப்பா னல்லலே. (௩௬)

என்மகன்செய் பாதகத்துக் கிருத்தவங்கள் செயலிசைத்தே
யன்னியனோ ருயிர்கொன்ற லவனைக்கொல் வேனாந்
நென்மனுதற் றெடைமனுவாற் றுடைப்புண்ட தெனும்வார்த்தை
மனுலகிற் பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகள வழககென்றான். (க௭)

என்றாச னிகழ்ந்துரைப்ப வெதிர்நின்ற மதியமைச்சா
நின்றநெறி யுலகினக ணிதுபோன்முன் னிகழ்ந்ததாற்
பொன்றுவித்தன் மரபன்று மறைமொழிந்த வறமபுரித
நென்றுதொடு நெறியன்றோ தொன்னிலங்கா வவவென்றார். (க௮)

அவ்வண்ணை தொழுதுரைத்த வமைச்சாகளை முகநோக்கி
மெய்வண்ணை தெரிந்துணர்ந்த மனுவென்னும் விறல்வேந்த
னிவ்வண்ணை பழுதுரைத்தீ னென்றெரிய னிடைத்தோய்ந்த
செவ்வண்ணை கமலம்போன முகமபுலாந்து செயிததுரைப்பான். (க௯)

அவ்வுரையில் வருநெறிக ளவைநிற்க வறநெறியின்
செவ்வியவனை மைத்திறநீர் சிந்தைசெயா துரைக்கின்றீ
ரெவவுலகி லெப்பெற்ற மிப்பெற்றித தாமிடராவ
வெவவுயிததுக் கதறிமணி யெறிநதுவிழுந ததுவினமடீர். (௯௦)

போற்றிசைத்துப் புரந்தானமா லயன்முதலோர் புகழ்ந்திறைஞ்ச
வீற்றிருந்த பெருமாறா மேவியுறை திருவாருத
தோற்றமுடை யுயிர்கொன்ற னாதவினா றுணிபொருடா
னாறவுமற வறவகொலவு மதுவேயா மெனவினையின (௯௧)

எனமொழிந்து மந்திதனுக் கினியிதுவே செயலிவவான
மனமழியுந துயரகற்ற மாட்டாதேன வருநதமிழு
தனதுறபே ரிடாயானுந தாங்குவதே கருமமென
வனகனரும் பொருடுகின்றதா னமைச்சருமஞ சினரகன்றார். (௯௨)

மன்னவன்றன் மைந்தனையங் கழைத்தொருமந் திரிதன்னை
முன்னிவனை யவவீதி முரண்டோக்கா ளாகவேன
வன்னவனு மதுசெய்யா தகனறுதனனா ருயிதறுப்பத
தன்னுடைய குலமகனைத் தானகொண்டு மறுகனைந்தான். (௯௩)

ஒருமைந்தன் றன்குலத்துக் குள்ளானென பதுமுணரான
றருமைந்தன் வழிச்செலகை கடனென்று தன்மைந்தன்
மருமந்தன் றேராழி யுறவூர்தான் மனுவேந்த
னருமைத் வரசாட்சி யரிதோமற மெளிதோதான். (௯௪)

தண்ணளியெண் குடைவேந்தன் செயல்கண்டு தரியாது
மண்ணவர்கண் மழைபொழிந்தா வானவர்பூ மழைசொரிந்தா
ரண்ணலவன் கண்ணெதிரோ யணிவீதி மழலிடைமேல்
விண்ணவாக டொழின்றுன் வீதிவிடங் கப்பெருமான். (௯௫)

சடைமருங்கி லிளம்பிறையுந தனிவிழிகருந்திருந்நு
மிடமருங்கி லுமைபாளு மெமமருங்கும பூதகணம்
புடைநெருங்கும பெருமையுமுன கண்டரசன் போற்றிசைப்ப
விடைமருவும் பெருமானும் விறல்வேந்தற் கருன்கொடுத்தான். (௯௬)

அந்நிலையே யுயிர் பிரிந்த வான்கன்று மவ்வரசன்
மன்னுரிமைத் தனிக்கன்று மந்திரியு முடனெழுநூ
மின்னபரி சானுனென் றறிநிலவன்வேந் தனுமயார்க்கு
முன்னவனே முன்னின்றான் முடியாத பொருளுளதோ.

(௪௪)

அடிபணிந்த திருமகனை யாகமுற வெடுத்தனைத்து
செடிதாமகிழ்ந் தருடதுயர் நீவகிஞ னிலவேந்தன்
மடிசுரந்து பொழிதிம்பால் வருககன்ற மகிழ்நதுண்டு
படிகனைய வருமபசுவும் பருவரவீங் கியதனறே.

(௪௫)

பொன்றயங்கு மகிலாநூர்ப் பூங்கோயி லமாந்தபிரான்
வென்றிமனு வேந்தனுக்கு வீதியிலே யருளகொடுத்தல்
சென்றருளும் பெருகருணைத் திறங்கண்டு தன்னடியாக்
கென்றுமெளி வருமபெருமை யேழுலகு மெடுத்தேத்தும்.

(௪௬)

இனையவகை யறநெறியி லெண்ணிறந்தோக கருளபுரிந்து
முனைவரவர் மகிழ்ந்தருளப் பெற்றதைய முதுமாமேற்
புனையுமுறை நம்மளவிற புகலலாக தகைமையதோ
வனையதனுக் ககமலரா மறவனா பூங்கோயில.

(௪௭)

மதுநீதிகண்டபுராண முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௩௫.

சூ ச ன ம்.

க செங்ங கோ ன மை ச ன ி த ற் ப் பு.

தன்னீழ் வாழ்வோர் குற்றஞ்செய்யின், அந் குற்றத்தை நாடி, யாவரிடத்
தம் கண்ணோட்டம் வையாது நடுவுநிலைமையைப்பொருத்தி, அக்குற்
றத்தாகருசு சொல்லப்பட்ட தண்டத்தை ஆராய்ந்து, அவ்வளவினதாகசெய்வ
தே அரசனுக்கு முறையாம் அது “ஞாநுகண்ணோடா திறைபுரிந் தியார்மா
ட்டுந்- தோரதுசெய வஃதே முறை.” என்னுந் திருக்குறளால் அறிக. இம்மு
றையானது, ஒருபக்கத்திலேசாயாமற் செல்வியகோலப்போலுதலில், செங்கோ
லெழுப்படும். இன்னும், பொதுப்பட உயிரகளைக்காததல தருமமாயினும், பசு
களையும் பெண்களையும் பிராமணரையும் சிவனடியார்களையும் காத்தல பெருந்
தருமமாம். அது “ஆவையும் பாவையு மறற்ற வோனாயுந்- தேவாகள் போற்
றந் திருவேடத் தாரையுந் - காவலன் காப்பவன் காவா தொழிவனென்-
மேவு மறுமைக்கு மீனா ஈரகமே.” என்னுந் திருமுத்திரத்தாலும், “வெற்றி
யின் விழுயி தமம் வெருவினோ மேற்செ லாண்ம-மற்றதின் விழுமி தைய
வழுநரை நெறியின் மாட்டல் - சொற்றவின் விரண்டின மேலும் விழுமிது
துகமா நலலா-ஈற்றவா மறையோரக குற்ற நலிவினை நலித ருனே.” “வெ
டித்த டங்கயற் கண்ணியர் மைந்தாவே தியாகோ - செடிநகொ நெகொலை
சூழ்கதிட நீகருந் தீதிற்படிற்ற னுண்மையிற் காப்பது காத்தது பலியா-
விடிற்ற னுவியை விடுத்திடா வேகதுமோ வேதனோ” என்னும் இராகவும்
மிசச் செய்யுள்களாலும் அறிக.

இப்படியே செங்கோலைமுட்டாமற் செலுத்தியலிதம் இந்த மனுசக்கிர
வர்த்தியிடத்திற் காணப்பட்டது; இவா, பசுகளன்றைக்கொன்றவன் தாம்
செய்க்காலம் பெருந்தவஞ்செய்து அரிதிற்பெற்ற ஏகபுத்திரனுயிருப்பவும்;
புக்குகொலைக்கு உயர்த்தண்டமல்லாத பிராயச்சித்தம் ஸயிருதியில் விதிக்கப்

ஊட்டமையால், இக்குற்றத்தின்பொருட்டிப் பிடியுச்சித்தஞ்செய்துகொள்ளுதலன்றி, இவ்வுண்கொலையெய்தல் தருதியன்றென்று மத்திரிகள் தகிப்பவும், கவிவுநிலைமை சிறிதும் தவறுது அவ்வுணைத் தோக்காவில்லைவதது ஊர்ந்த பெருந்தன்மையுடையராதலால் என்றறிக. பசுக்கொலையெய்தவாகளுக்கு உயிர்தண்டமல்லாத பிராயசசித்தம் மிருதியில் வீதிகப்பட்டதாயின, இவாஉயிராதண்கஞ்செயதமை குற்றமன்றே எனின்; இரதப்பசுவானது, தன்னினம்போலன்றி மனிதருக்கு உரிய அறிவை உடையதாகி, ஆராயசமெனியை அசைத்தமையால், எல்லையின்றி எழுந்த இரககம்பற்றி, அப்பசுவின்கன்றைக்கொன்றமையை மனிதரது குழந்தையைக் கொன்றமையாகக் கொண்டாராதலாலும்; சிவனது திருவாருரிறபிறந்த உயிரைக்கொன்றமை சிவாபராத மாமெனத் துணிந்தாராதலாலும், அது குற்றமாகாது புண்ணியமாயிறெனறுணாக. அது “அவவுனையில் வருநெறிந ளவைநிற்க வறநெறியின் - செவவியவுண் மைத்திறநீர் சிந்தையெய துணாககினீர் - ரெவவுலகி லெப்பெற்ற மிப்பெற்றித் தாமிடரால் - வெவவுயிரத்தாக சதறிமணி யெறிநதுவிழுந் தது விளம்பீர்.” “பொற்றிசைத்துப் புரந்தரனமா லயனமுதலோர் புகழ்நிறைஞ்சுவீற்றிருந்த பெருமாறா மேவியுறை திருவாருராத - தோற்றமுடை யுயிரகொனரு ஞாதலிஞை றுணிபொருடா - ஞாற்றவுற்ற றவறகொல்லு மதுவேயா மெனினீயின.” என இவ்வரசா கூறியவாற்றால் அறிக.

பிறஉயிர்களுக்கு ஒரு துன்பத்தைத் தமக்குவரும் துன்பத்தைப்போலக் கொண்டு பேணும் இரககமுடைமையே அறிவினாலும் பெரும்பிரயோசனமாம். எவ்வளவுநூல்களைக்கற்றார்களாயினும், எவ்வளவுதருமங்களைச்செய்தார்களாயினும், இவ்விரக்கமில்லாதவர்கள் நரகத்துண்பம் அடைதல் சத்தியம் இதற்குப்பிரமாணம் சைவசமயநெறி “அன்பு மருளு மறிவுக் கடையாள - மெனபருணாக தோரிலவனவாக னேண்டு ” எ-ம “ திருவளஞவா குறன். “அறிவின னாகு வதுண்டோ பிறிதி னேய - தநோயபோற போற ருக் கடை.” எ-ம். பரிபசுபாசவினக்கம். “கலையெலா முணாநதா னே ணுங் கரிசறத் தெளிநதா னேனு - மலையென வுயாநதா னேனு மனமய லச ன்ரு னேனு - முலகெலாம் புகழ்ப பலலோர்க் குதவிய கைய னேனு - மில கியவிரக்க மின்றே லெழுநர கடைவ னனதே ” எ-ம அருடபிரகாசம். “உயிரித்த மெனறநித் தாலுநல லோபல லுயிரதுற - துயருக் கிரங்கல் புதுமை கொல் லோவருட டோனறலநகாட - செயிருந் தேவா முறைகேட் ழுரவ சித் திருவுளத்தா - டயாவுற றுருத்தகண னீரகக் மாமணி யாயிடினே.” எ-ம் லரும். இம்மனுசக்கிரவாததியிடத்து இவ்விரக்கம் உண்மை “அவ்வுனா கேட்ட வேந்த ஞவுறு துயர மெய்தி - வெவவிடந் தலைக்கொண்டாற்போல வேதனை யசத்து மிககிங் - கிவ்வினை வினோத வாதென றிடருது மிளங்கு மே ன்குஞ் - செவ்விதென் செவகோ லென்னுந் தெருமருந் தெளியுந் தேறான்.” “மன்னுயிர புராத வையம் பொதுக்கடிந் தறத்தி வீடு - மெனனெறி நன்ரு லென்னு மெனசெய்தாற் றீரு மென்னு - தன்னிளங் கன்று காணாத தாய்மு கங் கண்டு சோரு-மநகிலை யரச னுற்ற துயரமோ ரளவிற் றன்றால்.” என்னுந் திருவிருத்தங்களால் அறிக.

இவர் தம்முடைய மகனைத் தோக்காவில் வைத்து ஊர்ந்தமையால், அவனிடத்து இரக்கமில்லாதவரென்பது பெறப்படுமென்றேவெனின்; அற்றன்று: பூமியிலே வெளிப்படப் பாவஞ்செய்தவர்களைத் தண்டித்தல் அரசனுக்கும், வெளிப்படாமற் பாவஞ்செய்தவர்களையும் வெளிப்படப்பாவஞ்செய்தவர்களுள் அரசனாலே தண்டிக்கப்படாதவர்களையும் மறுமையில் நரகத்திலே தண்டித்தல் இயமனுக்கும், கடனும் ஆதலாலும்; நாம்செய்தபாவத்தின்பொருட்டி

இம்மையில் அரசனான தண்டிக்கப்பட்டவர்கள் அப்பாவத்தின்பொருட்டு மறுமையில் நரகத்திலே தண்டிக்கப்பட்டார்கள் ஆதலாலும்; தம்முடைய மகன் பகட்கொண்குறந்ததின் பொருட்டு மறுமையில் நரகத்தான் பம் அடையாவண்ணம் தாமே இம்மையில் அவனைத்தண்டித்தது, அப்பாவத்தை ஒழித்ததாம்; ஆதலால், அவ்வுயிர்த்தண்டித்ததுகருக காரணம் அவனிடத்தில் வைத்த இரக்கமென்ற துணியப்படும். இதற்குப்பிரமாணம். கோயிற்புராணம். “மண்ணிலுள்ள முறைபுரியா மடவனாகால் வகைத்தண்டம் - பண்ணிசெறி கடத்திடவும் பலரறியா வகைபுரிந்த - வெண்ணிலவியை விதிவழியே துகர்விக்குமியல்பிற்கு - திண்ணியா மிருதரும் நுளராகச செய்துமென.” “வானவர் கோ லுளாதிரவி மைநதாகனி லொருவனுக்கு - ஞானவிழி நல்கிமனற் பதியுந கொடுத்தகரறி - யீனமிலா வொருவனுக்கவ கிலுமணி முடியளித்தத-தேனருதா ரணிவித்தத தேவாகடங் கைக்கொடுத்தான்.” எ-ம. சிவதருமோத்தரம் “பிணக்கந தனையும் பெற்றவா தம்மிடைக - கண்க்கி லாரையுந கனவாக டமமையும்-வணக்கு வானமன்னன் மறையா தவகளை யினக்கு வானுந கத்து ளியமனே.” எ-ம். திருமந்திரம். “தத்தரு சமயத் தருதினில லாதாரை - யத்தன சிவனசொன்ன வாகம னானெறி - யெத்தண்ட முஞ்செயு மறுமையி லிமமைக்கே - மெயத்தண்டஞ் செய்வதவ வேந்தன கடனே” எ-ம். சிவஞானசித்தியா “அரசனுஞ் செயவ தீச னருளவழி யருமபா வங்கடரை யுனோ செயயிறிய தண்டலின் வைத்தத தண்டத் - துளாசெயது தீர்ப்பன பின்பு சொலவழி நடப்பா துயோ-நிரயமுஞ் சேரா ரத நிரயமு நீர்மையீதாம்.” எ-ம போற்றிப்பட்டுறொடை. “மனெட ரியிற-காயசசெ கடவறக்க கண்ணுரிக்க நன்னிதிய-மீத்துததாய் தந்தைதம் ரின்புறதல-வாயத்தநெறி-யோடியதே ரினகி முயிபோன கணுலே - நீடுபெரும் பாவமின்றே நீங்குமென - நாடித்தன - மைநதனையு மூநதோன கழககே வழக்காக - நஞ்சையகித்தை நமனறுதா - வெஞ்சினததா - லலல லுறுத்த மருரகந கண்டுநதவல்ல கருணை மறம்போற்றி” எ-ம. வரும். இன்னும், இவர்தம்மகனுக்குச் செயத் பூவுயிர்த்தண்டம், இவர்கீழ்வாழும் பிறவெல்லாம் உயிரகளுக்கு இடுகனசெய்தருத் அருளி அஃதொழிந்து உயதரும, அவ்வாருகவே, உயிர்களெல்லாம் பிறரால்குக்கனடையாது இனிதுவாழ்தரும, ஏதுவாமன்றோ! அதனாலும், இவரது வேகாருணனியந துணியப்படும்.

தம்முடைய மகன் இறந்தவழி தம்நருப்பின் உயிரகளைக்காத்தற்கு ஒருவருமில்லாதிருத்தல கணமும், அவனைக்கொணராதலின்; இவர் அவ்வுயிர்களிடத்திராக்கமில்லாதவரென்பது பெறப்படமென்றேதெனின, அற்றன் று கருணாநிதியாகிய சிவனதுவிதிப்படி நடுவுநிலைமைகிறிதம் வருவாது முறைசெலுத்ததல் தமக்குக்கடந்தலால், தாம்அப்படியே முட்டாமல் முறைசெலுத்தல், தமக்குப்பின்னும் தமதுபுயிர்விலுள்ள உயிரகன் இடுகண்கின்றி இனிதுவாழ்தல் வேண்டுமென்னுந் தவகருத்தை வேண்டுவா வேண்டியதே யீவாராகிய அச்சிவன முறறுவித்தருளுவா என்னுந் துணிவுடனே அம்மகனைக் கொன்றாரென்பது “ஒருமைநதன் நனருவந்துக் குன்னானென் பது முணரான் - நருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன் - மருமந்தன் நோழி யுறவூநதான் மனுவேந்த - னருமநத வரசாட்சி யரிதோமற் றெளிதோதான்.” என்னுத் திருவிருத்தத்தாலே தெளியப்படுதலின், இவர் எவ்வாற்றினும் இரக்கமுடையவென்றே துணியப்படும். இவா நடுவுநிலைமையின் கருவாகை “என்மகன்செய் பாதத்ததக் கிருந்தவகைன் செயவிசைத்தே - யன்னியனே ருயிரகொனரு வகனைக்கொல் வேனாற - நென் மனுதற் றெடைமனுவாற் றுடைப்புண்ட தெனும்வார்த்தை - மன்னுல்கிற

பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகன் வழக்கென்றான். “என்பதனால் உணர்க. மூட்டாது செங்கோல் செலுத்திய அரசனை” அச்செங்கோலே காக்குமென்பது “இறைகாக்கும் வையக மெல்லா மவனை-முறைகாக்கு மூட்டாச செயின்.” என்னுந் திருக்குறளால் அறிக.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், இரக்கமும் நடுவுநிலைமையும் பெய்கும்புண்ணியமென்பதும், அகையிலலாமை பெரும்பாவமென்பதும், குற்றஞ்செய்தவர்களைத் தண்டித்தல் அகருற்றஞ்செய்தார்களும் பிறவுயிர்களுக்கும் நன்மை பயத்தலால் அது இரக்கமாவதென வண்கண்மை யாகாதென்பதும், அத்தண்டித்தலுக்குமொழிதலை வண்கண்மை யெனப்படுத்தித் தமக்கும் பிறர்களுக்கிடையேயுமுள்ளபெறப்படும. அன்றியும், பிறா கொலை களவு முதலிய குற்றங்களைச் செய்யுமபோது கண்டவர்கள், நீதிசபையிலே சாட்சிகளாகும்போது, நாமஇவர்கே உண்மைசொல்லில் இவர்களுக்கு அரசனிலே துன்பமளிகழுமேயென்றஞ்சி, தாம் கண்ட உண்மையை மறுத்துச்சொல்லில், அது அக்குற்றஞ்செய்தார் மறுமையிலே நரகத்தில் எண்ணிறந்தகாலம் மிக்ககொடிய துன்பம் அனுபவித்ததற்கும், இவர்குற்றஞ்செய்தும் தண்டத்திற்கு விலகிக் கொண்டமைபோல நாமும் விலகிக்கொளவோமென்னுங் கருத்துடையாராகிப் பிறருக்குற்றஞ்செய்து கெடுத்ததும், இப்படிக்குற்றஞ்செய்வாரானராகவே, பலவுயிர்கள் அவராலே துன்பம் அனுபவித்ததற்கும் ஏதுவாம் ஆதலால், யாவராயினுஞ் சாட்சிகளாகும்போது நாம்கண்ட உண்மையைச் சொல்லுதல் புண்ணியமென்பதும், அதனை மறுத்துச் சொல்லுதல் பாவமென்பதும் பெறப்படும. மெய்ச்சான்றதைத்தலால் பெறப்படும இன்பமும், பொய்ச்சான்றதைத்தலால் பெறப்படுக துன்பமும், “உண்மைசொல்பவன் இம்மையிற்பொருளையும், மறுமையிற புண்ணிய லோகத்தையும் அடைவான்” சத்தியமே மேலானதானமும், தவமும், தருமமுமாம் தேவர்களுக்கத்தியவடிவின்னா, மானுடர் அசத்தியவடிவின்னா : வவனுடைய புத்தி சத்தியத்தினால் தருமோ அவன் இகத்திலே தெய்வத்தன்மையை அடைவான். சத்தியத்தினமேலானதருமமும், அசத்தியத்தின மேலானபாவமுமில்லை பாவிகள் நானுசெய்யுங் காரியத்தைப் பிறர் அறியாறொன்று எண்ணுகின்றார்கள், தேவர்களும், இகத்தினமுதலான என்மரும், ஐம்பூதங்களும், இரவியும், மதியும், மனமும், அறக்கடவுளும், உலகத்திலுள்ளாரெல்லானாயும் பாகுகின்றார்கள் ஆகையால், ஒருவன்செய்தவஞ்சனை வெளிப்படும். பொய்ச்சான்ற உரைத்தவன் தன்னுடைய எழுமரபினுள்ளானாயும் கீழானநரகத்தில் வீழ்த்துவான், எழுபிறப்பிலீட்டியவெல்லாப் புண்ணியங்களையுங் கெடுத்தவனாவான், பிரமவதையும், சிவவதையும், தந்தைவதையுஞ் செய்தவனாவான், மிக்ககொடிய னொருவருதலாலே கரகங்களையும் அடைவான் : பின்னும் ஊர்ப்பனி, கழுதை, நாய, நீக்காக்கை, புழு என்னும்பிறப்பிற் பிறந்து, பின்பு மானுடப் பிறப்பிலே பிறவிகளுக்குடன, செவிடன, குட்டனோயினன், உண்மையிலாக்களாகியும், மிக்கபசிதாக முடையவனாகித் தனதுபகைவன்வீட்டித் தன்மனையாளோடும் பிசகையிர்ப்பவனாகியும், பிறப்பான்.” என்னும் மிருகிவசனத்தினாலும், “பொய்யினைப் புகன்ற புல்லா வாயினைப் புகைத்துநாக-கொய்வாதுகே பேத முககொடுப்பர் துதர்கோணை-வெய்யா முன்பு சொன்ன பொய்யினைத்தி நமவி ளங்கலே-நைவ ரெனை செய்வ மென்று தீருமாறு நாடியே” “சலமெனும் வாதி யாவன் நகைபெறு சமயந தனை - நிலைகுலை செய்தான் கள்ள நீசனா நேசஞ் செய்து - கொலைவிலக் கிடுவான் ருனுங் கோணிய வழக்குக் கூறும் - புலையனும் பொருத்தி மன்றிற் புகதியிற் புன்மை யாலே.” என்னுஞ் சிவதருமோத்தரச் செய்யுள்களாலும் அறிக.

உ. தன்னுயிர்விடுத்தல் இவ்விடத்துப் பாவமும்
இவ்விடத்துப் புண்ணியமுமாமெனல்.

கோபம் கோய் முதலிய ஏதுக்களாலே தன்னுயிரை விடுத்தவன் அறுபதி னாயிரம் வருஷம் நாகத்திலவருகதுவன்; குரு விவக சங்கமங்களுக்கு ஏய்து ம் இகீடபூத நீவருதற்பொருட்டு உயிர் விடுத்தவன் சிவபதம் அடைவன். இதற்குப்பிரமாணம் - சிவதருமோத்தரம். “கோவததா னுகத்திற் கொடுநோ யான் மறைய குற்றத்தாற ழுனறனைக கொலைபுரிகை குணமோ - பாவத் தான் மிக்கோ தமைத்தாமே வதைக்கும் பதம்மனித ராதனாக்கும் பங்கல் லகும்பி - பாகத்திற் பட்டமுலகிச சீக்குழிகும் படிவா பகர்வருட மறு பதினா யிரமுறவே பாவகே - சாகத்தாற துணிகதழிகை சங்கரனா லயத்திற் தவறுநினே யவரமலன் புரியதனைச் சாவார்.” எ - ம. சங்கற்பரிராசர ணம். “விதிதெருளா னேயகருமழிந் தர்க்கையைத்தான் வித்தாற - புதையி ருனி னாழ்வன் புருதது.” எ-ம. “ஆக்கையினை கோயக்குமழிந் தந்தனை ழுன்கிணை - சீக்குழிகு மாழ்வன் றிறந்து” எ - ம. “அருமபெரும் பண னெய்க்கடாததா ளு மாறறிப-பிரிந்திடசெய யாதுடலைப் பேணு” எ - ம. சிவ புண்ணியத் தெளிவு “குருவி விவகசங் கமத்தினைக் குறித்தவற் றிடைபூ- றெருவு தற்பொருட் டாறறம் துயிர்விடு முரலோ - மருவி மெம்பல மெமக்கு மே வளம்பட வகுப்பா - னருமை யென்றன னினததையு முணர்ந்துபே ரறிவோன” எ-ம வரும் இவசெய்கிரி, தனக்குச சோழா ஆஞ்ஞாபித்தப டியே தான் அவருடைய மகனைகொலவானாயில, அவருக்குப்பின் அரசிய ற்றுதற்கு ஒருவரும் இல்லாமையால், குரு விவக சங்கமங்களுக்கு இடைபூத நீகமுமெனவும், உயிர்கொல்லாம இடுக்கணின்றி இன்புறுவாழ்தல் கூடா தெனவும், நினைந்து, சிவபத்தியாஹுஞ் சீவகாருண்ணியத்தாஹுந் தன்னுயிரை விடுத்தாஹதவின், அது பாவமாகாது புண்ணியமாயிற்று ஒருவனியித்தம்ஒரு வந்தன்னுயிராலிகெகப்புகில் அவனைத்தெகாதவன் அவனைத் தன்சையாற் கொன்றவனான அது “என்றனை நீ புனமைமொழி யினைப்பாயே யென் று மெனதுதன் தாராதே யேகுலையோ வென்று - ின்றனககோ வுரித்திந்த நிலமெனக்கு மென்று ினமுனனே யென்னுயிரை நீக்குவனே வென்றுந்- தன்றையே தானவதைக்கிற நித்தமுறை புரியச் சலத்தெதிரி யவனறன் னைத் தன்னதுகை யாலே - கொன்றவனே யாதலிறை நடுத்திடுக கொலையை க கொடுத்திடுக கணக்குளது கொலைக்கஞ்சங் குணத்தா” என னுஞ்சிவத ருமோத்தரசெய்யுளால் அறிக.

திருக்கூட்டச்சிறப்பு.

பூத நாயகா புற்றிடங் கொண்டவ
ராதி தேவ ரமாகதபூவ கோயிலிற்
சோதி மாமணி கீனகடா முனனில்கும்
மூதெ யிறிரு வாயினமுன் னானது.

(ச)

பூவார் திசைமுக னிரதிரன் பூமிசை
மாகா முகலத்து மாணமுத லானவ
ரோவா தெவரு நிறைந்துறைத் துள்ளு
தேவா சிரிய னெனுநிருக காலணம்.

(உ)

ஆரந்தை தீர்க்கு மடியவர் மேனிமே
னிரந்த நீற்றொளி யானிறை தாய்மையாற்
புரந்த வஞ்செழுத தோகை பொலிதலாற்
பரந்த வாயிரம் பாற்கடல் போல்வது. (௩)

ஆகில காரணர் தான்பணி வார்கடா
மகில லோகமு மான்ற் குரியரென்
றகில லோகத்து ளாக ளடைதலி
னகில லோகமும் போல்வ ததனிடை. (௪)

அத்தர் வேண்டிமுன் னாண்டவ ரன்பினான்
மெய்த்த ஹைந்து விரிப்பிறு சிந்தையா
கைத்தி ருதொண்டு செய்கடப பாட்டினா
ரித்தி தததவ ரனறியு மெண்ணிலா. (௫)

மாசி லாத மணிதிகழ் மேனிமேற்
பூசு நீறுபோ லுன்றும் புனிதாக
டேசி னாலெத திசையும் விளக்கினார்
பேச வொண்ணாப் பெருமை பிறங்கினா. (௬)

பூத மைநது நிலையிற் கலங்கினு
மாதொ பாசா மலாத்தாண மறப்பிலா
ரோது காத லுறைப்பி னெறிநின்றார்
கோதி லாத குணப்பெருங் குன்றனா (௭)

கேடு மாக்கமுந் கெட்ட திருவினா
ரோடுரு செம்பொனு மொககவே நோக்குவா
கூடு மனபினிற குமபிட வேயனறி
வீழிம் வேண்டா விறலின் விளங்கினா. (௮)

ஆரங் கண்டுகை யாடையுங் கந்தையே
பார மீசன பணியல தொனறிலா
ரீர வன்பினா யாதுங் குறைவிலார்
வீர மென்னல் விளம்புந் தகையதோ (௯)

வேண்டு மாறு விருப்பறும வேடத்தா
தாண்ட லுப்பெரு மானறனித தொண்டாக
ணீண்ட தொல்புக ழார்தக நிலைமையை
யீண்டு வாழ்த்துகே னென்னறிக தேத்துகேன். (௧௦)

இந்த மாதவர் கூட்டததை யெம்பிரா
னந்த மில்புக ழாலால் சுந்தரன
சுந்த ரதநிருத் தொண்டத தொகைத்தமிழ்
வந்து பாடிய வண்ண முகாசெய்வாம. (௧௧)

திருக்கூட்டச்சிறப்பு முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௨.

தடுத்தாட்கொண்டபுராணம்.

கங்கையு மதியும் பாம்புந் கடுக்கையு முடிமேல் வைத்த
வங்கண ரோலை காட்டி யாண்டவர் தமக்கு நாடு
மங்கையர் வதன சீத மதியிரு மருங்கு மோடிச
செங்கயல் குழைக னாடுந் திருமுனைப் பாடி நாடு.

(௪)

பெருகிய நலத்தான் மிக்க பெருந்திரு நாடு தன்னி
லருமறைச் சைவ மோங்க வருளினு லவத ரிதத
மருவிய தவத்தான் மிக்க வனம்பதி வாய்மை குன்றாத்
திருமறை யவர்க ணீடுந் திருநாவ லூரா மன்றே.

(௨)

மாதொரு பாக னூக்கு வழிவழி யடிமை செய்யும்
வேதியர் குலத்திற் றேன்றி மேம்படு சடைய னூருக்
சேதமில் கற்பின வாழ்க்கை மனையிசை னூளினி யாபாற்
நீதகன் றுலக முய்யத திருவவ தாரஞ் செய்தார்.

(௩)

தம்பிரா னருளி னாலே தவத்தினுன் மிக்கார் போற்று
தம்பியா ரூர னொன்றே நாமமுஞ் சாததி மிக்க
வைம்படை சதங்கை சாத்தி யணிமணிச் சுட்டி சாத்திச்
செம்பொரு ணையின் மின்னத் தெருவிற்றே ருருட்டு நாளில்.

(௪)

நரசிங்க முனைய ரென்னு நாடுவா ழரசர் கண்டு
பரவருங் காதல் கூரப் பயந்தவர் தம்பாற் சென்று
விரவிய நண்பி னாலே வேண்டினர் பெற்றுத் தங்க
ளரசினங் குமரற் சேற்ப வனபினுன் மகனமைக கொண்டார்.

(௫)

பெருமைசா லரசா காதற் பின்னையாய்ப் பின்னுந் தங்கன்
வருமுறை மரபின் வைகி வளாந்துமந் கலஞ்செய் கோலத்
தருமறை முநுல சாததி யளவினெல் கலைக ளாய்ந்து
திருமலி சிறப்பி னோங்கிச் சீர்மணப் பருவஞ் சேர்ந்தார்.

(௬)

தந்தையார் சடைய னாத நனித்திரு மகற்குச் சைவ
வந்தணர் குலததத் தங்க ளரும்பெரு மரபுக் சேற்ப
வந்ததொல் சிறப்பிற் புதனாச் சடங்கவி மறையோன் றன்பாற்
செந்திரு வனைய கன்னி மணத்திறஞ் செப்பி விட்டார்.

(௭)

குலமுத லறிவு மிக்க கோத்திர முறையுந் தேர்ந்தார்
கலயிகு முதியோர் சொல்லச் சடங்கவி நன்மையேற்று
மலர்தரு முகத்தனாகி மணம்புரி செயலின் வாய்மை
பலவுடன் பேசெ யொத்த பண்பினு வன்பு தேர்ந்தான்.

(௮)

மற்றவ னிசைந்த வார்த்தை கேட்டவர் வன்ன றன்னைப்
பெற்றவர் தம்பாற் சென்று சொன்னபின் பெருகு சிந்தை
யுற்றதோர் மகிழ்ச்சி யெய்தி மனவினை யுலக்து சாற்றிக்
கொற்றவர் திருவுக் கேற்பக் குறித்தாரா னோலை விட்டார்.

(௯)

மங்கலம் பொலியச் செய்த மணவினை யோலை யேந்தி
யந்தயற் கண்ணி ஒரு மாடவர் புலரு மின்றுச்
கொங்கலாச் சோலை மூதூர் குறுகி னொதிரோ வந்து
பங்கய வதனி மாரு மைந்தரும் பணிந்து கொண்டார்.

(௮)

மகிழ்ச்சியான் மணமீக் கூறி மங்கல வினைக னெல்லாம்
புகழ்ச்சியாற் பொலிந்த தோன்றப் போற்றிய தொழில் ராஜி
யிகழ்ச்சியொன் றுணு மின்றி யேந்துபூ மாலைப்பந்தர்
நிகழ்ச்சியின் மைந்த ரீண்டி ரீண்முனை சாத்தி னூர்கள்.

(௮௪)

மணவினைக் கமைந்த செய்கை மாதிரைப் பயந்தார் செய்யத்
துணைமலர்க் கோதைத் தாமச் சுரும்பனை தோளி னுனைப்
புணர்மணத் திருநாண முன்னாட் பொருந்திய விதியி னாலே
பனைமூர சியம்ப வரத்திப் பைம்பொனான் காப்புச் சோததார்.

(௮௨)

மாமறை விதிவழாமன் மணத்துறைக் கடன்க ளாற்றித்
துமறை மூதூக் கங்குன் மங்கலந் துவன்றி யார்ப்பத்
தேமரு தொடையன் மாபன் நிருமணக் கோலங் காணக்
காமுறு மணத்தான் போலக் கதிரவ னுதயஞ் செய்தான்.

(௮௩)

காலசெய் வினைகண் முற்றிக் கணிதநூற் புலவர் சொன்ன
வேலைவந் தணையு முன்னர் விதிமணக் கோலங் கொள்வா
ஹலசைந் திலங்கு மார்பி னுணங்கிய கேள்வி மேலோன்
மாலையுந் தாரும் பொங்க மஞ்சன சாலை புக்கான்.

(௮௪)

வாசநெய் பூட்டி மிக்க மலர்விரையடுத்த தூநீர்ப்
பாசனத் தமைந்த பாங்கர்ப் பருமணிப் பைம்பொற் தின்கா
லாசனத் தணிநீ ராட்டி யரிசனஞ் சாத்தி யன்பா
லீசனஞ் கிளியான் மேனி யெழில்பெற விளக்கி னூர்கள்.

(௮௫)

அகில்லினாத் தூப மேய்ந்த வணிகொன்பட் டாடை சாத்தி
முதினுழை மதியம் போலக் கைவலான் முன்கை குழந்த
துகில்கொடு குஞ்சி யீரம் புலர்த்தித்தன் றாய செங்கை
யுகிர் துதி முறையிற் போக்கி யொளிர்நறுஞ் சிகழி யார்ததான்.

(௮௬)

தூதலும் பசங்காப் பூசச் சுண்ணத்தால் வண்ணப் போதி
லானதன் பனிநீர் கூட்டி யமைத்தசந் தனச்சே ரூட்டி
மான்மதச் சாநது தோய்ந்த மங்கலக் கலவை சாத்திப்
பான்மறை மூதூன் மின்னப் பவித்திரஞ் சிறந்த கையான்.

(௮௭)

தூமலர்ப் பிணையன் மலை துணரிணர்க் கண்ணி நோதை
தாமமென் றினைய வேறு தருதியா லமையச் சாத்தி
மாமணி யணிந்த தூய வளரொளி யிருளகால் சீக்கு
நாமரீன் கலன்கள் சாத்தி நன்மணக் கோலங் கொண்டான்.

(௮௮)

மன்னவர் திருவுந் தங்கள் வைதிகத் திருவும் பொங்க
நன்னகர் விழவு கொள்ள நம்பியா ழூர்ந் தாதன்
றன்னடி மனத்துட் கொண்டு தருந்திரு நீறு சாத்திப்
பொன்னணி மணியார் யோகப் புரவிமேற் கொண்டி போந்தார்.

(௮௯)

இயம்பல துவைப்ப வெங்கு மேத்தேவி வெடுப்ப மார்ந்
கயந்தபல் லாண்டு போற்ற காண்மறை யொலியி னோக்க
வியந்தபார் விரும்ப வாத விரவினர்க் கின்பஞ் செய்தே
புயர்ந்தவா கனயா னங்கண் மீசைக்கொண்டா ருழைய ராறார். (௨௦)

மங்கல தேநாத மறையவர் குழாங்கள் சூழ்ந்து
தொங்கலும் விராயுஞ் சூழ்ந்த மைந்தருந் துவன்றிச் சூறும்
பங்கய முகையுஞ் சாய்த்துப் பணைத்தெழுந் தணியின் மிக்க
குங்கும முலையி னறும் பரந்தெழு கொள்கைத்தாமி. (௨௧)

அருங்கடி யெழுந்த போழ்தி னூர்த்தவென் வளைக னாலு
மிருங்குழை முகர்த்தாலு மிலவகொளி மணிக னாலு
கெருங்கிய பீலிச் சோலை நீலநீர்த் தாங்கத் தாலுங்
கருங்கடல் கிளர்ந்த தென்னக் காட்சியிற் பொலிந்த தன்றே. (௨௨)

நெருங்குதூ ரியங்க னேங்க லிளைத்தசா மனாக னோங்கப்
பெருங்குடை மிடைந்து செல்லப் பிணங்குழல் கொடிக ளாட
வருங்கடி மணம்வந் தெய்த வன்றுதொட் டென்று மன்பிஸ்
வருங்குல மறையோர் புத்தூர் மணம்வந்த புத்தூ ராமால். (௨௩)

நிறைகுடந் துப தீப நெருங்குபா லிகைக னேந்தி
நறைமல ரறுகு சுண்ண நறுமபொரி பலவும் வீசி
புதைமலி கலவைச சாந்தி னுறுபுன றெளித்து வீதி
மறையவர் மடவாா வளளன் மணமெதிர் கொள்ள வந்தார். (௨௪)

கண்கண்ண னிலாத வேண்டுங் காணாயைக் காண வென்பார்
பெண்களி லுயர நோற்றான் சடங்கவி பேதை யென்பார்
மண்களி கூர லுந்த மணங்கண்டு வாழ்ந்தோ மென்பா
பண்களி னிறைந்த தேம் பாடுவா ராடு வார்கள். (௨௫)

ஆண்டகை யருளி னோக்கின் வெள்ளத்து ளிலைந்தோ மென்பார்
தாண்டிய மாவு நம்பாற நகுதியி னடைந்த தென்பார்
பூண்டயந கிவனே காணும் புண்ணிய மூர்த்தி யென்பா
ரீண்டிய மடவார் கூட்ட மின்னன விசைப்பச் சென்றார். (௨௬)

வருமணக் கோலத தெங்கள் வள்ளார் தென்னும் வாசத்
திரும்ணப் பாதா முன்பு சென்றவெண் சங்க மெங்கும்
பெருமழைக் குலத்தி னூர்ப்பப் பரிமிசை யிழிந்து பேணு
மொருமணத் திறத்தி னவகு நிகழ்ந்தது மொழிவே னுயர்தேன். (௨௭)

வேறு.

ஆலுமறை சூழ்கயிலை யின்கணருள் செய்த
சாலுமொழி யால்வழி தடுத்தடிமை கொள்வான்
மேலுற வெழுந்தமிழு ழேழுற வகழ்த்து
மாலுமய னுகருமரி யாரொருவர் வந்தார். (௨௮)

கண்ணிடை கரந்தகதிர் வெண்பட மெனச்சூழ்
புண்ணிய துதற்புனித தீறுபொலி வெய்தத்
தண்முகி முதிர்ந்துகதிர் சாய்வதென மீதே
வெண்ணை முடித்தது விழுந்திடை சழங்க. (௨௯)

காதிசனி கண்டிகை வடிந்தருழை தாழ்த்
சோதிமனி மார்பினசை தாலினெடு தேரனின்
மீதுபுனை யுத்தரிய வெண்டி னுடங்க
வாதப மறைக்குடை யணிக்கரம் வினங்க. (௩௮)

காதிசனி கோவண வுடைப்பழைமை கடரக்
கொண்டதொர் சழங்கலுடை யார்த்தமு கொன்ன
வெண்டி னுடன்குசை முடிந்துவிடு வேணுத்
தண்டொருகை கொண்டெழ தன்னருடை கெர்ன்ன. (௩௯)

மொய்த்துவனர் பேரமுரு மூத்தவடி வேயோ
காததகைய மூப்பெனு மதன்படிவ மேயோ
மொய்த்தகெறி வைதிகம் விளைந்தமுத வேயோ
விததகைய வேடமென வையமுற வெய்தி. (௪௦)

வந்துதிரு மாமறை மணத்தொழி நெடவரும்
பந்தரிடை நம்பியெதிர் பன்னுசபை முன்னின்
நிந்தமொழி கேண்மினெதிர் யாவாகளு மென்றான்
முந்தைமறை யாயிர மொழிந்ததிரு வாயான். (௪௧)

என்றுணாசெ யாதணனை யெண்ணின்மறை யோரு
மன்றலவினை மங்கல மடங்கலனை யானு
நன்றுமது நல்வரவு நங்கடவ மென்றே
நின்றதிவ னீமொழியி னீர்மொழிவ தென்றார். (௪௨)

பிஞ்ஞகனு காவலர் பெருந்தகையை நோக்கி
யென்னிடையு நின்னிடையு நின்றவிசை வால்யான்
முன்னுடைய தோபெரு வழக்கினை முடித்தே
நின்னுடைய வேளவியினை நீமுயறி யெனருன். (௪௩)

நெற்றிவிழி யான்மொழிய நின்றநிக ரில்லா
னுற்றதொர் வழக்கெனிடையு நீயுடைய துண்டேன்
மற்றது முடித்தலதி யான்வதுவை செய்யேன்
முற்றவிது சொல்லுகென வெல்லமுடி வில்லான். (௪௪)

ஆவதிது கேணமின்மறை யோரெனடி யானிந
காவனக றுரனிது நான்மொழிவ தென்றான்
நேவனாயு மாலயன் முத்தற்றுவின் மிக்கோர்
யாவனாயும் வேறடிமை யாவுடைய வெம்மான். (௪௫)

வேறு.
என்று னிறையோ னிதுகேட்டவ ரெம்ம ருவரு
நின்று நிருநதா ரிவனென்னினைத் தான்கொ வென்று
தென்றார் வெருண்டா ரிந்தார்திரு காவ லாரா
என்றான் மறையோன் மொழியென்றெதிர் கோக்கி எக்கான். (௪௬)

நக்கான் முகநோக் கிடுங்கி துடங்கி யார்க்கு
மிக்கான் மிசையுத் தரியததி ருங்கி மேற்சென்
றக்கா லமுன்றத்தை தன்றந்தையா னோலை யீதா
லிக்கா ரியத்தை நீயின்று நிரித்ததென் னேடவென்ன. (௪௭)

கே. து.

மாசிலா மரபில் வந்த வன்னல்வேதியனை கோக்கி
கோசமுன் கிடந்த சிந்தை கெடுதலெய்யாத் திரிப்பு நீக்கி
யாழில் தணாகன் வேளே ரந்தணர்க் கடிமை யாதல்
பேசுவின் றுன்னைக் கேட்டோம் பித்தலே மறையோ நென்றார். (௪௦)

பித்தலு மாக பின்னும் பேயனு மாக நீயின்
நெத்தனை தீங்கு சொன்னா யாதமற் றவற்றா னானே
னதனைக் கென்னை யொன்று மறித்திலை யாகி னின்ற
வித்தகம் பேச வேண்டாம் பணிசெய்ய வேண்டு மென்றார். (௪௧)

கண்டதோர் வடிவா லுன்னங் காதல்செய் துருகா நிற்குங்
கொண்டதோர் பித்த வார்த்தை கோபமு முடனே யாக்கு
முன்மொரா னோலை யென்னு மதனுண்மை யறிவே நென்று
தொண்டலா ரோலை காட்டு கென்றனா துனைவ னானா. (௪௨)

ஓலைகாட் டென்று நம்பி யுரைக்கீ யோலை காணற்
பாலையோ வவைமுன் காட்டப் பணிசெய்து பால யென்ற
வேலையி னாவ ஓரா வெருண்டுமேல வினாநது சென்று
மாலயன் ரெடரா தானை வலிநதுபின் ரெடரா லுன்றார். (௪௩)

ஆவணம் பறிகக் சென்ற வனவின் லந்த னான்
காவணத் திடையே யோடக கடிதுபின் ரெடர்நது நம்பி
பூவணத் தவனா யுற்ற ரவரலாற் புரங்கக் சென்ற
வேவணச் சிலையி னானா யாதொடாக தெட்ட வல்லார். (௪௪)

மறைகளா யினமுன் போற்றி மலாப்பதம் பற்றி நின்ற
விறைவனைத் தொடர்நது பறியெழுதமா னோலை வாங்கி
யறைகழ லண்ண லானா யந்தனா செயத லென்ன
முறையெனக் கீறி யிட்டா முறையிட்டான் முடிவி லாதான். (௪௫)

அருமறை முறையிட் டின்னு மறிவதற் கரியான் பற்றி
யொருமுறை முறையோ வெணன வுழைசின் றார் விலக்கி யிந்தப்
பெருமுறை யுலகி லிலலா நெறிக்கொண்டு பிணங்கு கின்ற
திருமறை முனிவ ரோ நீ கொருளீர் செப்பு மென்றார். (௪௬)

என்றலு நின்ற வைய ரிகருளே னிருப்புஞ் செய்
தன்றிநத வெண்ணெய் நல்லு ரதுநிறக வறததா நின்றி
வன்றிறல் செய்தென் கையி லாவணம் வலிய வாங்கி
நின்றிவன் கிழித்தது தானே நிரப்பினா னடிமை யென்றான். (௪௭)

ருழைமறை கடி னானைக் கோதிலா ருரர் கோக்கிப்
பழையமன் ருடி போலு மிவனென்று பண்பின் மிக்க
விறைவுறு மனமும் பொவக வெண்ணெய்நல் ஓரா யேலுன்
பிறைநெறி வடிக்கை யாவகே பேசுநீ போதா யென்றார். (௪௮)

கேதய னதனைக் கேட்டு வெண்ணெய்நல் ஓரி லேசீ
போதினு நன்று மற்றப் புனிதகான் மறையோர் முன்ன
ராகியின் மூல வோலை காட்டி நீ யடிமை யாதல்
சாதிப்பினென்று முன்னே தண்டிமுன் ருங்கிச் சென்றான். (௪௯)

செல்லுதான் மறையோன் தன்பின் திருமுதக் காந்தஞ் சேர்ந்த
வல்லிரும் பணையு மாபோல்: வண்ணம்: அழகு: சென்று
செல்லியில் சுற்றத் தாரு மிதுவென்ற: மென்று: செல்ல
வல்லவந் தணர்க்க வாரும் வெண்ணெய்கண் டூரணா நன்னி. (௧௦)

வேதபீர ரகரின் மிக்கார் வின்குபே ரவைமுன் சென்று
நாத்தான் மறையோன் சொல்லு நாவது ராசு: ரன்றான
காதலென் னடியா னென்னக் காட்டிய வேலை கீறி
முதறி வீரமுன் போந்தா னிதுமற்றென் முறைப்பா டென்றான். (௧௧)

அந்தண ரவையின் மிக்கார் மறையவ ரடிமை யாத
விந்தமா நிலத்தி லில்லை யென்சொன்னு யையா வென்றுக்
வாதவா நிசையே யன்றோ வழக்கிவன கிழித்த வேலை
தந்தைதன் தந்தை நோத தென்றான் தனியாய் நினருன். (௧௨)

இசையினு லெழுது மோலை காட்டினு னாகி லின்ற
விசையினுல் உலிய வாகுகித் கிழிப்பது வெற்றி யாமோ
தசையெலா மொடுங்கு முததான் வழக்கினைச் சாரச் சொன்னு
னசையிலா ளா ரொண்ண மெனென்னு ரவையின் மிக்கார். (௧௩)

அனைத்துது லுணர்ந்த ராதி சையெனென் றறிவீ றெண்ணத்
தனக்குவே றடிமை யென்றிவ் வந்தனன் சாதித் தானேன்
மனதினு லுணாதற் கெட்டா மாயையென் சொல்லு கேன்யா
னென்ககிது தெளிய வொண்ணு தென்றன எண்ண மிக்கான். (௧௪)

அவ்வுணா யவையின் முன்பு நம்பியா ளரர் சொல்லச்
செவ்விய மறையோர் நின்ற திருமறை முனியை நோக்கி
யிவ்வுல கின்க ணியின் நிவளாயுன் னடிமை யென்ற
வெவ்வுணா யெம்முன் பேற்ற வேண்டமென் றுணாத்து மீண்டும். (௧௫)

ஆட்சிய லாவ ணத்தி லன்றிமற் றயலாா தங்கள்
காட்சியின் மூன்றி லொன்று காட்டுவா யென்ன முன்னே
மூட்சியிற் கிழித்த வேலை படியோலை முவு வேலை
மாட்சியிற் காட்ட வைத்தே னென்றனன் மாயை வல்லான். (௧௬)

வல்லையேற் காட்டிக் கென்ன மறையவன் வலிசெய் யாமற்
சொல்லநீ வலலீராதிற் காட்டுவே னென்று சொல்லச
செவ்வகான் மறையோர் காங்க டுக்குற வொட்டோ மென்று
வல்லீர்த தாள நினரு ராவணங் கொண்டு சென்றார். (௧௭)

இருண்மறை மிடற்றோன் கையி லோலைகண் டவையோ ரேவ.
வருன்பெறு கரணத தானு மாவணந தொழுது வாகுகித்
சுருன்பெறு மடியை நீக்கி விரித்தனன் றெண்மை நோக்கித்
தெருன்பெறு சபையோர் கேட்ப வாசகஞ் செப்பு கின்றான். (௧௮)

அருமறை நாவ லாதி சையனு ளான் செய்கை
பெருமுனி வெண்ணெய் கலவாப் பித்தனுக் கியானு மென்பால்
வருமுறை மரபு னோரும் வழித்தொண்டு செய்தற் கோலை
யிருமையா லெழுதி நேர்ந்தே னிதற்கிவை யென்னெ முதத. (௧௯)

வாசகங் கேட்ட பின்னர் மூன்றுமே டெழுத்திற் டாங்க
ளாசிலா வெழுத்தை கோக்கி யுறையெய்க்கு மென்ற பின்னர்
மாசிலா மறையோ யாயா மத்துங்கள் யோ ஞர்நர்
தேசுடை யெழுத்தே யாகித் தெனியப்பாந்த தழியி னென்றார். (௧௮)

அந்தணர் கூற வின்னு மாளோலை யிவனே காண்பான்
றத்தைதன் றந்தை தானவே நெழுதுகைச் சாத்துண் டாகி
விந்தலா வணத்தி னோடு மெழுத்துகீ ரொப்பு கோக்கி
வந்தது மொழியி னென்றான் வலியவாட் கொள்ளும் வளவல். (௧௯)

திரண்டமா மறையோர் தாமுந் திருநாவ ளார் கோமுன்
மருண்டது தெனிய மற்ற மறையவ னெழுத்தா லோலை
யரண்டரு காப்பில் வேறென் றழைத்தா டொப்பு கோக்கி
யிரண்டுமொத் திருந்த தென்னே வினிச்செய வில்லு யென்றார். (௨௦)

நான்மறை முனிவ னார்க்கு நம்பியா ஞர்நர் தோற்றிர்
பான்மையி னேவல் செயதல் கடனென்று பண்பின் மிக்க
மேன்மையோர் விளம்ப நம்பி விதிமுறை விதுவே யாகில்
யானிதற் கிசையே னென்ற விசையுமோ வென்று நின்றார். (௨௧)

திருயிரு மறையோர் நின்ற செழுமறை முனியை கோக்கி
யருமுனி கீழுன் காட்டு மாவண மதனி லெங்கள்
பெருமைசேர் பதியே யாகப் பேசிய துனக்கில் ஶூரில்
வருமுறை மனையு கீடு வாழ்க்கையுள காட்டுகென்றார். (௨௨)

பொருவரும் வழக்கால் வென்ற புண்ணிய முனிவ ரென்றை
யொருவரு மறியீ ராகிற் போதுமென் றுரைத்துச் சூழ்ந்த
பெருமறை யவாகு ழாமு நம்பியும் பின்பு சொல்லத்
திருவருட் டிறையே புக்கா கண்டிலர் திகைத்து நின்றார். (௨௩)

எம்பிரான் கோயி னண்ண விலங்குதான் மார்ப னெங்க
ணம்பர்தம் கோயில் புக்க தென்கொலோ வென்று நம்பி
தம்பெரு விருப்பி னோடு தனித்தொடர்ந் தழைப்ப மாதோ
டும்பரின விடைமேற் றேன்றி யவர்தமக் குணர்த்த ளுற்றார். (௨௪)

முன்புநீ நமக்குத் தொண்டன் முன்னிய வேட்கை கூரப்
பின்புநம் மேவ லாலே பிறந்தனை மண்ணின் மீது
துன்புறு வாழ்க்கை நின்னைத் தொடர்வறத் தொடர்ந்து வந்து
நன்புல மறையோர் முன்னா காந்தித் தாண்டோ மெனாரா. (௨௫)

என்றெழு மோசை கேனா வீன்றவரன் தனைப்புக் கேட்ட
கன்றுபோற கதறி நம்பி கரசர னாதி யங்கள்
துன்றிய புளக மாகத் தொழுதகை நலமே லாக
மன்றுளிர் செயலோ வந்து வலியவாட் கொண்ட தென்றார். (௨௬)

எண்ணிய வோசை யைத்தும் விசம்பிடை நிறைப வெங்கும்
விண்ணவர் பொழிபு மாரி மேகினி நிறைந்த விம்ம
மண்ணவர் மகிழ்ச்சி பொங்க மறைகளு முழங்கி யார்ப்ப
வண்ணலை யோலை காட்டி யாண்டவ ரகுளிச் செய்வார். (௨௭)

மற்றுநீ வன்மை பேசி வன்கொண்டபுராணம் நாமம்
பெற்றனை நமக்கு மன்பிற பெருகிய நிறப்பின் மிக்க
வற்சனை பாட்டே யாகு மாதலான் மன்மே னம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடு சென்றார் தாமரை பாடும்வாயார்.

(எம்)

தேயுந் வயனு மாலுந் தெளிவுறு வைந்தே முத்தம்
பாடிய பொருளா யுன்னான் பாடுவாய் நம்மையென்ன
நாடிய மனதத ராகி நம்பியா ருரா மற்று
னாடிய செய்ய தானை யஞ்சலி கூப்பி லின்று.

(எக)

வேதிய னாகி யென்னை வழுக்கினால் வெல்ல வந்த
ஆதிய மறியா தேனுக் குணர்வுந் தய்யக் கொண்ட
கோதிலா வமுதே யின்றுன் குணப்பெருந் கடலை நாயேன்
யாதனை யறிந்தென் சொல்லிப் பாடுதே னெனமொ ழிந்தார்.

(எஉ)

அன்பனை யருளி னோக்கியங்கண் ரருளிச செயவா
முன்பெனைப் பித்த னென்றே மொழிகதனை யாத லாலே
யென்பெயர் பித்த னென்றே பாடுவா யென்றார் கின்ற
வீண்பெருந் தொண்ட ராண்ட வன்னிலைப் பாட ஹரார்.

(எக)

வேறு.

கொத்தார்மலர்க் குழலானொரு கூறாயடி யவாபான்
மெய்த்தாயினு மினியானையங் வியனாவலர் பெருமான்
பித்தாபிறை குடியெனப் பெரிதாதிருப பதிக
மித்தாரணி முதலாமுஷ்கெல்லாமுய வெடுத்தார்.

(எச)

முறையால்வரு மதரத்துடன் மொழியிதன முதலிற்
குறையாலில மும்மைப்படி கூடுகெழ மையினு
னிறைபானியி லிசைகொள் புணா நீடுமபுகழ வகையா
லிறையான்மகி றிசைபாடின னெல்லாநிக ரில்லான்.

(எடு)

சொல்லாதமி றிசைபாடிய தொண்டன்றனை யின்னுங்
பல்லாறுல கினினம்புகழ் பாடென்றுறு பரிவி
னல்லார்கெண்ணெய் கல்லூரருட் டிறைமேலிய நம்ப
னெல்லாவுல குயயப்புர மெயதானுள செயதான.

(எஃ)

அயலோர்தவ முயல்வார்பிற ரன்றேமண் மழியுரு
செயலானிகழ் புததூர்வரு சிவவேதியன் மகளு
முயர்நாவலா தனிகாதனை யொழியாதுணர் வழியிற்
பெயராதாயர் சிவலோகமு மெளிதாம்வகை பெற்றான.

(எஎ)

வேறு.

நாவலர்கோ னுரரன் றனைகெண்ணெய் கல்லூரின்
மேவுமருட் டிறையமாகத் வேறுயராட் கொண்டதற்பின்
பூவலருந் தடம்பொய்கைத் திருநாவ லூர்புகுந்து
தேவர்பிரான் றனைப்பணிந்து திருப்பதிகம் பாடினார்.

(எஏ)

சிவனுறையுந் திருத்துறையுந் சென்றனைந்து தீவினையா
லவகேறியிற் செல்லாமே தடுத்தாண்டா யடியேற்றத்
தவகேறித் தருனென்று தம்பிரான் முன்னின்று
பவகேறிக்கு விலக்காகுந் திருப்பதிகம் பாடினார்.

(எஐ)

புலனென்றும் படிதவத்திற் புரிந்தகெறி கொடுத்தருள
வலாகொண்ட நறுஞ்சோலைத் திருத்துறையூரமர்ந்தருளு
நிலவுந்தண் புனலுமொளிர் நீன்சடையோன் நிருப்பாத
மலர்கொண்டு போற்றிசைத்து வந்தித்தார் வன்றெண்டார். (அய)

திருத்துறையூர் தனைப்பணிந்து சிவபெருமா னமர்ந்தருளும்
பொருத்தமா மிடம்பலவும் புக்கிறைஞ்சிப் பொற்புலியூர்
நிருத்தனார் திருக்கூடத்துத் தொழுவதற்கு நினைவுற்று
வருத்தமிகு காதலினால் வழிகொள்வான் மனங்கொண்டார். (அக)

மலைவளர்ச்சு தகில்பீலி மலாபரப்பி மணிகொழிகரு
மலைதருதண புனற்பெண்ணை யாறுகடந் தேறியபி
ளிலகுபசும புரவிகெடுக் தேரிரவி மேல்கடலிற
செவவணையும் பொழுதணையத் திருவதிகைப் புறத்தனைந்தார். (அஉ)

உடையவர சலகேத்து முழுவாரப் படையாளி
விடையவாகருக் கைத்தொண்டு வீருமபுபெரும் பதியையிதித்
தடையுமதற் கஞ்சுவென்ன நகநகரிற் புருதாதே
மடைவளாதண் புறமபணையிற் சித்தவட மடம்புருந்தார். (அக)

வாரிவளாபூஞ் சோலைருழ மடதகின்ன வன்றெண்டா
விரிதினாராக கெடிலவட வீரட்டா னத்திறைதாள்
புரிவுடைய மனத்தினராயப் புடையெலகு மிடைகின்ற
பரிசனமுந் துயில்கொள்ளப் பள்ளியமாந தருளிஞா. (அச)

அதுகண்டு வீரட்டத் தமாந்தருளு மங்கணரு
முதுவடிவின மறையவராய முன்னொருவ ரறியாமே
பொதுமடத்தி னுட்புகருது பூத்தாரான் நிருமுடியமேற்
பதுமமலாத தாள்வைத்துப் பள்ளிகொவ்வா போறபயின்றா. (அரு)

அநநிலையா ஞாநுணர்நா தருமறையோ யுன்னடியென
சென்னியிலவைத் தனையென்னத் திசையறியா வகைசெயத்
தென்னுடைய மூப்புககா னென்றருள் வதற்கிசைந்து
தன்முடியப் பாலவைத்தே துயிலமாநதான நமிழ்நாதன. (அக)

அங்குமவன நிருமுடிமேன மீண்டுமவா தானீட்டச
செங்கயல்பாய தடம்புடைசூழ திருநாவ ஊராளி
யிலகெனனைப் பலகாஷ மிந்ததந் யாரென்னக
கங்கைசடை கரந்தபிரா னறிநநிலையோ வெனக்கரந்தாள் (அங)

செமமாநதிவ கியானறியா தென்செய்தே னெனத்தெளிந்து
தமமான யறியாத சாகியா ருளரோயென்
தம்மானைத் திருவதிகை வீரட்டா னத்தமர்ந்த
கைம்மாவி னுரியானைக் கழல்பணிந்து பாடினா. (அஅ)

பொன்றிரளு மணித்திரளும் பொருகரிவெண் கோடுகளு
மின்றிரண்ட வெண்முத்தும் வினாமலரு நறுக்குறும்
வன்றிரைக் ளாற்கொணாநது திருவதிகை வழிபட ளாற்
மெனறிசையிற் கவமைபெனுந் திருக்கெடிலக தினைத்தாடி. (அக)

அங்கணை யடிபோற்றி யங்ககணறு மற்றநதப்
பொங்குநதித் தென்கணைபோயப் போவலித்தோன் மாவலிதன்
மங்கலவேள வியிற்பனடு வாமனஞய மணனிநத
செங்கணவன் வழிபட்ட திருமாணி குழியிணநதார. (கஹ)

பரம்பொருளைப் பணிநதுதான் பரவிப்போயப் பணிநதவாகு
வந்தநருவான் நினைநகரை வணங்கினர்வண் டமிழ்பாடி.
நரம்புடையா ழொலிமுழவி னாதவொலி வேதவொலி
யாமபையாதவ கீதவொலி யருத்திலலை மருங்கனைநதார. (கச)

வேறு

தேம வங்கலணி மாமணி மார்பிற் செமம் லங்கயல்கள செங்கம லத்தண்
பூம லங்கவெதிர பாயவன மாடே புளள லம்புதினா வெளவனை வாவித
தாம லங்குக் டட்டமபனை குழந தண்ம ருங்குதொழு வாகட முமமை
மாம லங்களற வீட்டு டிலலை மலல லம்பதியி னெலலை வணங்கி. (கஉ)

நாக சூதவரு ளஞ்சர ளஞரும் நாளி கேரயில வங்க நரந்தம
பூக் ஞாழலருளிர் வாழை மதூகம் பொதுளும் வஞ்சிபல வெங்கு நெருங்கி
மேக சாலமலி சோலைக் ளாகி மீது கோகில மிடைநது மிழற்றப்
போக பூமியினு மிகு விளங்கும் பூமபு தம்பனை கட்டுது புகுநதார. (கங)

வன்னி கொன்றைவழை சண்பக மார மலாபப லாசொடு செருந்திமந தாரங்
கணனி காரங்குர வங்கமழ் புன்னை கற்ப பாடல்கள கூவிள மோங்கித்
துன்னு சாதிமரு மாலதி மௌவ றுதைநத நந்திகர வீர மிடைந
பண்ம லாப்புனித நத வணங்க பணிநது சொறனன் மணங்கமழ தாரான

இடம் ருங்குதனி நாயகி காண வேழபெ ருமபுவன முயய வெடுத்தது, நட
வின்னறாள் சிலம்பொலி போற்று நானம் பைப்பின்பு நானம் வணங்கக்,
டல்வ லங்கொளவது போற்புடை குழங்க காட்சி யே வியிடு சேடசெலவோங்
குந்தடம் ருங்குவனா மருசிவ ரிஞ்சித் தண்கிடங்கையெதிர கண்டுமகிழ்ந்தார்.

மன்று ளாடுமது வின்னரை யாலே மறைச்சு ருமபறை புத்தின மருங்கே,
குன்று போலுமணி மாமநில குழுவ குண்ட கழககமல் வண்டலா கைதைத்,
துன்று நீறுபுனை மேனிய வாகித் தாய நீறுபுனை தொண்டாக னொன்னக, சென்
று சென்றுமுரல் கின்றன கண்டு சிகதை யனபொடி பிரதத்தெதிர் சென்றா.

பாவி ளங்கவனா நானமறை நாதம் பயின்ற பண்புமிக வெண்கொடி யா
டுஞ், சோலி ளங்குமணி நாவொலி யாலுந திசைக் ஞானகெதிர்ப் புறப்பட லா
துந், தாவி ளங்குவனா மாபி னயனபொற் சதாமு கங்கனென் வாயினதில
லை, யூவி ளங்குதிரு வாயிலக் ஞானி னுத்த ரத்திசையின் வாயினமுனெய்தி.

வேறு

அன்பின் வந்தெதிர கொண்டசே ரடியா ரவாக னோகம்பி யாரூர் தாமோ,
முனபி றைஞ்சின ரியாவரென நறியா முறைமை யாலெதிர வணங்கி மகிழ்
நது, பின்பு கும்பிடும விருப்பி னிறைந்து பெருகு நாவனக் ராபெரு மானும்,
பொன்பி தங்குமணி மாளிகை நீடும பொருவி தந்ததிரு வீதி புகுந்தார. (கடி)

அங்கண மாமறை முழங்கு மருங்கே யாட ரம்பைய ரரங்கு முழங்கு, மங்
குல் வானின்மிசை யைத்து முழங்கும் வாச மாலைகளின் வண்டு முழங்கும்,
பொங்கு மன்பருவி கண்பொழி தொண்டா போற்றி சைக்குமொலி யெங்கு
முழங்குந், திங்க டங்குசடை ககை முழங்குத் தேவ தேவபுரி யுத்திரு வீதி.

போக நீடுநிதி மன்னவன் மன்னும் புரங்க ளொப்பன வரம்பில வோங்கி,
மாக முன்பருகு கின்றன போலு மாளி கைக்குல யிடைந்த பதாாக, போக
சிகதைமறை யோகன வளாக்கு மோம தாமமுயர் வானி லடுப்ப, மேக பந்
திகளின் யீதிடை யெனகு மின்னு டங்குவன வென்ன விளங்கும் (11)

ஆடு தோகைபுடை நாகிக டோறு மரணி தந்தகட ராகுதி தோறு
மாடு தாமமணி வாயிலக டோறு மங்க லகலசம் வேதிகை தோறுஞ்
சேடு கொண்டவொளி தேர்நினை தேரீறுகு செருெ லன்னமலை சாலைக டோறு
நீடு தண்புனலகன பதாக டோறு நிரந்த தேவாகன நீளிடை தோறும் (12)

எண்ணிப்பெருலகனைததினுமுள வவல்லையிலமுருசொலவ்பவெல்லா
மண்ணி லிப்பதியில வந்தன வென்ன மங்க லம்பொலி வந்தன வாசிப
புண்ணியபுனிதவனபாகணமுன்பு புகழ் நுபாடலபுரிபொறபின் விளங்கு
மண்ண லாடுதிரு வம்பலகு குழந்த வம்பொன வீதியினை நம்பிவணங்கி.

மால யனசத மகன்பெருந தேவா மற்று முளளவர்கண் முறறு கெருநகிச்,
சில மாமுனிவா சென்றுபின் றுன்னித திருப்பி ரம்பினடி கொண்டி தினைத
துக, கால கோபுதல பாததய னிரபக காத லன்பாகண நாதர் புகும்பொற்,
கோல நீடுதிரு வாயி விதைஞ்சிக குவிந்த செங்கைதலை மேற்கொடு புக்கார.

வேறு

பெருமதில சிறந்த செம்பொன்மா ிகைமின் பிறங்குபே ரம்பல மேரு,
வருமுறை வலகொண்ட புரநுசிப பின்னா வணங்கிய மகிழ்வொடும் புகு
நதா, ருமறை முதலி ாடுவிரி ரெகுநி லனபாதஞ் சிகதையி லலர்ந்த, திரு
வள ரொரிசுற் திருசிறும பவமுன நிருவணுக் கன்றிரு வாயில். (13)

வையகம் பொலிப மறைசிலம் பாப்ப மன்றுளோ மாலயன் றேட, வை
யாதாம வெளியே யாடுகின் னா யருசலி மலாத்ரிமுன போற்றுங், கைக
ளோ தினைத கணகரோ வந்த காணமோ கலந்தவன் புந்தச, செயதவம்
பெரியோன சென்றதாழ்ச் தெழுந்தான நிருக்களிற் துப்படி மருங்கு. (14)

ஐந்துபே ரறிவுந் கண்களே கொளா வாப்பருங் கரணங்க ணுனகுஞ், சிந்
தையே யாகக் குணமொரு முன்றுந் திருந்தாத துவிகமே யாக, லிந்தவாழ்
சடையா ணுமிமா னாத வெல்லையி றணிப்பெருங் கடத்தின, வந்தபே ரின்ப
வெள்ளத்துட டினைத்து மாநிலா மகிழ்ச்சியின மலாததா (15)

தெண்ணிலா மலாதத வேணிமா யுனநன நிருகடங் கும்பிடப் பெற்று
மண்ணிலே வந்த பிறவியே பெனக்கு வாலிதா யினபமா மென்று
கண்ணிலா னந்த வருவிரி சொரியக கைமமல ருசினேற குவித்துப்
பண்ணினு னீடி யறிவரும் பதிகம் பாடினா பரவினா பணீந்தா. (16)

தடுத்தமுன் ணுண்ட தொண்டனா முன்புதனிப்பெருந் தாண்டவம் புரிய,
வெடுததசே வடியா ரருளிணு றாள் பெறிபுனன மறிநிபாப பொன்னி, மடு
ததநீன் வண்ணப் பண்ணையா ருரில வருகைம் பாவென வானி, லடுத்தபோ
தினில்வந் தெழுந்ததோ நாதங் கேட்டலு மதுவுணர்ந் தெழுந்தார் (17)

ஆடுகின் றவாபே ரருளிணு னிகழ்த வப்பணி சென்னிமேற் கொண்டெ,
குடுதங் கரங்க ளஞ்சலி கொண்டு தொழுததோறும் புறவிடை கொண்டு, மாடு
பே ரொளியின் வளரும் பலத்தை வலங்கொண்டு வணங்கினா போந்து,
நீடுவாழ் பணிய வுபாதபொன வுடாபோ னிலபெழு கோபுறக கடத்து. (18)

நின்றனோ புரத்தை நிலமுறப் பணிந்து கெடுந்திரு வீதியை வணங்கி, மன்றலா செல்வ மறுகினா டேகி மன்னிய திருப்பதி யதனிற், நென்றிசை வாயில் கடந்துமுன் போந்து சேட்படு திருவெல்லையிறைஞ்சிக், கொன்றை வார் சடையா னருளையே நினைவார் கொன்னிடத் திருநகி கடந்தார். (ஈய)

வேறு

புறந்தருவார் போற்றிசைப்பப் புரிமுந்நு லணிமாஃப்
ரம்பயந்தா டிருமுலைப்பா லமுதுண்டு வளர்ந்தவந்தாம்
பிறந்தருளும் பெரும்பேறு பெற்றதென மூற்றுவகிற்
சிறந்தபுகழ்க் கழமலமாந் திருப்பதியைச் சென்றணைந்தார். (ஈயக)

பின்னையார் திருவவதா ரஞ்செய்த பெரும்புகலி
யுள்ளான் மிதியேனென றாரெல்லைப் புறமவணங்கி
வளவலா வலமாக வரும்பொழுதின் மங்கையிடங்
கொள்ளுமால் விடையானு மெதிர்காட்சி கொடுத்தருள. (ஈயஉ)

மண்டியபே ரன்பினால் வன்றெண்டா நின்றிறைஞ்சிக்
தெண்டினாவே லையின்பிதந்த திருத்தோணி புரததாரைக்
கண்டுகொண்டேன் கயிலையினில் வீற்றிருந்த படியெனறு
பண்டருயின் னிசைப்பயின்ற திருப்பதிகம் பாடினா (ஈயக)

இருக்கோல மிடம்பெருமா னெதிரின்று மெழுந்தருள
வெருக்கோளற் றதுநீங்க வாருமேற் செலவிரும்பிப்
பெருக்கோதஞ் சூழ்புறவப் பெருமபதியை வணங்கிப்போயத்
திருக்கோலக் காவணங்கிச் செந்தமிழமா லைகனபாடி. (ஈயச)

தேனார்க்கு மலர்ச்சோலைத் திருப்புன்கூட நம்பர்ப்பா
லாளுப்பே ரன்புமிக வடியடைந்த தமிழ்பாடி
மாளுக்குங் கரதலததா மகிழ்ந்தவிடம் பலவணங்கிக்
காளுர்க்கு மலர்த்தடஞ்சூழ் காவிரியின் களையணைந்தார் (ஈயடு)

வம்புலா மலரலைய மணிகொழித்து வந்திழியும்
பைம்பொனவா களைப்பொனனிப் பயிற்சாதம் படிந்தாடித்
தம்பிரான் மயிலாடு துறைவணங்கித் தாவிலச்
ரம்பர்மா காளத்தி னமாநதபிரா னடிபணிந்தார் (ஈயசு)

மின்னாச்செஞ் சடையண்ணல் விரும்புதிருப் புகலாரை
முன்னாழ் பணிந்தேதகி முதல்வனற னருண்ணைந்து
பொன்னாரு முததரியம் புரிமுந்நு லணிமாஃபா
தென்னா லுராளி திருவாருா சென்றணைந்தார் (ஈயஎ)

தேராரு கெடுவீதித் திருவாருா வாழ்வாருக
காராத் காதலினம் மாருர னுமழைக்க
வாராநின் றானவனை மகிழ்ந்தெதிகொன் வீனொன்று
நீராருஞ் சடைமுடிமே னிலவணிந்தா ரருவசெய்தார் (ஈயஅ)

தம்பிரா னருஞ்செய்யத் திருத்தொண்ட ரதுசாற்றி
யெம்பிரா னாராடா னிருந்தபரி சிதுவாளு
னம்பிரா னாராவா ரவரனறே யெனுகலத்தா
லுமபர்மா டிழிந்ததென வெதிகொள்ள வுடனெழுந்தார். (ஈயக)

மாளிகைகண் மண்டபங்கண் மருங்குபெருங் கொடியெருங்கத்
தாளினெடு தோரணமுந் தழைக்கமுருங் குழைத்தொடையு
நீளிலை கதலிகளு நிறைந்தபசும் பொற்றசம்பு
மோளிகெடு மணிவிளக்கு முயல்வாயீ ரெறுவினாததார்.

(1105)

சோதிமணி வேதிகைக நேறுஞ்சார் தணிவீவிக
கோதில்பொரி பொறசண்ணவ குளிரதரண மணிபரப்பித
தாதிவாழந் தொடைமாலீத தண்பநதா களுஞ்சமைத்து
வீதிகனுண டுகளடங்க வினாப்பனிநீர் மிசைவிட்டார

(1106)

மங்கலகீ தம்பாட மழைநிகாதா ரியமுழங்கச்
செங்கயறகண முற்றிழையார தெற்றிதொறு நடம்பயில
நகனபிரான நிருவாரா நகாவாழ்வார நமபியைமுன
பொங்குவயின் டிருவாயிற் புறமுறவந தெதிர்கொண்டார.

(1107)

வேறு.

வநதெனா கொண்டி வணக்குவாரமுன வனறெண்ட ரஞ்சலி கீழ்ப்பிவநது
சிறதை களிப்புற வீதியூடு செலவார திருத்தொண்டா தமமைநோக்கி
யெநதை யிருப்பது மாருரவ ரெமமையு மாளவாரோ கேளீனெனுஞ்
சநத விசைப்பதி கருகனபாடித தம்பெரு மான்நிரு வாயில்சாரநதார்.

(1108)

வாணுந நீடிரு வாயினேகெடு மணனூற வைநதுறுப பாலவணங்கித
தேனிறை கற்பக வாசமாலீத தேவா சிரியன ரெழுதிற்றெருசி
யுண முயிரு முருககுமன்பா வுச்சிரு வித்தசெங் கைகளோடுந
தூந்துவ கொன்றையன மூலட்டானரு குழிநிரு மாளிகை வாயில் புக்கார.

புற்றிடங் கொண்ட புராதனனைப் பூங்கோயின் மேய பிரானையார்க்கும்
பற்றிட மாய பரம்பொருளைப் பாப்பதி பாகனைப் பங்கயதார
ளறசனை செய்ய வருளபுரிநத வண்ணலை மணமிசை வீழநிறைஞ்சி
நற்றியிழ்நாவலாகோனுடம்பானனமையின நனமையைமெயமமைபெற்றான்.

அன்பு பெருக வருகியுள்ள மலையவட் டாங்கபஞ் சாகமகாக
முன்பு முறைமையி னுலவணங்கி முடிவிலாக காதன் முநிரவோங்கி
நனபுல னாகிய வைநதுமொன்றி நாயகன் சேவடி யெய்தப்பெற்ற
வினப்பென எததிடை முழ்கிநின்றே யினனிசை வண்டமிழ் மாலையாட.

வாழிய மாமறைப் புற்றிடங்கொண் மன்னவ னாரரு ளாலோவாகருத
தோழமை யாக வுனக்குமமைத் தந்தன நாமுன்பு தொண்டொன்றி
வேளவியி லனறந் கொண்டகோல மென்றும் புனைததின் வேட்கைநீர
வாழிமண மேலவினை யாவொயென ருரா கேட்க வெழுந்ததன்றே (1109)

கேட்க விரும்பிவன் ரெண்டொன்றுக கேடிலா தானே யிறைஞ்சிநின்றே
யாடகொன வநத மறையவனே யாரு ரமானத வருமணியே
வாட்கயல கொண்டகன் மங்கைபங்கா மற்றுன பெரிய கருணையன்றே
நாட்கம லப்பதந் தந்ததின்னு நாயினே னைப்பொரு ளாகவெனரா. (1110)

என்று பவமுறை யாலவணங்கி யெய்திய வுள்ளக் களிப்பினோடும்
வென்றி யடல்விடை போனடநது வீதி விடங்கப் பெருமானமுன்பு
சென்று தொழுது துதித்தவாழ்து திருமாளி கைவலஞ் செய்துபோநதா
மன்று முதலடி யாகவெல்லாந் தம்பிரான் ரெழுநென் றேயறைந்தார். (1111)

மைவளர் கண்ட ருனினுலே வண்டமிழ் நாவலா தம்பெருமான்
சைவ விடங்கி னணிபுணரது சாந்தமு மாலையுந் தாருமாகி
மெய்வளர் கோலமெல் லாமபொலிய மிக்க விழுத்தவ வேந்தொன்னத்
தெய்வ மணிப்புற்று னாணாப்பாடித் தினைத்து மகிழ்வொடுஞ் செவலாகின்றார்.
வேறு.

இதற்குமு னெல்லே யில்லாத் திருநக ரிதனுள் வந்த
முதற்பெருவ கயிலை யாதி முதலவாதம் பங்கி னாட்டுப்
பொதுக்கடிந துரிமை செய்யும் பூங்குழற் சேடி மாரிற்
கதிர்த்தபூ னேநது கொங்கைக் கமலினி யவத ரித்தான.
(நாகூக)

கதிராமணி பிறந்த தென்ன வுருத்திர கணிகை மாராம
பதியிலா குலத்திற றேனறிப் பரவையா டென்னு நாமம்
விதியுளி விளக்கத் தாலே மேதரு சானறே ரானற
மதியணி புனித னன்னுண மங்கல வணியாந் சாததி
(நாகூஉ)

பரவினா காப்புப் போற்றிப் பயில்பெருஞ் சுற்றந் திங்கன
விரவிய பருவந் தோறும் விழாவணி யெடுபப் பிக்கோ
வரமலா மங்கை யிங்கு வந்தன னென்று சிந்தை
தரவரு மகிழ்ச்சி பொங்கத் தளாநடைப் பருவஞ் சோந்தா
(நாகூக)

மானிளம் பிணையோ தெய்வ வளரின முகையோ வாசத்
தேனிளம் பதமோ வேலைத் தினாயினம் பவள வலவிக
கானிளங் கொடியோ திங்கட் கதிரினங் கொழுந்தோ காமன
ருனிளம் பருவங் கற்குந் தனியினத் தனுவோ வென்ன
(நாகூஉ)

நாடுமின் பொற்பு வாய்ப்பு நாளுநாள் வளாநது பொங்க
வாடுமென கழங்கும் பந்து மமமனை யூச வினை
பாடுமின னிசையுந் தங்கன் பணிமலை வலவி பாதங்
கூடுமென புருகப் பாடுங் கொள்கையோ குறிப்புத் தோன்ற
(நாகூடு)

பிள்ளைமைப் பருவ மீதாம் பேதைமைப் பருவ நீங்கி
யனளுநற கமைநத் பொற்பா லகங்கனமெய்த் தனங்க ளீட்டங்
கொள்ளமிக் குயாவபோன்ற கொங்கைகோங் கருமபை வீழ்பப்
வுள்ளமெய்த் தன்மை முன்னே யுண்மையுந் தோன்ற வுயப்பா
(நாகூக)

பாங்கியா மருங்கு குழப் படரொளி மறகு குழத்
தேங்கமழ் குழலின வாசந் திசையெலாஞ் சென்று குழ
வொங்குபூங் கோயி னுள்ளா ரொருவரை யன்பி னோடும்
பூங்குழல் வணங்க வென்றும் போதுவா ரொருநாட் போந்தார.
(நாகூஉ)

அணிசிலம் பழகன் பாவென் றடிப்பதெ தன்மென் றாபப்
மணிகிளா காஞ்சி யலகுல வரியர வுலகை வென்ற
துணைவுகொண டாப்ப மருசு சுரிசுழற் கழிய விண்ணும்
பணியுமென் றினவன டாப்பப் பரவையா போதும் போதிவ்.
(நாகூஉ)

புற்றிடம் விரும்பி னுரைப் போற்றினா தொழுது செல்வார்
சுற்றிய பரிசு னங்கன் குழவா னுடைய நம்பி
நம்பெரும் பாண்மை கூட்ட நகைபொதிக் திலங்கு செல்வாய்
விற்புனா றுதவின வேற்கன விளங்கிழை யவனாக் கண்டா.
(நாகூக)

வேறு.

கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வேர்
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ புயல்சுமந்து
விற்குவனை பவனமலர் மதிபூத்தீவினாக்கொடியோ
வறபுதமோ சிவனருளோ வறியேனென நதிசயித்தா. (௧௮௨)

ஒவியநான் முகனெழுத வொண்ணமை யுள்ளதான்
மேவியதன் வருததமுற விதித்தொரு மணிவிளக்கோ
மூவுலகின் பயனுதி முன்னினற தெனறினைந்து
நாவலாகா வலாநினறா நடுகினறா படைமதனா (௧௮௩)

தண்டரன மணித்தோடுந தகைத்தோடுந் கடைபிறமுன
கெண்டைகெடுங் கண்வியப்பக கிளரொளிப்பு னுரவோனை
யண்டாபிரான் நிருவருளா லயலறியா மனமவிரும்பப்
பண்டைவிதி கடைகூட்டப் பரவையா ருங்கண்டா. (௧௮௪)

கண்கொள்ளாக் கவின்பொழிந்த திருமெனி கதிராவிரிப்ப
விண்கொள்ளாப் பேரொளியா னெதிரானோக்கு மெலவியலுக்
கெண்கொள்ளாக் காதலினமுன பெய்தாத தொருவேட்டைக்
மண்கொன்றா நானமடமச சம்பயிப்பை வலிந்தெழலும். (௧௮௫)

முன்னேவந தெதிரதோனறு முருகனே பெருகொளியாற்
நன்னேரின மாரனே தாரமாரின் விஞ்சையனே
மின்னோசெரு சடையண்ணன மெயயருளபெர் றடையவனே
வென்னையென மனந்திரித்த விவன்யாரோ வென்கின்றதா (௧௮௬)

ஆண்ணலவன நன்மருங்கெ யளவிறந்த காதலின
ஊண்ணிறையுங் குணகானகு மொருபுடைசாயந் தனவெனினும்
வண்ணமலாக் கருங்கடாதன மடக்கொடியை வலிதாங்கிக்
கண்ணுதலைத் தொழுமண்பே கைக்கொண்டு செலவுயப்ப. (௧௮௭)

பாங்கோடிச சிலைவளைத்துப் படையகங்கன் விபொணந்
தாங்கோலி யெமமருங்குந் தடைசெயய மடவரறாந்
தேங்கோதை மலாகருமுனமேற சிறைவண்டு கலந்தாப்பப்
பூங்கோயி லமாந்தபிரான் பொறதோயில் போய்ப்புருந்தான. (௧௮௮)

வன்றொண்ட ரதுகண்டென மனங்கொண்ட மயிலியலி
னின்றொண்டைச் செங்கனிவா யிளங்கொடியான யானொனன
வன்றவரு முன்னினற ரவாகங்கை பரவையா
சென்றமபா தரத்தாக்குரு சோவரியா னொனச்செப்ப. (௧௮௯)

பேர்பரவை பெண்மையினிற் பெரும்பரவை விரும்பல்ரு
லாபரவை யணித்சமு மணிமுறவ லருமபரவை
சோபரவை யாயினு டிருவுருவின மெனசாய
லோபரவை யிடைப்பட்ட வென்னுசை யெழுபரவை. (௧௯௦)

என்றினைய பலவுரினைத் தெமபெருமா னருள்வகையான்
முன்றொடாந்து வருங்காதன் முறைமையினற் ரெட்குண்டு
சுன்றையாட் கொண்டவாபா னண்ணுகனென் றுண்மகிழ்ந்து
சென்றுடைய நம்பியும்போயத் தேவாபிரான் கோயில்புக. (௧௯௧)

பரவையார் வலங்கொண்டு பணிந்தேத்தி முன்னோ
புரவலனார் கோயிலினின் றொருமருங்கு புறப்பட்டார்
வீரவுடெருங் காதலினுன மெல்லியலா தமைவேண்டி
யரவினா ரம்புனைந்தா ரடிபணிந்தா ராளுரா.

(௩௩)

அவ்வாறு பணிந்தேத்தி யணியாளர் மணிப்புற்றின்
மைவாழுந் திருமிடற்று வானவாபா னினறம்போந்
தெவவாறு செனறனென னின்னுயிரா மன்னமெனச்
செவ்வாயவெண் ணகைக்கொடியைத் தேடிவா ராயினார்.

(௩௪)

வேறு.

பாச மாமவினைப் பற்றறுப் பான்மிரு
மாசை மேலுமொ ராசை யளிப்பதோ
தேசின் மன்னியென சிந்தை மயக்கிய
வீச னுரரு ளெந்நெறிச் சென்றதே.

(௩௫)

உம்பர் நாயகர் தனகழ லல்லது
நம்பு மாற்றி யேனை நடுகருந்
வம்பு மால்செய்து வலவியி னெல்கியின்
றெம்பி ரானரு ளெந்நெறிச் சென்றதே.

(௩௬)

பந்தம வீடு தருமபர மனகழல
சிந்தை யாவாறு வுன்னுமென சிந்தையை
வந்த மால்செய்து மாணென வேலிழித
தெந்தை யாரரு ளெந்நெறிச் சென்றதே

(௩௭)

என்று சாலவு மாற்றல ளொன்னுயிர
நின்ற தென்கென நித்திலப் பூணமுலை
மன்றல வாராகுமல வஞ்சியைத் தெடுவான்
சென்று தேவா சிரியனைச் சோந்தபின.

(௩௮)

காவி நெர்வருங் கண்ணியை நண்ணுவான்
யாவ ரோடு முரையியம் பாதிருந்
தாவி நல்குவ ராளுரை யாண்டவா
பூவின் மலகையைத் தந்தெனும் போழ்நினில்.

(௩௯)

நாட்டு நல்லிசை நாவலா ரன்சிந்தை
வேட்ட மின்னிடை யின்னமு தத்தனைக்
காட்டு வேணகட லைக்கடைந் தென்பபோற்
பூட்டு மேழ்பரித தேரோன் கடலபுக.

(௪௦)

எய்து மென்பெடை யோடினா தோநதுண்டு
பொய்கை யிறபகல போககிய புனளினை
வைகு சேக்கைகண் மேற்செல வந்தது
பையுண் மால தமியோர பணிப்புற.

(௪௧)

பஞ்சின மெல்லடிப் பாவைப் ருன்னமும்
வஞ்ச மாக்கடம் வல்வினை யும்மர
னஞ்செ முத்து முணரா வறிவிலோர்
நெஞ்ச மென்ன விருண்டது நீண்டவான்.

(௪௨)

மறுவில் சிந்தைவன் றெண்டர் வுருந்தினு
விறும ருங்குலாக கியாபிழைப் பாரொன்று
நறும் லர்க்கவகு னங்கைமுன் கொண்டபுன்
முறுவ வென்ன முகிழ்த்தது வெண்ணிலா.

(நாகு)

அரந்தை செய்வாக கழுங்கித்தம் மாறியா
வரண்கை தீண்ட மலாருல் மாதாபோற்
பரந்த வெம்பகற் கொல்கிப் பனிமதிக
கரங்க மண்ட வலாந்த கயிரவம்

(நாகு)

தோற்று மன்னுயிர கட்டுகலாக னாயமையே
சாற்று மின்பமும் தணமையுந் தந்துபோ
யாற்ற வண்டமே லாம்பரந் தண்ணெவெண்
னீற்றின பேரொளி போனதது நீணிலா.

(நாகு)

வாவி புன்னொலி மாறிய மாலையி
னுவ லாரரு நங்கை பரவையாம
பாவை தந்த படாபெருங் காது
மாவி சூழ்த தனிமையு மாயினா

(நாகு)

கட்டு ருக்கண னெரிசும் விற்பட்டு
வெந்த காமன வெளியிய யுருசெய்து
வந்தென முன்னின்று வாளி கொடுப்பதே
யெந்தை யாரரு எரிவண்ண மோவென்பாரா.

(நாகு)

லூததி கண்டுமென மெரின நழற்ககி
தாப்ப தேவெனந் கொண்கொண்டாண்டவா
நீதந்தரந் கொடுத்தாந் தாமுடிச
சாத்தும் வெண்மறு போன்றிலை தண்மறு

(நாகு)

அடுத்த மோனமே லுதைசெழு மாடியே
தடுத்த முண்டென யாண்டவா தாமுண்ட
கடுத்த நடுகன நரந் கரந் கரா
வெய்தது மீட்டுப் பெண்டெயின் றெனசெய்யாய

(நாகு)

பிறந்த தெங்கா பிரான்மல யுதிதெர
கிறந்த தோதது தெய்வீத நாட மூன்ற
புறம்ப னோததம் பொருடும் கீழிட
மறம்ப யிலந்தெவ் கோதமிழ் மாருதம்.

(நாகு)

இன்ன தன்மைய பிணை மிப்புவான
மன்னு காதல் குகிய வானவபார
நின்ன ருமபெற வெஞ்சு தயங்கப்போ
மன்ன மன்னவன் செய்கை யறைகுவார.

(நாகு)

வேறு

கணங்கொண்டமணி கண்டாகழல்வணங்கிக் கணவனைமுன் பெறவீன்போல
வினங்கொண்டசேடியாகளபுடைசூழுவெய்தபெருங் காதலோடு
தனங்கொண்டதெளமாருங்குறபரவையும்வனெண்டாபாற் றனித்துச்சென்ற
மணங்கொண்டவருமெரியமயல்கொண்டு தன்மணிமாவிரைகையசார்ந்தான்.

தேடிமே னுபுரங்க னறிந்தனபோற் சித்தினவே யொலிப்ப முன்னர்
வேறெருவ ருடன்பேசான் மெல்லவடி யொதுங்கிமா னிகையின் மேலா
வேறிமர சத்தனணத் திலங்குமணி வேதிகையி னலகொன் பொற்காண
மாறினமலர்ச் சேக்கையிசை மணிநிலா முனடினமருக ிருத்தான் வந்து.

அவ்வளவி லருகிருந்த சேடிதனை முகநோக்கி யாரு ராண்ட
மைவிரவு கண்டனாகாம வணங்கப்போ மறுகெதிராவந் தவரா றென்ன
விவ்வுலகி லந்தணரா யிருவாதே டொருவாதா மெதிர்நின் றுண்ட
சைவமுதற் றிருத்தொண்டா தமபிரான் றேழுனா நம்பி யெனறான். (அங்க)

என்றவுகா கேட்டஹுமே யெம்பிரான் தமரேயோ வென்னு முன்னம்
வன்றெண்டா பாலவைதத மனக்காத லளவின்றி வளாகது பொங்க
நின்றநிறை நாண் முதலாக குணங்களுட னிங்கவுயி ரொன்றாக தாங்கி
மின்றயங்குதுணணிதையான வெவவுயிர்ததுமெல்லனைமேல வீழ்தபோது.

ஆரதமுஞ் சேராட்டி யரும்பணிநீர் நறுந்திலை யருகு வீசி
யீரவிளக தளிர்குளிரப் படுத்தும்ட வாகசெய்த விவையு மெல்லாம்
பேரழவி செய்சொரிந்தா லொத்தனமற் றதன்மீது சமிதை யென்ன
மாரணுந்தன பெருஞ்சிலையின வலிகாட்டி மலரவாளி சொரிந்தான்வந்தா ளாக

மலரமளித துயிலாற்றான் வருகதென்றன் மருங்காற்றண் மங்குல வானி
னிலவுமிழுந் தழலாற்றா ணிறையாற்றும் பொறையாற்றா நீர்மையோடுங்
கலவமயி லெனவெழுந்த கருககுழலின் பரமாற்றாக கைய ளாகி
யிலவவிதழ்ச்செந்தவாவாயகெகிழாதாற்றமையின்வறிதேயினனசொன்னான்
வேறு

கந்தன் கமழ்மென் குழலீ ரிதுவென் சிலைவாண் மதியங் கனல்வா னெனையிச்
சுந்தின் நழலேப பனிகீ ரளவித் தடவுக கொடியீர் தவிநீர் தவிநீர்
வந்திருலவு நிலவும் விரையா மலயா னிலமு மெரியாய வருமா
லந்தன்புனது மரவும் விரவுஞ் சடையா னருள்பெற் றுடையா ரருளார்.

புலரும் படியன் றிரவென னளவும் பொறையு ிறையு மிறையுந் தசியா
வுலருந் தனமு மனமும வினையே னெருவே னளவோ பெருவாழ வுடையீர்
பலரும் புரியுந் துயாதா னிதுவோ படைமன் மதனா புடைநின் தகலா
ரலருந் நிலவு மலரு முடியா ரருள்பெற் றுடையா ரவரோ வறியார். (அங்க)

தேருங் கொடியு மிடையு மறகிற் றிருவா ருரார் நீரே யல்லா
லாளை றுயர மறிவா ரடிகே ளடியே னயரும் படியோ விதுதா
னீரும் பிறையு மொறிவா ளரவின னிரையு ிரைவெண் டலையின்புடையே
ஹுருஞ் சடையீர் விடைமேல் வருவீ ருமதன பிலாபோல் யானே வுறுவேன.

என்றின் னனவே பலவும் புகலு மிருனா ரளகச் சுருளோ தியையும்
வன்றெண்டாயுமபடியுமெல்லவா முன்பருளவா னருளுமவகையா னினவா
சென்றும் பரிசுளும் பணியுஞ் செவ்வத் திருவா ராவாழ் பெருமா னடிக
என்றங் கவாமன் றிலைநீர் செயுமென் றடியா ரறியும் படியா லருளி. (அங்க)

மன்னும் புகழ்கா வலாகோன் மகிழ மககை பரவை தன்னைத் தாதோ
மின்னல் வகைநம் மடியா ரறியும் படியே யுடைசெய் தனமென் றருளிப்
பொன்னின் புரிபுன் சடையன் விடையன் பொருமாகரிவினுநிலை புனைவா
னன்னா நடையான பரவைக கணிய தாரு ரன்பான் மனமென றருள்.

காமத் துயரிற் கவல்வார் னெஞ்சிற் கலாயில் விருளுங் கங்குற் கழிபோம்
யாமத் திருளும் புலரக் கதிரோ னெழுசா லையில்வந்தடியா கடிக்
சேமத் துணையா மவாபே ருணைத் தொழுதே திருகா வலர்கோன் மெழத்
தாமக் குழலான் பரவை வதுவை தருகீர் மையினு னிகழச் செய்தார். (௪௮௮)
வேறு.

தென்னு வ ஹாமன்னன் நேவர்பிரான் நிருவருளான்
மின்னுருங் கொடியருங்குற் பரவையெனு மெல்லியறன்
பொன்னுரு முலையோங்கற் புணர்குவடே சார்வாகப்
பன்னுளும் பயில்யோகம் பரம்பலாயின் விரும்பினார். (௪௮௯)

தன்னையா ளுடையபிரான் சரணா வீந்தமலர்
சென்னியிலுஞ் சிந்தையிலு மலாவிததுத திருப்பதிகம்
பன்னுதமிழ்த் தொடைமால பலசாதகிப பரவையெனு
மின்னிடையா ளுடன்கூடி வினையாடிச் செல்கினரா. (௪௯௦)
வேறு.

மாதுடன் கூட வைகி மாளிகை மருவகு சோலை
போதலா வாவி மாடு செயகுணரின் புடையோர் தெற்றிச்
சீதனத் தரளப் பாதர்ச் செழுந்தவி சிழிந்து தளக
ணதாபூவ கோயி னண்ணிக ரும்பிமே விருப்பா னம்பி (௪௯௧)

அநதரத் தமரா போற்று மணிகிள ராடை சாத்திச்
சுந்தனத் தளறு தோயாத ருவருமக் கலவை சாததிச்
சுந்தரச சுழியஞ் சாததிச் சுடாமணிக் கலன்கள் சாத்தி
யநகிரத் திருவின் மேலா மெழின்மிக விளவகித் தோன்ற (௪௯௨)

கையினிற் புனைபொற் செண்டுங் காதினி லிலங்கு தோடு
மெயினிற் றுவளு னுலு நெறியின் விளங்கு நீறு
மையனுக் கழகி தாமென் றாயிழை மகளிரா போற்றச்
சைவமெயத் திருவின் கோலந தழைப்பவீ தியினைச் சார்ந்தார். (௪௯௩).

நாவலூர் வந்த சைவ நற்றவக களிநே யென்று
மேலவா புரங்கன செற்ற விடையவாக கன்ப வென்றா
தாவிலசொப் பெருமையாளு மறையவர் தலைவ வென்று
மேவின நிரண்டு பாஹும வேறுவே றுகப் போற்ற. (௪௯௪)

சைக்கடா குரங்கு கோழி சிவல்கவு தாரி பற்றிப்
பக்கமுன் போது வாகன பயின்மொழி பயிற்றிச் செல்ல
மிநகழும் பிடகை கொளவோ லினாயடைப் பையோரா குழ
மைக்கருங் கண்ணி ஞாகண் மறுகனீன் மறுகில வாதார. (௪௯௫)

பொலவகலப் புரவி பண்ணிப் போதுவார் பின்பு போத
விலவகொளி வலயப் பொற்றோ ளிடையிடை மிடைநது தொங்க
னலங்கினா கீழற் குழ நான்மறை முனிவ ரோடு
மலங்கலந் தோளி னுன்வந் தணைந்தன னண்ணல் கோயில். (௪௯௬)

கண்ணுதல் கோயிற் நேவா சிரியளுங் காவ ணத்து
வின்ணவ ரொழிய மண்மேன் மிக்கசீ ரடியார் கூடி
யெண்ணிலா நிருநத போதி லிவர்க்கியா னடியே றுகப்
பண்ணுநா ளெங்கா ளென்று பரமர்தான பரவிச் சென்றார். (௪௯௭)

அடியவர்க் கடிய னாவே நென்னுமா தரவு கூரக்
கொடிநெடுங் கொற்ற வாயில் பணிநதனை குவித்துப் புக்கார்
கடிகொள்பூக கொன்றை வேயநதா ரவாககெதிரா காணக் காட்டிம
படியெதிரா தோன்றி நிற்கப் பாதங்கன பணிநது பூண்டு. (நாகு)

வேறு.

மனபெ ருந்திரு மாமறை வண்டுருழந்
தனபா சிந்தை யலாநதசெந் தாமரை
நனபெ ருமபர மானநத நனமது
வென்ற ரத்து மளித்தெதிரா நின்றன. (நாகு)

ஞால மூய்ய நடமன்று ளாடின
கால னூயிரா மானக கறுத்தன
மாலை தாமருமுன மாமலை யாள்செங்கை
சில மாக வருடச சிலநதன். (நாகு)

நீதி மாதவா நெஞ்சிற பொலிநதன
வேதி யாதவா தமமைவே திப்பன
சோதி யாயெழுஞ சோதியுட சோதிய
வாதி மாலவன காண வனவின் (நாகு)

வேத வாரண மேல்கொண டிருநதன
பேதை யேனசெய பிழைபொறுத தாண்டன
வேத மானவை நீக்க விறைநதன
பூத நாதரின் புண்டரீ கப்பதம (நாகு)

வேறு

இன்னவா நேதது நம்பிக் கேறுசே வகஞா தாமு
மநிலை யவாதாம வேண்டு மகனையே யருள வேண்டி*
மன்னுசீ ரடியார தவகள் வழித்தொண்டை யுணர நலகிப
பின்னையு மவாக டங்கன பெருமையை யருளிச செய்வாரா (நாகு)

பெருமையாற்ற மமை யொப்பார பேணலா லெமமைப பெற்று
ரொருமையா லுலகை வெல்லா புனமே லொன்று மிலலா
ரருமையா நிலையி னின்ற ரணபிஞ லினப மாரா
நிருமையுங் கடந்து நின்றா ரிவரை யடைவா யென்று (நாகு)

நாதனா ரருளிச செய்ய நம்பியா ஞாநா நானிங்
கேதநீரா நெறியைப பெற்றே நென்னெடுநா வணங்கிப் போற்ற
நீதியா லவாக டமமைப பணிநதுநீ நிறைசொன மலை
கோதிலா வாயமை யாலே பாடென வண்ணல கூற (நாகு)

தன்னையா னுடைய நாதன் றானருள செயயக கேட்டுச
சென்னியால் வணங்கி நின்ற திருமுனைப பாடி நாட
நின்னவா நின்ன பண்பென நேத்துகே னிதற்கு யாஞார்
பன்னுபா மலை பாடும் பரிசெனக் கருள்செய யென்ன. (நாகு)

வேறு

தொல்லமால் வணாயந்த தாயாடன் நிருப்பாக
னல்லநீர்ந் துலகய்ய மறையளித்த திருவாகசாற்
நிலைவா ழுத்தணர்த மடியார்க்கு மடியேனென்
தெல்லையில்வண் புகழாரா யெதெதிசைப்பா மொழியென்றார். (நாகு)

மன்னுநீர் வயலாநூர் மன்னவனா வனறெண்டார்
சென்னியுந் கடிவணங்கித் திருவருண்மேற் கொன்பொழுதின்
முன்னமா வயனறியா முதலவாதா மெழுந்தருள
வந்நிலைகண் டடியவாபாற் சார்வதனாக கண்கினரா.

(உா)

தூததே திருக்கூட்டம் பலமுறையாற் றெழுதன்பு
சேரத்தாழ்ந் தெழுந்தருளு சென்றெய்கி நின்றழியா
வீரத்தா லொல்லாகருந் தனித்தனியே தடியேனென்
றாவததாழ் நிருத்தொண்டத் தொகைப்பதிக மருளசெய்தா.

(உாக)

தம்பெருமான கொடுத்தமொழி முதலாகத் தமிழ்மாலை
செம்பொருளாந் நிருத்தொண்டத் தொகையான திருப்பதிக
முமபாபிரான னுளருளு முணாவுபெற வுலகேத்த
வெம்பெருமான வனறெண்டா பாடியவ ரெதிர்பணித்தார்.

(உாஉ)

உம்பாநா யகடியாந் பேருவகை தாமெய்த
நம்பியா நுராதிருக் கூட்டத்தி னவெணந்தா
தம்பிரான றேழுவா தாமொழிந்த தமிழ்முறையே
யெம்பிரான தமாகடிருத் தொண்டேத்த லுறுகின்றேன்

(உாகு)

தடுத்தாட்கொண்ட புராணமுதறிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - நாளாகு.

சூகதாமாநாநாயனா சரித்திரம், இத்தொடர்கொண்ட புராணம்
ஒன்றானே முற்றமுது, மேலவரும் வயாகோன கவிக்காம நாயனாபுராணம்
சோமான பெருமா னுபுராணம் கிருவெள்ளானைச்சருக்கம் என்பவற்று
ஹம் கூறப்பட்டு முற்றுப்பெறதலால், இந்நாயனாநாசரித்திரத்துச் சூசனம்
கிருவெள்ளானைச்சருக்கத் தெரியுத செய்யப்படும்

திருமலைச்சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஆசிரியா சேக்கிழார் நாயனார், தாம் எடுத்ததொண்ட இப்புராணத்தில்
முதற்கண் வைத்த திருமலைச்சருக்கத்திலே, இப்பெரியபுராண வரலாற்றைத்
திருமலைச்சிறப்பினாலும், தமிழ்நாட்டினுடையதே சோழமண்டலத்தினது சிற
படைத் திருநாட்டிச்சிறப்பினாலும், அதற்குநாட்டினுள் விளங்கும் திருவாரூர்
என்னும் திருக்கரத்தினது சிறப்பை மென்திகண்ட புராணத்தினாலும், அதற்கு
நகரத்தில் உள்ள சிவாலயத்தில் இருக்கும் தேவாசிரியன என்னும் ஆயிரக்
கானமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருந்த நிருத்தொண்டரது திருக்கூட்டத்தி
னது சிறப்பைத் திருக்கூட்டச்சிறப்பினாலும், சூதாமாதநாயனா திருவவ
தாரஞ்செய்து சிவனாலே தடுத்தாட்கொண்டபட்டுத் திருவாரூரை அடைந்து,
அதற்குக்கூட்டத்தைத் தரிசனஞ் செய்து, திருத்தொண்டத் தொகை செய்த
வரலாற்றைத் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தினாலும், அருளிச்செய்தார இனி,
அதற்குத்தொண்டத்தொகையுள் அடங்கிய “தில்லைவாழ்த்தனர்” என்பது
முதலிய பதினொரு திருப்பாட்டுக்களுளளும் அந்தவந்தத் திருப்பாட்டின் கூற
ப்படும் அடியார்களது சரித்திரங்களை, அந்தவந்தத் திருப்பாட்டின் முதற்
சொற்றொடரார் பெயர்பெற்ற சருக்கத்தார் கூறத் தொடங்குகின்றார்.

இரண்டாவது

தில்லிவாழ்ந்தணர்சருக்கம்.

தில்லிவாழ்ந்தணர்புராணம்.

ஆதியாய் நடுவு மாகி யளவிலா வளவு மாகிச
சோதியா யுணாவு மாகித தோன்றிய பொருளு மாகிப்
பேதியா வேக மாகிப் பெண்ணுமா யானு மாகிப்
போதியா நிறகுந் தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி போற்றி. (க)

கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே யுருவ மாகி
யற்புதக கோல நீடி யருமறைச சிரத்தின மேலாளு
சிற்பர வியோம மாருந் திருச்சிறைப் பலத்து ணினறு
பொற்புட னடஞ்செய் கின்ற பூவகழல போற்றி போற்றி. (உ)

போற்றிநீ டில்லை வாழந் தணாதிறம் புகல லுற்றே
னீற்றின னிறைந்த கோல நிருத்தனுக் குரிய தொண்டாம்
பேற்றினா பெருமைக் கெல்லை யாயினா பேணி வாழு
மாற்றினா பெருகு மன்பா லடித்தவம் புரிந்து வாழ்வார் (ங)

பொங்கிய திருவி னீடும் பொற்புடைப் பணிக ளேந்தி
மங்கலத் தொழில்கள செய்து மறைகளாற றுகித்து மறறுந்
தங்களுக் கேற்ற பண்பிற றகுமபணித் தலைநீன றுய்த்தே
யங்கனா கோயி லுள்ளா வகம்படித் தொண்டு செய்வார். (ச)

வருமுறை யெரிமூன் றேமபி மன்னுயி ரருளான் மல்கத்
தருமமே பொருளாக் கொண்டு தத்துவ ஞெறியிற் செல்லு
மருமறை நான்கி னோடா றவகமும் பயின்று வலலார்
திருகடம் புரிவாந் காளாந் திருவினாற சிறந்த சீரார். (ஊ)

மறவிலா மரபின் வந்து மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டா
ரறதொழி லாட்சி யாலே யருங்கலி நீகி யுள்ளா
ருறுவது நீற்றின செல்வ மெனக்கொளு முனன மிச்சார்
பெறுவது சிவன்பா லன்பாம் பேறெனப் பெருகி வாழ்வார். (ஈ)

ஞானமே முதலா நான்கு நவையறத் தெரிந்து மிககார
தானமுந் தவமும் வல்லா தகுதியின் பகுதி சாநதா
ருனமே லொன்று மில்லா ருலகெலாம் புகழ்ந்து போற்று
மானமும் பொறையுந் தாங்கி மனையறம் புரிந்து வாழ்வார். (ஏ)

செம்மையாற் றணிந்த சித்தைத் தெய்வவே திபர்க ளானா
மும்மையா விரவர் தாங்கள் போற்றிட முதலவ னா
யிம்மையே பெற்று வாழ்வா ரினிப்பெறும் பேறென நில்லார்
தம்மையே தமக்கொப் பான நிலைமையாற் றலைமை சார்ந்தார். (அ)

இன்றிவர் பெருமை யெம்மா வியம்பலா மெல்லைத் தாமோ
தென்றமிழ்ப் பயனா யுள்ள திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாட
வந்துவன நெண்டர் தம்மை யருளிய வாரா ரண்ணன
முன்றிரு வாக்காற் கோதத் முத்தப்பொரு ளானா ரென்றால்.

(க)

அகவிடத் துயாகத் தில்லை யந்தண ரகில மெல்லாம்
புகழ்திரு மறையோ ரென்றும் பொதுநடம் போற்றி வாழ்க
நிகழ்திரு நீல கண்டக் குயவனார் நீடு வாய்மை
நிகழுமன் படைய தெண்டர் செய்தவன கூற லுற்றும்.

(ஐ)

தில்லைவாழ்நதண்புராண முற்றிறறு.

ஆகத் திருவிருத்தம்—காடுகூ.

சு ச ன ம்.

க. சிதம்பரத்தினது மகிமை.

சாரதோகையோபநிடத்ததிலே “பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்தில் உள்ள
தகரமாகிய புண்டரீக வீடடினுள்ளே இருக்கும் ஆகாசம்” என
பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது. இங்கே ஆகாசம் என்றது பிரம
மாகிய சிவத்தை எனக் புறத்தும், இவ்வாறே இப்பிரமாண்டம் பிரமபுரம்
எனவும், இப்பிரமாண்டத்தினுள்ளே இருக்கும் தில்லைவனம் புண்டரீகவீடு
எனவும், இததில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ்செய்யும் சிவம் ஆகாசம் எனவும், கூ
றப்படும் இவ்வாகாசம் பூதாகாசம்போற சடமாகாது சித்தேயாம் ஆதலால்,
சிதம்பரமெனப்படும் இச்சிதம்பரம் எந்நாளும் நீக்கமின்றி விளங்கும் தான
மாதலால், இததில்லையும் சிதம்பரம் எனப்பெயா பெறும்.

இத்தகரவித்தையை உபாசிக்கும் முறைமை கைவல்லியோபநிடத்தில்
சிவனது தகரோபாசனாவிதிப்பிரகரணத்திலே “ஏகாதஸ்தானங்களிலே சுகா
சனத்தில இருந்து, சுத்தஞ்சி, நேராகிய கழுத்துதலை உடம்புகளை உடைய
னாய், அத்தியாசசிரமஸ்தரைய, இசுநிரியங்களை அனைத்தையும் அடக்கி, பத்
தியால் தன்னு ஆசிரியரை இறைஞ்சி, இருதயபுண்டரீகத்தைத் துகளற்ற சுத்
தமாகக்கருதி, அதனமத்தியத்திலே, தெளிவுடையவராய், சோகம் இல்லாத
வராய், எண்ணப்படாதவராய், வெளிப்படாதவராய், அனந்தரூபராய், சிவ
னாய், அமிரதராய், பிரமயோனியாய், தப்பதமாய், ஆதிமத்தியாகந்தவினேராய்,
ஏகராய், விபுவாய், சிதானந்தரூபராய், அரூபராய், அறபுதராய், உமாசகாய
ராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய், முககண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசா
ந்தராய், பூதயோனியாய், சமஸ்தசாட்சியாய் இருப்பவரைத் தியானித்து,
(அதனால்) முனியாகி, இருளினமேற்போவான். அவர்பிரமர்; அவாசிவன்;
அவாநிருதிரன், அவாஅழிவற்றவர்; மேலானவர், சுலப்பிரகாசர், அவரோ
விஷ்ணு; அவாபிராணன்; அவாகாலன், அகலினி, அவாசந்திரன், அவரோ
இருந்ததும் இருப்பதமாகிய எல்லாமானவர்; என்றும் உன்னவர். அவரை
அறிந்து, (அதனால்) மிருத்தியுவைக்கடப்பன். முத்திகருவேறு வழியில்லை.”
என்று கூறப்பட்டது. இதனால், பிரமவிஷ்ணு ருத்திராகனோடு கூடிய சகல
சகத்தும் சிவனது விபூதியே ஆதலால் சிவனே சருவோற்றிருஷ்டர் என்
பது தெளிவுறத்தப்பட்டமைகாண்க. மிருத்தியுஎன்பது ஆணவமனம்; அது
மிருதேந்திரத்திற் கண்டது.

மானவபுராணத்து ஆறாம் அத்தியாயத்தில் “முன்னேசத்திய பராயண னாகிய ஆசுவலாயன முனி பகவானும் பரமேஷ்டியுமாகிய செகநாதரை அடைநது” என்றறொடக்கத்தால் ஆசுவலாயனா வினவினமைகூறி, அதற்குப் பரமேஷ்டி விடை கூறினமை சொல்வதொடங்கி, “எண்ணப்படாத வராய் வெளிப்படாதவராய்” என்பதுமுதலாகக்கொண்டு விரிவாகச் சிவத்தியானப் பிரகாரத்தைக்காட்டி, “இப்படிமுனியானவன், நேரோசாகியாய், இருளேக்கடந்தவராய், பூதயோனியாய், புரப்பகைவராய் இருப்பவனாத் தியானித்து, தனது ஆத்தமவீததையினுலமுத்தி அடைவன். தியானிக்கப்படும் பொருளாகியவா சாம்பசிவன், சநாதநா பிரமாவீஷ்ணு முதலியபுரங்கள் காக்க கூறுபட்டாற் போலிருப்பா அவாபிரமா, அவாசிவன்” என்றுதொடங்கி “அவரை அறிந்து மிருத்தியுனைக்கடப்பான். அவரைப் பிரத்தியகான மாவாக அறிவும் அறிவேயன்றி முதனிககு வேறுவழி இல்லை” என்னுந் துணையால் இந்தச்சுருதிப்பொருளே காட்டப்பட்டது பிரமகீதையிலும் இப்பொருளே உணர்த்தப்பட்டது.

தாவரமாகிய அண்டமும் சங்கமமாகிய பிண்டமும் சமமாதலால், பிண்டமாகிய சரீரத்தில் இடைக்கும் பிங்கலைக்கும் நடுவிலுள்ள கீழுமுன நாயுடும், பிரமாண்டத்திலுள்ள இப்பரதகண்டத்தில் இலங்கைக்கும் இமய மலைக்கும் நடுவிலுள்ள தில்லையும், கருணாத்தியாகிய சிவன் ஆனநந்திருத்தரு செய்யும் ஸ்தானமாம் அது “வலங்கைமான் மழுவோன் போற்றும் வானர வரசை நோக்கி - யலைநதிமே பிண்ட மண்ட மவைசம் மாத லாலே - யிலங்கைநே ரிடைபோ மறை யிலங்குபிங் கலையா நாடி - நலங்கின் ரிமய நோ போ நடுவுபோகு ஈரணை நாடி” “நாடரு நடுவி னாடி நலங்கினா தில்லை நோபோயக - கூடுமங் கதனின் மூலக் குறியுள் ததற்குத் தென்கை - மாடுறு மறைகள் காடு மன்னுமம் பலமொன்றுண்டங் - காடுறு மென்று மென்ற னென்னையா ஞ்டைய வையன்” என்றங் கோயிற்புராணச் செய்யுள்களாலும், “இடம்படு முடம்பின் மூலத் தெழுநீர்நற் சுழலை நாடி - யுடன்கிள ரொளியே யாகி யொளியிலுஞ் செழுநீர் மொன்றாய் - நெடுங்குழ லோசை யாகி லிலவுமவ வோசை போயங் - கடங்கிய விடமே பென்று மாடுமம் பலம் தாகும்” “எண்டரு பூத மைநது மெய்யிங் நாடி மூன்று - மண்டல மூன்று மாகி மனலிய புணாபி னாலே - பிண்டமு மண்ட மாகும் பிரமனே டை வராகக் - கண்டவா ின்ற வாறு மிரண்டினுங் காண லாகும்” “ஆதலா லிந்த வண்டத் தறிவரும் பொருளா பெய்ந்து - திலா மூல ராஜற் நிகழ் சிவ லிங்க மேனி - மீதலா மந்த நாத வெளியினமே லொளிமன் தங்கு - கா தலான மடவாள் காணக் கருத்தற் நிருத்தரு செயவோம்” என்னுந் திருவா தவூரடிகள் புராணச் செய்யுள்களாலும், அறிக

இக்கிருநிருத்தமாவது பஞ்சகிருத்தியமேயாம் அது “இருவகையிவை கடந்த வியல்புகம் மொளியா ஞான - வருகமா னந்த மான வுயிரியாம் பெ யரெ மகசுப் - பரபதம் பரம ஞானம் பராற்பர மிலுங் காத்த - நிருமலி யிசை செய்கி திகழ்கட மாகு மனதே” என்று கோயிற்புராணத்திலும், “அந்த கண னடமே தெனனி லைநொழி னடத்த லாகும் - பந்தம் தகற்று மிச்சப் படிவறு மதுவே யாகும் - வந்துல கத்தில் யாருங் காண்பரேவ வறுவா மூத் தி - தந்தரு ளளிக்ருந் தெய்வத் தலமும்த தலமே யாகும்” என்னுந் திருவாத வூரடிகள் புராணத்திலும், “ஐந்து-நலமிரு தொழில்ச ளோடு காடக நடிப்ப னாதன்” என்று சிவஞானசித்தியாரிலும், “தோற்றத் துடியதனற் றேயுந் திதியமைப்பிற் - சாற்றியிடு மங்கியிலே சககார - மூற்றமா-ஆன்று மலாப்பத் ததே யுறத் திரோதமுத்தி - நானற் மலாய்பதத்தே நாடு.” “மாயை தனையுறத்

வல்வினையைச் சுட்டுமெலரு - சாய வழுக்கியரு டானெடுத்து - கேவத்தா-
லானந்த வாரிதியி லானமாவைத் தானழுத்த - நுனெகைத் யார்பரதத் தான." என்று உண்மை விளக்கத்திலும், "மன்று ணிறைந்து பிறவி வழக்கறுக்க-
நின்ற சிருத்த நிலைபோற்றி." என்று போற்றிப்பட்டுருடையிலும், "நீங்கல
ரும் பவத்தொடாசளி நீங்க மன்று ணிறைமையோ றுதிசெய்ய நிருத்தஞ்
செய்யும்" என்று சிவப்பிரகாசத்திலும் கூறிப்பொற்றுகாண்க. இங்கிருத்த
தைத் தரிசித்தலால் வியையும் ஆனந்தம், "புளிக்கண்டவாக்குப் புனலுறு
மாபோற - சுளிகுருந் திருக்கூத்துக் கண்டவாக் கெல்லாந் - துளிகுருங்கண்
ணிருடன்தொருநெடு சத்திரு- னொளிகுமா னந்த வழுதுறு முன்னத்தே" 11
என்றும் திருமுத்திரத்தாலும், "தினெத்தனை யுளாதோ புவினிந்தே லுண்ண
னாதே - தினெத்தொறுங் காண்டொறும் பேசத்தோறு மெப்போறு - மனைத்
தெலும் புனைகைக் காண்டாத தேனெனொளியுங் - குளிப்புகைட யானுககே செ
னறுதாய் கோததுமட்" 12 என்றும் திருவாசகத்தாலும், உணர்க.

உ தில்லைவாழ்ந்தணாகளது மகிமை

இத்திணைப்பெருஞ்சிறப்பினதாகிய சிதம்பாவைலாடில், வியாக்கிரபாத
முனிவா பதஞ்சலிமுனிவா என்பவர்களோடு, தில்லைவாழ்ந்தணா முனி
யிரும், பராசத்தியால் அட்டிடிக்கப்பட்ட சத்தமாயா மயமாங்கு கணக்கைய
யின்கண்ணே பரம காருணணிய சமுத்திரமாய் விவன செய்தருளும் ஆன
ந்த சாண்டவாகதைத் தரிசனஞ்செய்து பேராணந்தம் அனுபவித்துக் கொ
ண்டு இருக்கும்போது, பிரபாவாலாக் கங்காதிதலில் உள்ள அந்நாமேதி
யிலே தாம தொடங்கிய யாசனின்பொருடும், முச்சிதம்பரத்திலவங்கு, வியாக்
கிரபாத முனிவா 13 அமர்வியிருவே இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போயி
ரூர் பின்பு, அடமுனிவாய் வவலிருடில், இரணியவனமசக்கிரவாதியான
யா ஆதாமே பின்புணர், இவர்களை முனையிரையும வணங்கி, தோக்
ளில் வறுதி ஆவதற்குக் காண்க, சிவபரதந்த அண்டநா டடனே இவர்
கள சிதம்பரத் து அடமுனிவாதியிலே தோகளை வைத்தி, இப்பாலே வந்து,
தங்களை எரிவதாண்ட வியாக்கிரபாத முனிவருக்குத் தங்களை எண்ணிக்
காடம் ஏறாக் கூப்பொருது, அமரமுனையிராக்முன் ஒருவனாககாணாமல், இர
ணியவனமசக்கிரவாதி பண்டவாகையுடைய, அடியாரகெளரியாகிய பரம
சிவன், தேவாக்கமுதல்ய யாவரும்கேடப், இவலிருடிக் கெல்லாரும் எமக்கு
உபபாவிசா, நாமும் இவ்விருடிகளுக்கு உபபாவோம்; ஆதலால், நமமை
உவாகாரா ஒருவராகக் கைக்கொள்வனது திருவாய்மலாந்தருளினா இத
நிருவாககைக்கேடட கக்கரவாதியானவா, சபாநாதரே இவலிருடிகளில்
காம் ஒருவருடைய செவ்வதற்குப் பெருமையைமுடையாகள் இவர்கள் என்று
மனம் கடுவது, உவாக்கை கமலகரிதா ஒருவருடையாகள் இத்திருவாககைக்
கேட்டவுடனே, பிங்கு அருள், பூமியில் தண்டாகாரமாய வீழ்ந்து, மீள் வருந்
து வாழ்வுபெற்று, உண்மத்தரங்கு, வதோத்திரமபண்ணி, சுவாமி! சிறியேங்
கரை அசத்தடிவமகாக்ககொண்டருளும் என்று பிரார்த்தித்து, கூத்தாடிஞர்
கள் பூச்சரித்திரம கோயித்புராணத்தில் விசித்தனாகக்கப்பட்டது.

இவ்வகதணாகள் வேதாகமங்களை விதிப்படி ஒதி, அறைநின் உண்மைப்
பொருளை ஐயங்கிரிபற உணர்ந்து, அவைகளில் விதித்தவழி வழுவாது ஒழு
கும் மெய்யன்பர்கள் ஆதலால், இவர்கள் தம்பால் வைத்த அன்பின பெரு
மையையும், அவ்வன்புக்கு எளிகந்த தமது பெருங்கருணையையும், சருவான்
மாகளும் தெளித்து தமமேலும் தமதண்பர்களாகிய இவர்கள்மேலும் பத்திசெ
ய்து முததி பெற்றதயதற்பொருட்டே, கட்டை இவ்வாறு அருளிக்கெய்தார்.

௩. வேதவுணர்ச்சி.

வேதம் இருக்கு, யசர், சாமம், அதாவம் எனநான்காம் அவற்றன், இருக்கு வேதம் இருபத்தொருசாகையும், யசாவேதம் தூற்றொருசாகையும், சாமவேதம் ஆயிரொருசாகையும், அதாவவேதம் ஒன்பதுசாகையும் உடையனவாம் இவை அற்பச்சுருதிவாககியம் பிரபலச்சுருதிவாககியம் என இருபகுதிப்படும் அவற்றன், அற்பச்சுருதிவாககியம் காமானுட்டானகிரமங்களைச்சொல்லும் பிரபலச்சுருதிவாககியம் அத்நியானமகஞானத்தைச்சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாய் இருக்கும் வேதம் என்னுஞ்சொல் அறிதற்கருவி எனப்பொருள் படும். இவ்வேதத்துக்கு அங்கங்கள் டிடசை, வியாகரணம், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதி என ஆறும் அவற்றன், டிடசையாவது வேதத்தின் உச்சாரண லக்ஷணத்தை உணர்த்துவதாம் வியாகரணமாவது வேதத்தின் பதலக்ஷணத்தை விவரிப்பதாம் நிருத்தமாவது வேதத்தின் பதங்களுக்கு விவரணங்கூறுவதாம். சோதிடமாவது இலக்கினம், திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் முதலியவற்றால் வைதிககருமங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பதாம். கற்பமாவது ஆசுவலாயநீயம், போதாயநீயம், ஆபஸ்தம்பம் முதலிய சூத்திரரூபத்திருந்து, வைதிககருமங்களைப் பிரயோகிக்கும் முறைமையைக் கற்பிப்பதாம். சந்தோவிசிதியாவது வேதத்தில உகதைமுதலிய சந்தோபேதங்களுக்கு அக்ஷரசங்கியைக் கற்பிப்பதாம் இவ்வாறும் உணராககல், வேதங்களை ஒத்தலும், அவற்றின்பொருளை உணர்தலும், அவைகளில் விதித்தவழி ஒழுக்கலும் ஏவாவாம். ஆதலால், இவை ஒருதலையாக உணராதற்பாலனவாம்.

இத்தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் இவ்வேதவேதாங்கங்களை ஒதி உணராதோர்களென்பது இங்கே “அருமறை நான்கி டோடா நங்கமும் பயின்ற வல்லா” என்பதனால் உணராதப்பட்டது வேதங்களை ஒதி உணராதவழியும், அவற்றன் விதித்த ஒழுக்கம் இவ்வழிப் பயனில்லை ஆதலால், இவர்கள் அவ்வொழுக்கத்திற் சிறிதும் வழுவாமை, இங்கே “வருமுறை யெரிமூன ரோம்பி மன்னுயிருள்ளான் மலகத - தரும்மே பொருளாக் கொண்டு” “மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டா - ரறுதொழி லாட்சியாலே யருங்கவிரீக்கி யுள்ளார்” “தானமுந் தவமும் வல்லா தருதியின் பகுதி சாரந்தா-ருனமே லொன்ற மிலலா ருலகெலாம் புகழ்நது போற்று - மானமும் பொறைபுநதாங்கி மனையறம் புரிந்து வாழ்வார்” என்பனவற்றால் உணராதப்பட்டது திருஞானசம்பநதமூர்த்தி நாயனாரும் “கற்றாக கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே-செற்றா வாழநிலைச சிறமபலம்” என்று அருளிச்செய்தார் ஒழுக்கம் இவ்வழி வேதம் ஒத்தலாற் பயனில்லையென்பது “மற்பயினு மோத்தக கொளலாகும் பாப்புான் - பிறப்பொழுக்கங் குறைக கெடும்.” என்னுந் திருக்குறளால் அறிக

வேதங்களை ஒதியும், முனிவர்களது சாபத்தினாலே அவற்றின் மெய்ப்பொருட்டுணிவு பிறவாமையால், சிவனையும் சிவசின்னங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்கங்களையும் இசுமந்து, பிறரைப்பரம்பொருளெனக்கொண்டு, ஊர்த்தவபுண்டரமுதலியன இடுவோரும், விபூதி ருத்திராக்கந்தரித்தும், விட்டுணுமுதலிய பசுக்களைப் பசுபதியாகியசிவனோடு சமமெனக்கொள்வோரும் ஆகிய புல்லறிவாளாபோலாகாமல், இவ்வநத்தனாக, சிவனொருவரே பரம்பதி என்பதும் விபூதி ருத்திராக்கம் தரித்துச் சிவனை வழிபடினனறி முததி சித்தியாதென்பதுமே வேதத்தணிவாமெனத்தெளிந்து, அச்சிவனையே வழிபடும் மெய்யன்பர்களென்றற்கு. அது இங்கே “நீற்றின னிறைந்த கோல நிருத்தனுக் குரிய தொண்டாம்-பேற்றினா பெருமைக கெல்லை யாயினா பேணி வாழ-

மாற்றினர் பெருகு மனபாலகததவம் புரிந்து வாழ்வார்." "பொங்கிய திருவி
னீமெ பொறபுடைப பணிக னோகதி - மலகலத் தொழில்கள செய்து மறை
களார் றுதித்து மறநாச-தவகளுக் கேற்ற பண்பிற மருமபணித் தலைகின் றுயத்
தே-யவகணா கோயி னுன்னாலகம்படித் தொண்டு செய்வாரா." "தருகடம்
புரிவார்க ளானாத திருவிஞ்ஞ நிறந்த சீராரா" "உறுவதுநீற்றின் செவ்வ மெ
னக்கொளு முள்ள மிக்கார - பெறுவது சிவனபாலனபரம் பேறெனப் பெ
ருகி வாழ்வார்" எனப்பனவற்றால் உணர்த்தப்பட்டது

ச. சைவாகமவுணர்ச்சி.

ஆகமமானது காமிகம், யோகமும், சிவஜிபம், காரணம், அகிதம், திப
தம், ருக்கும், சகச்சிரம், அருசுமான, சுப்பியேதம், விசயம், நிச்சவாச
ம், சுவாயம்புகம், ஆகதினேயம், வீரம், ரௌரவம், மருடம், விமலம், சந்தி
ரஞாநம், முகவீமயம், புரோததேதம், லளிதம், சித்தம், சக்தானம், சரேவாக
தம், பாரமேசரம், கிரணம், வாதுனம் என இருபத்தெட்டாம் இவ்வாகமங்
கள் மாந்திரமெனவும், தந்திரம் எனவும், சித்தாந்தம் எனவும் பெயர்பெறும்.
இவ்விருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களுக்கும் ஒவ்வொன்றக்குக் கோழிகிராத
மாக இருபத்தெட்டுக்கோடி கிராதங்களாம் இவை ஞானபாதம், யோகபா
தம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்குபாதங்களை உடை
யனவாகியிருக்கும் இவற்றுள், ஞானபாதம் பதிப்பசபாசம் என்னுந் திரிபதார்
ததவர்களின் ஸவரூபத்தையும், யோகபாதம் பிராணாயாமம் முதலிய அங்கங்
களோடும் கூடிய சிவயோகத்தையும், கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உதவாரம்
சந்தியாவந்தனம் பூசை செய்ம் ஒம்ம் என்பனவற்றையும் சமய விசேஷ திரு
வாண ஆசாரியாபிஷேகங்களையும், சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும், உபதே
சுகளும், ஆகமம் என்பது (பரமபதரினின்றும்)வந்தது என்பபொருளபடும.
இன்னும், ஆ என்பது பாசம் எனவும், க என்பது பசுஎனவும், ம என்பது ப
திஎனவும் பொருளபடுகலால், ஆகமம் என்பதற்குத் திரிபதாத் தலக்ஷணத்
தை உணர்த்தும் தூல என்பதே நிறந்த பொருளொன்ற. ஆ என்பது சிவஞா
னமும், க என்பது மோக்ஷமும், ம என்பது மலநாசமுமாக ஆதலால், ஆன
மாகளுந்ரு மலத்தை நாசம்பண்ணி, சிவஞானத்தை உதிப்பித்து, மோக்ஷத்
தைக் கொடுத்தலபற்றி, ஆகமமென்பபெயராவிறநென்ற கூறத்தலம் ஒன்று.
இவ்வாகமங்களுக்கு வடித்தால் நாரசிவகம் முதல் விசுவானகம் வராகிய
உபாகமங்கள் இருநூற்றேழாம்.

இவ்வாதணாகள் சிவஜேகூபெற்று, சைவாகமங்களை ஒதி உணராதது,
அவைகளால் உணர்த்தப்படும் நான்குபாதங்களையும் அறிதபடிப்பவர்களாம்
அது இவ்வே "ஞானமே முதலா நான்கு கவையறத் தெரிந்து மிக்கார." என
பதனால் குறிப்பிக்கப்பட்டது சிவஜேகூபெற்றவரையும் சைவாகமங்களை
ஒதி உணர்த்தமையும் இவ்வே பெறப்பட்டதில் அன்றேருவெனின், அறியாது
கூறினும், ஞானமுதலிய நான்கு பாதப்பகுப்பில்கணம் சிவாகமங்களின்
உறிப்ப பெறப்பட்டாமையால், ஞானமுதலிய நான்கு உணர்த்தோர்களை என
வே, அவைகளை உணர்த்தும் சைவாகமங்களை ஒதினோர்கள் என்பதும், சிவ
ஜேகூபெற்ற பிராமணா முதலிய வான்குவருணத்தாரும் சைவாகமத்துக்கு
அதிகாரிகள் என்று சிவாகமம் செய்புதலால், சைவாகமங்களை ஒதினோர்கள்
எனவே, அப்போதுகைக்குமுன் பெற்றபாலாதாகிய சிவ ஜேகூபெற்றோர்
கள் என்பதும், தாமே பெறப்படும் நூல்கள் சிவபராலயத்திற் சிவாகமவீதி
ப்படியே நித்தியபூசை உதவகம் முதலியன செய்தலான்றும், பராததலிங்கப்
பிரதிஷ்டை, பராததபூசை, உற்சவம் முதலியனவற்றிற் விதிப்பன சிவாக
மங்களேயன்றி வேதங்கள் மிருதிக்களையையாறும், நூல்கள் சிவாகம வுண

ர்ச்சியுடையர்களைப்போதே சித்தம். சிவதீக்ஷபெற்றே சிவாகமங்களை ஒதல் வேண்டும் எனப்பதற்குப் பிரமாணம் கூப்பிரபேதம். “இந்தச் சத்தத்தைவாக மம் எல்லார்க்கும் கொடுக்கத்தக்கதும் என்று, விளக்கத்தக்கதும் என்று: தீக்ஷபெற்றவனும், நிலையுடையோனும், சிவபத்திரமரையு னிருப்பவனுக்கே விளக்கத்தக்கது. எனையோர்க்கு விளக்கல் குற்றம் எனப்படும். ’ எனப்பதம் அவநமமாயினும், சிவாகமவீதிக் கு மாறுபட்டு, சிவதீக்ஷபெற்றமல சிவாகமங்களை ஒதினோகன எனக் கொள்ளலாகாதோ எனில், “தேரிந்து மிககா” எனப்பது தெரிந்தமையால் மிககோ எனப்பொருளபட்டு, உண்பெரிந்தான எனற்றப்போலக் காரணசாரியப்பொருட்டாய் நிறநலாலும், இவர்களை சிவாகமவீதிக் கு மததலைப்பட்டுச் சிவதீக்ஷ யின்றிச் சிவாகமங்களை ஒதி உணர்ந்தார்கள எனக்கொளில், அவவுணர்ச்சியால் இவர்கட்கு மேனமை கூறுதல் கூடாமையாலும், அதுபொருத்தாதெனக் இன்னும், இவர்கள் சமயதீக்ஷம், வீசேஷதீக்ஷம், நிருவாணதீக்ஷம், ஆசாரியாபிஷேகம் என்னும் நான்கும்பெற்றோருள் எனவும், மூலாகமங்களையும் உபாகமங்களையும் சிவ உணர்ந்தோர்கள் எனவும், சிவரகசியசூத்ர நவமாமிசத்தில் இருபத்தைந்தாம் ஆதரியாயத்திலும் சிதம்பரமானபிரயத்திரும் கூறப்படுதலால், யாம் கூறியதே பொருத்தம். சிவாகமத்தில் கூறிய தீக்ஷையின் உயாச்சி, வாயவலிய சங்கிதையிலே “சைவநூலிற் கூறப்பட்டதும் பாசம் மூன்றையும் தவிர்ப்பதும் மேலானதுமாகிய தீக்ஷையைத் தவிர வேறு யாதொரு ஆசிரமமும் இவ்வுலகத்திலே மாந்தருக்கு மேனமை அன்று. ஆதலால், தீக்ஷையிற்றாருள் யோகம் ஆசிரமங்களினாலும் மறந்தக் கருமங்களினாலும் மோ’ ம தில்லை. அத்துவசத்தியினிற் முதநியைவ்ருமபும் மனிகா கோலினிற் கடக்காதோடகங் பஞ்ஞடர்போலவா, தோணி இன்றிப் கடலைக் கடக்க விரும்பினவர்போலவா ” என்று கூறுமாற்றால் அறிக இவ்விசைவாகமப் பெருமை சிறிதுகூறுவாம்.

ஆகமமென்பது ஆப்தவாசியம் ஆகமங்கள் வெள்கிசம், கைசிகம், அர்த்தியானம்கம், அநிமாசகம், மாதிரம் என மூவகைப்படும். தற்காலத்திற் பயனாருவது வெள்கிசம், காலாதாசம் பயனற்றுவது கைசிகம், ஆத்தம் விசாரவியறகையது அநிமியானம்கம், யோகவியறகையது அநிமாசகம், சிவஞானவியறகையது மாதிரம் & கப்பலிப் கூறுதலால், மாதிரம், பிறநூல்களைப்பற்றுவபகூலமாகக் கீழ்ப்படுத்தி, மேற்பட்டுள்ளவரும் காரிகம் முதலிய சைவாகமங்களை ஆகமாந்தம் என்னும் முனைப்புகட்கு யோசனம் காமமாகிய சித்தாந்தம் என்னும் பெயரால் உடையது. அது இரத்தினசாயத்திலே “சித்தாந்தமே சித்தாந்தம், அவைகக்கு வேருணவை பூருவப் புகள் ” என்றும், காரத்திலே “இத எல்லையில் சிவன வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்திலே சுனகா முதலிய முனிசிராசுருகந்த நிரிபதநாதநாததத்களினாலே சமயிதமாகியும் இரகசியமாகியும் ஆகமாந்தம் என்னும்பெயரத்தாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கா ” என்றும், காரிகத்திலே “இருக்கு, யசா, சாமம், அதாலம் என்பவை சிவனது மறநற் முகங்களிற் பிறத்தன, காரிகம் முதலிய சிவஞானம் உளாததுவச் சுரோதோற்பவங்களாகி, மேனமுசத்திற் பிறத்தன. முன்கூறிய சகலநூல்களையும் பரமகிவன் பூருவாபிஷாகசொன்னார்; அவற்றை எல்லாம் கீழ்ப்படுத்தி, பரமாததமாகத் தவிர்ப்பாலனவும் கொள்ளற்பாலனவும் ஆகிய பொருள்களைச் சிசயிக்கும் சிவசித்தாந்தத்தைச் சொன்னா. சித்தாந்தமாகது காரிகம் முதலியனவாம் இதிலையாதது பிறிதொன்றும் இல்லை இந்தச்சைவநூலே மூலமாம் சதாவேதங்களும் இதின்னும் பிறந்தனவாம். சைவமே வைதிகம் எனப்படும், வைதிகமே சைவம் எனவும்படும். சைவமானது வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலும் இருக்கும்.

வைதிகமும் சைவத்திற்குமுந்தது: மூனிவரரே, அற்குயிலும், சைவம் வேதப்பொருளோடு ஒற்றுமையாய் இருந்தலால், வைதிகம் என்றும் வேதசாரம் என்றும் கூறப்படும். சிவப்பிரகாசகமாய் சிவஞானம் பரஞானமாம், பசுபாசு பதாந்த போதகமாகிய வேதமமுதலியன அபரஞானமாம். இராத்திரியில் மனிதரது கண்ணும் பூனையின்கண்ணும் விலக்கினமாய் இருப்பதுபோல, இந்தப்பரஞானமும் அபரஞானமும் விலக்கினமாய் இருக்கும் " என்றும், கூறுமாற்றால் அதிக வெள்க்கம் முதலிய ஐந்துசாஸ்திரங்களும் முகூறையே ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடையன சாயிகத்திலே " சித்தாந்தம் மந்திராக திரமாகும் அதிமாசகம் அதனிறமும் தது அடையானமம் அதனிலமதா முந்தது அதிலுமதா முந்தது வைதிகம் வைதிகத்திலும் தாமுந்தது வெள்க்கம்." என்றசொல்லப்பட்டது.

சைவாக்ஷரங்கள் வைதிகவாகியம் ஆதலில் அப்பிரமாணங்கள் என்று சில மூடாகூறுவர் "வேதாந்த நிலைப்பெற்றுக் கனக சுமாரஞானிகளும், என்னு சிவாகாமத்திலே தற்பராகனாசி ரூனாபாதத்திலே நிலைநின்றோரும் ஆகிய இரு வகையோரும், பெறாகரிய சாபுசரியம் பெறுவர்கள் கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் வேதாந்தம் போது பிரசித்தம்பெற்ற இரண்டு மாககங்கள் எல்லாம் சிலவர பசுவிகள சாத்திரத்திற்குரிய நாலவகைத் தண்டங்களுாலும் தண்டங்கற்பாலாகர் " என்னும் கார்த்தசம்பவ சிதம்பாமாணியத்தில சிவன் கூறிய பொருள் உடைய வியாசவாகியத்தினாலே, அது பேதைமையாம் என்றமறுக்க

சைவாக்ஷரங்களுநரு வேதவாகியத்தன்மை எந்தநியாயத்தினாலே கூறியது? வேதப்பொருளாகது விருத்தி, தன்மையே வேதவாகியத்தன்மை எனில்; அப்போது வேத, சம்பம், கரும, சம்பம் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் ப்ருவோ ததரகாண்டா ருடக விரு ததன்மை உண்மையால், அத்தப்பிரகங்கம உண்டாம் உகர்த்திலக்கே நியாய தாம் கருவிய பொருளில் முடிவுபெறமெனில், அஹம் நியமுத்தம் வேதகருமகருவெருய இருக்கருகதன்மையே வாகியத்தன்மை எனில், சம்ப பாத விருத்திகளும் அப்பிரமானம் என்சுகொள்ளப்படும் வேதத்தன்மையாலே கூடகார்த்ததன்மைஎனில், அப்போது வேதத்தாகும் வேதத்தன்மை மூலமாக வேதாந்த தன்மை உண்மையால், வேதத்துக்கே அப்பிராமாணமாயப் பிரகாசமவரும் அதலால், வேதப்பிராமாணணியத்திலே வித்தியத்தல் முய வேதத்தை மூலமாக உடைமையாதலும் முடிவல்ல, மற்றெனென்னில், அபசவாகியத்தவமேயாம் வேதம் ததத சைவ சித்தாந்தம் எனவவை இருவாருள் ஒப்பொரித்ததில் விருத்தப்பொருளே உணர்த்துவனவா ன்றும், சாமானிய விசேஷத்தன்மையால் ததகம் உள்ளனவாயே இருக்கும். வியாகரணத்திலே, இகாரம் முதலியவற்றிற்கு ஆசேசமாக உயிரவருவழியகாரமுதலியனவரும் என்று பொதுசூத்திரத்தில் விதித்தலிதி சிலவித்தது அகாரமுதலியவற்றிற்குச் சவாணம் வரிற்றாக்கமாம் என்ற சிறப்புச் சூத்திரத்தால் விதிக்கப்பட்ட விதியினாலே வாழிக்கப்பட்டதாயினும், இருஞத்திரங்களுக்கும் அப்பிராமாணணியம் இல்லை தருக்கசாஸ்திரத்திலும், பிரமைக்குக்கரணம் பிரமாணம் என்ற சாமானியவாகியத்தாற் பெறப்பட்ட பிரமாணத்தன்மைமைய உடைய அனுமானம் முதலியன சாத்திராகாரிப்பிரமைக்குக் கரணம் பிரத்தியகம் என்ற விசேஷ வாகியத்தால் வாழிக்கப்பட்டதாயினும், இருவாகியவாளுக்கும் அப்பிராமாணணியம் இல்லை ஆதலின், வேதம்பொதுவாகவும் சிவாக்ஷம் சிறப்பாகவும் இருந்தலால், இரண்டும் பிரமாணவகை என்றே துணியப்படும். ஆதமம் வேதவிசேஷமாய் இருந்தலால், அதற்கு வேதவாகியத்தன்மையமநின்ற வேதவிசேஷம் என்று ஆலாகியமாமணியத்தும் சுப்பிரபேதத்தும் சொல்லப்பட்டது மோகருரோததரத்திலே " புராணம் வேதங்களுாலும்,

..வேதங்கள் ஆகமங்களாலும், வாதிக்கப்படும். அவை சாமானியமும் விசேஷமும்: சைவமே மிகுவிசேஷமாம்.” என்றும், விருதாசல மானியத்திலே “பரமசிவனுடைய இரத்ததிரவருவங்களை விருதாசலத்துள்ள ஈசாலயத்தின் மண்டபத்தானங்களிலே வைத்து, சிவாகமத்திற் சொல்லிய விசேஷமாகக் கங்கனாலே பூசித்தான்” என்றும், அருணாசலமானியத்திலே “சோனாசலத்தில் உயாந்த சேந்திரம் இலலை: பஞ்சாங்கத்தில் உயாந்த மந்திரம் இலலை” மாகேசசுரதருமத்தில் உயாந்த தருமம் இலலை. சிவாகமத்தில் உயாந்த சாஸ்திரம் இலலை” என்றும், வாயவவியசங்குகையிலே “பிறநால்களிற கூறப்பட்ட தெல்லாம சிவாகமத்தில் இருக்கின்றது சிவாகமத்திற காணப்படாதது பிறிதோ இடத்திலுமில்லை.” என்றும் சொல்லப்பட்டது

அற்றேல, விபாகரணம் முதலியன வேதாங்கமாதலின், வேதமே பிரமாணம் ஆகமம் பிரமாணமெனெனின், அற்றென்று யோகருடி காமத்தால சிவாகமமே நாலவகைப் பிரமாணங்களாலும் முடிந்த ஆகமம் எனப்படுதலாலும், “சித்தாந்தமே சித்தாந்தம்” என்று இரத்தினத்திரயத்திலே கூறப்படுதலாலும், அதுவே பிரமாணம், வேதம் பிரமாணமென்று அற்றேல, வேதமும் ஆகமம் சித்தாந்தம் என்னும் சத்தவகையாலே கொணவிருத்தியாற் சொல்லப் படுமெனின், ஆகமமும் வேதசத்தத்தாலே கொணவிருத்தியாற் சொல்லப்படுமென்று சமீதியாமே ஆதலால், சிவாகமமே முக்கியவிருகதியால் ஆகமமெனவும் சித்தாந்தமெனவும் படுதலால், சுருவேரத்திருஷ்டப் பிரமாணமாமென்று சாதிக்கப்பட்டது இருக்குவேதத்திலும், இருக்குவேத சிரசிலும், யசாவேதத்திலும், யசாவேதசிரசிலும், சாமவேதத்திலும், சாமவேதசிரசிலும், ஒரோவீடத்தில் அதாவேதத்திலும், அதாவேதசிரசிலும், லெனகிகுறற்பொருளும், வைதிககுறற்பொருளும், அதலியானமககுறற்பொருளும், அதிமார்க்ககுறற்பொருளும், யதோசிதமாக எவ்வாற்றாலும் சொல்லப்பட்டன அதாவசிரசிலே மாந்திரகுறற்பொருள் விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது செளரசங்குகையிலே “ஆகமசுதைப்பற்றிக்கொண்டனரே சிலபுராணங்கள் சிலசில இடங்களில் பிரத்தியட்சமாக வேதத்துக்கு விருத்தமாகிய பொருளைக் கூறுகின்றன” என்று சொல்லியபடியே சைவாகமம் வேதவிரோதப்பொருள் கூறுதலும், சாமானிய வேதத்தைக்குறித்து விசேஷவேதமாயிருத்தலாலேயாம் விசேஷசாமானியங்கள் சிலவிடத்து விரோதப்பொருள் கூறினாலும், விருத்த சாதிரமென்னுந் தோவாமும் வாகியத்தன்மையுரு சாற்றலாகாது காமிகத்தாலே “வேதம்முதலிய நூல்களெல்லாம் இரெளத்திரங்களாம், சித்தாந்தமே செளரியமாம்” என்று கூறப்பட்டது ஞானசித்தி முதலியவற்றிலே, சாமானியசைவநூல்களும், அவற்றின் உபபேதங்களும் பூருககாண்டமென்றும், காமிகம் முகலிய சைவசித்தாந்தங்களும் அவற்றின் உபபேதங்களாகிய பெளடகரம் சுருவஞானேசதாம் முதலியனவும் உத்தரகாண்டம் என்றும் உணர்த்தப்பட்டது குதசங்குகையிலே “பதினெண்புராணங்களையும் சத்தியவதியின் புத்திரர் செய்தார், காமிகம் முதலியவற்றைப் பரமசிவனே செய்தார்.” என்று கூறுதலால், சிவாகமங்களைச் சாஷாதாகச சிவனேசெய்தனர் என்று துணியப்பட்டது.

வேதநெறி வருவிய மாந்தாககே தந்திரங்கள் கூறப்பட்டன எனச் சில நூல்களிற கூறியதெனையெனின், ஆனாகுகூறியது வாமசோமலாருள் பைரவமுதலிய தந்திரங்களை அன்றிச் சிவசித்தாந்தத்தை அனென்க் அது அப்ப திசுபித்ர இயற்றிய சிவசுத்தவ விவேக விருத்தியில் பலபிரமாணங்கொண்டு சாதிக்கப்பட்டது. காந்தத்திலே “சிவன் அழிவற்ற தக்ஷிணமூர்த்தியாய்த் தோன்றி, ஆலமரத்தின் அடியிலே இருந்து, குற்றமில்லாத இவர்களை ஒதுவித்

தார். இவர்கள் விதிப்படியே வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் நெடுகாண் வரையும் ஒதியும், சிவனது மானயினாலே ஞானம் நிலைபெறுதவராயினர். அவர்கள் ஒருவருகூடி, உமாபதியாகிய சிவனிடத்திற்கேட்கவிரும்பி, வென் னிமயமாகிய கைலாசத்திற்போயு, தவஞ்செய்தாகன. இந்த எல்லையில் சிவன் வெள்ளியவகைலாசமலையிலே சனகாமுதலிய முனித்திராகளுக்குத்திரிபதார் ததார்த்த சமயிதழும் இரகசியமுமாகிய ஆகமாந்தம் என்னும் பெயரையுடைய சித்தார்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் "என்றும், சைவபுராணத்திலே "பசுபாததிரங்களைப்பற்றி விட்டுச் சிவசாததிரத்தைப் பற்றிப் பயிலும் பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாரும் ஆசாரியராவாரென்று புகழப்படுவர். சிவாகமத்திற் கூறப்பட்ட ஞானமே ஞானமென்று சொல்லப்படும். அதுவே சிவானைப் பற்றிப் பெரியோருக்கு முத்திசாதனம்" என்றும், கூறுதலாலும்; சுவேதா உபமனையு கிருஷ்ணா அருச்சுனா முதலியோர் சிவசித்தாந்தமாகக் கச சிவஞ்சாரணஞ் செய்தமையாலும், சிவசித்தாந்தம் வேதநெறிவழுவிய மாந்தாக்குக் கூறியதென்பதே கூடாது இன்னும், பிரமமீமாஞ்சகரு நீல கண்ட சிவாசாரியர் இயற்றிய பாஷ்யத்தில் "வேதசிவாகமங்களுக்குப் பேதவகாண்கின்றிலம், வேதமே சிவாகமம்" என்று கூறப்பட்டது. வேதங்கள் சிவவிடத்தது சிவசாததிரப்பொருளைச் சிரசிலேதாங்கி இருத்தலால், "வேதமே சிவாகமம்" என்று உபசரிக்கப்பட்டது விரோதப்பொருள் மாததிரமே தன் னப்படுதலால், இவ்விரண்டிற்கும் பெரும்பாலும் ஒற்றமை உண்டாம். அப் படியே வேதம் முதலிய சகலசாததிரங்களும் சிவாகமத்துக்கு விரோத மில்லாத வழியே பிரமாணங்களாகும் சிவாகமம் தனதுபொருட்டன்மையால், மகாமானயமும் அதன்றிறேனறிய சிவம்முதற்கத்தவியத்தை ஈருகிய காரியங்களும், மல மாயா காமங்களும், கலைமுதற் பிருவிவி ஈருயுள்ள காரியங்களும் ஆகிய அபிதாரத்தங்களே விளக்கலால், வியாபகமாக வேதமுதலியன தம்பொரு ணனமையால், பிரகிருதிமுதல் பிருவிவி ஈருயுள்ள காரியங்கள் மாததிரமாகிய மிதார்த்தங்களை விளக்கலால், வியாபியங்களாம் அது பெனட்கரத்திலே "புருஷவாக்சியங்களாலே இருஷிவாக்சியமும், இருஷிகளாலே தெய்வவா க்சியமும், தேவராலே பிரமவாக்சியமும், பிரமாவாலே விஷ்ணுவாக்சிய மும், விஷ்ணுவிலே உருத்திரவாக்சியமும், உருத்திரனாலே சிவவாக்சிய மும், வாதிக்ஷப்படுவதில்லை ஏனென்றால், ஒன்றிலொன்றுமேனமேலும் சிறந்தனவாம் மேல உள்ளனவற்றால் மேலுள்ளவைகளே வாதிக்ஷப்படலவேண்டும் சிவசாஸ்திரத்துக்கு விரோதமில்லாமலே சகலசாஸ்திரங்களும் நிற்கும் ஆளு ல், மறநைநால்கூருக்கு விரோதம் இல்லாமல் சிவசாஸ்திரம் இருக்கவேண்டி தில்லை. ஏனெனின, சிவதநதிரம் வியவஸ்தாபகம் வியையவியவஸ்தாப்பி யம் ஆதலில், சிவதநதிரத்தால் வாதிக்ஷப்பட்டது பிரமாணமன்று." என்றும், பிருகேசதிரத்திலே "மிதார்த்தத்திலும் அபிதாரத்தத்துக்கு மேன்மை (உண் டென்பா புலவோர்கள்)" என்றும், கூறியவாற்றால் உணரக் இனியமையும்.

திருஞானசம்பந்த முனித்திரையனார் இதிலைவாழ்த்தணர் மூலாயிரரும் தமக்குச் சிவகணநாதராயத் தோற்றக்கண்டு, அத்தன்மையைத் திருநிலைகண் டயாழப்பாணருக்கும் காட்டினார் என்று திருஞானசம்பந்தமுனித்திரையனார் புராணத்திற் சொல்லப்பட்டது. அந்நாயனார் "ஆடி ன்யாறு நெய்யொடு பாறயி" என்னுந் திருப்புகித்ததிலே "நீலத் தாக்கரியமிடற் றூர்நல்ல கெற் றி மேலுற்ற கண்ணி ஞாபற்று - சூலத் தாக்கட லைப்பொடி நீரணி வாசகடையார் - சிலத் தாடொழு தேத்துசிற ம்பலஞ் சோத் லாற்கழற் சேவடி கை தொழக - கோலத் தாயரு ளாயுன காரணக் கூறுதமே." என்னுந் திருப்பாட் டிலே தாம் இவர்களைக் கண்டதன்மையைக் கூறி, இவர்கள் "தொழுதேத்து

சிற்றம்பலம்” என்று அருளிச்செய்தார். இதனாலும், இவர்களது மகிமைதெளி யப்படும். சிவானுபூதிமாணவிய சேக்கிழார் நாயனாரே “இனறிவா பெருமையெமமா வியம் பலா மெல்லேத தாமோ - தென்றமிழ்ப் பயனா யுள்ள திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாட-வனறுவன றொண்டா தம்மையருளிய வரந் ரண்ணை-முன்றிரு வாககாற கோத்த முதற்பொரு ளானானொருல ” என்று திருவாயமலாநதருளிஞராயின, புழுத்தநாயினுங் கடையஞ்சிய யானா இம்மகான்களது எண்ணிறந்த பெருமையை விரித்துச்சொல்ல வல்லன !

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், வேதாசுவகனையேனும் அவற்றினவழிநூல் சார்புநூல்களையேனும் சற்குருமுகமாகக் கற்றல் கேட்டல் செயயாதொழியில், பசுபதியாகிய சிவனை உணர்ந்து மனமவாகருக் காயங்களுந்ல மெய்யனபோமும் அவ்வாவழிபட்டிப் பிறவிப்பிண்தீர்த்து உயதல் கூடாது என்பதும், சற்றல் கேட்டல் செயதவழியும், சிவனை வழிபட்டாசொழியிற பயனிலலை என்பதும் பெறப்படும். இத்தருப்பிரமானம் திருநாண் சம்பகதாமாத்திராயனாரே தேவாரம் “கல்லார கெஞ்சினிலலா ரீசன- சொல்லா தாரோடல்லோ நாடே ” எ-ம் திருநாவுக்கரசர் நாயனாரே தேவாரம் “பிண்ட உராகடையான தன்னைப் பித்தறிலாப் பேணுமாத-டு என்னவா நாகத் தன்னுட டொல்வினைதீர வேணமுன - மன்னுவான் மறைக ளோடு மனநிறு ர விளக்கொன் நேற்றி-யுன்னவா ருள்ளத் துள்ளா டென்றிழ்ருடைய கோவே ” எ-ம் திருமாளிகைத்தேவா திருவிசைப்பா “கற்றவா வழங்குங் சர்ப்பக் கணியைக் கையிலாக் கருணைமா கடலை - மறநவ் மரியா மாணி சக் மலை நய மதிப்பவா மனமணி விளக்கைச் - செற்றவா புரங்கா செற்றவென் சிவனைத் திரையிழி மிழலைவீர நிருத - கொற்றவன் தன்னைக் கண்டிடுண்ட மடா ” ஆறிரண்டு கண்டருளின தன்னை ” எ-ம் திருக்காண்ட “செற்றவா வாய்நென்கொல் வாலறிவ - னற்று டொழாஅ மெனின் ” எ-ம் பெரும

திருநீலகண்டநாயனார் புராணம்.

வேவிரா நிலலை முதூர் வேடகோவா நூலசுர வந்தார
மாதொரு பாக் கோலத் மலையுநிற லாப லத்தே
யாதிபு முடிவ மிலலா வறபுத்த தனிசுடத் தாடு
காதனா கழல்கள் வாழ்த்தி வழிபடு லத்த, ின மிக்கார (௧)

பொய்கழிக் தத்ததின் வாழ்வார புனற்சடை முடியாரக் கணபா
மெய்யடி யாரகட தான் பணிசெயும் விருப்பி னிள றா
வையகம் போற்றாரு செய்கை மனையறம் புரிந்து வாழ்வார
சைவமெய்த் திருவின சாரவே பொருளுனச் சாரு றார (௨)

அளவிலா மரபின் வாழ்க்கை மட்கல் மழுதசு காசடு
வனரிளந் திங்கட கண்ணி மன்றுளா மயாரக் கென்று
முளமகிழ் சிறப்பின் மலக் வேடாளித் தொழுது சாரி
னின்மை மீ தூர் வினபத் துறையினி லெளிப ராளு (௩)

அவாதவகண் மனைவி யாநு மருந்திக் கற்பின மிக்கார
புவனங்க ளுய்ய வையா பொங்குந்ரு கண்ண யாருசெய் .
தவநின்ற தடுத்த தென்னத் தகைநதுதான் தரிசத் சென்று
சிவனெகதை கண்டந் தன்னைத் திருநீல கண்ட மென்பார். (௪)

ஆனந்தங் கேளவ ரங்கோர் பரத்தைபா லணைநது கண்ண
மானமுன் பொருது வந்த ஐடலான் மனையின் வாழ்க்கை
யேனைய வெல்லாளு செயதே யுடனுறை விசையா ரானார்
தேனலா கமலப் போதிற் திருவீனு முருவின் மிககாா.

(௫)

முண்டவப் புலவி தீர்க்க வனபனா முன்பு சென்று
பூண்டயங் கிளமென சாயற பொற்கொடி யனையா தம்மை
வேண்டுவ விரந்து கூறி மெய்யுற வணையும் போதிற்
நீண்டவீ ராயி மெனமைத திருநீல கண்ட மெனனா.

(௬)

ஆதியார்நீல கண்டத தளவுதாங் கொண்ட வாவம்
பேதியா வாணை கேட்ட பெரியவா பெயாந்து நீக்கி
யேதிலாா போல நோக்கி யெமமையென ததனா மற்றை
மாதரா தமமை யெனநை மனதநினுந் தீண்டே மெனனா.

(௭)

கற்புறு மனைவி யாருங் கணவனாக காண வெல்லா
பொறபுறு மெய்யு ருமற பொருதுவ போற்றிச செயய
விறபுறம பொழியா தங்க ணிருவரும வேறு வைகி
யறபுறு புணாசகி யினமை யயலறி யாமை வாழந்தாா.

(௮)

இளமையின் மிகரு ளாக ளிருவரு மறிய நின்ற
வளவிலகீ ராணை போற்றி யாணகேள பலவுரு செலல
வளமலி யினமை நீங்கி வடிவுறு டுப்படி வந்து
தனாவொடு சாயந்து மனபு தம்பிரான் றிறத்தச சாயாா

(௯)

இந்நெறி யொழுரு நாளி லெரிதளிாத சென்ன நீண்ட
மினனெளிா சடையோன ருனுந் தொண்டனா விளக்கங் காண
நனனெறி யிதுவா மென்று ஞாலத்தோா விரும்பி யுய்யு
மந்நெறி காட்டி மாற்ற லருட ளிவ யோகியாங்.

(௧௦)

வேறு.

ஐனொடு கோவணரு சாத்திக கேடிலா
வானவிடு நீற்றொளி மலாந்த மேனிமேற
நேனொடு மாபிடைத துவளு நூலுட
ன்னொளி வளாகிரு முண்ட நெறியும்

(௧௧)

நெடுஞ்சடை காந்திட நெறித்த பம்பையும்
விடுங்ககிா முறுவல்வெண ணிலவு மேம்பட
விடுமபலி பாதநிர் மேந்து கையாாய
நடந்துவேட கோவாதம மனையி னண்ணினார்.

(௧௨)

நண்ணிய தவசகிவ யோக நாதனாக
கண்ணுற ரோக்கிய காத லனபாதாம
புண்ணியத தொண்டரா மென்று போற்றிசெய்
தெண்ணிய வுவுகையா லெதிரகொண் டேதநினா.

(௧௩)

பிறைவனா சடைமுடிப் பிராணை தொண்டரென
றுறையுளி லணைநதுபே ருவகை கூாந்திட
முறைமையின் வழிபட மொழிந்த பூசைக
ணிறைபெரு விருப்பொடு செய்து நின்றபின்.

(௧௪)

எம்பிரான் யான்செயும் பணியெ தென்றனர்
வம்புலா மலாசசடை வள்ள றெண்டனா
ரும்பாநா யகனுமில் வேடுமீன் பால்வைத்து
கம்பிநீ தருகநாம வேண்டும் போதென்று.

(௨௫)

தன்னையொப பரியது தலத்துத் தன்னுழைத்
துன்னிய யாவையுந் தூயமை செய்வது
பொன்னினு மணியினும போற்ற வேண்டுவ
தினனதன் மையதிது வாங்கு நீயென.

(௨௬)

தொல்லேவேட கோவாதவ குலத்துட் டோன்றிய
மலகுசீர்த தொண்டனா வணங்கி வாங்கிக்கொண
டொல்லையின மனையிலோர மருங்கு காப்புறு
மெல்லையில் வைத்துவந் திறையை யெய்தினா.

(௨௭)

வைத்தபின் மறையவ ராகி வந்தரு
ணித்தனா நீங்கிட நின்ற தொண்டரு
முயத்துடன் போயவிடை கொண்டு மீண்டன
ரத்தாதா மமபல மனைய மேவினா

(௨௮)

வேறு.

சாலநாட் கழிந்த பின்பு தலைவனா தாமுன வைத்த
கோலமா ரோடு தனனைக் குறியிடத் தகலப் போககிச
சிலமா கொள்கை யென்றுந் திருநதுவேட கோவா தம்பால
வாலிதா நிலைமை காட்ட முன்புபோன் மனையில் வந்தா.

(௨௯)

வந்தபின் றெண்ட னொரு மெதிரவழி பாடு செயது
சிறதைசெய தருளிற மெங்கன செய்தவ மென்று நிற்ப
முந்தைநா ளுன்பால வைத்த மொய்யொளி விளங்கு மோடு
தந்துநில வென்றா னெல்லாந் தானவைத்து வாங்க வல்லாந்

(௩௦)

என்றவா விரைநது கூற விருந்தவ நீந்த வேடு
சென்றுமுன் கொணாவான புககா கண்டிலர் திகைத்து நோக்கி
நின்றவா தமமைக் கேட்டா நேடியுங் காணா மாயை
யொன்றாம வகிறிநி லாநா முறைப்பதொன நினறி நினரா

(௩௧)

மறையவ னாகி நின்ற மலைமகன கேள்வன் ருனு
முறையுளிற புகரு நின்ற வொருபெருந் தொண்டா கேட்ப
விறையிலிவ் கெய்தப் புககாய தாழ்த்ததென நென்ன வந்து
கறைமறை பிடற்றி னானை கைதொழு துரைக்க ஹரா.

(௩௨)

ஐழையணி முந்நுன் மாபி நெனதைநீ தாது போன்
விழைதரு மோடு வைத்த வேறிடந் தேடிக் காணேன்
பழையமற் றதனி னல்ல பாதநிரத் தருவன கொண்டிப்
பிழையினைப் பொறுக்க வேண்டி பெருமவென நிறைஞ்சி நின்றா

(௩௩)

சென்னியால் வணங்கிச் சொன்ன தொண்டரைச் செயித்து நோக்கி
யென்னிது மொழிந்த வானீ யானவைத் தமன்னே டன்றிப்
பொன்னினு லமைத்துத் தாதா யாயினு வகொன்னேன் போற்ற
முன்னானை வைத்த வேடு கொண்கொ வென்றான் முன்னேன்.

(௩௪)

கேடிலாப் பெரியோ யென்பால் வைத்தது செடுத வாலே
காமயுகம் காணேன் வேறு நல்லதோ ரோடு சால
நீடுசெல் வதுதா னென்று தருகின்றே னினனவுங் கொள்ளா
துடிமின றுரைத்த தென்ற னுணர்வெலா மொழித்த தென்ன. (௨௫)

ஆவதெ னுன்பால் வைத்த வடைக்கலப் பொருளை வெளவீப்
பாவகம் பலவுஞ் செயது பழிகுநீ யொன்று நாண
யாவருங் காண வுண்ணை விளைததுகாண கொண்டே யன்றிப்
போவதுஞ் செயயே நென்னுன புண்ணியப் பொருளாய ரினறான். (௨௬)

வளத்தினுன மிகக டோடு வெளவினே னலலே ஞெலலை
யுளத்தினுங் களவி லாமைக தென்செயகே னுனாயு மென்னக்
கனத்தருஞ் சொளித்த ரினறான காத்துன மகனைப் பற்றிக்
குனத்தினின மூழ்கிப் போவென் தருளினுன கொடுமை யில்லான். (௨௭)

ஐயர்நீ ரருளிச செயத வண்ணம்யான செய்வ தற்குப்
பொய்யிலசோப புதவவ னிலலை யெனசெயகேன புதலு மென்ன
மையறு சிறப்பின மிகக மனையவ டனனோப பற்றி
மொய்யலா வாவி புக்கு மூழ்குவா யெனமொ ழிந்ததா
வேறு (௨௮)

கங்கைநதி காரதசடை காரதருளி யெதிரின்று
வெங்கணவிடை யவருளா வேட்கோவ ருரைசெய்வா
ரெங்களிலோர சபதகதா லுடனமூழ்க விசைவிலலை
பொங்குபுனல் யானமூழ்கித் தருகின்றேன போதுமென (௨௯)

தந்ததுமுன் றுராதே கொள்ளாமைக ஞனமனைவி
யந்தளிர்சசெவ கைப்பற்றி யலைப்புனலின ஞழுகாதே
சினதைவலித் திருக்கின்றாய் கிலைவா ழந்தணாகன
வந்திருந்த பேரலையின் மன்னுவுனயா நெனசசெனறார் (௩௦)

நல்லொழுக்கந தலைநின்றா நானமறைவின் றுறைபோனா
திலலைவா ழந்தணாகன வந்திருந்த திருந்தவையி
னெல்லையிலான முனசெலவ விருந்தொண்ட ராவதாமு
மல்குபெருங் காதலினுல வழுக்கின்மே லிட்டணைந்தா. (௩௧)

அநதனனு மெந்தைபிரா ன்ருமறையோ முனபகாவா
னிரதலேட் கோவனபால யானவைதத் பாதிரித்ததைத்
தந்தொழியான செடுததானேற் தனமனைவி கைப்பற்றி
வந்தமூழ் கியுந்தாரான வலிசெய்கின றுனென்றா (௩௨)

நதைகமழுஞ் சடைமுடியு காற்றோளு முக்கண்ணுங்
கதைமருவுந் திருமிடறுங்காரதருளி யெழுந்தருளு
மறையவளித் திறமொழிய மாமறையோ ருணாசெய்வாரா
நிறையுடைய வேட்கோவார்ந்மொழியும புருந்ததென. (௩௩)

நீணிடியா மிதவென்று நின்றவிலர் தருமோடு
பேணிகாண வைத்தவிடம் பெயாநதுகரத் ததுகாணேன்
பூணணிதான் மணிமாற்பீர் புருந்தபரி கிதவென்று
சேணிடையுந் திககடையாத் திருத்தொண்ட ருணாசெய்தார். (௩௪)

வேறு.

திருவுடை யந்த னுனர் செப்புலா திகழ்ந்த நீற்றி
ஹருவுடை யிவாதாம் வைத்த வோட்டினைக் கெடுத்தி ராஹ
றருயிவா குளத்தின மூழ்கித் தருகவென்றுரைத்தா ராகின
மருவிய மனைவி யோடு மூழ்குதல வழக்கே யெனறா. (௩௫)

அருந்தவத் தொண்டர் தாம மநதணா மொழியைக் கேட்டுத்
திருநதிய மனைவி யாரைத் திண்டாமை செப்ப மாட்டா
பொருநதிய வகையான மூழ்கித் தருகின்றேன போது மென்று
பெருந்தவ முனிவ ரோடும பெயாநதுதம மனையைச் சாநதா. (௩௬)

மனைவியார் தம்மைக் கொண்டு மறைச்சிவ யோகி யாமுன்
சினவிடைப் பாகர் மேவுந திருப்புலிச் சுரத்து முன்னா
நனைமலாச சோலை வாவி நண்ணித்தம முண்மை காப்பா
புனைமணி வேணுத் தண்டி னிருதலை பிடித்துப் புககா. (௩௭)

தண்டிரு தலையும் பற்றிப் புகுவா தம்மை ழோகி
வெண்டிரு நீற்று முண்ட வேதியா மாதைத் திண்டிக
கொண்டுடன் மூழ்கி ரென்னக் கூடாமை பாரோ சேட்கப்
பண்டுதரு செய்கை சொல்லி மூழ்கினா பழுதி லாதா (௩௮)

வாவியின மூழ்கி யேறுங் கணவரு மனைவி யாரு
மேவிய மூப்பு நீங்கி விருப்புறு மிளமை பெற்றது
தேவரு முனிவா தாமுஞ் சிறப்பொடு பொழியுந் தெய்வப்
பூவினமா மழையின் மீள மூழ்குவா போன்று தோன்ற. (௩௯)

அந்நிலை யவகை காணு மதிசயங் கண்டா ரெல்லா
முன்னிலை நின்ற வேத முதலவகை கண்டா ரிலை
யிரநிலை யிருந்த வண்ண மென்னென மருண்டு நின்றா
துன்னிய விசும்பி னூடு துணையுடன் விடைமேற கண்டா. (௪௦)

கண்டனர் கைக ளாரத் தொழுதனா கலந்த காந்
லண்டரு மேத்தி னாக ளன்பாதம் பெருமை நோகி
விண்டரும் பொலிவு காட்டி விடையினமேல வருவா தம்மைத்
தொண்டரு மனைவி யாருந் தொழுதுடன் போற்றி நின்றா (௪௧)

மன்றுளே திருக்கூத் தாடி யடியவா மனைக் டோறுஞ்
சென்றவா நிலைமை காட்டுந் தேவாக டேவா தாமும
வென்றவைம் புலனான் மிகுந் விருப்புட னிருக்க நம்பா
லென்றுமிய விளமை நீங்கா தென்றெழுந் தருளி னாறே (௪௨)

விறலுடைத் தொண்ட னாரும் வெண்ணகைச் செவ்வாய மென்றே
ஹலியத் கூடந லாளா மனைவியு மருளி னாநத்
திறலுடைச் செய்கை செயது சிவலோக மதனை யெய்திப்
பெறலரு மிளமை பெற்றுப் பேரின்ப முற்ற ரனதே. (௪௩)

அயலறி யாத வண்ண மண்ணலா ராணை யுயத்த
மயலிலகாத தொண்ட னாரை யானறி வகையால வாழ்த்திபு
புயல்வளர் மாட நீடும் பூம்புகார் வணிகர் பொயயில்
செயலியற் பகையார் செயத் திருத்தொண்டுசெப்ப லுற்றேன். (௪௪)

திருநீலகண்டநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆசத்திருவிருத்தம்-சா.௩.

சூ ச ன ம்.

ச ப த ம் வ ரு வ ா ம ம்.

பிரிவிப் பிணிதீர்த்த உய்தற்குத் தடையாய் உள்ள காமமானது, எத்

துணைப்பெரியோர்களாலும் நீக்குதற்கு அரியது. அது நினைப்பினும், காணினும், கேட்பினும், தள்ளினும், விஷமானது தலைக்கொண்டாறபோல எத்தனை துண்ணறிவாளருடைய அறிவையும் கெடுக்கும் இயல்புடையது. அது கலவியறிவொழுககங்களால் ஆனற பெரியோர்களுடைய உன்னததிலே தலைப்படினும், அவ்வுள்ளமானது தான் செல்லத் தகும இடம் இது எனவும், செல்லத் தகாத இடம் இது எனவும், ஆராய விடாது அதுமேல்டி மபொழுது, குணமும் குலமும் ஒழுக்கமும் குணதலையும், பழியும் பாவமும் மவினதலையும் சிறிதும் சிந்திக்கவிடாது. அக்காமமே கொலை களவு கன்ருண்டல முதவிய பாவங்களுக்கெல்லாம் காரணமாய் உள்ளது ஆதலால், அக்காமமே ஆனமாககளை நரகங்களிலே எண்ணிறந்தகாலம் வீழ்த்தி, வருத்தம் பெருங்கொடுமையை உடையது. இத்தருப்பிரமாணம் கந்தபுராணம். “சண்டதோர நறவமே காம மேயென - வெண்டருந் தீர்பொரு ளிருமைத் தென்பரா - லுண்டிழி யழிக்குமொன துணாவை யுள்ளமேற - கொண்டுழி யுயிராயுங் கொலலு மொன்றோ ” எ-ம “உளவின்னுரு சுட்டிடு முணர்வு கேளவியிற-கொளளின்னுரு சுட்டிடுங் குறுகி மறறதைத் - தளளின்னுரு சுட்டிடுந் தன்மை ய்தின்று- களளின்னுரு கொடியது காமத் தியதே. ” எ-ம, “சுட்டிடும பிறவியும் வினைகள் யாவையுங்-காட்டிய தினையதோர காம மாதவில-வாட்டமில் புத்தியான மறறக் கோயினே-வீட்டின ரல்லறோ வீடு சோகது ளா. ” எ-ம் “கெருகினு நீனைப்போ நீனைந்து ளாராதமை - யெருசிய து யரிடை யிண்டை யுயதறமேல- விஞ்சிய பவகடல வீழ்த்து மாதலா-னருகினுந் தியது நலமில் காமமே ” எ-ம “மண்ணைச் தனளிற பொருளாசையின் மாய வாழ்க்கைப் - பெண்ணைச் நீங்க லெளிதோ பெரியோர தமக்கும ” எ-ம திருவினையாடற்புராணம் “அணங்குதோ யெவாருகுஞ்சேயயு மணங்களு லலைப்புண டாவி - யுணங்கினு ருளளரு செலலு மிடனறிந் தோடிச் செல்லா - குணங்குல னெழுக்கங் குறைல் கொலைப்பி பாவம் பாரா - விணங்குமின னுயிராக்கு மாங்கே யிறதிவந் தறுவ தெண்ண ” எ-ம. “களளுண்டல காமமெனப் கருத்தறை போகருச் செய்வ - வெளளுண்ட காமம் போல் வெண்ணினிற காணிற கேட்கிற - நளளுண்ட விடத்தி னருசந் தலைக்கொண்டா லென்ன வாங்கே - யுளளுண்ட வுணாவு போககா துண்டோ தழிகருங் களளுண். ” எ-ம. “காமமே கொலைகட் கெல்லாங் காரணங் கண்ணே டாத - காமமே களவுக் கெல்லாங் காரணங் கூற்ற மஞ்சங்-காமமே களளுண் டற்குங் காரண மாத லாலே-காமமே நரக பூமி காணியாக கொடுப்ப தென்றான் ” எ-ம் நாலடியா “அம்பு மழறு மவாகதா ராயிறும் - வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும் - வெம்பிக் - கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலாற காம - மவற்றினுச் சுடுதல் படும ” எ-ம “ஊரு னெழுந்த வுருகெழு செந்தீக்கு - நீருட் குளித்த முயலாரு - நீருட் - குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமேகுன நேறி - யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும். ” எ-ம்-நீதிசாரம் “ஊரு னெழும்வனத்தி லொள்வேறகண மாதொணுங் - கூருர் விடமுட் குழாமுண்டு - சிறா - விரத்தி வயிராவி விவேகத் தொடுஞ்சோரிரத்தணியா தேகலெவனே. ” எ-ம். வரும. ஆதலால், காமம் மணசிலே சிறிதாயினும் எழு ஒட்டாமல் அடக்கல்வேண்டும். சிறிது எழுங்காலத்து; சிவனடியாரோடு கலத்தல் சிவசாத்நிரப்பொருள்களைச் சிசித்தல கேட்டல் மு

தலிய ஈற்செய்கைகளாலே, அதனிடத்தே கருத்து இறங்காவண்ணம் காலம் போக்கலவேண்டும். மனைவியைப் புணர்தல் மாதிரமே வேதாகமாதிகளில் விதிக்கப்பட்டதாம். மனைவியையும், புத்திர நிமித்தமன்றிப் போகலிதம புணர்தல் பாவமேயாம்.

சிவபத்தி அடியாபத்திகளிற சிறந்தவராய இல்லறத்தில் வாழும் இயல் புடைய இத்திருநீலகண்டநாயனார், தமமுடையமனைவியிருப்பவும், தமமனைவிலே தலைப்பட்ட காமமிகுதியினாலே, தூல்களில் விலகப்பட்டதாசிய பரத்தைப் புணாசசியைச் செய்தார் செய்தாராயினும், தமமுடைய மனைவியாரைக் கொண்ட ஊடலேத தீராகும் பொருட்டு, அவரைத் தீண்டமுடிய சென்றபொழுது; அவர், நீர் எமமைத்தீண்டுமீராயில் திருநீலகண்டம் என்று சிவனைச் சுட்டி ஆணையிட்டதைக் கேட்ட உடனே, அவரைத் தீண்டாமல் நீங்கினமையாலும், அதுமாதிரமன்றி, இவர் எமமை என்று பணமையாகச் சொன்னதனால் இவரைமாதிரமன்று மறறைப்பெண்களையும் மனசினால் நினைத்தலுஞ் செய்யேன என்று உறுதிக்கொண்டமையாலும், இவருடையமனைவிலே காமநதலைப்பட்டபோதும் சிவபத்தி அகினும் மிகத் தலைப்பட்டிருந்தது என்பதும், அதனால் அச்சிவபத்தியானது பின் ஒருபோதும் இவர் மனசிலே காமம் சிறிதாயினும் எழுவொட்டாமல் தடுத்தது என்பதும், துணியப்பட்டும்.

இவ்விருவரும், மிகக் இளைமைப் பிராயத்தினராய் இராப்பகல் ஒரோ இடத்தில் இருந்தும், தங்களுள்ளே நிகழாத சபதம் சிறியினும் வழுவாவண்ணம், காமத்தை முற்றும் ஒழித்து வாழ்ந்த பெருநகைகமையைநினைக்குந்தோறும், இவர்களிடத்தினால் சிவபத்தியின் கவ்மை விளங்குகின்றது. விட்டுணு சலந்தராகரன் இறந்துவிட்ட, காமமிகுதியினால் அவனது சீர்ததிலே பிரவேசித்தது, அவனுடைய மனைவியைப் பலநாட புணர்ந்து, பின் புதமமை விட்டுணு என்று உணர்ந்த அவனாலே சபிக்கப்பட்டும், வருத்தமுற்றார். பிரமா தமமாலே படைக்கப்பட்ட திலோத்தமையினது அழகைக் கண்டு மயங்கி, அவளைப் புணர்ந மகட்புணாசசிக் குற்றமாம் என்பது பாராமல், அவளைத் தொடர்நதார். இத்திரன் கௌதமமுனிவருடைய மனைவியாகிய அக்லிகையைப் புணர்ந்து, தன்னுடையபிலே ஆயிரம் யோனி உண்டாகும்படி அம்முனிவராலே சபிக்கப்பட்டான சந்திரன் தனக்குருவாகிய வியாழனுடைய மனைவியைப் புணர்ந்து, கயரோகம் அடைந்தான். இன்னும், முனிவர்கள் பலர் உண்டி முதலியவற்றை ஒழித்து, மலைகளினும் காடுகளினும் தவருசெய்யும் பொழுதும், தேவப்பெண்களையும் அகரப்பெண்களையும், இராக்கூசப்பெண்களையும் கண்டமயங்கி, பாவம் என்பதும் பழியென்பதும் பாராமல், அவர்களைப் புணர்ந்து, தங்கள் தவத்தை இழந்தார்கள். தரும வளர்த்தோங்கும் முன்னையுகங்களிலே, தேவர்கள் முனிவர்கள் தாமும், காமமிகுதியினாலே பரஸநீரீகமனம் புத்திரீகமனம் குருபன்னீகமனம் முதலிய பெருங்கொடும் பாவங்களைச் செய்தார்களே 'இக்கலியுகத்திலே இரகாயனரோ, தமதுமனைவியார் சிவனைச்சுட்டி இட்ட ஆணைகடத்தல் சிவத்தரோகமாம் என்பதபற்றி, மனைவியைத் தானும் புணராதொழிந்தார்' இதனால் இவரது பத்திமகிமை எவ்வளவு வியக்கத்தக்கது! இவ்வியப்பு நோக்கி அன்றோ, பட்டணத்திப் பிளையாரும் "மாது சொன்ன குளா விளமை தற்கவல் லேனல்லன்." என்றார்.

கற்புடையமகளிரும், அழகிற் சிறந்த ஆடவரைக் காணில், அவர்தமக்குத் தந்தையராயினும், சகோதரராயினும், புதல்வர்களாயினும், தமது நிலைலக்கி, அவரையும் நிலைதலைப்பார்களே! அது "தந்தையா யினும்விழைவீற்றன் னுடனே யொருகுவயிற்றிற் சாரந்தா றோனு - மைந்தராயினும்மிகவும் உணப்

புடைய ரெனிலவரீமேன் மடநல் லார்தஞ் - சிந்தைநடந் திடுமதனும் சாம்ப
னமலர்க் கணைவேளிற் செவ்வீ வாய்ந்தோன்-பைநொடியா ரினிதமரு முவ
ளகத்திற் றனிவருதல் பான்மையன்றே. ” என்னுங் காசிகண்டச்செய்யு
ளால் அறிக. இவ்வாறாகவும், இந்நாயனாரும் மனைவியாரும், மிகக் இளை
மைப்பருவததராய இராப்பகல் ஒழிஇடத்தில் இருந்தும், புணர்ச்சி இனதரிசு
சுபத்ததைப் பேணினைமையால், இவர்களுது சிவபததியின் பெருமை இவ்வ
ளவு என்று சொல்லத்தக்கதன்று. இந்நாயனார் பரமசிவன் சிவ யோகியா
ராய் வந்தது, தமமிடத்துவைத்த ஒட்டைத் தாம் கவராமக்குத் தமது மனை
வியைக் கைப்பிடித்துக் குளத்திலே முழுநிசு சததியமபண்ணித் தரசு சொன்
ன வழியும், சுபதம் வருவாமற் காததார

இவர்கள், தங்களுள்ளே நிகழ்ந்த சுபதம் தங்கன இருவருக்குமாத்திரமன்
றி அயலவருக்கும் வெளிப்படாதிருப்பவும், அதனைவழுவாது காத்தமையா
லும், இவா மனைவியைக் கைப்பிடித்துச் சததியமபண்ணித் தருமபடி சிவ
யோகியாா நெருக்கியபோதும், தமது செயற்கருநு செயலை வெளிப்படுத்த
தாமையாலும், இறுதியிலே மிகநெருக்கியபோது, தாம் அதனை வெளிப்படு
ததாதொழியில், அவரது சாதேகம் தீராதென்பது பற்றியே வெளிப்படுத்தி
னைமையாலும், இவர்கள், புகழை விரும்பிச் சீவாகளைச் சாட்சியாகக் குறி
யாமல், உயிராகுயிராகிய சிவனுடைய திருவடிமையே சாஷியாகக் குறித்து
ஒழுக்கினாகன என்பது செவ்வீதிறுணிப்பபடும இவ்வியப்பு நோக்கியன
றே, ஆசிரியாசேகவழாா “ இளமையின் மிகநு ளாக ளிருவரு மறியநின்
ற- வளவிலசீ ராணை போற்றி. ” என்றும், “ அயலறி யாத வண்ண மண்ண
லா ராணை யுயத்த - மயவிலசீாத தொண்ட னாை” என்றும், திருவாயமலாந்த
ருளிஞா சீவாகளைச்சாஷியாகக்குறியாமல், தமதுதிருவடியேசாகுரியாகக்கு
றித்துப் புண்ணியம் இயற்றும் பெருந்தன்மை உடையோருக்கு, சிவனெவெ
ளிப்பட்டுவந்தது, உலகமெங்கும் அவா புகழை விளக்கி, யாவரும் அவரை
வணங்குதமபடி இடையறாத பேரின்பத்தைக் கொடுத்தருளுவா அது, சிவன
இவர்களுக்கு வெளிப்பட்டு, இவர்களுது செயற்கருநு செயலையை உலக
மெங்கும் அறியுமபடி வெளிப்படுத்தி, “ வென்றவையம் புலனாை மிகக்”
என்று தமது அருமைத்திருவாயினுலே புகழாது, இவர்களுக்குப் பேரின்
ப வாழவைக் கொடுத்தருளிஞா இக்கருத்து நோக்கி அனறே, வைராக
கியசத்தாலாரும் “ உன்னு கின்றனை யுலைமனோ பெரியனென றுணருமா
செயவுன்பான் - மன்னு மீசனே பந்தமவீ டளிப்பவன் மறறைய ரறிந்தென்
ன - மன்ன வன்றிருப் பொன்னடி கரியதா வருந்தவரு செயநெஞ்சே-பினை
னை முனைவ னுலகழிந் திறைஞ்சுமா பெருமையசெய குவனேரே.” என்றா.

இயற்பகைநாயனார்புராணம்.

சென்னிவெண்குடைநீடகபாயன நிருககுலம்புகழ்பெருக்கியகிறப்பின்,
மன்னுதொல்புகழ்மருதநீரநாட்டு வயலவனநதரவியலபினிளளித்துப், பொன
னிகன்னதிமிகக்காபாயந்து புணரிதனையுமபுனிதமாகருகதோர், கண்ண
மும்பெருந்தீர்த்தமுன்னுடைய நலஞ்சிறந்ததுவளம்புகாராகரம். (௧)

அககுலப்பதிகருடிமுதல்வணிக ரளவில்செல்வத்துவளமையினமைந்தா,
செக்கர்வெண்பிறைச் சடையவரடிமைத் திறத்தினமிககவர் மறைச்சிலம்படி
யாா, மிக்கரேடியாகனயாரெரினும் வேணமடியாவையு மில்லையெனனாதே,
யிக்கடற்படிநிசழமுன்கொடுக்கு மியல்பினிளறவருவெயற்பகையார். (௨)

ஆறு குடிய வையர்மெய் யடிமை யனவி லாததோ ருளநிறை யருளா னீழ் சோதிரு மேனியா மனதது நினைதத யாவையும் வினைப்படி முடித்து மாறி லாதநன் னெறியினில் விளங்கு மனைய நம்புரி மகிழ்ச்சியின் வந்த பேறெ லாமவ னோவின செய்யும் பெருமையெயனப் பேணிவாழ் காளில்.க

ஆயு துண்பொரு ளாகியும் வெளியே யம்ப லததுணின் ருமொ ருமபர் நர்ய கிககுமும் தறியலோ பிரியா நககை தானறி யாமையோ வறியோந் தூய நீறுபொன் மேனியில் விளங்குத தூதத வேடமுந் தோன்றவே தியராய் மாயவண்ணமேகொண்டநொண்டாமருதவண்ண முககாட்டுவானவந்தார.

வந்துதன்புகார்வணிகர்தமமறுகின் மருங்கியற்பகையார்மனைபுகுத, வெந் தைபெய்பிராண்டியவ ரணைததா னொன்றுநின்றதோ ரினபவா தரவாரீ,சிறைய னபொடுசொன்றெனாவணங்கிசெறப்பின் மிககவாசசனைகண்முனசெயது, மு ன்தையெயம்பெருந்தவத்தினுலேகொன முனிவரிங்கெழுந்தருளியதெனரா டு

என்று கூறிய வியற்பகை யாரமுன னெயகி நின்றவக கைதவ மறையோர், கொன்றைவாராசடை யாரடியார்கன குறித்துவேண்டின குணமெனக்கொண் டே, யொன்றுநீர்கொமருதவந்தளிககு முணமைகேட்டுமபாலொன்றுவே ண்டி, யினதுநாளிங்குவந்தனனதனாக கிசையலாமெனிலியமபலாமெனரா.

என்னவவவுரைகேட்டியற்பகையார யாதுமொன்றுமெனபகஹ்ணடாகி, லன்னெ, மபிரா னடியவருடைமை யையமில்லீர் ரருளசெயுமென்ன, மன னு காதுண மனையியை வேண்டி வந்த நிகென வங்கன ரொதினோ,சொன்ன போதினு முன்னையினமகிழ்து தூயதொண்டனா தொழுதுகாசெயவாரா. (௭)

இதுவெனக்கு முன்புள்ளதேவேண்டியெய்பிராணசெயதபேறெனக்கென்னு க், கதுமெனசொன்றுதமமனைவாழ்ககைகசறபினமேமபடுகாதலியாரா, விதி மணக்குலமடநதையின் றுனையிம மெயத்தவாக்குநானகொடுத்தனனென்ன, ம துமலாக்குமுன் மனைவியா கலங்கிமனநதெளிந்தபின்மற்றிதுமொழிந்தாரா. (௮)

இன்றுநீர்கொன்கருள்செயத்திதவேலெனையாககொருநாதநீருரைத்த,தொ ண்ணநாணசெயுமத்தனையலலா லுரிமைவேறுளதோவெனக்கென்று, தன்றனி ப்பெருங்கணவவைவணங்கத்தாழ்துதொண்டனாதாமெனாவணங்கச, சென றுமாதவனசேவடிபணிந்து திகைத்தநின்றனடிருவினுமபெரியான. (௯)

மாதுதன்னைமுன்கொடுத்தமாதவாதாமனமகிழ்துபேருவகையின்மலர்ந்தே, யாதுகாளினிசெயபணியெனறேயிறைஞ்சினறவாதமமெனிரோககிச, சா துவேதியராகியதலைவாதையறனையானறனிககொடுபோகக, காதன்மேவிய சுற்றமும்பதியுக்கடக்கீதுணைப்போதுகவெனரா. (௧௦)

வேறு

என்றவ ரருளிசெய்ய யானேமுன செயகுற நேவ லொன்றிது தன்னை யெனனை யுடையவ ரருளிச செயய நின்றது பிழையா மென்று நினைந்துவே றிட்டதப புகுதப் பொன்றிக ழுறுவை சாததிப் பூங்கசகப் பொலிய வீகி. (௧௧)

வானொடு பலகை யோநி வந்தெனா வணங்கி மிக வாளரியேறு போல்வா ரவணாமுன் போககிப் பின்னே தோளினை துணையே யாகப போயினார் தன்னி ன்ணா நீளிடப் படமுன கூடி கிலத்திடை வீழத்த நோவார. (௧௨)

மனைவியார் சுற்றத் தாரும் வன்னலார் சுற்றத் தாரு
மினையதொன் றியாளோ செய்தா ரியற்பகை பித்த னான
புனையிழை தன்னோக கொண்டு போவதா மொருவ னென்று
துண்பெரும் பழியை மீட்பான்ருடர்வதற் கெழுநது குழ்வார். (௮௧)

வேலொடு வில்லும் வாளுஞ் சரிகையு மெடுத்து மிக்க
காலென விசையிற் சென்று கடிநகர்ப் புறத்துப் போகிப்
பாலிரு மருங்கு மீண்டிப் பரந்தவார்ப் பரவம் பொவக
மாலகடல் கிளர்ந்த தென்ன வந்தெனா வளைத்துக் கொண்டார். (௮௨)

வழிவிடித் துணைபின் போத வழித்துணை யாகி யுள்ளார்
கழிபெருந காசல காட்டிக காரிகை யுடனபோம போதி,
வழிதகன போகே லீண்டல் வருங்குலக கொடியை விட்டுப்
பழிவிட நீபோ வென்று பகாந்தெனா ரிரநது வந்தார். (௮௩)

மறைமுனி யஞ்சி னுன்போன் மாதிரிண்ப் பார்க்க மாது
மிறைவனே யஞ்சு வேண்டா வியற்பகை வெவது மென்ன
வறைகழ லண்ணல் கேளா வடியனே னவரை யெல்லாந்
தறையிடைப படுத்தி கிளறேன தளாந்தருள் செய்யே லென்று. (௮௪)

பெருவிற லாளி யென்னப் பிறகெகரி சிதற நோககிப்
பரிபவப் பட்டு வந்த படைபெருஞ் சுற்றத் தாரை
யொருவரு மெனிரில லாதே யோடிப்போயப் பிழையு மன்றே
லெரிசுடா வாவிற கூறாயத் துடிககின்றீ ரென்று நோந்தார். (௮௫)

எடகீ யென்செய் தாயா ல்ததிற மியம்பு கின்றாய்
நாடுறு பழியு மொனனா நகையையு நாணு யின்ற
பாடவ முரைபப துன்னன மனைவியைப் பனவற நீந்தோ
கூடவே மடிவ தன்றிக கொடுக்கயா மொட்டோ மெனனார். (௮௬)

மற்றவா சொன்ன மாற்றவ கேட்டது மனத்தின் வந்த
செற்றமுன பொவக வுநக ஞுடறறுணி யெங்குஞ் சிநதி
முற்றதும முயினா யெல்லா முதலவிசம பேற்றிக கொண்டு
நற்றவா தமமைப் போக விடுவெனன் நெழுந்தார் நல்லோர். (௮௭)

நோந்தவ ரெனாந்த போது நிறைந்தவச சுற்றத் தாருஞ்
சார்ந்தவா தம்முன் செல்லா தையலைக் கொண்டு பெற்ற
முாந்தவர் படிமேற் செல்ல வற்றெறி ருடன்று பொவகி
யாரந்தவெரு சினத்தான் மேறசென தடாகத்தெனா தடுத்தா ரனறே (௮௮)

சென்றவா தடுத்த போதி வியற்பகை யார்முன் சீறி
வனறுணை வாளே யாகச சாரிகை மாறி வந்த
துன்றினா தோளுந் தாளுந் தலைகளுந் துணிதது வீழ்த்து
வென்றடு புலியே நென்ன வமாவீனா யாட்டின் மிக்கார். (௮௯)

மூண்டிமுன் பலராய வந்தார் தனிவந்த முட்டி னூர்கள்
வேண்டிய திசைக டோறும் வேறுவேறு மாகசெய் போழ்தி
லாண்டகை வீரர் தாமே யனைவர்க்கு மனைவ ராகிக
காண்டரு விசையிற பாய்ந்து கலந்துமுன துணிதது வீழ்த்தார். (௯௦)

சொரிந்தன குடல்சு னெங்குந் துணிந்தன வுடல்சு னெங்கும்
விரிந்தன தலைக னெங்கு மிடைந்தன கழுநு மெங்கு
மெரிந்தன விழிக னெங்கு மெகிர்ப்பவ ரொருவ ரின்றித்
திரிந்தனர் களனி லெங்குஞ் சிவன்கழல் புனைந்த வீரர். (௨௬)

மாடலை குருதி பொங்க மடிந்தசெங் களத்தி னின்று
மாடுறு செயலின வந்த கிளைஞரோ டணைந்தார் தம்மி
லோடினா ருள்ளா ருய்ந்தா ரொழிந்தவ ரொழிந்தே மாண்டார்
நீடிய வானாந் தாமு நின்றவர் தாமே நின்றார். (௨௭)

திருவுடை மனைவி யானாக் கொடுத்திடச் செறுத்து முன்பு
வருபெருஞ் சுற்ற மெல்லாம் வாளினாற் றுணித்து மாட்டி
யருமறை முனியை நோக்கி யடிகளை ரஞ்சா வண்ணம்
பொருவருங் காண நீங்க விடுவனென் றுடனே போந்தார். (௨௮)

இருவரா லறிய வொண்ண வொருவர்பின் செல்லு மேழை
பொருதிறல் வீரர் பின்பு போகமுன் போகும் போதி
லருமறை முனிவன் சாய்க்கா டதனமருங் கணைய மேவித்
திருமலி தோளி னானே மீளெனசு செப்பி னானே. (௨௯)

தவமுனி தன்னை மீளச் சொன்னபின் றலையா லார
வவனமலாப் பதங்கள் சூடி யருசலி கூப்பி நின்று
புவனமூன் றுயய வந்த பூசரண றனனை யேததி
யிவனருள் பெறப்பெற றேனென றியற்பகை யாரு மீண்டாரா. (௩௦)

செய்துதற் கரிய செய்கை செய்ததற் றெண்டர் போக
மைதிகழ் கண்ட னெனடோண மறையவன் மகிழ்ந்து நோக்கிப்
பொய்தரு முள்ள மில்லான் பாககிலன் போனா னென்று
மெய்தரு சிந்தை யானா மீளவு மழைக்க ளுற்றாரா. (௩௧)

இயற்பகை முனிவா வோல மீண்டுந் வருவா யோல
மயாப்பிலா தானே யோல மன்பனே யோல மோலஞ்
செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே யோல மென்றான்
மயக்கறு மறையோ லிட்டு மாலயன் றேட நின்றான். (௩௨)

அழைத்தபே ரோசை கேளா வடியனென் வந்தேன் வந்தேன்
பிழைத்தவ ருளரே லின்னும பெருவலித் தடககை வாளி
லிழைத்தவ ராகின றாரென றியற்பகை யாவாந் தெய்தத்
குழைப்பொலி காதி னுணு மறைந்தனன் கோலங் கொள்வான். (௩௩)

சென்றவர் முனியைக் காணாச் செயிழை தன்னைக் கண்டார்
பொன்றிகழ் குன்று வெள்ளிப் பொருப்பின்மேற் பொலிந்த தென்னத்
தன்றுனை யுடனே வானிற் றிலையனை விடைமேற் கண்டார்
நின்றிலர் தொழுது வீழ்ந்தாரா கிலத்தினின் றெழுந்தார் நோந்தார். (௩௪)

சொல்லுவ தறியென் வாழி தோற்றிய தோற்றம் போற்றி
வல்லவந் தருளி யென்னை வுழித்தொண்டு கொண்டாய் போற்றி
யெல்லையி லின்ப வெள்ள மெனக்கருள் செய்தாய் போற்றி
தில்லையம் பலத்து ளாடுஞ் சேவடி போற்றி யெனன. (௩௫)

விண்ணிடை நின்ற வெண்ணை விடையவ ரடியார் தம்மை
யெண்ணிய வுலகு தன்னி விப்படி நம்பா வன்பு
பண்ணிய,பரிவு கண்டு மகிழ்ந்தனம் பழுதி லாதாய்
நண்ணிய மனைவி யோடு கமமுடன் போது கென்று. (௬௩)

திருவனர் சிறப்பின் மிக்க திருதொண்டர் தமக்கு நோற்ற
மருவிய தெய்வக கற்பின் மனைவியா தமக்குந் தக்க
பெருகிய வருளி னீடும பேறளித திமையோ ரேததப்
பொருவிடைப பாகர் மன்னும் பொறபொது வதனுட் புக்கார். (௬௪)

வானவர் பூவின் மாரி பொழியமா மறைக னார்ப்ப
ஞானமா முனிவா போற்ற நலமிரு சிவலோ கத்தி
லானமி ரெண்டா குமபிட் டுடனுறை பெருமை பெற்றா
ரேனைய சுறறத தாரும வானிடை யின்பம பெற்றா. (௬௫)

இன்புறு தாரக தன்னை யீசனுக் கன்ப னொன்றே
துன்புறு துதவுந் தொண்டா பெருமையைத் தொழுது வாழ்ததி
யன்புறு மனத்தா னுத னடியவாக் கனபு நீடு
மனபுகு பிறினைசை மாறன வனத்தினை வழுத்த லுற்றேன். (௬௬)

இயற்பகைநாயனாபுராண முற்றிறறு. ஆகத் திருவிருத்தம் - சா.௬௬.

சூ ச ன ம்.

அடியார்வேணடியது மருது கொடுத்தல்.

கூருணர்நியாகிய சிவன், தம்மை உணர்நது தம்மிடத்து இடையறாத
அன்புசெய்யும் மெய்யடியாராகருக்கு, உலகத்துள்ள இனிமையாகிய
எப்பொருள்களினும் மிக இனியராய், ஒருகாலும் இடையறாத பேரின்பத்
தை ஜனிப்பிப்பாரா அது “கனியி னுங்கட்டி பட்ட கருமயினும் - பனிம
லாக்குழற பாவைநல லாரினுந்-தனிமு டிகவித தாளு மரசினு - மினியன் றன
னடைந் தாராக்கிடை மருதனே.” என அதனை உணர்நத் திருநாவுக்கரசராய்
ஞா கூறுமாறறால், அறிக. ஆதலால், மெய்யுணர்வுடையோர்களே, தமக்கு
உரிய மனைவி மைநதா முதலிய உயிாச்சார்புகளினும், வீடு பொன் முதலிய
பொருட்சார்புகளினும், இகபரமும் உயிாகருயிராகிய சிவனே தமக்குமிகஇனி
யா என்று தெனிகது, அச்சார்புகளோடு கலந்திருப்பினும் தாமனாயிலையிற்
றணணாபோல அவைகளிடத்தே பறறுச சிறிதுமினறி, அச்சிவனிடத்தே
இடையறாத மெய்யன்புடையாகளாகி, சிவனடியாராகியும் சிவலிங்கத்தை
யும் சிவனவனவேகண்டு, வழிபட்டுவாழ்வார்களே. சிவன்புகுப்பின்றி எவரும்
வியாபிதகிருப்பினும், சிவலிங்கத்தினிடத்தும், சிவனடியாரிடத்தும் தயிரின்
நெய்போல விளங்கியும், மற்றையிடங்களறி பாலின்நெய்போல, விளங்காம
லும், இருப்பாரா.

இவவியற்பகைநாயனா, முன்சென்ற பிறப்புக்களிலேபயனருறியாதுசெய்த
அனவிறகத்சிவபுண்ணியங்களினாலே, இப்பிறப்பின் கண்ணே யானவனது அந்
றகர் உறவாகிய சிவனே தமக்கு இனியவா எனத்தெனிகது, சிவலிங்கத்தை
யும் சிவனடியாராகியும் சிவனவனவேகண்டுவழிபடுகாராயினார். ஒர்காமக்கி

முத்திமேல் அதிதிவிரமாய் முறுகிவளரும் காமத்தினாலே விழுங்கப்பட்ட மன
சைஉடைய ஒருவன், தனக்கு உரிய எப்பொருள்களையும் தாம் அனுபவித்தலி
னும், அவன் அனுபவிக்கக்காண்டலே தனக்கு இன்பமாகக்கொள்ளுதல்போ
ல; தமக்குச்சிவன் எனவே தோன்றும் சிவனுடியார்களுமேலே அதிதிவிரமாய்
முறுகிவளரும் அனபினாலே விழுங்கப்பட்ட மனசை உடைய இந்நாயனூர்,
தமக்கு உரிய எப்பொருள்களையும் தாம் அனுபவித்தலினும், அவனுடியார்கள
அனுபவித்தலைக்காண்டலே தமக்கு இன்பமாகக்கொள்ளும் இயல்புடையார்.
ஆதலாலன்றோ, தம்மிடத்தள்ள பொருள்களுள் அவனுடியார்களுக்கேட்பனயா
வையோ அவைஎல்லாம் சிறிதாயினுமற்றது, உணமகிழ்ச்சியோடுகொடுக்கும்
பெருநதகைமையிற் சிறந்து விளங்கினா. இவரிடத்தள்ள இம்மெய்யனபை,
சர்வானமாக்களும் உணாநது உய்யும்படி, உணர்த்துதற்குத் திருவுளங்கொ
ண்ட இருபாசமுத்திரமரிகிய சிவன், ஆன்மக்களுக்கு உலகத்துப்பொருள்க
ளுள் மனைவியினும் இனியபொருள் பிறிது இல்லாமையால, சிவனுடியார்
வேடங்கொண்டவரது, இவரிடத்தே இவாமனைவியையேகேட்க; இவாகற
பினிசிறநது விளங்கும் அமனைவியையும் மருது பெருமகிழ்ச்சியோடு கொ
டுத்தார். இதனால், இவா “பனிமலாகமுற பாவைகல்லரினும்” சிவனே
தமக்கு இனியா என்று கொண்டார் என்பது, துணியப்படும. அன்றியும்,
இவா உயாகுடிப்பிறப்பினாலும் பெருஞ்செல்வத்தினாலும் உலகத்தாராலே
நன்குமதிக்கப்படுவோராய இருந்தும், தாம் பிறருக்கு மனைவியைக் கொடுப்
பின் உலகத்தாராலே பழிப்புடை உண்டாகுமென்பது நோக்கிறிலா இந்நால்
இவாமனசைச் சிவபதியேவிழுங்கிறெனறுதுணிக இவா “நாடவா பழித்
துணை பூனது வாகக” கொண்டமையும் தோக.

இந்நாயனூர், பிறாமனை நயத்தல் சிவாகமங்களில் விலக்கப்பட்ட பாவ
ம் என்பது நோக்காது தமது மனைவியைத் தருமபடி கேட்டவரை, சிவனுடி
யார் என்று கொண்டமை குறறமாகாதோ எனின், ஆகாது காமக்கிழத்தியா
வடிவின் காணப்படும் ஆடை சாநது ஆபரணம் முதலாயின, காழ்கரை வசீ
கரித்து, நினைக்குநதோறும் காணுநதோறும் இன்பம் ஜனிப்பிக்குமாறுபோ
ல, விபூதி ருத்திராஸ்துமலிய சிவவேடமானது, மெய்யனபுடையாரை வசீ
கரித்து, நினைக்குநதோறும் காணுநதோறும் இன்பம் ஜனிப்பிக்கும். இது
“சேலுங் கயலுங் நினைக்குங்கண் னாரிளங் கொங்கையிற் செங்குருகும-
போலும் பொழியணி மாபிலங்கும்” என்னும் திருப்பல்லாண்டாலும், அரி
க. அவ்வாதே இந்நாயனூரும், விபூதி ருத்திராஸ்துமலிய சிவவேடத்தைக்
கண்டவுடனே அதனால் வசீகரிக்கப்பட்டு, இன்பமேவிடப் பெறுதலால்;
தம்வயத்தரல்லராவா : ஆகவே, அச்சிவவேடத்தை உடையாரிடத்துக் குண
நகுறறம் ஆராயும் ஆராய்ச்சி இவருக்கு எப்படிக்கூடும் எனக் அதிதிவிர
பத்தி உடையாருக்கு அடியார்களிடத்தில குணநகுற்றம் ஆராயதல் கூடா
மை “உருப்பொ லாதவ ரிழிகுலத்தவாநல் லொழுக மில்லவ னொன்றாம்
மனவில் - விருப்பி லாதவ னொன்னு மெயநீறு மிகக் சாதன வேடமுங் கண்
டாற-றரிப்பி லாதசென நெதிருந வணங்கித் தக்க போனக் மளித்தவாக் கெ
ளிதா - விருப்பா தாமவ ரடியவாக் கடியா ரென்பா யானென தெனூஞ்செருக்
கறுப்பா.” என்னும் திருவாதவூரடிகள் புராணத்தில் சிவன் கூறிய பொருளை
உடைய திருவாகக்காற காண்க. சாவலோ கைக் நாயகராகிய பரமசிவனாலே
“செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே” என்று வியக்கப்பட்ட இந்நாயனூ
ரது அத்தியம்புத் பத்தியின் பெருமையைப் பத்தி என்பது சிறிதும் அறிவிலாச
சிறியேனா விரித்துணைக்க வல்லன !

இவ்வாய்வுக்குடிமாறநாயனார் புராணம்.

அம்பொனீடிய வம்ப வதனினி லாடி வாரடி குடுவார்
தம்பி ராணடி மைத்தி நததுயா சாலபின் மேனமை தரித்துளார்
நம்பு வாய்மையி னீடு குத்திர நற்கு லஞ்செய தவததின
ரிம்பா ஞாலம விளக்கி னுரினை யான்கு டிப்பதி மாறனார். (க)

வரின மல்கு வளத்தி னுல்வரு மெல்லை யில்லதொ செல்வமு
நீரின் மல்கிய வேணி யாரடி யாதி நதது நிறைந்ததோ
சீரின மல்கிய வனபின் மேன்மை திருநத மன்னிய சிந்தையும்
பாரின் மலக விரும்பி மறறவை பெற்ற நீடு பயன கொளவார் (உ)

ஆர மெனடி புனைநத வையர்த மன்ப னொன்பதொ தனமையா
நேர வந்தவா யாவ ராயினு ந்தத மாகிய பத்திமுன்
கூட வந்தெனா கொண்டி கைகள் குவிதந் தினறு செவிப்புலத
தீர மென்மது ரப்ப தம்பரி வெய்த முன்னுரை செயதபின். (ங)

கொண்டு வந்து மனைப்பு ருநது குலாவு பாதம் விளக்கியே
மண்டு காதலி னுத னத்திடை வைத்த ருசசனை செயதபி
னுண்டி நாலு வ்தத்தி லாறு சுவைத்தி ந்ததன வொப்பிலா
வண்டா நாயகா தொண்ட ரிசசையி னமுது செய்ய வனிததுளார். (ச)

ஆளு நாயக ரன்ப ரானவ ரளவி லாருள மகிழவே
நாளு நாளு நிறைநது வந்து துகாத்த தனமையி னனமையா
னீளு மாந்தி யின்ப ரப்பு நெருங்கு செலவ நிலாவினெண்
டோளி னுரள கைக்கி ருத்திய தோழ னுரென வாழுநான். (ஊ)

செலவ மேவிய நாளி விசசெயல் செயவ தன்றியு மெய்யினு
லலல னலகூர வான போதினும வலல ரென்றறி விககவே
மலல னீடிப செலவ மெல்ல மறைநது நாடொறு மாறிவந
தொல்லை யிலவறு மைப்ப தம்புக வுன்னி னுாதிலை மன்னினார். (ஈ)

இன்ன வாறு வளருச ருககவு மெமபி ரானினை யான்குடி
மன்னன மாறன மனஞ்ச ருங்குத வின்றி யுள்ளன மாறியுந
தனனை மாறி யிறுக்க வுள்ள கடனக டக்கன கொண்டபின்
முன்ன மாறி நிருப்ப னிக்கண முதிர்நத கொளகைய ராயினார் (ஐ)

மற்ற வன்செய வின்ன தன்மைய தாக மூலய னுனவக்
கொற்ற வேனமு மன்ன முநதெரி யாத கொளகைய ராயினார்
பெற்ற மூவது மினறி கீடிய பேதை யானுட னினறியோ
நற்ற வததவா வேட மேகொடு ஞால முயநகிட நண்ணினார். (அ)

வேறு

மாரிக் காலத் திரவினில் வைகியோர்
தாரிப் பின்றிப் பிதிலைக் கொள்வது
பாரித் தில்ல மடைத்தபின் பண்புற
கேரித தாரன் விரு தெனா கொண்டனன். (ஊ)

நரமேனியை நீக்கி யிடங்கொடுத்தார்
வினனமு தூட்டுதற் கரசையாற்
ரூர மாதரை நோக்கித் தபோதனா
திர வேபசித் தாரசெய்வ தெனனென்று.

(ய)

நமக்கு முன்பிங் குணவிலை யாயினு
மிமக்கு வககொடி பாகர்க் கினியவர்
தமக்கு நாமின் னடிசி நகவுற
வமைக்கு மாறெங்க னேயணங் கேயென.

(யக)

மாது கூறுவாண் மற்றென்றுங் காண்கிலே
னேதி லாரு மினித்தரு வாரிலிலே
போதும் வைகிறு போமிடம வேறிலே
திது செயவினே யேற்கென செயலென்று.

(யஉ)

செல்ல னீங்கப் பகல்வித தியசெநகென
மல்ல னீரமுனே வாரிக் கொடுவநதால
வல்ல வாறமு தாக்கலு மாருமற
றவல தொனற்றி யேனென நயாவுற.

(யக)

மற்ற மாற்ற மனைவியார் கூறமுன
பெற்ற செல்வ மெனப்பெரி துணமகிழ்ந
தாற காதலி னாலொருப பட்டனா
சுற்றுநீர்வயல செலலத் தொடங்குவா

(யங)

பெருகு வானம் பிறங்க மழைபொழிந
தருகு நாப்ப ணறிவருங் கங்குருன
சருகு மையிரு ளினகணங் கடடுவிட
டுருகு கினந்து போனற துலகெலாம

(யடு)

எண்ணு மிவவுல கத்தவா யாவருந்
துண்ணெ னுமபடி தோணிமுன றேய்ந்திடில்
வண்ண நீடிய மைகருதும் பாமென்று
நண்ணல செய்யா நடுவிருள யாடதது

(யச)

உள்ள மன்புகொண டுக்கவோ பேரிடாக
கொள்ள முனகவித் துகருநி யினவழிப
புளருநங்கும வயலபுகப போயினா
வள்ள லாரினை யானகுடி மாறனா.

(யஏ)

காலி னாற்றட விசசென்று கைகொற்
சாலி வெணமுனே நீர்வழிச் சாராதன
கோலி வாரி யிடாநிறை யக்கொண்டு
மேலெ தெதுச சுமந்தொலிலை மீண்டனர்.

(யஅ)

வேறு

வந்தபின் மனைவி யாரும் வாயதவி னினறு வாகுகிச்
சிறையில் விரும்பி நீறிந் தேற்றினை யலமபி யூற்றி
வெந்தழ வடுப்பின் மூட்ட விறகில்லை யென்ன மேலோ
நாதமின மனைவி வீடு மலககினை யறுத்து வீழ்சதா.

(யக)

முறித்தவை யடுப்பின் மாட்டி முளைவித்துப் பதமுன் கொள்ள
வறுத்தபின் னரிசி யாககி வாககிய வுலையிற் பெய்து
வெறுப்பிலின் னடிசி லாக்கி மேம்படு சுறபின் மிக்கார்
கறிகளினி யெனசெய கோமென் றிறைஞ்சினார் கணவ னானா. (௨௦)

வழிவரு மினைப்பி னோடும் வருத்திய பசிவி னாலே
யழிவுறு மைய னென்னு மன்பினிற் பொலிந்து சென்று
குழிநிரம் பாத புனைசெயக் குறும்பயிர் தடவிப் பாசப
பழிமுதல் பறிப்பாரா போலப் பறித்தவை கறிகுரு நல்க. (௨௧)

மனைவியார் கொழுநா தந்த மனமகிழ் கறிக னாயந்து
புனலிடைக் கழுவித் தக்க புனிதபாத திரத்தாக கைமை
வினையினில வேறு வேறு கறியமு தாககிப் பண்டை
நினைவினா குறையை கோநது திருவமு தமைத்தது நின்ற (௨௨)

கணவனா தம்மை நோக்கிக் கறியமு தான காட்டி
வினையிலா தவரை யிண்ட வழுதுசெய விப்போ மென்ன
வுணர்வினா ஹணர் வொண்ணா வொருவரை யுணாதத வேண்டி
யணையமுன சென்று நின்றன கவாதுயி லகற்ற லுறறா. (௨௩)

அழுந்திய விடரு ணீககி யடியனே னுய்ய வெனபா
லெழுந்தருள பெரியோ யிண்ட வழுதுசெய தருள்க வென்று
தொழுமபனா ருணாதத போகிற் சோதியா யெழுநது தோன்றச
செழுந்திரு ினைவி யாருக தொண்டருந் திகைத்தது ின்றா. (௨௪)

மாலயற் கரிய நாதன் வடிவொரு சோகி யாகச
சாலவே மயவரு வாகருச சங்கரன ருனம் கிழ்ந்தே
யேலவார குழலா டனனோ டிடபவா கணனாயத் தோன்றிச
சிலமார பூசை செய்த திருத்தொண்டா தம்மை நோக்கி. (௨௫)

அன்பனே யன்பர் பூசை யளித்தநீ யணங்கி னோடு
மெனபெரு முலக மெய்தி விருந்திக் கிழவன ருனே
முனபெரு நிதிய மேந்தி மொழிவழி யேவல் கேடப
வினபமார திருப்பீ ராமென் றருளசெயதா னெவாக்கு மிக்கான். (௨௬)

இப்பரி சிவர்க்குத் தாக வகையினா லின்ப நல்கி
முப்புரஞ் செறறு ரனபா முனபெழுந தருளிப் போனா
ரபபெரி யவாதந தாய வடிவினை தலைமேற் கொண்டு
மெய்ப்பொருட் சேதி வேரதன செயவினை வினம்ப லுற்றேன். (௨௭)

இளையாங்குடிமாறநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆசத் திருவிருத்தம் - சாசக௩.

சூ ச் ன ம்.

மாகேசரபூசை.

புண்ணியங்களுள்ளே சிவபுண்ணியம் சிறந்தது சிவபுண்ணியங்களுள்
 னே சிவபூசை சிறந்தது. சிவபூசையினும் சிறந்தது மாகேசரபூசை.
 மாகேசரராகிய சிவனை வழிபடும் அடியார்கள மாகேசரர் எனப்படுவார்கள்.
 மாகேசரபூசையாவது மாகேசரர்களை விதிப்படி பூசித்து, அவர்களுக்கு அன்
 னம் ஊட்டுதலாம் மாகேசரபூசைசெய்யமுறைமைகூறுதும். சிவனடியார்
 களைத் தாரதிகே கண்டவுடனே, அவர்களுடைய சாதியையும் குணத்தையும்
 ஆராயாமல் விபூதி ருத்திராக்ஷம் முதலிய சிவவேடமே பொருள எனக்கொ
 ண்டு, அவர்களை மனிதா எனக் கருதாது சிவன் எனவே புத்திபண்ணி, இருக
 கைவிட்டு எழுந்த, அகமகிழ்ச்சியோடும் முகமலாச்சியோடும் குவித்தகைக
 ளை உடையராய லினாந்து எதிகொண்டு, அவர்களுடைய திருவடிகளிலே
 விழுந்து நமஸ்கரித்து, இன்சொற்களைச்சொல்லி, வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொ
 ண்டுவந்து, கரகநீர்கொண்டு அவர்கள் திருவடிகளைவிளக்கி, அததீர்த்தத்தைச்
 சிரமேற்றெளித்து உள்ந்ரம்பருகி, அததிருவடிகளை மெல்லிய வஸ்திரத்தினால்
 ஒற்றி, அவர்களை ஆசனத்திலே இருத்தி, பத்திரபூஷணங்களாலே பூசித்து, தூப
 தீபமகாட்டி, பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, கைபடி புனிப்படி தீத்திப்படி துவா
 ப்பு காப்படி உவாப்படி என்னும் அறுவகைச்சுவையை உடையனவாய உண
 ணப்படுவது தின்னப்படுவது நகசப்படுவது பருகப்படுவது என நாலவகைப்
 படும் உணவுகளை, அவரவா பிரிதிப்படி அமுதுசெய்யித்து, சரீரம் எடுத்தத
 னாலே பெறுமபயினை இன்றனறே பெற்றேன என்று சற்காரவசனம் சொல்
 வி, அவர்கள் போம்பொழுது அவர்களுக்குப் பின்பதினானு அடிபோய்
 வழிவிடுக. சிவனடியார்களைச் சாதிருணம் குறியாது சிவன் எனவே புத்தி
 பண்ணலவேண்டும் எனப்பற்றிப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம் “புலையோ
 யேனு மீசன் பொலனகழ லடியிற் புந்தி - நிலையோ லவாகுப் பூசை கிகழ்த
 துத னெறியே யென்றாக - தலையோ யெனினு மீசன ருமறாத தாளி னேச-
 மிலொளி லியற்றும் பூசைப் பலந்தரு வாரோயாரோ” எ-ம் பிரமோத்தரகாண்
 டம். “எள்ளற் படுகீழ் மக்களெனு மிழிந்த குலத்தோ ரானுலும் - வள்ளற
 பரமன் றிருநீறு மணியு மணிந்த மாண்பினொ - யுள்ளத துள்ளே யிருபோது
 முணாந்து தெருண்டு சிவனெனவே - கொள்ளத தகைய வறிவினோ பிறவி
 கடலிற் குளியாதா” எ-ம். சைவசமயநெறி “தேசிகா தம்மைச் சிவநேசா
 தம்மையு - மீசனென வேயுளத்து னெண்.” எ-ம். வரும்.

இம் மாகேசரபூசையிற் சிறந்த புண்ணியம் பிறிது இல்லை அது, “அதிக
 நல்லற நிற்பதென் றறிந்தன யறத்து - எதிக மாஞ்சிவ புண்ணியஞ் சிவாச்
 சனை யவற்று - எதிக மாஞ்சிவ பூசையு ளடியவா பூசை - யதிக மென்றறிந்
 தன்பா யருச்சனை செய்வாய” என்னுந் திருவிளையாடற்புராணத்தினாலும்,
 “படமாடக் கோயிற் பரமற்கொன் றீயி - னடமாடுக கோயி னம்பறக்க கா
 கா - படமாடுங் கோயி னம்பறக்கொன் றீயிற் - படமாடுக கோயிற் பரமற்க
 காமே.” எ-ம் “தண்டறு சிந்தைத் தபோதனா தாமகிழ் - துண்டது மூன்று
 புவனமு முண்டது - கொண்டது மூன்று புவனமுங் கொண்டதென-நெண்
 டிசை நந்தி யெடுத்திசைத் தானே.” எ-ம். “அகர மாயிர மந்தணர்க ளீயிலென-
 சிகர மாயிரஞ் செய்து முடிக்கிலென் - பரம யோகி பதஜான் பலத்துக்கு-
 ளிகரிலீல யென்பது நிசசயந் தானே.” எ-ம். “ஆறிடு வேன்வி யருமறை து
 லவா - கூறிடு மாதனா கோடிபே ருணபதி - வீறிடுந் தொண்டர் நிலைவின்

பயனிலே - பேறெனிலோபிடி பேறது வாருமே." என்னுந் திருமந்திரத்தினாலும், "மட்டிட்ட புனையன் காண மடமயிலை-கட்டிட்டவ் கொண்டான் கபாலிச் சுரமந்தா-ஹெட்டிட்ட பண்பி னுருத்திர பலகணத்தாக்கட்டிட்டல் காணுதே போதியோபூழும்பாவாய்" என்னுந் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தினாயனாதேவாரத்தாலும், "சோனாசலத்தில் உயாநத க்ஷேத்ரம் இலலை: பஞ்சாஷ்ரத்தில் உயாநத மந்திரம் இலலை மாசேச்சுரநுமத்தில் உயாநத தருமம் இல்லை: சிவாகமத்தில் உயாநத சாஸ்திரம் இலலை" என்னும் அருணாசல மான்மியத்தினாலும், அறிக இவ்வாழ்க்கையின் பயன் இம்மாதேசரபூசையே யாம். அது, "மறமலி யுலக வாழ்க்கையே வேண்டும் வறுதலின் னன்பர்தம் பணியா-மறமது கிடைக்கின்." என்னும் தாயுமான சுவாமிவாக்கால அறிக.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய மாதேசரபூசையை, எந்நாளும் சிறிதாயினும் தவறாது சைவாகமவிதிப்படி மெய்யன்போடு செயதமையால், பெருஞ்சிறப்புறவா இவ்வினையானகுடிமாறநாயனா. இவா லீகிவருவாதே மாதேசரபூசை செயதனா என்பது, இங்கே "ஆர மென்பு புனைநத கையாத மன்பா" என்னுந் திருவிருத்தத்தினாலும், "கொண்டு வந்து மனைப்பு குடது" என்னுந் திருவிருத்தத்தினாலும், உணர்த்தப்பட்டது இம்மாதேசரபூசையை இவா செலவம் உள்ளபொழுது செயதமையினும், மிகக் வறுமை வந்தபொழுதும் மனம் சிறிதும் சுருங்குதலினிற் முனபோலவே சிறிதும் தவறாது செயதமை இவ்வளவு என்று சொல்லக்கூடாத பெரும் வியப்பைத் தருகின்றது! இவருக்கு வந்த வறுமையின் கொடுமையோ மிகப் பெரியது அது, இங்கே "இன்ன வாறு வளஞ்ச ருங்கவு மெம்பி ரானினை யாங்குடி-மனைன் மாறன் மனஞ்ச ருங்குத் தினிற் புள்ளன் மாறியுந்-தனனை மாறியிறுக்க வுள்ள கடன்க டக்கன் கொண்டுபின்-முனை மாறி நிருப்ப னிக்கண் முதிர்ந்த கொள்கையராயினா" என்று உணர்த்தப்பட்டது மாதேசரபூசை செயதவினாலே தமது எல்லையல்லாத பெருஞ்செலவம் குறைந்து இவ்வளவு மிகக் கொடிய வறுமை வந்து எய்திய பொழுதும், இவா, புண்ணியம் செயத் நமக்குக் கடவுள் இவ்வளவு இடா செய்தாரோ என்று சிவனைச் சிறிதும் நோவாமை எவ்வளவு ஆச்சரியம்! நோவாமைமாதிரித்தனில் லலாது, நாம் சிவபுண்ணியத்தைச் செலவம் உள்ளவழிச் செய்யாமையே குற்றம் வறுமை எய்தியவழி நாம் வந்துசெய் வோம்! இப்போது செய்யாமை குற்றம் அன்றே என்று, ஒழியாதுசெய்தமை அதினும் ஆச்சரியமன்றே! இன்னும், இவரும், இவாகருத்தோடு சிறிதும் மாறாபடினறி ஒழுக்கும் இவா மனைவியாரும், தாங்கள் பலமுழுதும் போச னஞ்செய்யாமையாற் பசியிருந்து வருத்தமுறும் நேரத்தினும், பேரிருளென்பதும் பெருமழை யென்பதும் பாராமல் செய்த செயற்கருஞ் செயலை, அதினும் ஆச்சரியமன்றே! தாம் நல்லோர்களுக்கு வறுமையைக் கொடுத்தல் அவர்கள் நயத்தின்பொருட்டே என்பதையும், அந்நயம் இறுதியிலேயே பலிகளும் என்பதையும், அக்கருத்தறியாது அதற்குள் புண்ணியஞ்செயத் நமக்குக் கடவுள் இடாசெய்தாரோ என்று கோதல் பழுதாம் என்பதையும், சாவான்மாக்க ளும் உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டு, பரமசிவன் இவர்களுக்கு வறுமையைக் கொடுத்தது, இவர்கள் செயற்கருஞ்செயல்களைய் வெளிப்படுத்தி, இவாகட்குப் பேரின்ப வாழ்வைக் கொடுத்தருளிய பெருங்கருணையை யாவா அளக்க வலா! மெய்யுணர்வுடையோர் தமக்கு எத்துனை இடாகிரினும், சிவமரிடத்து அன்பு குன்றா என்பது இதனால் அறிக காலக்காலமையாரும் "இடாக னாயா ரேனு மெனக்கிரவகா ரோனு-படரு செறிபணியா ரேனு-சுடருரு வி-லென்பருக் கோலத் தெரியாடு மெம்மாலாக - கணபநு தென்னெஞ் சவ ங்கு." என்று திருவாயமலாநருளினா.

மெய்ப்பொருளையொர் புராணம்.

சேதிகன் னாட்டு நீடு திருக்கோவ லூரின் மன்னி
மாதொரு பாக ரன்பின் வழிவரு மலாடர் கோமான்
வேதரன் னெறியின் வாய்மை விளங்கிட மேனமை பூண்டு
காதலா லீசாக கணபர் கருத்தறிந் தேவல செய்வாரா. (க)

அரசிய னெறியின் வந்த வறநெறி வழாமற் காத்து
வகைநெடுக தோளால் வென்று மாறறலா முனைகண மாற்றி
யுரைதிறம் பாத நீதி யோங்குநீர் மையினின் மிககா
திரைசெயநீர்ச சடையா னனபா வேடமே சிந்தை செய்வாரா. (உ)

மங்கையைப் பாக மாக வைத்தவா மன்னுந் கோயி
லென்கணும் பூசை நீடி யேழிசைப் பாட லாடல
பொங்கிய சிறப்பின் மல்கப் போற்றத்தல புரிந்து வாழ்வாரா
தங்கணு யகருக கன்பா தாளலாற சாபொன நிலவாரா. (ங)

தேடிய மாடு நீடு செல்வமுந் திலலை மன்று
ளாடிய பெருமா னனபாக காவன வாகு மென்று
நாடிய மனத்தி னோடு நாயன்மா ரணைநத போது
கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்குக குறைவறக கொடுத்த வந்தாரா. (ச)

இன்னவா நெழுநு நாளி லிகற்றிறம் புரிந்தோர் மன்ன
ன்னவா தமமை வெல்லு மாயையா லமாமேற கொண்டு
பொன்னணி யோடை யானே பொருபரி காலாண மற்றும
யன்முறை யிழந்து தோற்றுப் பரிபவப் படபெ போனான் (ஊ)

இப்படி யிழந்த மாறறு னிகலிலை வெல்ல மாட்டான
மெய்ப்பொருள் வேந்தன் சில மறிந்துவெண்ணிற் சாதது
மப்பெரு வேடங் கொண்டே யறத்தில வெல்லா னாகச்
செப்பரு சிலைமை யெண்ணித் திருக்கோவ லூரின் சோவானா. (ஈ)

மெய்யெலா நீறு பூசி வேணிகண் முடித்துக் கட்டிக்
கையினிற் படைக் காத புத்தகக் கவளி யேந்தி
மைபொதி விளக்கே யெனன மனத்தினுட் கற்பு வைத்துப்
பொய்தவ வேடங் கொண்டு புகுத்தனன் முத்தி நாதன். (ஏ)

மாதவ வேடங் கொண்ட வன்கணு மாலந் தோறுங்
கோதைரு முளக் பாரக் குழைக்கொடி யாட மீது
சோதிவெண் கொடிக ளாடுஞ் சுடாநெடு மறுகிற போகிச்
சேதியா பெருமான கோயிற் திருமணி வாயில் சோநதான். (அ)

கடையுடைக் காவ லாளா கைதொழு தேற நின்றே
யுடையவா தாமே வந்தா ருள்ளெழுந் தருளு மென்னத்
தடைபல புகக் பின்பு தனித்தடை நின்ற தத்த
னிடையெறிந் தருள வேணிகட் குயில்கொளு மிறைவெ னென்றான். (ஆ)

என்றவன் கூறக் கேட்டே யானவன் குறுதி கூற
நின்றிடு நீயு மெனறே யவனையு நீக்கிப் புகருப்
பொன்றிகழ் பனளிக கட்டிற் புரவலன றுயிலு மாடே
மன்றவன குழனமென சாயன் மந்தேவி யிருப்பக் கண்டான். (௮)

கண்ணிசென் றணையும் போது கதுமென விழித்து தேவி
வண்டலா மாலை யானை யெழுப்பிட வுணர்ந்து மனன
ண்டாநா யகனா தொண்ட ராமெனக் குவிசத் செவகை
கொண்டிழிந் தெதிரோ சென்று கொள்கையின வணங்கி நின்றான். (௮௧)

மங்கலம் பெருக மற்றென் வாழ்வுவா தனைந்த தென்ன
விவகெழந்தருளப் பெற்ற தென்கொலோ வென்று கூற
வுங்கனா யகனா முன்ன முனாததவா கமநூன மணமே
லெவருமில் லாத தொன்று கொடுவந்தே னியமப் வென்றான். (௮௨)

பேறெனக் கிதன்மே லுண்டோ பிரானருள செய்த விரத
மாறிலா கமத்தை வாசித் தருளசெய வேண்டு மெனன
நாறுபூங் கோதை மாதுத் தவிரகோ நானு நீயும்
வேறிடத் திருக்க வேண்டு மென்றவன விளம்ப வேந்தன். (௮௩)

திரும்பக் கொன்ன நின்ற தேவியா தமமை நோக்கிப்
புரிவுடன் விளைய வந்தப் புரத்திடைப் போக வேவித்
தருதவ வேடத் தானைத் தவிசினமே விருத்தித் தாமு
மிருகிலத் திருந்து போற்றி யினியருள் செய்யு மென்றான். (௮௪)

கைத்தலத் திருநத வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல வைத்துப்
புத்தக் கவழப்பான போன்று புரித்தவா வணங்கும் போதிற்
பத்திரம் வாங்கித் தானமுன னிறைந்தவப் பரிசே செய்ய
மெய்ததவ வேட மேமெயப் பொருளெனத் தொழுது வென்றான். (௮௫)

மறைத்தவன புருநத் போதே மனமங்கு வைத்த தத்த
னிறைப்பொழு தினகட கூடி வாளினு லெறிய லுறநு
னிறைத்தசெவ குருதி சோர வீழ்கினனா நீண்ட கையாற்
றறைப்படு மனவிற நத்தா நமனைத் தடுக்கது வீழ்ந்தான். (௮௬)

வேதனை யெய்தி வீழ்ந்த வேந்தரால் விலகப் பட்ட
தாதனத் தத்தன னுலுந் தலையினுல வணங்கித் தாங்கி
யாதுகான செயகே கொன்ன வெம்பிரா னடியாப் போக
மீதிடை விலக்கா வண்ணங் கொண்டபோய விடுநீ யென்றான். (௮௭)

அதநிற மறிந்தா லெல்லா மரசனைத் தீங்கு செய்த
பொயத்தவன றனைக் கொலவோ மெனப்புடை சூழ்ந்த போது
தத்தன மவரை யெல்லாந் தடுத்தாடன கொண்ட போவா
னிறத்தவன போகப் பெற்ற திறைவன தானை யென்றான். (௮௮)

அவ்வழி யவாக னெல்லா மருளியே யகன்று நீங்கச்
செவ்விய கெறியிற் நத்தன திருக்கா கடந்த போகநு
கைவடி கெடுவா னேந்தியாளுறாக கானஞ் சேர
வெவ்வியைக் கொடியோன றன்னை விட்டபின் மீண்டு போந்தான். (௮௯)

மற்றவன் கொண்டு போன வஞ்சனை வேடத் தான்மேற்
செற்றவர்தடமை நீக்கித் தீதிலா நெறியில் விட்ட
சொற்றிறங் கேட்க வேண்டிச் சோகின்ற வாவி தாகருங்
கொற்றவன் முன்பு சென்றானு கோமகன ருறிப்பி னினருள். (௨௦)

சென்றடி வணங்கி நின்று செய்தவ வேடங் கொண்டு
வீணறவற் கிடையு நின்று விட்டன னென்று கூற
வினறெனக் கையன் செய்த தியாசெய்ய வல்லா னொன்று
நின்றவன தன்னை நோக்கி நிறைபெருங் கருணை கூர்ந்தா. (௨௧)

அரசிய லாயததார்க்கு மழிவுறுங் காத லாக்கும்
வீரவிய செய்கை யெல்லாம் விளம்புவார விதியி னாலே
பாவிய திருநீற நனபு பாதுகாத துயப்பி னொன்று
புரவலா மன்று ளாடும் பூங்கழல் சிந்தை செய்தா. (௨௨)

தொண்டனாக கிமையப் பாவை துணைவன ரவாமுன நமமைக்
கண்டவா நெதிரோ நின்று காட்சிதந் தருளி மிக்க
வண்டவா னவாகட் கெட்டா வருடகழ ஸீழல் சேரக
கொண்டவா விடைய ருமற குமபிடுங் கொள்கை யீந்தா (௨௩)

இன்னுயிர செருக்கக கண்டு மெம்பிரா னனப ரென்றே
நன்னெறி காத்த சேதி நாத்தனா பெருமை தன்னி
லென்னுணா செய்தே னாக விகலவிறன் மிண்டா பொற்றான்
சென்னிவைத் தவாமுன செய்த திருத்தொண்டு செப்ப ஷற்றேன (௨௪)

மெய்ப்பொருளையொர்புராண முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் - சாகு

சுரு ச ன ம்.

க. சிவாலயங்களை விதிவழுவாது நடாத்தல்

சுவாலயங்களிலே நிதநியமாகிய பூசையும் கைமித்திகமாகிய திருவி
ழாவும் தவறாது நடத்தற்கு வேண்டும் நடந்தவர்கள் அமைத்து, அவை
களைச் சைவாகம் விதிப்படி சிறிதாயினும் வருவாது நடத்துவீததல் அரசனு
கருக் கடனும் அவ்வாறு செய்யாது ஒழிவனாயின, அவனாகும் அவனால்
ஆளப்படும் உலகத்துக்கும் பெருங்கேடு விளையும் இதற்குப்பிரமாணம் திரு
மந்திரம். “ஆற்றரு நோயமிகு மவனி மழைகுன்றும் - போற்றரு மன்னரும்
பொர்வலி குன்றுவா - கூற்றதைத் தானறிருக் கோயிலக் ளானவை - சாற்றி
ய பூசைக் டப்பிடிற்றானே.” எ-ம “முன்னவ ளுர்கோயிற் பூசைகண் மு
ட்டிடின - மன்னாகருத் தீங்குள வாரி வளக்குன்றும் - கன்னங் களவு மிகு
த்திடுங் காசினிக - கென்னரு ணந்தி யெடுத்துரைத் தானே” எ-ம. வரும்.
இச்சிவபுண்ணியத்தைச் சிறிதாயினும் தவறாது நடாத்தினவர் இம்மெய்ப
பொருளையொர் என்பது, இவகே “மங்கையைப் பாச மாச வைத்தவர் மன்
னுக் கோயி - லென்கணும் பூசை நீடி யேழிசைப் பாட லாடல் - பொங்கிய
சிறப்பின மங்கப் போற்றத்தல் புரிந்து வாழ்வா.” என்பதனால், உணர்த்தப்
பட்டது.

௨. சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் எனக் கொள்ளல்.

ஓர் அரசன் கீழ் வாழும் குடிகள், அவ்வரசனுடைய புத்திரனைக்காணும் பொழுது, அவனிடத்தே குணம் குற்றம் பாராமல், மிக்க அசகததோடும் அவனை வணங்குவார்கள் அன்றோ? அதுபோலவே, சருவலோகைக காயகராகிய சிவனுக்கு அடிமைகளாய் உள்ளா, அவருடைய விபூதி குத்திராகும் முதலிய சிவவேடம் தரித்தவர்களைக் காணும்பொழுது, அவர்களிடத்தே குணம் குற்றம் பாராமல், அவர்களை வணங்குவார்கள் அது “மண்ணுந் மன்னவன் தன் மகன்குணந்தீய கிரண்மே கையசத்தா பாராதே வணங்கியே ரஞ்சி-யெண்ணுந் மிறையமலன் றிருவேடந் திருநீ றிடடாகன குணங்குணக் கே டெனுமிரண்டு மெண்ணா - லீனாந் தீவினையை வீட்டியிட விழைநதா விரும்பியவ ரடிபணிவா விமலனுரை வலங்க - லொண்ணுதே யெனக்கருதி யொருப்பட்டே யமல லொப்பரிய புரிவாழவு மறையருக குண்டோ.” எனனும் சிவதருமோத்தரத்தால் உணராக.

இம்மெய்ப்பொருளையுணர் இச்சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் எனக்கொண்டார எனபதும், தாம் தேடிய செல்வம் எல்லாம் பொய்ப்பொருள் எனத் தெளிந்து அதனறி சிறிதும் பற்று வையாது மெய்ப்பொருளாகிய சிவவேடம் இடடவாகளுக்கே கொடுத்தது வந்தார எனபதும், இங்ஙனம் “தினசெய்நீர்ச் சடையா னனபா வேடமே சிதை செய்வா” என்பதனாலும், “தேடிய மாடு நீடு செல்வமுந் தில்லை மன்று - ளாடிய பெருமா னனபாக காவன் வாரு மென்று - நாடிய மனத்தி னோடு நாயன்மா ரணந்த போது - கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்த வந்தார” என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டன செஞ்சுவியுத்தில் “வெண்ணீரம் - வேடமும் பூசையு மெய்யென றுன பொய்யென றுன - மடையும வாழ்க்கை மனையுமே.” என்றா உமாபதி சிவாசாரியா.

சிவன் தாம் படைத்த இச்சரீரத்தைக் காக்கும்பொழுது அழிப்பவா ஒருவரும் இல்லை, படைத்துக்காக்கும் அவரே பின்னும் அழிக்கும் பொழுது அதனை இப்பூமியிலே வைத்துக் காப்பவா ஒருவரும் இல்லை. ஆதலால், ஆளடாக கன தமக்கு உறவாகிய சிவனை மறந்து அசகதமும் அரித்தியமுந் துக்கமுமாகிய தமதுசரீரத்திலே பற்றுவைத்து, அதனோடே பாதுகாக்கவல்லவென முயலாதல் அறியாமையேயாம். இவ்வறியாமையை உடையோர், தமது சரீரத்தை எவ்வாறானும் தாம் காததல் கூடாமையால், அசகரீரமும் நீங்கி, மறுமைக்கண்ணே இழிவுபொருளாகிய பிறப்பையும் அடைந்து, வருகுவா ஆதலால், சிவனே பஞ்சகிருத்தியத்துக்கும் அதிகாரி என்றும், அவராலே எந்தப்பபிதும் முதலியே சகதமும் கித்தியமும் சுகமுமாய் உள்ளது என்றும், தெளிந்த மெய்யுணர்வுடையோர், இச்சரீரத்திலே சிறிதும் பற்றினறி, முதலியின்கண்ணே பேராசை உடையராய், இச்சரீரத்தை அசகிவன் வசமாக ஒப்பித்து, அவனையேபற்றி நிற்பா. அது “தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொண்னை சேழுநதாராய் - வானைக் காவல் கொண்டு ரின்று ரறியா செறியானே - யானைக் காவல் லரனே பரனே யண்ணு மலையானே - பூனைக் காவல் சைவிட மனை யுகப்பா ருணாவாரோ.” எனனும் சுந்தரமூர்த்திகையுரை தேவாரத்தால் அறிக.

இம்மெய்ப்பொருளையுணர் இம்மெய்யுணர்வு உடையாராகி, தமது சரீரத்திலும் சிறிதும் பற்று இனறி, உயிர்க்கு உறவாகிய சிவனது திருவடிகளிலேயே இடையறாத பெரும்பற்று உடையாராய், தம்வசம் இறந்து பரவசராய். கின்றவர். அது, இவ் தம்முடைய பகைவன் சிவவேடங்கொண்டு வந்து தமக்குச் சிவாகமம் போதிப்பான் போலக் காட்டி, தம்மை உடைவாளினாலே குத்தும்

போதும், சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் என்று அவனை வணங்கினமையாலும்; அவனைக் கொல்லப் புகுந்த தத்தனைத் தடுத்தது, அவனுக்கு இடையூறு நிகழாவண்ணம் அவனை அழைத்தது கொண்டபோய் விடுமபடி செய்தமையாலும், துணியப்படம.

௩. சரீரம் நீங்கும்போது சிவத்தியானம் வழுவாமை.

அவாவே பிறவிக்கு வித்தது. ஆதலால், சரீரம் நீங்கும்பொழுது யாதொரு பொருளையும் அவாவாமல், சிவனுடைய திருவடிகளையே, அழுவீடைப்பட்ட மெழுகுபோல மனம் கசிக்த உருக, உரோமம் சிலிப்ப, ஆனந்த அருவ்சொரிய, இடையறாது தியானித்தல்வேண்டும் இதற்குப்பிரமாணம் சோமவாரவிரத கற்பம் “மரிக்கும்போ துன்னும் வடிவினை யாவி- பரிக்கு நினைவு பரித்தது.” “ஆதலிற்றை சுற்றத் தவனாரினை யாதமலன-பாத நினைக பரிந்து.” எனவரும்.

இவ்வாறே இம்மெய்ப்பொருளையனா, சரீரம் நீங்கும் பொழுது, தம் முடைய புத்திரா முதலியோமேல் சிறிதும் மனம் அழுத்தாதவராகி, விபூதி மேல் அனபுசெய்தறப்பொருட்டு அவாகளுக்கு நல்லறிவுசு சுடா கொளுத்தி, தாம் சிதம்பர சபாநாதருடைய திருவடிகளைத் தியானித்தார் மெய்யறிவுடையார்க்கு, தமது சரீர நீக்கத்திலே, சிவன தமக்கு முன்னின்று அருளல்வேண்டும் எனப்பதே, உள்ளக கிடக்கை அது “அங்கத்தை மண்ணுக் காககி யார் வத்தை யுனக்கே தடுத்து - பங்கத்தைப் போக மாற்றிப் பாவித்தேன பரமாவண்ணச் -சங்கொத்த மேனிச செவ்வா சாதன னாயே னுன்னை-யெங்குற்ற யென்ற போதா லிங்குற்றே னென்கண்டாயே” எனனும் திருநாவுக்கரசு நாயனா தேவாரத்தால் அறிக்க வேண்டுவார வேண்டியதே. “வாராகிய சிவன் அவ்வுள்ளகக்குத்தை முறுவலித்து அருளுவா எனபது, இம்மெய்ப்பொருளையனா தியானித்தபடியே அவருக்கு எதிரி சின்று காட்சி கொடுத்த அருள் செய்தமையால், துணியப்படம தம்வாளை முழுதும் உயிச்சாபினும் பொருட்சாபினும் சிறிதும் உள்ளே பற்று வையாமல், நிற்கும் போதும், இருக்கும் போதும், கிடக்கும் போதும், நடக்கும்போதும், இடையறாத மெய்யனபோடு சிவத்தியானம் செய்தவாக்கே, இறக்கும்போதும் அச்சிவத்தியானம் கை கூடும். ஆதலால், சிவனை எந்நாளும் இடையறாது தியானம் பண்ணுக. “நின்று நிற்குநது கிடந்து நடந்து வினை-யென்றுஞ் சிவன்றாளினை” என்று வருத்தமறவயயுவழியிலே கூறப்படுதல காண்க.

விறன்மிண்டநாயனாபுராணம்.

வினாசெய் நறம்பூந் தொடையிதழி வேணி யாதந கழல்பரவிப் பரசு பெறுமா தவமுனிவன பரசு ராமன பெறுநாடு திரைசெய் கடவின பெருவளமுந் திருந்து நிலனின் செழுவளமும் வரையின் வளனு முடனபெருகி மலகு நாடு மலைநாடு.

(க)

வாரி சொரியுந் கதிராமுத்தம் வயன்மென் கரும்பிற் படுமுத்தம் வேரல் விளையுந் குளிரமுத்தம் வேழ மருப்பி னொளிரமுத்த மூன் முறுவல் வெணமுத்த நகையா தெரிந்து முறைகோக்குஞ் சேரர் திருநாட் டோகலின்முன் சிறந்த முத்தா செவருன்னா.

(உ)

என்னும் பெயரின் விளங்கியுல கேறும் பெருமை யுடையதுதா
 னனனம் பயிலும் வயலுழவி னமைந்த வளததா லாயந்தமறை
 சொன்ன கெறியின் வழியொழுதும் தூய குடிமைத தலைநினார்
 மன்னும் குலத்தின் மாமறைநுண்மரபிற் பெரியோர் வாழ்பதியாம். (க)

அபபொற் பதியீ னிடைவேளான் குலத்தை விளக்க வவதரித்தாரா
 செப்பற் கரிய பெருஞ் சோதநிச சிவனா செய்ய கழல்பற்றி
 பெய்ப்பற றினையு மறவெறிவா ரெலில தெரிய வொண்ணாதார்
 மெய்ப்பத தாகளபாற் பரிவுடையா ரெமபி ரானா விறன்மிண்டர். (ச)

கதியு மதியும் புனைந்தசடை நம்பர் வீரும்பி நலஞ்சிறந்த
 பதிக னெங்குங் கும்பிட்டுப் படருங் காதல் வழிசெல்வார்
 முதிரு மன்பிற் பெருநதொண்டா முறைமை கீடு திருக்கூட்டத்
 தெதிராமுன பரவு மருனபெற்றே யிறைவா பாதந தொழப்பெற்றார். (இ)

பொன்றா முருவி மிலநாடு கடந்து கடல்கும் புலியெங்குஞ்
 சென்றா னுடையா ரடியவாதந திணமை யொழுக்க நடைசெலுத்தி
 வனரான் மேருச் சிலைவளைததப் புரங்கள் செற்று வைதிகத்தோ
 நினார் நிருத்த திருவாரூர் பணிநதார நிகரொன நிலலாதார். (ஈ)

திருவார பெருமை திகழ்கின்ற தேவா சிரியீ னிடைபபொலிந்து
 மருவா நின்ற சிவனடியார தமமைத தொழுத வந்தனையா
 தொருவா ரெதுவகும் வன்றெண்டன புற்கென் றுரைப்பச் சிவனருளார்
 பெருகா நின்ற பெருமபேறு பெற்றாரா மறமும் பெற்றினார். (எ)

சேனார் மேருச சிலைவளைத சிவனா ரடியார நிருக்கூட்டம்
 பேணு தேரு ஸ்ரணுகும் பிரானு தன்மைப் பிறைகுடிப்
 பூணு ரரவம் புனைநதார்க்கும் புற்கென் றுரைக்க மறவாபாற
 கோணு வருளைப் பெற்றாராமற நிளியார பெருமை கூறுவார (அ)

ஞால முயய நாமுயய நமபி சைவ நன்னெறியின்
 சீல முயயத திருத்தொண்டத் தொகைமுன பாடச செழுமறைக
 னோல மிடவு முணாவரியா ரடியா ருடனா முளதெனரு
 ரால மமூது செய்தபிரா னடியார பெருமை யறிந்தாராரா. (க)

ஒக்க லெடுநா ளிவவுலகி லுயாத சைவப் பெருந்தன்மை
 தொக்க நிலைமை கெறிபோற்றித் தொண்டு பெற்ற விறன்மிண்டா
 தக்க வகையாற்றமபெருமா னருளி னாலே தாணிமுநீழ்
 மிகக் கணகா யகராருந தன்மை பெற்று விளங்கினா (ஊ)

வேறு பிரிதென் திருத்தொண்டத் தொகையா லுலகு விளங்கவரும்
 பேறு தனக்குக் காரணராம பிரானா விறன்மிண்டரினபெருமை
 கூறு மளவென னளவீற்றே யவாதாள் சென்னி மேற்கொண்டே
 யாறை வணிக ரமர்ந்தி யன்பா திருத்தொண்ட டறைகுவாம். (ய)

விறன்மிண்டநாயனாபுராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௦௧.

ஞ ச ன ம்.

சங்கம பத்தி முதிர்ச்சி.

சிவனிடத்தே இடையறாத அன்பு செய்து, அவருடைய திருவடிகளை அணையவொட்டாது அயர்தலைசெய்விக்கும் இயல்பினை உடைய மலசம பந்தவகளைக் களைந்த மெய்யுணர்வு உடையோர், தம்முடன் இணங்குவோர்களை உயிராகரு உயிராகிய சிவனை மறப்பித்துத் தீரெறிககட் செலுத்திப் பிறவிகருழியில் வீழ்த்தித் துயருறுத்தும் அஞ்ஞானிகளுடனே சிறிதும் இணங்காதொழிந்து, தம்முடன் இணங்குவோர்களைச் சிவனிடத்தே அனபை விளைவித்து நன்னெறிககட்செலுத்திப் பிறவிகருழியில் நின்றும் எடுத்த வாழ்விக்கும் மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய சிவனடியாகளொடுங்குடி, அவர்கள் திருவேடத்தையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவன் எனறே பாவித்து, வணங்குவார்கள். இதற்குப் பிரமாணம் சிவஞானபோதம் “செம்மலா கோன்றாள் சேர லொட்டா - வம்மலவ சுழிஇ யன்பரொடு மரீஇ- மாலற நேய மலிந்தவா வேடமு- மாலயந் தாறு மரனெனத் தொழுமே ” எ-ம் “மறப்பித்துத் தம்மை மலங்க ளின் வீழ்கருஞ்-சிறப்பில்லா தநகிறத்துச் சோவை-யறப்பித்துப்-பத்த ரின் ததாயப் பரணுணர்வி னுலுணரு-மெய்ததவரை மேவா வினை.” எ-ம் வரும்.

இவ்விறன்மிண்ட நாயனா இவ்வாறே, சிவனுடைய திருவடிகளையே பற்றிநின்ற, மலசம்பந்தவகளை ஒழித்து, சிவனடியார்களுடன் இணங்கி, அவர்களையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவன் எனவே வழிபட்டனா என்பது, இங்கே “செப்பற கரிய பெருஞ்சோதகிச சிவனா செய்ய சுழலப்பறி - யெப்பற நினையு மறவெறிவா லெலலை தெரிய வொண்ணாதா - மெய்ப்பத் தாகனபாற பரிவுகடையா ரெம்பி ரானா விறனாமிண்டா ” என்பதனாலும், “நதியு மதியும் புனைந்தடை நம்பர் வீருமபி நலஞ்சிறந்த-பதிக னெங்குவ ரும்பிட்டுப் படருங் காதல வழிச்செல்வாரா - ருநிற்ரு மன்பிற பெருநதொண்டா முறை மைலீஇ திருக்கூட்டத் - தெகிாமுன பரவு மருளபெற்றே யிறைவர் பாதந தொழப்பெற்றா ” என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது.

சிவனடியாரிடத்துப் பத்தி இல்லாதவா சிவனிடத்தும் பத்தி இல்லாதவோ சிவனடியாரிடத்து அவமானம் பண்ணிச் சிவலிங்கத்திலே பூசைசெய்தலாற் பயன இல்லை என்பது சிவாகமத்துணர்விவாதலானும், சிவபத்தரிடத்து அன்புடையாராய் அவாவழி நிற்பினன்றி, உலகியலபு மாறிச் சிவானுபூதியுணர்வு மேலிடுதல் கூடாமையானும், இந்நாயனாது உள்ளமானது சங்கம பத்தியிலே மிகமுதிர்ச்சி உற்றது. அதனானறே, இவா, தேவாசிரியமண்ட பத்தில எழுந்தருளியிருந்த சிவனடியாரை வணங்காது செல்லும் சுநதாரூர்த்தி நாயனாையும், அவரை வலிய ஆண்ட பரமசிவனையும், அடியார் திருக்கூட்டத்துக்குப் புறகு என்றும், அச்சுநதாரூர்த்திநாயனா திருத்தொண்டத்தொகை பாடியபின், அடியார்திருக்கூட்டத்துக்கு உள்ளொன்றும், அருளிச்செய்தார். இவர், அடியார்கூட்டத்தைச் சுநதாரூர்த்திநாயனார் வணங்காது செல்லக்கண்டமையால், அவரை அத்திருக்கூட்டத்துக்குப் புறகு என்ற கூறியது ஓசும், சருவஞ்ஞானிப் சிவனை அவ்வாறு கூறியது குற்றமாகாதோ எனின்; ஆகாது இவா, தற்போதம் சிவத்து நின்றவழி, இவ்வாறுசொன்னாராயில், குற்றம் ஏறும், இவர், சிவன் பணித்தபடிசெய்து, பரம் அற்று, சிவானுபவம்மேலிட்டு, சிவாதீனமாய நிற்கையால், இவாகூறியது சிவன் கூறியதேயாம். அக்கருத்து, இங்கே “வன்றெண்டன புறகென் றுணர்ப்பச் சிவனரு

ளாம் - பெருகா சின்ற பெரும்பேறு பெற்றோர்” என்பதினும், “பிறைகுடிப்-
பூரை ரரகம் புனைந்தார்க்கும் புறசென றுணாகக் கற்றவாபாற் - கோண
வருளைப் பெற்றோமற்ற நிணியாப் பெருமை கூறுவார்.” என்பதினும், அமைந
து கிடந்தமை துணுணாவால் உணாக. சாருண்ணிய சமுத்திரமாகியசிவ
னே, தமது அடியாரிணக்கம் இலவழிப் பிறவிப் பிணி தீர்த்து உயதல கூடா
மையைச் சருவானமாக்களும் உணர்ந்து உய்யுமபொருட்மே, சுந்தரமூர்த்தி
நாயனாககொண்டு திருத்தொண்டத்தொகை செய்வித்து, சிவனடியாரீகன
தமமிடத்துச் செய்த அன்பினற்றித்தையும், அவ்வனபுகு எளிவந்த தமது திரு
வருடிறத்தையும் யாவரும் உணர்ந்து தமமிடத்து அன்பு செய்து உயதற்
பொருட்மே, தமது திருவுள்ளத்து முகிழ்த்த பெருகருணையினாலே, இந்நாய
னாரிடத்து ஆவேசித்து வின்று கூறிய கூற்றும் இது என்பது தெளிக. சிவனடி
யாரிடத்துப் பத்தி இல்லாதவா சிவனிடத்தும் பத்தி இல்லாதவா என்பது,
“நரணுககன பில்லா ரடியவாககன பில்லா” எனலும் சிவஞான சித்தியா
ரால், உணரக் மெய்யுணர்வுடையா சிவனடியா இணக்கத்தையே பொ
ருளென வேண்டுவா என்பது “தேவாகோ வறியாத தேவ தேவன செ
ழும்பொழிலகப் பயந்துகாத சழிகு மறறை - மூவாகோ ஞாயிறை முதல
வன் மூர்த்தி மூதாதை மாதாளும பாகத் தெருதை - யாவாகோ வெண்ணையும்
கந தாண்டி கொண்டான யாமாகருங் குடியலலோம யாது மருசோ - மேவி
னே மவனடியா ரடியா ரோடு மேனமேலுங் குடை நதாடி யாழி கோமே.”
“உடையா ஞான னடுகிருக்கு முடையா னடுகி னீயிருத்தி - யடியே னடு
வு ளிருவீரு மிருபட தானு லடியேலுந் - னடியா நடுவு ளிருக்கு மருளைப்
புரியாய் பொன்னம் பலத்தெம் - முடியா முதலே யெனகருத்து முடியும்
வண்ண முடவளினே” எனலும் திருவாசகத்தினாலும், “நல்லா நிணக்கரு
நின்பூசை தேசமு ஞானமுமே - நல்லாது வேறு நலையா தோவக மும்பொரு
ளு - யில்லாளுந் சுற்றமு மைந்தரும் காழவு மெழிலுடம்பு - மெல்லாம் வெ
ளிமயக கேயிறை வாசுசி யேகமபனே” எனலும் பட்டனத்துப்பிள்ளை
யார பாடலாலும், காண்க

அமர்நீதிநாயனார்புராணம்.

சீரி னீடிய செம்பியா பொன்னின னுட்டுக்
காரின மேவிய களியளி மலாப்பொழில் குழந்த
தேரின் மேவிய செழுமணி வீதிகள சிறந்து
பாரி னீடிய பெருமைசோ பதிபழையாறை.

(ச)

மன்னு மப்பதி வணிகாத குலத்தினில் வந்தார்
பொன்னு முததுண மணிகளும் பூந்துகின் முதலா
வெங்நி லத்தினு முள்ளன வருவனத் தியலபா
மநந் லைக்கணமிக கவரமா நீதியா ரென்பார்.

(உ)

சிறதை செய்வது சிவனகழ லல்லதொன் நிலலா
ரந்தி வண்ணாதம மடியவாக் கழுதுசெய் வித்துக்
கருதை னோடை கோவண கருத்தறிந் துதவி
வந்த செவ்வத்தின வந்ததினால வரும்பயன் கொள்வார்.

(ஈ)

முக்க ணக்கரா முதல்வன ரவர்திரு நல்லூர்
மிகக சோவனா திருவிழா விருப்புடன் வணங்கித்
தகக வனபாக ளமுதுசெய திருமடஞ் சமைத்தார
தொக்க சுற்றமுந தாமுவந தணைநனா துயோ (ச)

மருவு மனபொடி வணங்கினா மணிகண்டா நல்லூர்
திருவிழாவணி சேவித்துத் திருமடத் தடியா
பெருகு மினபமோ டமுதுசெய திடவருள பேணி
யுருகு சிறதையின மகிழ்ந்துறை நாளிடை யொருநாள. (சு)

பிறைத்த ளரிசச்சடைப் பெருநகை பெருநதிரு நல்லூர்
கறைக்க ளத்திறை கோவணப் பெருமைமுன் காட்டி
நிறைத்த வனபுடைத் தொண்டாகரு நீட்டுள கொடுப்பான
மறைக்கு லத்தொரு பிரமசா ரியினவடி வாகி (க)

செய்ய புன்சடை கரந்ததோர் திருமுடிச் சிசையுஞ்
சைவ வெண்டிரு நீற்றுமுண்ட நீத்ததொளித் தழைப்பு
மெய்யின் வெண்புரி நூலுடன் விளங்குமான நேருலங்
கையின் மன்னிய பவித்திர மரகதக் கச்சும (எ)

முஞ்சி நாணுற முடிந்தது சாத்திய வராயிற
றஞ்ச மாமறைக் கோவண வாடையி னசைவும்
வஞ்ச வல்லினைக் கறுப்பறு ஈண்டதடி யாராக
னெஞ்சி னீங்கிடா வடிமலர் நீணிலம் பொலிய (அ)

கண்ட வாகருறு காத்தின் மனநகனாக் தருந்த
தொண்ட ரன்பென்று தாடுவி வெளிப்படுப் பாராயத்
தண்டின மீதிரு கோவண நீற்றுப்பை தருப்பை
கொண்டு வந்தமா நீதியார் திருமடங் குதுந (ஆ)

வடிவு காண்டலு மனச்சிணு முகமிக மலாந்து
கடிது வந்தெந்நி வணங்கியிம மடத்தினிற காணும
படியி லாதநீ ரணையமுன் பயிறவ மெனடே
வடிய னேனசெயத் தென்றன ரமரீதியி யன்பா (இ)

பேணு மன்பரை நோக்கிநீர் பெருகிய வடியாங்க்
கூணு மேனமையி லூட்டிந் தநகைக் கூடையி
யாரணா வெண்கிழிக் கோவண மீதலகேட் மெமைக்
காண வந்தன மென்றனன் கண்ணுதற கரந்தோன் (ஐ)

என்று தம்பிரா னருளசெய வித்திரு மடத்தே
நன்று நானமறை நற்றவ ரமுதுசெய தருந்த
துன்று வேதியா தூயமையி னமைப்பது முனதா
வின்று நீருமிங் கமுதுசெய தருளுமென றிறைஞ்ச. (ஐஉ)

வணங்கு மனப்பா நோக்கியம மறையவ ரிசைந்தே
யணங்கு நீப்பொன்னி யாடிநான் வரமழை வரினு
முணங்கு கோவணம் வைத்துநீர் தாருமென நெருநெண்
குணங்கொள் கோவணத் தண்டினி லவிழ்த்தது கொடுப்பார். (ஐக)

ஓங்கு கோவணப் பெருமையை யுள்ளவா றும்ககே
யீங்கு ஈனசொல்ல வேண்டுவ திலலீ ரிதனை
வாங்கி நானவரு மனவுமும மிடத்திக ழாதே
யாவரு வைத்துநீ தாருமென றவூகையிற் கொடுத்தார். (௨௪)

கொடுத்த கோவணங் கைக்கொண்டு கோதிலா வனபா
கடுப்பி லிங்கெழுந் தருளுநீ குளித்தெனக் கங்கை
மடுத்த தும்பிய வளாசடை மறைந்தவம் மறையோ
ரடுத்த தெண்டிடைப் பொன்னிநீ ராடவென நகனறா. (௨௫)

தந்த கோவணம் வாங்கிய தனிப்பெருந் தொண்டர்
முத்தை யந்தணர் மொழிகொண்டு முனபுதாங் கொடுக்குங்
கந்தை கீளுடை கோவண மனறியோரா காப்புச
சந்தை செயதுவே றிடத்தொரு சேமத்தின வைத்தார். (௨௬)

போன வேதியா வைத்தகோ வணத்தினைப் போககிப்
பான லந்துறைப் பொன்னிநீர் படிந்துவந் தாரோ
தூந் துளுடைக் கங்கைநீர் தோயத்துவந் தாரோ
வான நீர்மழை பொழிந்திட நனைந்துவந் தனைத்தார். (௨௭)

கதிரி னம்பிறைக் கண்ணியா கண்ணிய பொழுதின
முதிரு மனபுகைந் தொண்டாதா முறைமையின் முன்னே
யங்கி கணமையி னமுசுவை, ிருவமு தாகக்
யெதிவெ முத்துசென றிசைந்திட வினைந்தான மாப்பா (௨௮)

தொண்ட ரணபெருந் தாமரீ ராடுதல் வேண்டி
மணடி தண்புனன் பழங்கு வீரத்தை மாற்றிக்
தண்டின மெல்லு மீரநான றித்தே வணத்தென
கொண்டு வாருமென றுலாத்தனா கோவணக் களவா (௨௯)

ஐயா கைதவ மறி புற தவாநடி தண்கு
யெய்த முனசென்று கோவண மிருந்தவே றிடத்தின
மையில் சிந்தையா கண்டிலா வைத்தகோ வணமுன்
செய்த தென்னென்று திகைத்தனா தெடுவா ராஹா. (௩௦)

பொங்கு வெண்கிழி க் கோவணம் போயின தெறிமேற்
சங்கையி னறியாதபின் தென்கைத் தசரகங்
லெங்கு நாடியவ் கண்டில கொஞ்சியவார நின்று
ரவகண் வேதியா பெருந்துடக் கிணிலகப் பட்டார். (௩௧)

மனைவி யாரொடு மன்னிய கிரோளுருந் தாழு
மினைய கொணறுவந் தெய்திய தெனவிடா கூரந்
நினைவ தொன்றிலா வருத்தினா கிறகவு மாட்டார்
புனைய வேறொரு கோவணங் கொடுபுறப் பட்டார். (௩௨)

அத்தா முனபுசென நடிக்கணீர் தந்தகோ வணத்தை
வைத்தி டத்தூரான கண்டிலேன மறறுமோ ரிடத்தி
லுயத்தொ ளித்தன ரிலலகா ளெனரித்தவா றறியே
னித்த கைத்தவே துதிகயங் கண்டிலே னென்று. (௩௩)

வேறு நல்லதோர் கோவணம் விரும்பிமுன் கொணங்க்தேன
தேறு கோவண மன்றுநெய் தமைத்தது கினாகொ
ணீறு சாதநிய நெற்றியீர் மறந்து களைந்து
மாறு சாத்தியென பிழைபொறுப பீனென வணங்க.

(௨௪)

நின்ற வேதியர் வெகுண்டமர் நீதியார் நிலைமை
நன்னு சாலவு நாளிடை கழிந்தது மன்றா
வின்று நானவைத்த கோவணங் கொண்டதற கெனாவே
ஞென்று கொள்கென வுரைப்பதே நீனென வுரையா

(௨௫)

நல்ல கோவணங் கொடுப்பரென்றுலகினமே னொருஞ்
சொல்லு வித்ததென கோவணங் கொளவது துணிகதோ
வொலலை யீங்குறு வானிக மழகிய துமககென
றெலலை யிலவ வனெரிதுளளி னொலென வெகுண்டான்.

(௨௬)

மறிக ரந்துதன டேநதிய மறையவா வெகுளப
பொறிக லங்கிய வுணாவின் ராயமுகம் புலாந்து
சிறிய வெனபெரும் பிழைபொறுத தருளசெயலீ ரடியே
ன்றிய வந்ததொன றனறென வடிபணிந் தயாவார

(௨௭)

செய்தத குமபணி செயவனிக கோவண மன்றி
நயத்த குந்தன நல்லபட டாடைகண மணிக
ஞாயத்த கோடிகொண்ட நுளுமென மூடமயினி லடங்காப
பயத்தொடுங்குலை தடிமிசைப பலமுறை பணிபாரா

(௨௮)

பணியு மனபணா கோககியப் பரம்பொரு ளாறா
தணியு முளத்த ராயினா போனதுநீ தந்த
மணியும் பொன்னுநல லாடையு மறநமென செய்ய
வணியுங் கோவண நோதர வமையுமென றருள்.

(௨௯)

மலாந்த சிந்தைய ராகிய வணிகனா றனையா
ரலாந்த வெண்ணிறங் கோவண மதற்குநே ராக
விலங்கு பூதுகிலுமொளவதற கிசைந்தருள் செய்தா
நலங்கொள கோவணந் தருமபரி சியாதென சம்பா

(௩௦)

உடுத்த கோவண மொழியநா முங்கையிற் றரநீ
கெடுத்த தாகமுன் சொல்லுமக கிழித்தகோ வணநே
ரடுத்த கோவண மிதுவென்று தண்டினி லவிழா
வெடுத்தது மறந்தித் தெனையிடுங் கோவண மென்றா.

(௩௧)

நன்று சாலவென றனபரு மொருதுலை நாட்டக
ருன்ற விலவியார கோவண மொருதட்டி லிட்டார
நின்ற தொண்டருங் கையினி நெய்ச்சகோ வணந்தட்
டொன்றி லேயிட நிறைநிலா தொழிந்தமை கண்டார

(௩௨)

நாடு மன்பொடு நாயனமாக் களிககமுன் வைத்த
நீடு கோவண மடையநே ராகவொன னொன்றாக
கோடு தட்டினமீ திடவிடக் கொண்டெழுந் ததுகண
டாடு சேவடிக் கடியரு மற்புத் மெய்தி.

(௩௩)

உலகி வில்லதோர் மாயையிக் கோவண மொன்றுக்
கலகில கோவண மொக்கில வென்றதி சயித்துப்
பலவு மென்றுகில் பட்டுட னிடவிட வுயர
விலகு பூததுகிற பொதிகளை யெடுத்துமே லிட்டார்.

(௩௪)

முட்டி லண்பாத மனபிடுந் தட்டுகரு முதல்வா
மட்டு நின்றதட் டருளொடுந் தாழ்வறும் வழக்கீற்
பட்டொ டிந்துகி லகேககோ டிகளிடும் பததா
தட்டி மேற்படத தாழ்ந்தது கோவணத தட்டி

(௩௫)

ஆன தனமைகண் டடியவ ரஞ்சியந் தணாமுன்
றாக றுந்துகில வாகக, நல வாககமே முதலா
மான மிலலன ருவிக்கவுந் தட்டினமட டிதுவா
லேனை யென்றன மிடப்பெற வேண்டுமென றிறைஞ்சு.

(௩௬)

மங்கை பாகரா மறையவா மறந்தற கிசைந்தே
யிகரு நாமினி வேடுனென்று சொல்லுவ தென்கொ
லங்கு மற்றுங்க டனங்களி னுதின நிறுவீ
கொங்கு கோவண கொடுக்க வேண்டுவ தெனரா

(௩௭)

நல்ல பொன்னெடும வெள்ளிய நவமணிந் திரட்டும்
பலவு கைகூறுந் துலோகமும புணாசகிகா பலவு
மெல்லு திசைநந் சுமந்தவ ரிடவிடக கொண்டே
மலகு தட்டித் தெழுந்தது வியந்தனா மண்ணோ

(௩௮)

தவநி னைந்தனா மறைப்பொரு ளுலகளாற சமைந்த
சிவனவி ருமயிய கோவண மிட்டுநொழுக கட்டுக
கவனி மேலமா நீதியா தனமெலா மன்றிப்
புவனம் யாவையு ளோவிலா வெண்பது புகழோ.

(௩௯)

நீலமம் மறந்து கோக்கிய கிசரினா கோவின
றுலையில் பட்டாண மொன்னொழி யாமையுயர தொழிந்தேன
றிலைவ யாதுமென மனைவியுந் சிறுவனுந் தருமெற
றுலையி லேறிடப் பெறுவதுங் னருளொதை தொழுதார

(௪௦)

பொச்ச மிலலடி மைத்திறம் புரிந்தவ ரெதிரின
றச்ச முனபுற வகாத்தல மங்கண் ருளா
னிச்ச யிச்சவா டுலையினேத லுலையெ றுந் சலத்தா
லிச்ச முகவின்ன றேற்றுவா ரேறுதற கிசைந்தார

(௪௧)

மனம் சிழந்தவா மலாகநழல் சென்னியால வணங்கிப்
புனைம ளாகருண மனைவியார தமமொடு புதலவன
றனையு டனகொடு தனித்துல வலங்கொண்டு தகவா
லினைய செய்கையி லேறுவார கூறுவா ரெடுத்து.

(௪௨)

இழைத்த வனபினி லிறைதிரு கீற்றுமெய யடிமை
பிழைத்தி லோமெனிற பெருந்தலை நோகிறக வென்று
மழைத்த டம்பொழிற் றிருகலஹ ரிறைவரை வணங்கித்
தழைத்த வஞ்செழுத தோதின ரேறினா தட்டில.

(௪௩)

மண்டு காதலின் மற்றவர் மகிழ்ந்தது நேற
வண்டா தம்பிரான் நிருவணை கோவண மதுவுங்
கொண்ட வனபினிற் குறைபடா வடியவ ரடிமைத்
தொண்டு மொத்தலா லொத்ததுநேர் நின்றதத் துலையான. (௪௪)

மதிவி னங்கிய தொண்டாதம் பெருமையை மண்ணோ
துதிசெய தெங்கணு மதிசய மூறவெகிா கொழுதார
கதிாவி சுமபிடை கரந்திட கிரந்ததற் பகதகின்
புதிய பூமழை யிமையவா மகிழ்வுடன் பொழிந்தார (௪௫)

அண்டர் பூமழை பொழியமற் றதனிடை யொளித்த
முண்ட வேதிய ரொருவழி யானமுத னலலார்ப
பண்டு தாமபயில கோலமே விசுமபினிற் பாகந
கொண்ட பேதையுந் தாமுமாவ் காட்சிமுன கொடுத்தார (௪௬)

தொழுது போற்றியத் துலையிசை நின்றனோ துதிக்கும்
வழுவி லன்பரு மைந்தரு மனைவியார தாமு
முழுது மினனருள பெற்றததம் முனெருழு திருக்கு
மழிவில வானபதங் கொடுத்தெழுந் தருளினு வாயா (௪௭)

நாதா தந்திரு வுருளினு னறபெருந் துலையே
மீது கொண்டெழு விமானம் தாங்கிமேற் சொல்லக்
கோதி லன்பருங் குடும்பமுங் குறைவறக் கொடுத்த
வாதி மூரத்தியா ருடனகில புரியினே யணைந்தார (௪௮)

வேறு
மலாயிசை யயனு மாலுங் காணுதற் கரிப வள்ளல்
பலாபுகழ் வெண்ணெய் நல்லு ராடலாப் பழமை காட்டி
யுலகிய வானடு கொள்ளப் பெற்றவா பாத முன்னித்
தலையிசை வைத்து வாழந் தலைமைந் தலைமை யாகும் (௪௯)

அமர்நீதிராயனாபுராணமுற்றிற்று ஆகத் திருவிருத்தம்-௧௦௮௮

சு ச ன ப்.

சிவனடியாருக்கு அனனம் வஸ்திரம் கௌபீனம் கொடுத்தல்.

நூவஸ்தலத்திலே மடங்கடடுவித்து , புண்ணிய காலங்களிலே சிந்தனை
யோடும் சற்பாத்திரமாவிய சிவனடியார்களை அழுதுசெயலித்தலும், அவர்
களுக்கு வஸ்திரம் கௌபீனம் முதலியன கொடுத்தலும், பெரும் புண்ணி
யமாம் அனனம் வஸ்திரம் கௌபீனம் முதலியன தானஞ்செய்தல் புண்ணி
யம் எனப்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம் “நிருப்பதி வஸநக வெ
ன்று சென்றுநு சிவநே சாகு - மருத்தியாற் கங்கை யாதியாடிட நாடி னு
ாகு - மருத்துக் வன்ன பான மவரவாக் குபயோ கங்கை-பொருத்துக் ஸ்ரீ
ப் போக்கிச சிவபுரம் புருவா தாமே ” எ-ம் “பிரம் சாரியைப் பேரற் மோ
ங்கிடுங் - கிரக சாரியை யூட்டிய கேண்மையா - விரவி யேசிங் லோகம் விரு
மபிய - பரம் போக மனைததம் பயிலவோ ” எ-ம் “ஊட்டினாக ஞாதவிய
தேதேனுங் - காட்டி னாடி கழறங் கருத்தினு - ணாட்டி னுறாத் தமையவியும்

வினை - யோட்டி யேசிவ லோக முறைவோ." எ-ம். "மாநவர்க்குந் வந்
கலை மீதவந் - சீத வாரித வாடையுஞ் சோததினர் - கோதி லாவச னாதி
யுங் கோலவனை - மாதொர் பாகன புரத்தினுள் வாழ்ந்தபின்." எ-ம். சிவ
புண்ணியத் தெளிவு. "நாற்ற மரீமல ரோனெழி னாணன் - போற்று 'சன்
கர னனபாகுப பொங்கிழை - யாற்று கோவண மீதவ ராயிரக - தேற்று
கோடி யுகளுசிவ லோகோ." எ-ம் வரும். இப்புண்ணியத்தைப் புண்ணிய
ஸ்தலத்திலே புண்ணிய காலத்திலே சிரத்தையோடும் செய்தல் உததமோத்த
மம் எனபதற்குப் பிரமாணம் சிவநருமோத்தரம் "சிறத்தந் தேசந் தனனிந்
தேடருங் காலங் கூட - மறந்திடா விதியி னாலே வாயத்தவா தரவுங் கூட - வ
றந்தனை யறிந்த வாயமைப் பாதிர மாவா னவகைச - செறித்திடச் செய்த வ
றப் முலகிழை பெருகுந் திணைம்" எ-ம் "ஒங்கிய வதனைச செய்த வுததம்
சிவலோ கத்துட - டாவகியே போக பேதம் பிரளய சமயந் தனனி - வீங்கரு
ம பொருளைக் கண்கு நிறையுந் வொருமை நீடத் - தூங்குவ ரினபந் தோனறத்
துகணைமலஞ் சோரு மனறே" எ-ம் வரும்

இவ்வமரீதிநாயனா இரத்தசசிவபுண்ணியத்தின் மிகச் சிறந்தவரான, சிவ
னிடத்தே இடையருத் மெய்யனபுடையராயினா சிவனிடத்து அன்பில
லாமற் செய்யப்படும் புண்ணியம் உயிர் இல்லாத உடல போலப் பயன்ப
டாதாம் இவ்வனபு பல பிறப்புக்களிலே பயன் குறியாது செய்யப்பட்ட
தபோலத்தினாலே சிவன் அருள் செய்யக் கிடைக்கும். இவ்வன்பு உள்ள
வழியே, சிவனது சிருவருள் உண்டாம் அது உண்டாய வழி, முத்தி உண்
டாம் இதற்குப் பிரமாணம் வாயுசங்கிதை "ஆங்கவ னருளாத் பத்திகள்
குண்டாம் பத்தியா லவனரு னுண்டாம் - வீங்கிய பத்தி பறபல பிறப்பில்
வேதநக் னுரைத்திடும் படியே - தீங்குந் தரும் மியுற்றிய பலத்தாற் சிவனருள்
செய்திட வரும் - லோகந் செய் பத்தி யாறசிவ தரும் மொழிவறப் புரிந்திடப்
படுமால்" எ-ம் "புரிதலா லினைவ் னைலருள் புரிவான புரிந்திடப் போக
கற் றனற - விருஷினை கழியுங் கழிந்திட முத்தி யெய்தலா மிறைவன்வார
கழலி - லொருவழி சிறிது பத்திசெய் வோரு மொருமூன்று பிறப்பினேமற்
பிறப்பின - மருவிடா ரங்கத் தொடுமனுச செபித்தன மாசுறு பத்தியா மென
பா" எ-ம் வரும் இவ்வமரீதிநாயனா மெய்யனபிற் குறைபடாதவர்
என்பது, பிரமசாரி வடிவங் கொண்டு வந்த் பரமசிவனது கௌபீனம் இட்ட
தட்டுக்கு இவா தம்மிடத்து உள்ள கௌபீனங்கள் வஸ்திரங்கள் பட்டுக்கள்
பொன் வெள்ளி முதலிய உலோகங்கள் நவரத்தினங்கள் முதலிய அனைத்தை
யும் இட்டதட்டி ஒவ்வாது மேலெழுந்து, பின்பு தாமும் தம்முடைய மனைவி
யும் புத்திரனும், நாம் அன்பினோடு சிவனது திருநீற்று மெய்யடிமை பிழைத்
திலோமாயின இததட்டு மறந்தனோடு நோநிறக் என்று சொல்லி ஏறியவுடனே,
அதனோடு ஒத்து நின்றமையாலே, தெளியப்படும் அன்பினதிறம் கண்ணப்ப
நாயனா புராணத்துச் சூசனத்தில் விரித்து உரைக்கப்படும் ஆதலால், இங்கே
விரித்திலம்.

தில்லைவாழ்ந்தனர்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

மூன்றாவது

இவ்ஹம் லிந் தசருக் கம்.

எறிபத்தநாயனாஃபுராணம்.

மல்லனார் ஞாலந் தன்னுண் மழவீடை யுடையா னன்பாக்
கொல்லவந் துறற் செய்கை யுறநிடத துதவு நீரா
ரெல்லையில் புகழின மிக்க வெறிபத்தா பெருமை யெமமாந்
சொல்லலமா படித்தன றேனு மானையாற் சொல்ல லுறற்றேன. (க)

பொன்மலைப் புலிவென றேருங்குப் புதுமலை யீடித்துப் போற்ற
மாநெறி வழியே யாக வயல்வழி யடைத்த சோழன்
மன்னிய வநபா யனசீர் மரபினமா நகர மாருந்
தொன்னெடுங் கருவு னொன்னுரு சுடாமணி வீதி மூதூர் (உ)

மாமதின் மஞ்ச சூழ மாளிகை நிரைவின சூழந்
தாமணி வாயில் சூழரு சோலையில் வாசரு சூழந்
தேமல ரளகரு சூழரு சிலமதி தெருவிற சூழந்
தாமகிழ்ந் தமரா சூழரு சதமக னகரந் தாழ் (ங)

கடகரி துறையி லாடுங் களிமயில் புறவி லாடு
மடாமணி யரவகி லாடு மரிவையா குழலவண டாடு
படரொளி மறுகி லாடும பயிலகொடி கதிர்மீ தாடுந்
தடநெடும புலிகொண டாடுந் தனிநகா வளமை யீதரல். (ச)

மன்னிய சிறப்பின் மிக்க வளநக ரதனின் மலகும்
பொன்னியல் புரிசை சூழ்ந்து சுராகனும் போற்றும் பொற்பாந்
முன்னிய வனபின் மிக்க தொண்டர்தரு சிறதை நீங்கா
வநநிலை யரனா வாழுவ தானிலை யென்னுங் கோயில் (ஊ)

பொருட்டிரு மறைக டந்த புனிதரை யினிதக் கோயின்
மருட்டுறை மாறறு மாறறு வழிபடுந் தொழில் ராகி
யிருட்கடு வொடுங்கு சண்டத் திறையவாக குரிமை பூண்டாக்
கருட்பெருந் தொண்டு செய்வா ரவொறி பத்த ராவா. (ஃ)

மழைவள ருலகி லெங்கு மன்னிய சைவ மோகந்
வழுவலிர் சடையா னன்பாக் கடாதன வடுதத் போது
முழையரி யென்னத் தோன்றி முரண்கெட வெறிந்து தீர்க்கும்
பழமறை பரசுந் தாய் பரசமுன னெடுக்கப் பெற்றார். (எ)

அண்ணலார் நிகழு நாளி லாரிலை யடிக ளார்க்குத்
திண்ணிய வன்பு கூர்ந்த சிவகாமி யாண்டா னொன்னும்
புண்ணிய முனிவ னாந்தாம் பூப்பறித் தலக்கல் சாததி
புண்ணிறை காத லோடு மொழுகுவா ரொருநான் முன்போல். (அ)

வைகறை யுணர்ந்து போந்து புண்ணும்தி வாயுந் கட்டி
மொய்மலா நெருங்கு வாச நத்தன் வண்தது முன்னிக்
கையினிற் நெரிந்து நல்ல கமழ்முகை யலரும் வேலைத்
தெய்வநாயகாக்குச் சாத்தந திருப்பள்ளித தாமங் கொய்து. (௧)

கோலப்பூந் கூடை தன்னை நிறைத்தனா கொண்டு நெருசில
வாலிய நேசங் கொண்டு மலர்க்கையிற் றண்டிங் கொண்டங்
காலய மதனை நோக்கி யங்கணாக கமைத்துச் சாத்தநங்
காலேவந துதவ வேண்டிக் கடிதினில் வாரா நினுர் (௨)

மற்றவ ரணைய விப்பால வளநக ரதனின் மன்னுங்
கொற்றவா வளவா தங்கன் குலப்புகழ்ச் சோழ னாதம்
பற்றலா முனைகள் சாயக்ரும பட்டவாத தனமாம பண்பு
பெற்றவெங் களிற் கோலம பெருகுமா நவமி முன்னுள். (௩)

மங்கல விழவு கொண்டு வருந்தித் துறைநீ ராடிப்
பொங்கிய களிப்பி னோமெ பொழிமதஞ் சொரிய நின்ற
நொங்கணு யிரியல் போக வெகிபாபிக் கார ரோடத்
துங்கமால் வகாபோற் றேனறித துண்ணென வணைநத தன்றே. (௪)

வென்றிமால யானை தன்னை மேலகொண்ட பாக ரோடுரு
சென்றொரு தெருவின முட்டச சிவகாமி யாாமுன செல்ல
வன்றனித் தண்டிற் றாங்கு மலாகொள்புங் கூடை தன்னைப்
பின்னொடாக தோடிச சென்று பிடித்துடன் பறித்துச சிந்த (௫)

மேல்கொண்ட பாகா கண்டு விசைகொண்ட களிற் சண்டக்
காலகொண்ட போவாா போலத கடிதுகொண்ட கலப் போக
துலகொண்ட மாபிற் றெண்டா நோக்கினா பதைத்துப் பொங்கி
மால்கொண்ட களிற்றின பின்பு தண்டுகொண்ட டடிக்க வந்தாா (௬)

அப்பொழு தணைய வொட்டா தடறகளி நகன்று போக
மெய்ப்பெருந் தொண்டா மூப்பால வினாநதுபின் செல்ல மாட்டா
தப்பினா விழுந்தது கையாற் றறையடித் தெழுந்த நினறு
செப்பருந் துயர நீடிச் செயித்தமுன சிவதா வெனபார். (௭)

வேறு

களியா னையினீ ருரியாய சிவதா, வெளியார் வலியா மிறைவா சிவதா
களியா ரடியா ரறிவே சிவதா, தெளிவா ரமுதே சிவதா சிவதா. (௮)

ஆறும் மதியும் மணியுஞ் சடைமே, லேறும் மலரைக் கரிசு துவதே
வேறுண ணினைவா புரமவெந் தவியச, சிறுஞ் சிலையாய சிவதா சிவதா (௯)

தஞ்சே சரணம் புகுதுந் தமியோர், நெஞ்சே துயரங் கெட்டுந் தொடரு
மருசே யெனவீழ் மறலிக் கிறைநீன், செஞ்சே வடியாய் சிவதா சிவதா. (௧௦)

நெடியோ னறியா நெறியா ரறியும், படியா லடிமைப் பணிசெய் தொழு
மடியார் களிலயா னாரா வணைவாந், முடியா முதலா பெனவே மொழிய. (௧௧)

வேறு

என்றவ ருணாத மார்த் மெறிபத நெடுநோ வாரா
நின்றவா் கேளா முன நெருப்புயிற் தழன்று பொங்கி
மன்றவ ரடியாக் கென்றும் வழிப்பகை களிதே யன்றே
கொன்றது வீழ்பப னென்று கொலைமழு வெடுத்த வந்தாா. (௧௨)

வந்

வந்தவ ரழைத்த தொண்டர் தமைக்கண்டு வண்ணங் கியும்மை
யிரதவல் லிடும்பை செய்த யானையென் குற்ற தென்ன
வெந்தையார் சாத்தும் பூவை யென்கையிற் பறித்து மண்மேற்
சிற்திமுன் பிழைத்துப் போகா நின்றதித் தெருவே யென்றார். (௨௧)

இங்குது பிழைப்ப தென்கே யினியென வெரிவாய் சிந்த
மங்கையின் மழுவுந் தாமு மனலும்வெறு காஹு மென்னப்
பொங்கிய விசையிற் சென்று பொருகரி தொடர்ந்து செல்லுஞ்
செங்கண்வா ளரியிற் கூடிக் கிடைத்தனா சேற்ற மிககரா. (௨௨)

கண்டவ ரிதழும் பண்ண லுரித்தவக் களிறே போலு
மண்டரு மண்ணு ளோருந் தடுக்கினு மடர்த்துச சிந்தத
துண்டித்துக் கொல்வே னென்று சுடர்மழு வலததில வீசிக்
கொண்டெழுந் தார்த்துச சென்று காலினுற குலுவகப் பாயந்தார். (௨௩)

பாய்தலும் விசைகொண் டிய்க்கும் பாகனாக் கொண்டு சேரிக்
காய்தழ லுமிழ்கண் வேழந் திரிந்துமேற கதுவ வச்சுர
தாய்தலை யனபின முனபு நிறகுமே தகைந்து பாய்ந்து
தோயதனித தடககை வீழ மழுவினாறு றுணித்தாரா தொண்டர். (௨௪)

கையினேத் துணித்த போது கடலெனக் கதறி வீழ்ந்து
மைவனா யினைய வேழம் புரணடிட மருங்கு வந்த
வெயயகோற் பாகா மூவா மிசைகொண்டா ரிருவ ராக
வைவனாக கொன்று நின்ற ரருவனா யினைய தோளா. (௨௫)

வெட்டுண்டு படடு வீழ்ந்தா ரொழியவே றுள்ளா ரோடி
மட்டவிழ் தொங்கன முன்னன வாயிலகா வலனா நோககிப்
பட்டவாத தனமும் பட்டிப் பாகரும பட்டா னொன்று
மூட்டநீர் கடிது புக்கு முதலவனுக் குராயு மென்றார். (௨௬)

மற்றவா மொழிந்த மாற்ற மணிககடை காப்போர கேளாக்
கொற்றவன் றன்பா லெயதிக் குரைகழல் பணிந்து போற்றிப்
பற்றல ரிலாதாய நிற்பொற் பட்டமால் யானை வீழ்ச
செற்றனா சிலரா மென்று செப்பினா பாக னொன்றா (௨௭)

வளவனுங் கேட்ட போதின் மாறின்றி மண்காக கின்ற
கிளர்மணித தோள லங்கற சுருமபினவ கிளாந்து பொங்க
வளவிலசேற் றத்தி னாலே யாரசெயதா னொன்றுங் கேளா
னிலவரி யேறு போல வெழின்மணி வாயி னீங்க. (௨௮)

தந்திரத் தலைவா தாமுந் தலைவனா னிலைமை கண்டு
வந்துறச் சேனை தன்னை வல்வினார் தெழுமுன சாற்ற
வந்தராத தகல மெலவா மணிதுகிற் பதாகை தூப்ப
வெந்திரத தேரு மாவு மிடையிடை களிறு மாகி. (௨௯)

வில்வொடு வேல்வா டண்டு பிண்டிபா லங்கண் பிக்க
வல்லெழு முசல கேமி மழுக்கழுக்கடைமுன் னுன
பலபடைக கலன்கள் பற்றிப் பைங்கழல் வாரிநத் வன்க
ணைலையில் படைஞர் கொட்டிற் றெழுந்தன லொங்கு மெங்கும். (௩௦)

சங்கொடு தரணா கானச் சழங்கெலி முழங்கு பேரி
வெங்குரற் பம்பை கண்டை வியன்றுடி திமிலை தட்டி
பொங்கொலிச் சின்ன மெல்லாம் பொருபடை மிடைந்த பொற்பின்
மங்குல்வான் கிளாச்சி நாண மருங்கெழுந் தியம்பி மல்க. (௧௧)

தூரியத் துவைப்பு முட்டுஞ் சுடர்ப்படை யொவியு மாவின்
ரூர்மணி யிசைப்பும் வேழ முழக்கமுந் தடந்தேர்ச் சீரும
வீராதஞ் செருக்கி னூர்ப்பு மிக்கெழுந் தொன்றா யெலலைக்
காருடன் கடைநாட் பொங்குந் கடலெனக் கவித வனதே. (௧௨)

பண்ணுறு முறுப்பு நான்கிற் பரந்தெழு சேனை யெல்லா
மண்ணிடை யிறுகான மேன்மேல வந்தெழுந் ததுபோற் றேன்றத்
தண்ணளிக் கவிதை மன்னன ருண்பின ரெடரத் தானே
ரண்ணலம் புரவி மேல்கொண்ட ரசமா வீதி சென்றான். (௧௩)

கடுவிசை முடுகிப் போகிக் களிற்றெடும பாகர் வீழ்ந்த
படுகளங் குறுகச் சென்றான் படைபுலத் தவனாக் காணன்
விசெடா மழுமொன் றேநதி வேறிரு தடகைத் தாய்
வடுகளி மென்ன நின்ற வனபனா முன்பு கண்டான். (௧௪)

பொன்றவ முருவிக் குன்ற மெனப்புரள களிற்றின முன்பு
நின்றவா மன்று னென்று நிருத்தமே பயிலும் வெள்ளிக்
குன்றவ ரடியா ராணா கொன்றவ ரிவனொ னேரான்
வென்றவா யாவ னென்றான் வெடிபட முழங்குஞ் சொல்லான். (௧௫)

அரசனாக் கருளிச் செய்ய வருகுசென் றனைந்து பாகர்
வினாசெயதா மலை யோயநின் விறற்களிற் றெதிரோ நிற்குந்
தினாசெயநீ ருலகின மன்னா யாருளா திகுரு செயதா
பரசமுன் கொண்டு நின்ற விவனொன் பணிந்து சொன்னார். (௧௬)

குழையணி காதி னுணுக் கனபராங் குணத்தின மிககா
பிழைபடி னன்றிக் கொல்லா பிழைத்ததுண டென்றுட் கொண்டு
மழைமத யானை சேனை வரவினை மாற்றி மற்ற
வுழைவயப் புரவி மேனின நிழித்தன னுலக மன்னன். (௧௭)

மைத்தடங் குன்று போலு மதக்களிற் றெதிரோ யிந்த
மெய்ததவா சென்ற போது வேறென்றும் புகுதா விட்ட
வததவ முடையே னானே னம்பல வான ரனப்
ரித்தனை முனியக் கெட்டே னென்கொலோ பிழையென் றஞ்சி. (௧௮)

செறிந்தவா தம்மை நீத்தி யன்பர்முன் றொழுது சென்றி
தறிந்திலே னடியே னங்குக் கேட்டதொன றதுதா னிறக்
மறிந்தவிட களிற்றின் குறறம் பாகரோ டித்தனை மாள
வெறித்ததே போது மோதா னருஞ்செயு மென்று நின்றார். (௧௯)

மன்னவன் நன்னை நோக்கி வானவ நீசா நேசா
சென்னியித் துவக வேழஞ் சிவகாயி யாண்டார் கொய்து
பன்னகா பரணர்ச் சாத்தக் கொடுவரும் பன்னித் தாமந்
தன்னைமுன பறித்துச் சித்தத் தடைப்படத் துணிதது வீழ்த்தேன். (௨௦)

எறிப்தநாமஞ்ரீபுராணம்.

மாதங்கந் திவரு செய்ய வருபரிக் காரர் தாழு
மீதவருக் கடாவு வாரும் விலக்கிடா தொழிந்து பட்டா
ரீதிவரு நிகழ்ந்த தென்ற ரெறிபத்த மென்ன வஞ்சிப்
பாதங்கண் முறையாற் ருழ்த்து பருவகாத்த டந்தோண் மன்னன். (சக)

அங்கண் ரடியார் தம்மைச் செய்தவீங் வபரா தத்துக்
கிரிகிது தன்னாற் போதா தெனையுங் கொல்ல வேண்டு
மங்கல மழுவாற் கொல்கை வழக்குமன நிதுவா மென்று
செங்கையா லுடைவான் வாங்கிக் கொடுத்தனா திாவு நோவார். (சஉ)

வெந்தழற் சுடாவா ணீட்டும் வேந்தனை நோக்கிக் கெட்டே
ணந்தயில புகழா னன்புக களவின்மை கண்டே னென்று
தந்தவான் வாங்க மாட்டா தனைததான றுறக்கு மென்று
சின்னையா லுணாவாறு மருசி வாங்கினா திவரு தீப்பா. (சக)

வாங்கிய தொண்டா முன்பு மன்னனா தொழுது நின்றே
யீங்கெனை வாளி னறகொன நென்பிழை தீரக்க வேண்டி
யோங்கிய வுதவி செய்யப் பெற்றன னிவாபா லென்றே
யாங்கவ ருவப்பக கண்ட வெறிபத்த ரதனுக் கருசி (சச)

வன்பெருங் களிறு பாகர் மடியவு முடைவா னேதந்
தென்பெரும் பிழையி னாலே யெனையுங் கொல்ல மென்னு
மனபனா தமக்குத் திவரு நினைததன னென்று கொண்டு
முனபென துயிசெ குத்தது முடிபபதே முடிவென நெண்ணி. (சஊ)

புரிந்தவா கொடுத்த வானை யன்பர்தங் கழுத்திற் பூட்டி
யரிந்திட லுற்ற போதி லரசனும பெரியோர செய்கை
யிருந்தவா நிதுவென கெட்டே னென்றெதிா கடிதிற் சென்று
பெருந்தட நோனாற் கூடிப் பிடித்தனன வாளுங் கையும். (சசு)

வளவனா விடாது பற்ற மாதவா வருந்து கின்ற
வளவிலாப் பரிவில வந்த விடுக்கனை யகற்ற வேண்டிக்
களமணி களத்துச் செய்ய கண்ணுத லருளால வாகருக்
கிளரொளி விசுமபின மேலவந தெழுந்தது பலருங் கேட்ப (சஎ)

தொழுந்தகை யன்பின் மிக்கார் தொண்டினை மண்மேற் காட்டச்
செழுந்திரு மலரை யின்று சினக்கரி சிந்தத் திங்கட்
கொழுந்தணி வேணிக் கூத்த ருளினாற் கூடிற் நென்றங்
கெழுந்தது பாக ரோடு மியானையு மெழுந்த தன்றே. (சஅ)

ஈலே பூட்டும் வான்விட் டெறிபத்தா தாம மந்த
கேரியா பெருமான் ருண்மேல் விழுந்தனா கிருபா கோனும்
போர்வடி வானைப் போக வெறிந்தவா கழல்கள பற்றிப்
பார்மிசைப் பணிந்தா விண்ணோ பனிமலா மாரி தூத்தார். (சக)

இருவரு மெழுந்து வானி லெழுந்தபே ரொவியைப் போற்ற
வருமறைப் பொருளா யுள்ளா ரணிகொன்பூங் கூடை தன்னின்
மருவிய பள்ளித தாம நிறைந்திட வருள மற்றத்
திருவருந் கண்டு வாழ்த்து சிவகாமி யாரு நின்றார். (ஐ)

மட்டவி மூலங்கல் வென்றி மன்னவர் பெருமான் முன்ன
ருட்டரு களிப்பினேடு முறங்கித் தெழுந்த தொத்த
முட்டவெல் கடங்கன் பழங்குடி முகிலென முழங்கிப் பொங்கும்
பட்டவாத் தனத்தைக் கொண்டு பூகரு மனைய வந்தார்.

(௭௩)

ஆனசீத தொண்டர் ரும்பிட் டடியனேன் களிப்ப வித
மானவெல் களிற்றை யேறி மகிழ்ந்தெழுந்தருளு மென்ன
மேன்மையப் பணிமேற் கொண்டு வணங்கிவென் ருடைய னீழல்
யானேமேல் கொண்டு சென்ற ரிவுளிமேல் கொண்டு வந்தார்.

(௭௪)

அந்நிலை யெழுந்த சேனை யாகவி யேழு மொன்றாய்
மன்னிய வொலியி னாப்ப மண்ணெலா மகிழ்ந்து வாழ்த்தப்
பொன்னெடும பொதுவி லாட னீடிய புனிதா பொற்றான
சென்னியிற் கொண்டு சென்னி திருவனா கோயில் புககான்.

(௭௫)

தம்பிரான் பணிமேற் கொண்டு சிவகாமி யாருஞ் சார
வெம்பிரா னனப ரான வெறிபுததா தாமு மென்னே
யம்பல நிறைந்தார் தொண்ட ரறிவதற் கரியா ரென்று
செம்பியன் பெருமை யுன்னித திருப்பணி நோக்கிச் சென்றார்.

(௭௬)

மற்றவ ரினைய தான வனபெருந் தொண்டு மண்மே
லுற்றிடத் தடியாா முனசென றுதவியே நாளு நாளு
நற்றவக் கொள்கை தாவகி நலமிரு கயிலை வெற்பிற்
கொற்றவா கணதனை முன்னா கோமுதற் றலைமை பெற்றார்.

(௭௭)

ஆளுடைத் தொண்டர் செய்த வான்மையுந் தம்மைக் கொல்ல
வாளினைக் கொடுத்த நின்ற வளவனா பெருமைதானு
நாளுமற்றவாகு நல்கு நம்பாதா மனககி லன்றி
நீளுயித் தொண்டி னீமை நின்ககிலா ரளகக் வல்லார்.

(௭௮)

தேனருந் தண்பூங் கொன்றைச் செஞ்சடை யவர்பொற் றாளி
லாளுத் காதலனப் பொறிபத்த ரடிகள் குடி
வாளுநுந் தேவா போற்று மனதுளா நீறு போற்று
மேனுதி நாதா செய்த திருத்தொழி லியம்ப லுற்றேன்.

(௭௯)

ஏறிபத்தநாயனாபுராணமுற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௩௭.

சூ ச ன ம்.

சிவனடியாருக்கு இடா செய்தாணாக் கொல்லல்.

சைவாசாரியாருக்கும் சிவனடியாருக்கும் இடா செய்தவணாக் கொல்லு
தல்சிவபுண்ணியமாம். இடர் செய்தவர் பிராமணராயேனும் தபோத
னராயேனும் இருப்பின; அவணாக் கொல்லாமல், பிறவழியால் கொல்லல் வே
ண்டும். இதற்குப் பிரமாணம். சுகதற்பகிராகரணம். “தேசிகர்க்குந் திக்குசெ
யுந் தீம்பனாவெல் வல்லதகீ-நாசமுறு சேர்வாய் நலம்.” எ-ம். “அந்தண
கா மாதவணாக் கொல்லாதே கொல்லல்லார் - சிந்தவுஞ்செய் நீசெறியாய் நிந்
கு.” எ-ம். வரும். களவு கொலை முதலியன சமயத்தாராலும் உலகத்தாராலும்

தொன்மைத் திருநீற்றுத் தொண்டின் வழிபாட்டி
ண்மைக்கணினி நலமென்றுவ ருளுநதா
மன்னர்க்கு வென்றி வடிவாட் படைபயிற்றுந
தன்மைத் தொழில்விஞ்சை யிறநுலமை சார்த்துன்னார்.

(௩)

வாளின் படைபயிற்றி வந்த வளமெல்லா
நாளும் பெருவிருப்பா னண்ணுந் கடப்பாட்டிற்
ருளுந் தடமுடியுந் காணுநர் தம்மையுத்தொண
டாளும் பெருமா னடித்தொண்டர்க் காக்குவார்.

(௪)

நள்ளார் களும்போற்று நன்மைத் துறையின்
னெனளாத செய்கை யியல்பி னொழுதுகாட்
டனளாத தனக டொழிலுரிமைத் தாயத்தி
னுன்னா னதிருந் நெனபா னுள்ளுன.

(௫)

மற்றவனுந் கொற்ற வடிவாட் படைத்தொழிலகன்
கற்றவாக டனனிற் கடநதுளனா ரிலலையெனும
பெற்றிமையான மாநிலத்து மிகக் பெருமிதம்வந
தூற்றுலகிற் றனனையே சால மதித்துளனான.

(௬)

தானுள் விருத்திகெடத் தங்களுக்குத் தாயத்தி
னதை செய்தொழிலா மாசிரியத் தன்மைவள
மேனாளுந் தானருறைந்து மற்றவாககே மேம்படலா
லேனாநி நாதாதிதத் தேலா விசுலபுரிநதான.

(௭)

கதிரோ நெழுமமுநகிக் காலசாயுந் கால
மதிபோ லழிந்துபொரு மற்றவனுரு சுற்றப்
பதியோ ருடனகூடப் பண்ணியவா மேறசென்
றெதிரோ விலாப்பதற்கே யெண்ணித் துணிந்தெழுந்தான்.

(௮)

தோள்கொண்ட வல்லாண்மைசு சுற்றத் தொடுநதுணையா
கோள்கொண்ட போாமளனா கூட்டத் தொடுஞ்சென்று
வான்கொண்ட தாயம வலியாரோ கொள்வதென
முன்கின்ற செற்றத்தான் முன்கடையி னினறழைத்தான்.

(௯)

வெங்கட் புலிகிடந்த வெம்முழையிற் சென்றழைக்கும்
பைங்கட் குறுநரியே போல்வான் படைகொண்டு
பொங்கிப் புறஞ்சூழ்நது போருறித்து நோநினறே
யங்கட கடைந்ந றழைத்தா னொலிகேளா.

(௧௦)

ஆகொல பொரவழைத்தா னொன்றரியேற் றிற்கினர்க்து
சோவு பெறக்கசசிற செறிந்தவுடை மேலவீக்கி
வாாகழலுந் கட்டி வடிவாட் பலகைகொடு
போமுனையி லேனாநி நாதர் புறப்பட்டார்.

(௧௧)

புறப்பட்ட போதின்கட் போர்த்தொழில்கள் கற்கும்
விற்பெருஞ்சோக் காளையர்கள் வேறிடத்தி னின்றார்
மறப்படைவாட் சுற்றத்தா கேட்டோடி வந்து
செற்றகருமபோ விரர்க் கிருமருகருஞ் சோநதார்.

(௧௨)

வந்தழைத்த மாற்றான் வயப்புலிப்போத தன்னார்முன்
 னந்தமது வாட்பயிற்று நற்றயங் கொள்ளுங்கா
 விந்தவெளி மேற்கை வகுத்திருவேம் பொருபடையுஞ்
 சநதித் தமர்விளைததற் சாயாதார் கொள்வதென.

(108)

என்றுபகைத் தோனுரைப்ப வேனாதி நாதரது
 நன்றுனக்கு வேண்டுமே எண்ணுவனென் றுண்மகிழ்ந்து
 சென்றவன்முன் சொன்ன செருக்களத்துப் போகுறிப்பக்
 களிற் யிருபடையுங் கைவகுத்து நோமலவார.

(109)

வேறு.

மேக வொழுங்குகண் முன்கொடு மின்னிரை தம்மிடை யேகொடு
 மாக மருகினு மண்ணிலும் வல்லுரு மேதெனா செல்வன
 வாக நெடும்பல் கைக்குல மாள்வினை வாளுடை யாடவா
 காக மிடைந்த களத்திரு கைகளின் வநது கலநதனா.

(110)

கால்கழல் கட்டிய மள்ளாகள கைகளின் மெய்க ளடகசிய
 வானொளி வட்ட முளைததிட வந்திரு கைகளின் முருதினா
 வேலொடு வேலெதிர் நீளவன மேவிய பாதலம் விட்டியா
 ஞால முறுமபணி வீரர்க ணாமிரா கினறன வொத்தன

(111)

வெங்கண் விற்றசிலை வீரர்கள் வேற்றிரு கையினு நோபவா
 தங்கள் சிலைக்குல முருதின தாவில சரங்க னெருங்குல
 பொருகு சினததெரி யிற்புகை போரு கொடிக்கள வளைத்தெனா
 செங்கண் விழிக்கனல் சிவதிய சேறு பொறிச்செல வொத்தன.

(112)

வானொடு நீள்கை துடித்தன மார்பொடு வேல்கள குளித்தன
 தோனொடு வாளி நிலத்தன தோலொடு தோலக டகைநதன
 தானொடு வாகழ் லிறநன தாரொடு சூழ்சிர மறநன
 நானொடு சேறி மலைபவா நாடிய போரசெய் களத்தினில்.

(113)

குருதியி னதிகள் பரநதன குறையுட லொழுதி யலைநதன
 பொருபடை யறுதுணி சிந்தின புடைசொரி குடருடல பம்பின
 வெருகர வெருவை நெருங்கின விசியறு துடிகள் புரண்டன
 விருபடை தனினு மெதிரநதவ னொதினொதி ரமாசெய பறநதலை

(114)

நீளிடை முடுகி நடநதெனா நேரிரு வரிலொரு வன்ருடர்
 தாளிரு தொடையற முன்பெயா சாரிகை முறைமை தடிநதனன்
 வானொடு விழுமுடல வென்றவன மாபிடை யறமு நென்றிநதிட
 வாளியி னவனு மறிநதன னாயினா பலருள றொங்கணும்.

(115)

கூமுனை யயில்கொடு முட்டினா கூடிமு னுருவிய தட்டிட
 நேருர முருவ வுரப்புட னோபட வெதிரொதிர குத்தின
 ராருயிர் கழியவு நிற்பவ ராணமையி லிருவரு மொத்தமை
 போரடு படைகொ டளப்பவா போலபவ ரளவிலர் பட்டனர்.

(116)

பொற்சிலை வளைய வெதிர்த்தவர் புற்றர வளைய சரம்பட
 விற்படை துணியவு நின்றிலர் வெற்றிகொள் சுரிகை வழங்கினா
 முற்றிய பெருவள னின்றியு முற்படு கொடைநிலை நின்றிட
 வுற்றன வுதவிய பண்பின றொத்தன ருளாசில கண்டாகள்.

(117)

அடன்முனை மறவர் மடிந்தவ ரலர்முக முயிருள வென்றுறு
படர்சிறை சலவு கருகுகொடி படர்வன சுழலவன துன்றலில்
விடுசுடர் விழிக ளிரும்புசெய் வினைஞர் த முலையின் முகம்பொதி
புடைமிடை கரியிடை தகைய புடைவிடு தழுவ நிகர்த்தன. (௨௩)

திண்படை வயவர் பிணம்படு செவகள் மதனிடை மூன்சிலர்
புண்படு வழிசொரி யுங்குடா பொங்கிய கழுரு பருந்தொடு
கொண்டெழு பொழுதினு முனசெயவ ருன்றுத விவர்தலை நின்றனர்
விண்படா கொடிவிடு பண்பயில விஞ்சையர் ருமாரை வென்றனர். (௨௪)

வேறு.

இம்முனைய வெம்போரி லிருபடையின் வாளவீரர்
வெம்முனையின் வீடியபின் வீடாது மிககொழிந்த
தம்முடைய பலபடைஞா பிணஞகத தாமுன்பு
தெம்முனையி லேனாதி நாதா செய்ததெழுந்தார். (௨௫)

வெஞ்சினவாட் டியுமிழ வீரக கழலகலிப்ப
நஞ்சணிகண டாககன்பா தாமெதிராத ஞாட்பினக
ணெஞ்சியெதிர நின்ற விகனமுனையில வேலுழவர்
தஞ்சிரமுந தோளுமுந் தாளும் விழுததுணித்தாரா. (௨௬)

தலைப்பட்டா ரெல்லாருந் தனிவீரா வாளிற்
கொலைப்பட்டா முட்டாதார கொலகளத்தை விட்டி
நிலைப்பட்ட மெய்யுணாவு கோபட்ட போதி
லலைப்பட்ட வாவமுதற குறறம்போ லாயினார். (௨௭)

இந்நிலைய வெவகளததி லேற்றழிந்த மானத்தாற்
றன்னுடைய பலபடைஞா மீனாடா தமைக்கொண்டு
மின்னெளிவாள வீசி விற்றலவீரா வெம்புலியே
றன்னவாதம் முன்சென றதிகுர னேரடாநதான். (௨௮)

மற்றவர்தஞ் செய்கை வடிவா ளொளிகாணச்
சுற்றிவரும் வட்டணையிற் றேனாறு வகைகலந்து
பற்றியடாக கும்பொழுதிற் றுணும படை பிழைத்துப்
பொற்றடாதோன வீராக குடைநது புறவிட்டான். (௨௯)

போன வதிகுரன் போரி லவாககழிந்த
மானமிக மீதுர மண்படுவான் கண்படா
ஞானசெய லோரிரவுஞ் சிந்தித் தலமருவா
னீனமிகு வஞ்சனையால வெலவெனென வெண்ணினான் (௩௦)

சேட்டாருங் கங்குல் புலாகாலைத் தீயோனு
நாட்டாரைக் கொல்லாதே நாயிருவேம் வேறிடத்து
வாட்டாயக கொள்போர் மலைக்க வருகவெனத்
தோட்டாபூந் தாராககுச செல்விச செலவிட்டான். (௩௧)

இவ்வாறு கேட்டலுமே யேனாதி நாதனா
ரவ்வாறு செயத வழிக் தெனவமைந்து
கைவா ளாமாவினைக்கத தான்கருது மக்களதில
வெவ்வா ஞாவோன் வருகவென மேற்கொள்வார். (௩௨)

சுற்றத்தார் யாரு மறிபா வகைசுடர்வான்
பொற்பலகை யுகதாமே கொண்டு புறம்போந்து
மற்றவன்முன் செல்லலி வரகருதித வககளத்தே
பற்றலனை முனவாவு பார்த்துத் தனியினரா. (௩௩)

திருகு குறித்தழைத்ததித்யோன் றிருநீறு
தாங்கிய நெற்றியினர் தவகையே பெய்விடதது
மாகக்வருந தீங்கிழையா ரென்ப தறிநதானுயப
பாங்கிற றிருநீறு பண்டு பழிவந்தான. (௩௪)

வெண்ணீறு நெற்றி விரவப் புறம்புசி
யுண்ணொஞ்சில வஞ்சக் கறுப்பு முடன்கொண்டு
வண்ணச சுடர்வாண் மணிபலகை கைககொண்டு
புண்ணியப்போ லீராக்குச் சொன்ன விடம்புகுந்தான் (௩௫)

வென்றி மடங்கல விடக்குவர முன்பார்த்து
நின்றாறபோ னின்றா நிலைகண்டு தன்னெற்றி
சென்று கிடைப்பளவுந திண்பலகை யானமறைத்து
முனறணிவீ ராககெதிரே முண்டான மறம்பூண்டான் (௩௬)

ஆடல்விடையே நென்ன வடர்த்தவனைக கொல்லு
மிடைதெரிந்து தாளபெயர்க்கு மேனாதி நாதர்
புடைபெயாநத மாறாண பலகைபுறம போககக்
கடையவன்ற நெற்றியினமேல வெண்ணீறு தாங்கண்டார். (௩௭)

கண்டபொழு தேகெட்டேன் முன்பிவர்மேற் காணா
வெணமுருநீற் றின்பொலிவு மேற்கண்டேன் வேறினியெ
ண்ணடர் பிரான சீரடியா ராயினு ரென்றுமனந
கொணமுயர்ந்தவ கொளகைக குறிவழிநிற பேனென்று (௩௮)

கைவா ஞ்டுடன்பலகை நீக்கக கருகியது
செய்யார நிராயுதரைக கொன்றா ரெனுகதிமை
பெய்தாமை வேண்டு மிவாககென றிருமபலகை
நெய்வா ஞ்டுடனடாதது நோவாரபோ னோநினரா (௩௯)

அந்நின்ற தொண்டர் திருவுள்ள மாரறிவார
முன்னின்ற பாதகனுந தனகருத்தே முறறுவித்தா
னிநின்று தனமை யறிவா ரிவாககருள
மின்னின்ற செஞ்சுடையா தாமே வெளிகின்றார் (௪௦)

மற்றினிநாம போற்றுவதென் வாறோர் பிரானருளைப்
பற்றலாதவ கைவாளாற பாச மறுத்தருளி
யுற்றவரை பென்று முடன்பிரியா வன்பருளிப்
பொற்றொடியாள பாகஞா பொன்னம் பலமணந்தார் (௪௧)

தம்பெருமான சாததுந கிருநீற்றுச சார்புடைய
வெம்பெருமா னேனாதி நாதா கழலிறைஞ்சி
யும்பட்பிரான காளத்தி யுத்தமாக்குக் கண்ணப்பு
நம்பெருமான செயதபணி நாகதெரிந்த வாறுரைப்பாம (௪௨)

ஏனாதிபத்தியவாழ்வுபாணமுற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம் - ௧௩௪௯.

சு ச ன ம்.

—*—

வியூகிதீழ் பத்தி யிருதி.

சிவசின்னமாசிய வியூகியை மெய்யன்போடு தரிப்பவர் சிவபதம் அடைவர். அது “கவகானன பூகவ கவசத் திருதீற்றை - மங்காமற பூகி மகிழ்வீசே யாமாகிற - நககா வினைகளுஞ் சாருஞ் சிவநெறி - சிவகார மாண சிவனடி சேர் வீசே” எனனும் திருமகிழரத்தால், உணாக இவவியூகியிலே மிருத்த பத்தியுடை யோர், இவவியூகியைத் தரித்த அடியார்களைக் காணின், அவர்களுக்கும் சிவனு கரும் பேதம நோகாமல அவர்களை வழிபடுவர். அது “எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருதீற்றுஞ் சாதனமுங் கண்டா னுள்கி - யுவராதே யவரவரைக் கண்ட போது முகநதடி மைத் திற நினைநதிக ருவந்து நோககி - யவர்தேவ ரிவர் தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்ட டாட்டா தொழிநீசின நிறமே பேணிக - கவ ராதே தொழும்டியா ரெஞ்சி னுள்ளே கணராப்பூ நதெதிரையக காண லாமே” எனனும் திருநாவுகரசுராயனா தேவாரத்தால் அறிக.

இவ்வியூகியில் எவலை இன்றி மிருத்த பத்தியாற் சிறத்தவர் இவ்வேனுகிராத் நாயனா என்பது, இவா, வாள்விததை பயிற்றலினாலே தமக்கு வரும் வளங்கள் எல்லாம் வியூகி இட்ட அடியார்களுக்கே ஆக்கினமையாலும், தமது பகைவன் நீதி இன்றி ஆயுதம் பிடித்துத் தமமைக் கொல்லப் புகுந்தபோது, தாம் அதனைத் தடுத்த அவனைக் கொல்லுதற்கு வல்லாராய இருந்தும், அவனது நெறியில் வியூகியை நோக்கி, அவன கருத்தே முற்றம்படி நின்ற பெருந்தகைமையாலும், தெளியப்படும்.

சிவதருமோததரத்திலே “படைபிடித்துத் தங்கையிற் பற்றாணச் சமரீற் பாழ்படுக்கப் போபுரியும் பாபப்பாணைப் பற்ற - ருடலிற்றுத்தா ரோலவாகுப் பிர மகத்தி பாவ மொன்றுவதன நெனவுண்டாக.” எனக் கூறுதலாலும், அநிகுரன் வியூகி இட்டவனாயினும் ஆயுதம் பிடித்துத் தமமைக் கொல்ல வந்தமையாலும், அவனைக் கொல்லுதல் பாவமாகாதே எனின், சத்தியம் நீசொல்லியது. ஆயின், இவா தமக்கு அவன் தீது செய்யினும் தாம் அவனைக் கொல்லல தமக்கு மறுமைக் கண நரகத்தனபம் வருமெனனும் அச்சத்தால் ஒழித்தவரல்லா சிவனடியார் யாது செய்யினும் அதுவே தமக்கு இனிமையாம் எனனும் ஆர்வமிருகியால் ஒழித் தவா எனக் தன் உயிரை விடுத்தல் பாவம் என்றும், தன்னுயிரைக் காத்தலினும் வேருகிய புண்ணியம் ஒன்றும் இல்லை என்றும், சிவசாததிரகைக் கூறவும், இவா தமது பகைவன் தமமைக் கொல்லப் புகுந்தபோது அக்கொலையைத் தடுத்தத் தமமுயிரைக் காக்க வல்லாராய இருந்தும், அது செய்யாமை பாவமன்றோ எனின், கருணாநிதியாசிய சிவன் பெறுதற்கரிய இமமானுட சீர்ததை எமக்குத் தந்தது தயமேலே பத்தியெய்து முதற்பெறுதற் பொருட்டாதலானும், இச்சீரீம இவ்வழி அது கூடாமையாலும், அவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தற்பொருட்டு இச்சீரீரத்தைக் காத்தல் புண்ணியமும், அதனைச் சிறிதும் நோக்காது கோபம் ரோய முதலிய ஏதுக்களாலே இதனைப் போக்குதல் பாவமும் ஆயின் இந்நாய னா தமது சீரீரத்தை இங்கே பேணுத நின்றமைக்கு ஏது, சிவனபா னுள்ள பத்தி யேயாதலால், அது இத்தனைத்தென்று கூறலாகாத பெரும்புண்ணியமாதல் காணக் இக்கருத்தோக்கி அன்றோ, குற விவக சங்கமங்களுக்கு இடையூறு வரும் வழிப் பத்தி யிருகியாலே தன்னுயிர் விடுத்தல் புண்ணியமாம் என்று சிவா கமகளை கூறியது உமெனக்.

முத்திராதனும் அதிரூனும் யாண்டுப் புகார்கள் எனின்; மெய்யடியார்கள் வஞ்சித்துக்கொன்ற பெரும்பாதகத்தால் நரகத்தில் வீழ்ந்தார்கள் என்றே கொள்ளப்படும் அவர்கள் சிவவேடம் தரித்தமையால் பயன் இல்லையோ எனின்; அரசனிடத்துச் சிறிதும் பத்தியின்றி அவனுக்கு உரிய அடையாளங்களைத் தரித்துப் பிறரை வஞ்சித்து அவருக்குத் தீங்குசெய்தோர், அவ்வடையாளம் தரியாது தீங்கு செய்தோரிலும் மிகப்பெருந்தண்டத்தை அவ்வரசனாலே பெற்று வருந்தவா அன்றோ; அதுபோலவே, சிவனிடத்திற் சிறிதும் பத்தியின்றி அவருக்கு உரிய சின்னங்களைத் தரித்துப் பிறரை வஞ்சித்து அவருக்குத் தீங்குசெய்தோர், அச்சின்னங்கள் தரியாது தீங்குசெய்தோரிலும் மிகப் பெருந்தண்டத்தை அச்சிவனாலே பெற்று வருந்தவர் என்பது தெள்ளிதிற ழுணியப்படும். ஆதலால், பெரும்பாதகங்களாகிய அவலிருவரும் சிவவேடத்தாற் சிறிதும் பயன் பெற்றது மிக்க கொடிய நரகத்தில் வீழ்ந்தார்கள என்பது, சத்தியம். சிவன் விதித்தவழி ஒழுகாதவர்க்கு வேடத்தாற் பயன் இல்லை என்பது, “வேட நெறிநிலவார் வேடம்பூண் டென பயன் - வேட நெறிநிற்போர் வேடமெய வேடமே - வேட நெறிநிலவார் தம்மை விறல்வேந்தன - வேட நெறிசெய்தால் வீடது வாருமே,” எ-ம். “தவ மிக கவரே தலையான வேட - ரவமிக கவரே யதிகொலை வேட - ரவமிக கவர வேடத் தாகா தவாவேட - தவமிக் கவாககன்றித் தாங்கவொண்ணுதே” எ-ம். திருமந்திரத்திற் கூறுமாற்றிற் காண்க. எவ்வனமாயினும், அவர்கள் சிவவேடம் தரித்தவர்கள் அன்றோ. அது நோக்காது நீர் அவர்களைப் பாதகங்கள் என்று இகழ்ந்தது என்னை எனின், “மாதவ வேடங் கொடை வனகளு” என்றும், “முன்னின்ற பாதகனாக தன்கருத்தே முறுவித்தான்” என்றும் ஆசிரியர் சேக கிழார் நாயனார் இகழாதமையின், யாமும் இகழாதோம் என்க. அவர் இகழ்ந்தமை குற்றமாகாதோ எனின்; ஆகாது, மெய்ப்பொருளையுறும் ஏனாதநாயனாரும் பிறதொன்றும் நோக்காது இவர சிவனடியார் என்பது நோக்கி அவர்கள் கருத்தின் வழி கின்றமைக்குச் சிவபத்தியே ஏதுவாயினமை போல, சேககிழார் நாயனார் அப்பாதகங்கள் இம்மெய்யடியார்களை வஞ்சித்துக் கொன்றார்களே என்பது நோக்கி இகழாதமைசகும் சிவபத்தியே ஏதுவாயினமையால், என்க.

கண்ணப்பநாயனார் புராணம்.

.*

மேலவர் புரங்கள் செற்ற விடையவா வேத வாயமைக் காவலர் திருக்கா ளத்திக் கண்ணப்பா திருநா டெனப்பா காவலர் புகழ்ந்து போற்று நலவளம் பெருகி கின்ற பூவலர் வாய் சொலை குழந்தப்பாத தப்பி நாடு.

(௧)

இத்திரு நாடு தன்னி லிவாதிருப் பதியா தென்னி னிதகில வருவிச சார னீளவரை சூழ்ந்த பாங்கள் மத்தவென களிற்றுக் கோட்டி வன்றொடா வேலி கோலி யொத்தபே ராணஞ் சூழ்ந்த முதுபதி யுட்பூ ராகும்.

(௨)

குன்றவ ரதனில் வாழ்வார கொடுஞ்செவி ளுமலி யார்த்த வன்றிள விலவின கோட்டு வாவலை மருங்கு தூங்கப் பன்றியும் புலியு மென்குரு கடமைபு மாணின பார்வைய னன்றியும் பாறை முன்றி லைவன முனங்கு மெங்கும்.

(௩)

வன்புலிக் குருளை யோடும் வயக்கரிக் கன்றி னோடும்
புன்றலைச் சிறும கார்த்து புரிந்துடனாவன்றி
யன்புறு காதல கூட வணையுமான் பிணைக னோடு
மின்புற மருவி யாடி மெயிறறியர் மகளி கொளும் (ச)

வெல்படைத் தறுகண வெஞ்சொல் வேட்டுவர் கூட்டம் தோதுங்
கொலவெறி குத்தென ஞாததுக குழியிய வோசை யன்றிச்
சில்லரித் துடியுங் கொம்புஞ் சிறுகண குளியுங் கூடிக்
கலவெனு மொலியின மெலும் கற்ககிசை யருவி யெனரும். (டு)

ஆறலைத் துணைம வேட ரயற்புலம் கவர்ந்து கொண்ட
வேறுபல லுருவின மிககு விரவுமா னினாக னன்றி
யேறுடை வானந தனனி விடிகஞ் செழிலி யோடு
மாறுகொண முழக்கது காட்டு மதக்கைமா னிராக னெனரும். (சு)

மைச்செறிக் தணைய மேனி வன்றொழின் மறவர் தம்பா
லச்சமு மருளு மென்று மடைவிலா ருடைவன் றோலார்
பொச்சையி னறவு மூனின புழுக்கலு முணவு கொளரு
கச்சமுற் பகழி வேடாக் கதிபிடு நாக னென்பான். (எ)

பெறறியாற நவமுன் செயநா னாயினும் பிறப்பின் சார்பாற்
குறறமே குணமா வாழவான கொடுமையே தலைநின் றுள்ளான்
விறறொழில விறலின மிக்கான் வெஞ்சின மடவகல போலவான்
மறறவன குறிச்சி வாழ்க்கை மனைவியுந் தததை யெனபாள். (அ)

அருமபெறன் மறவர் தாயத் தான்றதொல் குடியில் வந்தா
ளிருமபுலி யெயிறறுத் தாலி யிடையிடை மணவு கோததுப்
பெருமபுற மலைப பூண்டாள் பீலியுந் குழையுந் தட்டச்
சுருமபுறு பட்டை முச்சிசு குரரிப பிணவு போலவான். (ஆ)

பொருவருஞ் சிறப்பின் மிக்கா ரிவர்க்கினிப் புதல்வர்ப் பேறே
யரியதென றெவருங் கூற வதற்படு காத லாலே
முருகல ரலகதற் செவ்வென் முருகவேண முன்றிற் சென்று
பரவுதல செயது நாளும் பராயககட னெறியி னிறபா. (இ)

வாரணசு செவ லோடும் வரிமயிற் குலங்கள் விட்டுத்
தோரண மணிக கேகிசு சுருமபணி கதம்ப நாற்றிப்
போரணி நெடுவே லோற்குப் புகழ்புரி குரவை தூதகப்
போணந காடல செய்து பெருவியூர் வெடுத்த பிணை (ஐ)

பயிலவடுப பொலிந்த யாககை வேடர்தம பதியா நாகற
கெயிலுடைப் புரங்கள் செற்ற வெந்தையா மைகத ரான
மயிலுடைக கொற்ற லூர்நி வணாயுரந் கிழித்த திணமை
யயிலுடைத் தடககை வெனறி யண்ணலா ரருளி னாலே (ஐ௨)

கானவர் குலமலி ளககத தத்தைபாற் கருப்ப நீட
லுனமில் பலிகள் போகுகி புறகடன் வெறியாட் டோடு
மானவத் திகைகள் செல்ல வளவிலசெய தவத்தி னாலே
பான்மதி யுலகியீன்றாலெனமகப் பயந்த போது. (ஐ௩)

கரிப்பரு மருப்பின் முத்துங் கழைவினைச் செழுநீர் முத்துங்
பொருப்பினின் மணியும் வேடர் பொழிந்தரு மழையே யன்றி
வரிசசரும் பலைய வானின் மலர்மழை பொழிந்த தெங்கு
மரிசகுறும் துடியே யலவ வமர்த்து துயிபு மார்த்த. (108)

அருவனாக் குறவர் தங்க ளகன்றழிச் சீறு ராமம்
பெருவிழா வெடுத்தது மிகக் பெருங்கனி உருவ காலக்
கருவரை காள மேக மோதிய தென்னத தாதை
பொருவனாத தோள்சனாரப புதல்வனை பெய்ததுக் கொண்டான் . (109)

கருங்கதிர விரிக்கு மேனிக் காமரு குழவி தானு
மிரும்புலிப் பறழி னோகநி யிறவுள ரளவே யன்றி
யரும்பெற லுலக மெலலா மளப்பரும் பெருமை காட்டித்
தருவருநி பலவுரு கூற்றுந் தன்மையிற் பொலிந்து தோன்ற. (110)

அண்ணலைக் கையி லேந்தற கருமையா லுரிமைப் பெருந்
திண்ணனென நியமபு மென்னத தின்னில வேட ராததார்
புண்ணியப் பொருளா யுள்ள பொருவிவழி ருருவி னானை
கண்ணினுக் கணியாத தவகன கலன்பல வணிந்தா ரனறே. (111)

வனாபுறை கடவுள் காப்பு மறக்குடி மரபிற் றங்கள்
புளையொரு முறைமைக் கேறப் பொருந் துவ போற்றிச் செய்து
விசையினந் தளிஞரு ரூட்டி வேமபிழைத் திடையே கோத்த
வரைமணிக் கவடிகட்டி யழகுற வளாகரு காளில. (112)

வருமுறைப் பருவந் தோற்றம் வளமிரு சிறப்பிற் றெய்வப்
பெருமடை கொடுத்தது தொகக் பெருவிறல வேடாக செலவாக்
நிருமலி துழனி பொககச் செழுநகழி மகிழ்ச்சி செயதே
யருமைபிற் புதலவாப் பெற்ற வாரவமுந் தோன்ற வுயத்தா. (113)

ஆண்டெதி ரீணந்து செவ்வ விரிமடித் தளாவு நீககிப்
பூண்டிகழ சிறுபுன குஞ்சிப் புலியுரிசு சுட்டி சாததி
மூண்டெழு சினத்துச் செவகண மூளவுமூன் னரிநதுகோத்த
நாண்டரு மெயிறறுத் தாலி நலகவிளா மர்ப்பிற் றாகக (114)

பாசொளி மணியோ டாத்த பனமணிக் சதவகை யேககக்
காசொடு தொடுத்தகாப்புக் கலனபுனை யரைஞாண் சோத்தித்
தேசடை மருப்பிற் றனடை செறிமணிக் ருதமகை யினன்
மாசறு கோவக காட்டி மறுகிடை யாடு காளில். (115)

தனமல ரலககற் றுதை தாய்மணம் களிப்ப வந்து
புண்ணிய கவகை நீரிற் புனிதமாக நிருவாய் நீரி
லுண்ணனைத் தமுத முறி பொழுதியு மழைத் திருசொல்
வண்ணமென் பவளச் செவ்வாய் ரூட்டியே வவரை நின்றார், (116)

பொருபுலிப் பார்வைப் பேழ்வாய் முழையெனப் பொத்தகரீட்டப்
பரிவுடைத் தந்தை கண்டு பைந்தழை கைக்கொண் டெழு
விருகடர்க் குறகண டர்க்கு மெழிலவன் கண்ணீர் மலர்
வருதுளி முத்த மத்தாய் வாய்முத்தவ கொள்ள மாற்றி. (117)

துடிக்குற நீருட்டி யோடித் தொடக்குளாய்ப் பாசஞ் சுற்றிப்
பிடித்ததுத தெயினப் பின்னப் பேதைய ரிழைத்த வண்ட
வடிச்சிறு தளிரார் கெதி யருளுது சிறுவ ரோடுங்
குடிச்சிறு குரம்பை பெங்குரு குழைடைக் குறுப்பு செய்து. (௨௪)

அணையன் பலவுஞ் செயதே பைந்தின்மே ளான வான்மீண்
வணைநரு வடிவார் கண்ணி மறச்சிறு மைந்த ரோடுஞ்
சின்னமலர்க் காவு ளாடிச் செறிருடக குறிச்சி சூழ்ந்த
புனைமருப் புழுவேவெவிப் புறச்சிறு காளிற் போகி (௨௫)

கடுமுயற் பறழிஞோடுங் காணவே னத்தின் சூட்டி
கொடுவரிக் குருளை செநநாய கொடுஞ்செவிச் சாபமான
முநிகிய விசையி லோடித் தொடர்ந்தமுன் பறறி முறறத்
திமிமரத் திரளிற் கட்டி வளர்ப்பன வெண்ணி லாத. (௨௬)

அலராகல கழிந்த வந்தி யையவிப் புணையு மாட்டிக்
குலமுது குறத்தி யூட்டிக் கொணடுகண் மீயற்றிக் கறகுல்
புலாவு னுணவு நலகிப் புரிவினை யாட்டின் விட்டுச்
சிலமுறை யாண்டு செவ்வச சிலைபயில பருவஞ் சேர்ந்தார் (௨௭)

தநதையு மைந்த னாரை நோக்கித்தன் றடித்த தோளாற
சுநதையுண மகிழப் புலவிச் சிலைத்தொழில பயிற்ற வேண்டி
முநதையத் துறையின மிக்க முதியரை யழைத்துக் கூட்டி
வந்தநாட் குறித்த தெல்லா மறவர்களுச் சொல்லி விட்டான். (௨௮)

வேடாதக் கோமானகன் வென்றிவே ளாளுற பெற்ற
சேடரின மிக்க செயகைத் திணைன்னவிற பிடிக்கின றானென்
றாடியற் துடியுஞ்சாற்றி யறைந்தபே ரோசை கேட்டு
மாயெர் மலை ளாளு மறக்குவத் தலைவ ரெல்லாம். (௨௯)

மலைபடு மணியும் பொன்னுந் தாள்மும வரியின் றோலுந்
கொலைபுரி களிற்றின் கோடும் பீலியின் குவைபுந் தேனூந்
தொலைவிலபன னறவு முழும பலக்களுங் கிழங்குந் துணறச்
சிலையுடை வேடா கொண்டு திணைதொறு நெருங்க வந்தார (௩௦)

மலகிய வளங்க ளெல்லா நிறைந்திட மாறில் றோ
ரெல்கையி லடவகா வண்ண மீண்டினர் கொணாந்தா ரெங்குந்
பலபெருங் கிளைஞர் போற்றப் பராய்க்கடன் பலவு நேர்ந்து
விலவிழா வெடுக்க வென்று விளம்பினன் வேடர் கோமான. (௩௧)

பானமையிற சமைத்துக் கொண்டு படைக்கலம் வீணொரு ரோதத்
தேனலா சொன்றை யார்தந் திருச்சிலைச் செம்பொன் மேரு
வானது கடலி னஞ்சு மாக்கிட வ்வார்க்கே பின்னுங்
காளவு னமுத மாகஞ்சு சிலையினக் காப்புச் சேர்ந்தார். (௩௨)

சிலையினக் காப்புக் கட்டுந் திண்புலிச் சாய்விற் செய்த
நலமிரு காப்பு கன்னு னுந் படைத்த நகர்
குலமவிளக கரிபு கன்றிற் சேவலுன் னகயிற் சேர்த்தி
மலையுறை மாக்கு னெல்லாம் வாழ்த்தெடுத்த தியமபி னுந்நகன. (௩௩)

ஐயன வடிசில் வெவ்வேற நமைத்தன புற்பாற் சேரறு
மொய்வரைத் திலைமென் சொன்றி மூக்கில்வன் பதங்கன் மற்றும்
கைவினை பெயின் ராக்கிக் கலந்தலுன் கிழக்கு துன்றச்
செய்வரை புயர்ப்ப வெகருக் கலந்தனர் கிளவில வேடர். (௩௪)

செந்திலை யிடியுந் தேனு மருந்துவார தேனிற் றோய்த்த
வெந்தலு னயில்வார் வேரி விளக்கனித் தவளம் கொள்வார்
நந்திய வீய லுண்டி நசைபொடி யிசைவார வெவ்வே
நகதமி லுணவின் மேலோ ராயினு ரளவி லார்கன் (௩௫)

அயல்வரைப் புறத்தின் வந்தா ரருகருடி யிருப்பி னுள்ளா
ரியல்வகை புணவி லார்கந வெயிறறிய ரெயின் ரொல்லா
மூயாகி ருசசி நீகக கொழிவிலபன் னறவு மாநதி
மயலுறு களிப்பி னீடி வரிசிலை விழவு கொள்வார் (௩௬)

பாசிலைப் படலை சுற்றிப் பன்மலர்த் தொடையல குழக்
காசடை வடத்தோல் கட்டிக் கவடிமெயக கலன்கள பூண்டார
மாசிலசீர் வெட்டி மூன்றா வருகறைக கண்ணி குடி
யாசிலா சிரிய னேந்து மடறசிலை மருகரு குழந்தார. (௩௭)

தொண்டக முரசுக் கொம்புந் துடிகளுந் துளைகொள வேயு
மெண்டிசை நிறைந்து விமம வெழுந்தபே ரொலியினோடு
திண்டிறன் மறவ ரார்ப்புச் சேனைவிசும் பிடித்துச் செலலக்
கொண்டசீர் விழவு பொங்கக் குறிச்சிலை வலங்கொண டார்கள். (௩௮)

குன்றவர் களிகொண் டாடக் கொடிசசியா துணங்கை யாடத
துன்றிய மகிழ்சசி யோடுரு சூர மகளீ ராட
வென்றிவில விழவி னோடு விருப்புடை யேழா நாளா
மன்றிரு மடங்கு செய்கை யழகுற வமைத்த பின்னர். (௩௯)

வெங்கதிர் விசும்பி னுசசி மேவிய பொழுதி லெகரு
மங்கல வாழ்த்து மல்க மருகருபல லியகக ளார்ப்பத்
தககடொன் மரபின் விஞ்சைத் தனூத்தொழில் வலவா தம்பாற்
பொகுகொளிக் கருமபோ ரேற்றைப பொருசிலை பிடிப்பிததாகன (௪௦)

பொற்றட வரையின் பாங்கர்ப் புரிவுறு கடன்முன் செய்த
விறறொழிற களத்தி னுணணி விதிமுறை வணங்கி மேவு
மறறைநாட் டொடங்கி காளு மடறசிலை யாணமை முறறக
கற்றன ரென்னை யானுங் கானவர்க் கரிய சிங்கம். (௪௧)

வண்ணவெஞ் சிலையு மறறப் படைகளு மலரக் கற்றுக்
கண்கள சாயல பொங்கக் கலைவளா திகக னேபோ
லெண்ணிரண டாண்டின் செவ்வி பெய்தினு ரெலலை யில்லாப்
புண்ணியக தோன்றி மேன்மேல் வளர்வதன் பொலிவு போல்வார். (௪௨)

வேறு.

இவ்வண்ணத் திண்ணனார் கிரம்பு காளி விருக்குறவர் பெருங்குறிச்சிக கிறைவ
னாய், மைவண்ண வரைநெடுந்தோ னாகன் ருனு மலைபெய்க்கும் வனமெங்கும் வர
ம்பில் காலக, கைவண்ணச் சிலைவேட்டை யாடித் தென்னுந் கண்கிரைகள பலகவ
ரத்து கானல் காத்து, மெய்வண்ணத் தளர்மூப்பின் பருவ மெய்தி வில்லுழவின்
பெருமுயற்சி மெலிவா னானன். (௪௩)

அங்கண்மலைத் தடஞ்சாரற் புனங்க னெங்கு மடலேனம் புலிகாடி கட
மை யாமா, வெங்கண்மனை கலையொடுமான் முதலா யுள்ள யிருகங்கண் மிக
நெருங்கி மீது காலைத், திங்கண்முறை வேட்டைவினை தாழ்த்த தென்று சி
லைவேடர் தாமெல்லாந் திரண்டு சென்று, தங்கன்குல முதற்றலை னாகி யுள்
ள தண்டெரிய னாகன்பாற் சாராது சொனனா. (௪௬)

சொன்னவரை கேட்டலுமே நாகன் றுனுஞ் சூழ்நதுவருந் தன்மூப்பின்
ரொடாவு நோக்கி, முன்னவாகட் குணசெயவான மூப்பி னாலே முன்புபோ
ல வேட்டையினின் முயல கிலவே, னென்னவே யுங்களுக்கு நாத னாக வெ
ல்லீருங் கைக்கொணமி னென்ற போதி, னன்னவரு மிரங்கிப்பின் மகிழ்ந்
துதங்கோ னடிவணங்கி யிம்மாற்ற மறைகின் றாகன் (௪௭)

இத்தனைகா லமுநினது சிலைகீழ்த் தங்கி யினிதுண்டு தீங்கின்றி யிருந்தோ
மினனு, மசதவுன் தருளவழியே நிற்ப தல்லா லடுததநெறி வேறுளதோ வது
வே யன்றி, மெய்ததவிறற் றிண்ணையுள் மரபிற சால மேம்படவே பெற்ற
ளித்தாய விளங்கு மேனமை, வைத்தசிலை மைநதனையின் டழைத்து நுங்கு
வனாயாட்சி யருளெனறா மகிழ்ந்து வேடா. (௪௮)

சிலைமறவ ருணாசெய்ய நாகன் றுனுந் திண்ணைமுன் கொண்டு வரச் செ
ப்பி விட்டு, மலைமருவு நெடுங்கானிற கண்ணி வேட்டை மகனபோகக் காடு
பலி மகிழ் வூட்டத், தலைமரபின் வழிவந்த தேவராட டி தனையழைமி னெனவ
ங்குச் சாரத்தோ சென்று, நிலைமையவ டனக்குண்பப நகாழ் தாட்டி நெ
டிதுவந்து விருப்பிடுவெடுங் கடிது வந்தான் (௪௯)

கானில்வரித் தளரிதுதைநக கண்ணி ருடிக் கிலைமருப்பி னரிந்தகுழை காதி
ற் பெய்து, மானின்வயிற றரிதாரத் திலக மிட்டு மயிறகழுத்து மனவுமணி வ
ட்டமும் பூண்டு, தானிழிந்து திரங்கிமுலை சரிந்து தாழத் தழைப்பிலி மரவுரிமே
ற் சார வையதிப, பூகெருவகு தோணாமலி சேடை நல்கிப் போலவேடா கே
மானைப் போற்றி நின்றுள். (௫௦)

கின்றமுது குறக்கோலப் படிமத் தானே நோநோக்கி யன்னைநீ கிரப்புநீங்கி,
கனநினிதி னிருந்தனையோ வென்று கூறு நாகனெதிர நலம்பெருக வாழ்த்தி
நல்ல, மெனறையு மீபலொடு நறவும் வெறபில விளைவனனு மிறவனனும
வேண்டிற் றெல்லா, மனறநீ வைத்தபடி பெற்று வாழ்வே னழைத்தபணி
யெனனென்று ன்ணங்கு சாரநதான். (௫௧)

கோட்டமிலென் குலமைநதன் றிண்ண னெங்குள் குலத்தலைமை யான்
தொடுப்பக் கொண்டு பூண்டு, பூட்டுறவெரு சிலைவேடா தம்மைக் காக்கும்
பொருப்புரிமை புருகின்ற னவனுக் கென்றும், வேட்டைவினை யெனக்கு
மேலாக வாய்தது வேறுபுலங் கவாவென்றி மேவு மாறு, காட்டிலுறை தெய்வ
ங்குள் விரும்பி யுண்ணக் காடுபலி பூட்டென்றான் கலை யில்லான். (௫௨)

மற்றவன்றன் மொழிகேட்ட வரைசுரு ராட்டி மனமகிழ்நகிங் கனபோடு
வருகின் றேனுக், செற்றையினுங் குறிகண்மிக நல்ல வான விதனாலே யுள்
மைநதன் றிண்ண னான, வெற்றிவரிச் சிலையோனின் னனவி லன்றி மேம்படு
கின் றுனென்று விரும்பி வாழ்த்திக், கொற்றவனத் தெய்வங்கண் மகிழ் வூட்
ட வேண்டுவன குறைவின்றிக் கொண்டு போனான் (௫௩)

தெய்வநிகழ் குறமுதியான் சென்ற பின்பு திண்ணனார் சிலைத்தாளை யழைப்பச் சீர்கொண, மைவிரவு நறுங்குஞ்சி வாசக் கண்ணி மணிரீல மலையொன்று வந்த தென்னக், கைவிரவு சிலைவேடர் போற்ற வந்த காதல்புரி தானைக் கழல் வண்ணம் போதிற், செய்வனாபோற் புயமிரண்டுஞ் செறியப் புல்லிச் செழும்புவிதோ விருககையினமுன சேர வைத்தான. (௫௨)

முன்னிருந்த மைநதின்முக நோக்கி நாகன் மூப்பெனைவந் தடைதலினான் முன்பு போல, வென்னுடைய முயற்சியினால் வேட்டையாட வினியெனக் குக் கருத்திலை யெனக்கு மேலாய, மன்னுசிலை மலையர்குலக் காவல் பூண்டு மாறெறிந்து மாவேட்டை யாடி யென்று, முன்னுடைய மரபுரிமை தாங்குவாயென றுடைதோலுஞ் சுரிகையுங்கைக் கொடுத்தா னன்றே. (௫௩)

தந்தைசிலை யுட்கொண்டு தளர்வு கொண்டு தங்கன்குலத் தலைமைக்குச் சாய்வு தோன்ற, வந்தகுறை பாடதனை நிரப்பு மாறு மனங்கொண்ட குறிப்பினான் மரபுமை கொண்டு, முந்தையவன் கழல்வணங்கி முறைமைதந்த முதறசுரிகை யுடைதோலும் வாங்கிக் கொண்டு, சிந்தைபரங் கொளநின்ற திண்ணனார்க்குத் திருத்தாளை முகமலர்நது செப்பு கின்றான். (௫௪)

நம்முடைய குலமறவா சுற்றத் தானா நான்கொண்டு பரிததன்மே னலைமே செயது, தெமமுனையி லயற்புலவகன் கவாநது கொண்ட திண்சிலையின் வளமொழியாச் சிறப்பின் வாழ்வாய, வெம்முனையின் வேட்டைகளு முனக்கு வாய்க்கும் விரைநதர் தாழாதே வேட்டை யாட, விமமுரணவெஞ் சிலைவேடா தங்கனோடு மெழுகுவென விடைகொடுத்தா னியலபி னின்றான். (௫௫)

செங்கண்வயக் கோளரியே றன்ன திணமைத் திண்ணனார் செயதவத்தின் பெருமை பெற்ற, வெங்கண்விறற் றுதைகழல் வணங்கி நின்று விடைகொண்டு புறம்போந்து வேட ரோடு, மங்கலநீச சனைபடிநது மனையின் வைகினைகளின் புலாகால வரிவிற் சாலைய, பொங்குஞ்சிலை யடல் வேட்டைக் கோலங் கொள்ளப் புனைதொழிறகை வினைஞருடன் பொலிநது புககா (௫௬)

வேறு

நெறிகொண்ட குஞ்சிச் சுருங்குசி நிமிர்நது பொங்க முறிகொண்ட கண்ணிக் கிடைமொய்யொளிப் பீலி சேர்த்தி வெறிகொண்ட முலலைப் பிணைமீது குறிஞ்சி வெட்சி செறிகொண்ட வண்டின குலஞ்சொகொளப் பின்பு செயது. (௫௭)

முன்னெற்றியின் மீது முருந்திடை வைத்த குன்றி தன்னிற்புரி கொண்ட மயாககயி ருரசு சாததி மின்னிற்புகழ் சங்கு விளங்குவெண்டோடு காதின மன்னிப்புடை நின்றன மாமதி போல வைக. (௫௮)

கண்டத்திடை வெண்கவ டிக்கதிர் மாலி' சேரக் கொண்டக்கொடு பன்மணி கோத்திடை யேனக் கோடு துண்டப்பிறை போல்வன தூங்கிட வேங்கை வன்றோற் றண்டைச்செயல் பொங்கிய சன்னவீ ரந்த யங்க. (௫௯)

மார்பிற்சிறு தந்த மணித்திரண் மாலி தாழத் தாரிற்பொலி தோள்வல யங்க டழைத்து மின்னச் சேர்விற்பொலி கங்கண மீது நிகழ்ந்த முன்கைக் 'தார்விற்புரி நானெறி கைச்செறி கட்டி கட்டி. (௬௦)

அனாயிற்சாணத்தரி யாடையின் மீது பெளவத
திரையிற் படு வெள்ளல் கார்த்து விளிம்பு சேர்த்தி
நிரையிற் பொலி நீளுடை தோல்சுரி கைப்பு நஞ்சுழ்
விரையிற்றுவர் வாவிரி போக்கி யழைத்து வீக்கி.

(௧௧)

வீரக்கழல் காலின் விளங்க வணிகநு பாதந்
சேரத்தொடு நீடு செருப்பு விருப்பு வாய்ப்பப்
பாரப்பெரு விலவலங் கொண்டு பணிநு திண்ணன்
சாரத்திருத் தாணமடித தேற்றி வியநது தானகி.

(௧௨)

அங்கப்பொழு திற்பு வனத்திடர் வாகக வோங்கித்
துங்கப்பெரு மாமழை போனது தண்ணென றெவிப்ப
வெங்கட்கின நீடு விலங்கு விலங்கி நீங்கச
செங்கைத்தலத் தாற்றட விசிறு நானெ றிந்தார.

(௧௩)

பல்வேறு வாளி புதைபாத துடன்போத வேவி
விலவேட ராயத துடிமேவி யொலிக்கு முனற்ற
சொல்வேறு வாழ்த்துத் திசைதோறுந் துதைநது விம்ம
வல்வேறு போலவா ரடலவாளி தெரிநது நினறா.

(௧௪)

மாணச்சில வேடர் மருங்கு நெருங்கு போதிற்
பானற்குல மாமல நிறபடா சேதுதி யாரமுன
நேனறறசை தேறல சருப்பொரி மற்று முள்ள
கானப்பலி நோகட வுட்பொறை யாட்டி வந்தாள.

(௧௫)

நின்றெங்கு மொய்ககுஞ் சினவேடரை நீக்கிப் புகருச
செனறங்கு வளந் நிருநெற் றியிறசேடை சாதநி
யுன்றநதை தருதைக்கு மிகநனமைக ளுள்ள வலல
நனறுமபெரி துனவிந் னமமன வனறி தென்னுள்.

(௧௬)

அபபெற்றியில் வாழ்த்து மணங்குடை யாட்டி தனனைச
செப்பறகரி தாய சிறப்பெதிர செயது போக்கிக்
கைப்பற்றிய திண்சிலை காமழை மேக மெனன
மெயப்பொற புடைவேட டையினமேற்கொண டெழுந்து போந்தார். (௧௭)
வேறு.

தாளில்வாழ்செருப்பாதோ றழைத்தநீடு தானையா
வாளியோடு சாபமேவு கையாவெயய வன்களு
ராளியேறு போலவேகு மண்ணலாரமு நெண்ணிலார
மீளிலேடா நீடுகூட்ட மிக்குமேலெ ழுந்ததே.

(௧௮)

வன்றொடாப்பி னிததபாசம் வன்கைமன்னர் கொள்ளவே
வென்றிமங்கை வேடாவில்லின மீதுமேவு பாதமுன
சென்றுமீன மாறுபோல்வ செய்யகாவின வாயவா
யொன்றொடொன்று நோபடாம லோடுநாய்கண் மாடெலாம்.

(௧௯)

போர்வலைச சிலைதொழிற் புறத்திலே விளைப்பவச
சார்வலைத் தொடக்கறுகக் வேருமையர் தம்முனே
காவலைப் படுததகுன்று கானமா வளைக்கநீள்
வாவலைத் திறஞ்சுமநது வந்தவெறபா முந்நினா.

(௨௦)

கண்ணிமா மறைக்குலங்க ண்டவென்று நீடுமத
தண்ணிலா வரும்புகொன்றை தங்குவேணி யார்தமைக்
கண்ணிநீடு பார்வைபொன்று கொண்டொணு மன்பாமுன்
னெண்ணிலபாணவ கொண்டுவேட டொழ்மருங்கு மேகினார். (எக)

கோடுமுன் பொலிக்கவுங் குறுங்குணு குளிக்கூல
மீடுசென நிசைப்பவும் மருங்குபம்பை கொட்டவுஞ்
சேடுகொண்ட கைவ்விச சிறந்தவோசை செல்வவுங்
காடுகொண் டெழுந்தவேடு கைவ்வினாந்து சென்றதே. (எஉ)

கெருங்குபைந் தருக்குலங்க ண்டுகாடு கூட்டநேர்
வருங்குருஞ் சிலைத்தடகை மானவேடா சேனைதான்
பொருந்தடந் திகைக்கடற் பரப்பிடைப் புரும்பெருங்
கருந்தரங்க நீளபுறை கவித்தகனனி யொத்ததே (எக)

தெனநிசைப பொருப்புடன செறிந்தகாளின மானினம
பனநிவெம் மனாககணங்க ளாதியான பல்குலந்
துன்றிநின்ற வென்றடிச சுவட்டினெற்றர் சொல்லவே
வனறடகைக வார்கொடெம் மருங்குமவேட ரோடினா. (எச)

ஒடியெறிந்து வாரொழுகி யோசனைப் பரப்பெலா
கெடியதிண் வலைத்தொட்கு நீளிடைப் பிடைத்துநேர்
கடிகொளப் பரந்தகாடு காவல்செய்தமைத்தபின்
செடிதலைச சிலைக்கைவேடா திண்ணனா மு னண்ணினா (எடு)

வெஞ்சிலைகை வீரனாரும வேடரோடு கூட்டமுன்
மருசலைக்கு மாமலைச சரிப்புறத்து வாதமா
வஞ்சவித் தடர்க்குநாய்க் ளட்டமாக விட்டுநீள
செஞ்சரத்தி னேடுகுழுவ செய்தகாணு னெய்தினார் (எக)

வெய்யமா வெழுப்பவேவ் வெற்பராய மோடிநே
ரொய்யும்வாளி முனற்றெரிந்து கொண்டுசெல்ல வெங்குணு
மொய்நூற் றுடிகுலங்கள பம்பைமுன சிலைத்தெழுக
கைவ்வித ததிராதுமா வெழுப்பினாகன காணெலாம (எஎ)

எனமோடு மானினங்க ளெண்குதிண் கலைக்குலங்
கானமேதி யானவெம் புலிக்கணங்க ளானமரை
யானமா வனேகமா மருண்டெழுந்து பாயமுன
சேனைவேடா மேலடாந்து சேரியம்பி னூறினா. (எஅ)

வேறு

தாளறுவன விடைதுணிவன தலைதுமிவன கலைமாணு
வாளிகளோடு குடல்சொரிதர மறிவனசில மனாமா
நீளுடல்விடு சரமுருவிட மிமிவனமிடை கடமா
மீளிகொளகணை படுமுடலெழ விழுவனபல வுழையே. (எக)

வெங்கணைபடு பிடர்கிழிபட விசையுருவிய கயவாய
செங்கணலவிட வதனெடுகணை செறியமுனிநு கருமா
வங்குருகுந் முருவியபொழு தடலெயிறு வதனைப்
பொங்கியசின மொடுகவாவன புணாவனசில புல்கள். (அ)

பின்மறவர்கள் விடுபதற்குள் பிறகுறவயி நிடைபோய்
முன்னடுமுகம் விசையுருவிட முடுகியவிசையுடனக்
கொன்முனையடு சரமினமெதிர் குறுகியமுக முருவத
தன்னெதிரெதிரா பொருவனநிகா தலையனபல கலைகள்.

(௮௧)

கருவனாயொரு தனுவொடுவிசை கடுகியதென முனைகோர்
குரிசினமுன்விடு மடுசரமெதிரா கொலைபயிலபொழு தவையே
பொருகரியொடு சினவரியிடை புனாயறவுடல் புகலால்
வருமிரவொடு பகலனைவன வெனயிதையுமல் வனமே.

(௮௨)

நீளிடவிசை மிசைகுதிகொள நெடுமுகிறோட வெழுமான
ருளுதகமுன மறவாகள்விடு சரநிறைதொடா வனதாம்
வாளவிடுகதிரா மதிபிரிவற வருமெனவிழு முழையையக
கோளொடுபயில பணிதொடாநிலை கொளவுளவெதிரா பலவே

(௮௩)

கடல்விரிபுனல் கொளவிழுவன கருமுகிலென நினாயே
படாவொடுசெறி தழைபொதுளரிய பயிலபுதலவன மதனமே
லடலுறுசர முடலுறவரை யடியிடமல் மரலான
மிடை கருமரை கரடிகளொடு விழுவனவன மேதி.

(௮௪)

பலதுறைகளின் வெருவரவொடு பயில்வலையற துழைமா
வுலமொடுபடா வனதனை வறுசினமொடு கலாநாய
நிலவியவிறு வினைவலையிடை நிலைசுழவபவர் நெறிசோ
புலனுறமனை னிடைதடைசெயத பொறிகளின்ன வுளவே

(௮௫)

துடியடியன மடிசெவியன துறுசயமுனி தொடரா
வெடிபடவிரி சிறுகருளைகண மிசைபடுகொலை விரவா
மடிதளாவுறு கருவுடையன வனைவறுபிணை யலையா
கொடியனவெதிரா முடுகியுமுறு கொலைபுரிசிலை மறவோர்.

(௮௬)

இவவனைவரு கொலைமறவினை யெதிராநிகழ்வுழி யதிரக
கைவனைகளும் வெருவறமிடை காணெழுவதொ ரேனம்
பெயகருமுகிலெனவிடியொடு பிதிரகனலவிழி சிதறி
மொயவலைகளை யறகிமிர்வுற முடுகியகடு விசையில்.

(௮௭)

போமதுதனை யடுதிநிலொடு பொருமறவாக ளரியே
ருமவாடுதொடா வறுமவிசையுட னடிவழிசெலு மளவிற
ருமொருவரு மறிகிலரவா தனிரெதொடாவுழி யதனமே
லேமுனையடு சிலைவிடலைக் கிருவாகளடி பிரியா

(௮௮)

நாடியசுழல் வயவாகளவா காணனுநெடு விரிவிற
காடனுமெனு மிசூவருமலை காவலரொடு கடிநிற
கூடினாவிடு பகழிகளொடு கொலைருமலிகள் வழுவி
நீடியசரி படாவதுதரு நீழலினவிரை கேழல.

(௮௯)

குன்றியநிக ரமுன்செறவெரி கொடுவிழியிடி குரனீள
பனறியுமடல் வனறிறவொடு படர்நெறிகெடி தோடித
துன்றியதொரு குன்றடிவரை கலவியநெறி குழற்
செனறதனரிடை நினைதுவல் தெருமரமா நிரையீல்.

(௯௦)

அத்தருவனர் சமுலிடையடை யதனிலைபறி பவர்முன்
கைததெரிகனை யினிலடுவது கருதலர்விசை கடுகி
மொயததெழுசடா விசுசரிகையை முனைபெறவெதி ருருவிக்
குத்தினருடன முறிபடவெறி குலமறவாக டிலைவா.

(௧௧)

வேறு

வேடர்தங் கரிய செங்கண் வில்லியாா விசையிற் குத்த
மாடிரு துணியாய் வீழ்ந்த வராகத்தைக் கண்டு நாணன
காடனே யிதன்பி னின்று காதல்கள பலவக தெய்ததோ
மாடவன் கொன்றா னச்சோ வென்றவ ரடியிற ருழந்தார்.

(௧௨)

மற்றவா திண்ண னார்க்கு மொழிகின்றார் வழிவந் தாற்ற
வற்றது பசிவந் தெமமை யுதவிய விதனைக் காய்ச்சி
சற்றநீ யருநி யாமுந் தின்றுதண னீரகு டிதது
வெற்றிகொள வேட்டைக் காடு குறுகுவோ மெல்ல வென்றார்.

(௧௩)

என்றவர் கூற நோக்கித் திண்ணனா தண்ணீ ரெகதே
நன்றுமிய வனததி லுள்ள தென்னுரை செயய நாண
னினைவிப் பெரிய தேக்கி னப்புறஞ் சென்றா னீண்ட
குறியினுக் கயலே யோடுகு குளிரநதபொன முகலி யென்றான்

(௧௪)

பொங்கிய சினவில் வேடன் சொன்னபின் போலோ மங்கே
யிகுதி தனனைக் கொண்டு போதுமி னென்று தாழ்
மங்குது நோக்கிச் சென்றா காவத மலையிற கண்டார்
செங்கனே றுடையாா வைகுந் திருமலைச சாரற் சோலை

(௧௫)

நாணனே தோன்றுங் குன்றி னண்ணுவே மென்ன நாணன
காண்கீ போதி நல்ல காட்சியே காணு மிந்தச்
சேணுயா திருக்கா னததி மலைமிசை யெழுந்த சேவ்வே
கோணமில் குடுமித் தேவ ரிருப்பாகும பிடலா மென்றான்.

(௧௬)

ஆவதெ ஸிதனைக் கண்டுகு கனைதொறு மெனமேற் பாரம
போவதொன றுளது போலு ாசையும் பொங்கி மேனமேன
மேவிய நெஞ்சும வேறோ விருப்புற வினாயா நிற்குந்
தேவரவ கிருபப தெங்கே போகென்றா திண்ண னாதாம.

(௧௭)

உரைசெய்து விரைந்து செல்ல வவர்களு முடனே போகது
கரைவளா கழையின முத்துங் காரகிற் குறடுஞ் சூதும்
வரைதரு மணியும் பொன்னும் வயிரமும் புளினக் தோழந்
திரைகண்முன றிரட்டி வைத்த திருமுக வியினைச சாரந்தார்.

(௧௮)

ஆங்கதன் கரையின் பாங்கோ ரணிநிழற் கேழ் விட்டு
காவருவிற் காடன றனனை மரக்கடை தீக்கோல் பண்ணி
யிவருநீ நெருப்புக் காண்பா யிமமலை யேறிக் கண்டு
நாவகன்வந் தனைவோ மென்று நாணனுந் தாமும் போந்தார்.

(௧௯)

அவரிமிடை கரைசூழ் சோலை யலாகனகொண டனைந்த வாற்றின்
நெளிபுன லிழிநது சிநதை தெளிவுந் திண்ண னாதாம
களிவரு மகிழ்ச்சி பொங்கக் கானததி கண்டு கொண்டு
குளிரவரு நதியூ டேகிக் குவவரைச சாரல சோந்தார்.

(௨௦)

கதிரவனுச்சி நண்ணக் கடவுண்மால் வரையினுச்சி
யதிர்தரு மோசையைநது மார்கலி முழக்கங் காட்ட
விதுவென்சொ னுண வென்றாக் கிம்மலைப் பெருந்தேன் சூழ்ந்து
மதுமல ரீக்கண் மொய்தது மருங்கெழு மொலிகொ வென்றான். (நக)

முன்புசெய்தவந்தி னீட்ட முடிவிலா வினபமான
வன்பிண யெதெதுக் காட்ட வளவிலா வாவம பொங்கி
மன்பெருங் காதுக் கூர வளவலா மலையை நோக்கி
யென்புநெக் குருகி யுள்ளத தெழுபெரு வேடகை யோடும். (நஉ)

காணனு மன்பு முன்பு நளிர்வலா யேறத் தாமும்
பேணுதத் துவகக் கென்னும் பெருஞ்சோ பான மேறி
யாணையாரு சிவசுதைச் சார வண்பவா போல வையா
நீணிலை மலையை யேறி நேர்படச் செலவும் போதிலு. (நக)

திருக்கச்சோ சடையார் தம்மைச் சென்றவர் காணு முன்தேன்
யங்கணா கருணை கூடாத வருட்டிரு நோக்க மெய்தித்
தங்கிய பவத்தின் முனைசை சராபுவிட்ட கல நீங்கிப்
பொங்கிய கொளியி னீழற பொருவிவன புருவ மாறா. (நச)

மாகமா திருக்கா எத்தி மலையெழு கொழுநதா யுள்ள
வேகநா யகனாக கண்டொழுநதபே ருவகை யனபின்
வேகமா னதுமேற செல்ல மிகுகதோர வினாவி னோடு
மோகமா யோடிச் சென்றா தழவினா மோகது நின்றார். (நடு)

நெடதபோ துயிர்த்து நின்று நிறைந்தெழு மயிர்க்கா நேறும்
வடிவெலாம் புளகம் பொங்க மலாககணீ ரருவி பாய
வடியனேற கிவாதா மிககே யகப்பட்டா ரசசோ வென்று
படியிலாப் பரிவு தானோ படிவமாம் பரிசு தோன்ற. (நசு)

வெம்மறக் குலத்த வுநத வேட்டுவச சாதியார்போற
கைம்மலை கரடி வேங்கை யரிதிரி காணந் தன்னி
ஹம்முடன் றுணையா யுள்ளா றொருவரு மினறிக கெட்டே
னிமமலைத் தனியே நீரிவ கிருப்பதே யென்று கைநதா. (நஎ)

கைச்சிலை விழுநத தோரா காணையார் மீள விர்தப்
பசுசிலை யோடு பூவும் பறித்திட்டு நீரும வாதது
மசுதிது செயதா யானோ வென்றனு மருங்கு நின்ற
வச்சிலை காணன் ருனு காணிது வறிந்தே நென்பான். (நஅ)

வன்றிற லுநதை யோடு மாவேட்டை யாடிப் பண்டிக
குன்றிடை வந்தோ மாகக் குளிர்ந்தநீ ரிவகா யாட்டி
யொன்றிய விலைப்பூச் சூட்டி யூட்டிமுன் பறைந்தோர் பார்ப்பா
னன்றிது செய்தா னின்று மவன்செய்த தாகுமென்றான். (நக)

உண்ணிறைந் தெழுந்த தேனு மொழிவின்றி யாரா வன்பிற்
றின்னனா திருக்கா எத்தி நாயனாக் கினிய செய்கை
யெண்ணிய விவைகொ லாமென் றிதுகடைப் பிடிததுக் கொண்டவ்
வண்ணலைப் பிரிய மாட்டா தளவிலா தரவு நீட. (நய)

இவர்தமைக் கண்டே னுக்குத் தனியரா யிருந்தா னென்டே.
யிவர்தமைக் கழுது செய்ய விதைச்சியு மிடுகா ரில்லை
யிவர்தமைப் பிரிய வெண்ணு தென்செய்கே னினியான் சால
யிவர்தமைக் கிதைச்சி கொண்டிங் கெய்தவும் வேண்டு மென்று. (நாடுக)

போதுவர் மீண்டு செல்வா புல்லுவா மீளப் போவர்
காதலி னோக்கி நிற்பா கனறகல் புனிற்றப் போல்வா
நாதனே யழுது செய்ய கலவமெல் லிறைச்சி நானே
கோதறத் தெரிந்து வேறு கொண்டிங்கு வருவே னென்பாரா. (நாடுஉ)

ஆர்தம் ராக நீரிங் கிருப்பதென் றகல மாட்டே
னாபசித் திருக்க விங்கு நிற்கவுங் கிலவே னென்று
சேர்தரு கண்ணீர் வாரப் போய்வரத் துணிந்தா ராகி
வாரசிலை யெடுத்துக் கொண்டு மலர்க்கையாற றொழுது போந்தார். (நாடுக)

முன்புநின் றரிதி னீங்கி மொயவரை யிழிந்து நாண
பின்புவந் தணைய முனைப் பிறதுறை வேட்கை நீங்கி
யன்புகொண டியப்பச் செலலு மவாதிரு முகலி யாற்றின்
பொன்புனை கரையி லேறிப் புதுமலாக் காவிற் புககார (நாடுச)

காடனு மெதிரே சென்று தொழுதுநீக் கடைந்து வைத்தேன்
கோடுடை யேன முங்கன் குறிப்படி யுறுப்பை யுல்லா
மாடுற நோக்கிக் கொள்ளு மறித்துநாம போகைக் கினறு
நீடநீர் தாழ்த்த தெனனோ வென்றலு நின்ற நாணன. (நாடுடு)

அங்கிவன் மலையிற் றேவர்தமமைக்கண்ட ணேததுக் கொண்டு
வங்கினைப் பறறிப் போகா வல்லுடும் பெனை நீங்கா
னிரங்குமத தேவா தினன் விறைச்சிகொண டேகப் போந்தா
னங்குலத் தலைமை விட்டா னலப்பபட்டான றேவாக் கென்றான். (நாடுஞ)

என்செய்தாய திண்ணு நீதா னென்னமால கொண்டா யெங்கு
முன்பெரு முதலி யல்ல யோவென முகத்தை நோக்கார
வன்பெரும் பன்றி தன்னை யெரிவினில வதக்கி மிக்க
வின்புறு தசைகன வெவவே ரம்பினு லீரந்து கொண்டி. (நாடுஎ)

கோலினிற் கோத்துக் காய்ச்சிக் கொழுந்தசை பதத்தில வேவ
வாலிய சவைமுன் காண்பான வாயினி லதுககிப் பார்த்துச்
சாலவு மினிய வெல்லாரு சருகில யிணைத் தலை
யேவவே கோலிக் கூட வதனமிசை யிடுகா ராறா. (நாடுஅ)

மருங்குநின் றவாகன் பின்னு மயன்மிக முதிர்ந்தா னென்னே
யருமபெற லிறைச்சி காய்ச்சி யதுககிவே றுமிழா நின்றான்
பெரும்பசி யுடைய னேனும் பேச்சில னெமக்குப் பேறு
தரும்பரி ஈணரான் மற்றைத் தசைபுறத் தெறியா நின்றான். (நாடுக)

தேவுமால் கொண்டா னிர்த்த திண்ணன்மற் றிதனைத் தீர்க்க
லாவதொன் றறியோந் தேவ ராட்டியை நாக னோடு
மேவிகாங் கொண்டாந் தீர்க்க வேண்டுமவ வேட்டைக் காளி
லேவலாட் களையுங் கொண்டு போதுமென் றெண்ணிப் போனார். (நாடுஊ)

கரணவர் போன தோரார் கழறினில் கல்லை யின்ச
ஹனுமு தமைத்துக் கொண்டு மஞ்சள மரத்தி லுண்ணி
மாநதி கன்னிர் தாய வாயினிற் கொண்டு கொய்த
தூசுதும் புன்னித் தாமங் குஞ்சிமேற் றுதையக் கொண்டார். (௪௩௩)

தனுவொரு கையில் வெய்ய சரத்துடன் றுங்கிக் கல்லைப்
புனிதமெல் லிறைச்சி நல்ல போனக மொருகை யேநதி
வினியவெம் பிரானார் சாலப் பசிப்புடன் றிரங்கி யேங்கி
நனிவினாக் திறைவா வெற்பை நண்ணினார் திண்ண றுந்தாம். (௪௩௪)

இளைத்தனர் நாய னுடன் நீண்டச்சென் றெய்தி வெற்பின்
முனைத்தெழு முதலைக கண்டு முடியிசை மலனாக் காவில
வளைத்தபொற் செருப்பான் மாற்றி வாயின்மஞ் சனகீ தன்னை
விளைத்தவன் புமிழ்வார் போல விமலனா முடிமேல் விட்டார். (௪௩௫)

தலையிசைச் சமந்த பன்னித் தாமத்தைத் தடங்கா ளத்தி
மலையிசைத் தம்பி ரானா முடியிசை வணங்கிச் சாத்திச்
சிலையிசைப் பொலிந்த செவகைத் திண்ணனார் சேர்த்த கல்லை
யிலையிசைப் படைத்த ஆனின் றிருவரு தெறிநோ வைத்து. (௪௩௬)

கொழுவிய தசைக ளெல்லாங் கோலினிற் றெரிந்து கோத்தங்
கழலுறு பதத்திற் காய்ச்சிப் புல்லின லுதக்கி நாவின்
பழகிய வினிமை பார்த்துப் படைத்தவிவ் லிறைச்சி சால
வழகிது நாய னீரோ யமுதுசெய் தருளு மென்றா. (௪௩௭)

அன்னலிம் மொழிகள் சொல்லி யமுதுசெய் வித்த வேடர்
மணனனார் திருக்கா ளத்தி மலையினாக் கினிய நல்லா
னின்னமும் வேண்டு மெனனு மெழுபெருந காத்தல் கண்டு
பன்னெடுங் கரங்கன் கூப்பிப் பகலவன் மலையிற் றுழந்தான். (௪௩௮)

அவ்வழி யந்தி மலை யனைத்து மிரவு சேரும்
வெவ்விவந ருளவென் றஞ்சி மெய்மையின் வேறு கொள்ளாச்
செவ்விய வன்பு தாங்கித் திருக்கையிற் சிலையுந் தாங்கி
மைவனா யென்ன வையா மருவருநின் தகலா நின்றார். (௪௩௯)

சார்வருந் தவங்கன் செய்து முனிவரு மமரர் தாமுங்
கார்வனா யடவி சேர்நதுங் காணுதற் கரியார் தம்மை
யாகவமுன் பெருக வாரா வன்பினிற் கண்டு கொண்டே
கேர்பெற கோக்கி நின்றார் நீரிரு னீங்க நின்றார். (௪௪௦)

கழைசொரி தரளக் குன்றிற் கதிர்நில வொருபாற் பொங்க
முழையா வுமிழ்ந்த செய்ய மணிவெயி லொருபான் மொய்ப்பத்
தழைகதிர்ப் பரிதி யோடுஞ் சந்திரன் றலையு வாவின்
குழையணி காதர் வெற்புக கும்பிடச் சென்றா லொக்கும். (௪௪௧)

விரவுபன் மணிகள் கான்ற விரிகடர்ப் படலை பொங்க
மரகத மொளிகொணீல மணிகளு மிமைக்குஞ் சோதி
பொரவிரு சுடருக் கஞ்சிப் போயின புடைக டோறு
மிதழ்கு ளொதுங்கி னாலே போன்றன தெங்கு மெங்கும். (௪௪௨)

செந்தழ லொளியிற் பொருந் தீபமா மரங்க ளாறு
மந்திகண் முழையில் வைத்த மணிவிளக் கொளிக ளாறு
மைத்துமா நடக்கி யுள்ளா ரரும்பெருந் சோதி யாறு
மெய்தையார் திருக்கா ளாத்தி மலையினி லிரடுவாள் நிலை. (௧௧௧௧)

வருங்கறைப் பொழுது நீங்கி மல்கிய யாமஞ் சென்று
சுருங்கிட வறிந்த புள்ளின் குழ்சிலம் போசை கேட்டுக்
கருங்கட லென்ன சின்று கண்டெயி லாத வீர
ரரும்பெற்ற நம்பி ராஞா கழுதுகொண் டணைய வேண்டி. (௧௧௧௨)

ஏறுகாற் பன்றி யோடு மிருங்கலை புனமான் மற்றும்
வேறுவே றினங்கள் வேட்டை வினைத்தொழில் விரகி னாலே
ஐயசெய் காலஞ் சிந்தித் துருமிகத் தெரியாப் போதின
மாறடு சிலையுங் கொண்டு வள்ளலைத் தொழுது போந்தார். (௧௧௧௩)

மொய்காட்டு மிருள்வாங்கி முகங்காட்டுந் தேரிரவீ
மெய்காட்டு மன்புடைய வில்லியா தனியேட்டை
யெய்காட்டின் மாவனாக்க விட்டகருந் தினாயெடுத்துக்
கைகாட்டு வான்போலக் கதிராகாட்டி யெழும்பொழுதில். (௧௧௧௪)

எய்தியசீ ராகமத்தி லியம்பியபூ சனைக்கேற்பக்
கொய்தமல ரும்புனலு முதலான கொண்டணைந்தார்
மைதழையுங் கண்டத்து மலைமருநதை வழிபாடு
செய்துவருந் தவமுடைய முனிவர்சிவ கோசரியார். (௧௧௧௫)

வந்துதிரு மலையின்கண் வானவாநா யகர்மருங்கு
சுந்தைய மததோடுஞ் செலகின்றா திருமுனபு
வொதவிறைச ியுமெலும்புகு கண்டகல மிதித்தோடி
வீர்தவனு சிதங்கெட்டே னியார்செய்தா னொன்றழிவார். (௧௧௧௬)

மேவநோ வாவஞ்சா வேடுவனோ யிதுசெய்தாா
தேவதே வேசனே திருமுனபே யிதுசெய்து
போவதே யில்வண்ணம புகுதநீர் திருவுள்ள
மாவதே யெனப்பதறி யழுதுவிழுந் தலமநதாா. (௧௧௧௭)

பொருப்பிலெழுந் சுடாக்கொழுந்தின் பூசனையுந் தாழ்த்தகநா
னிருப்பதினி யென்னெனீறல் விறைச்செயலும் புடனிலையுந்
செருப்படியு நாயடியுந் திருவலகான மாறறியபின்
விருப்பினொடுந் திருமுகலிப் புனன்முழ்கி வினாநதணைந்தார். (௧௧௧௮)

பழுதுபுகுந் ததுதீரப் பவித்திரமாஞ் செயலபுரிந்து
தொழுதுபெறு வனகொண்டு துயபூ சனைதொடங்கி
வழுவிற்ற மஞ்சனமே முதலாக வருமபூசை
முழுதுமுறை மையின்முடித்து முதல்வனார் கழல்பணிந்தார். (௧௧௧௯)

பணிந்தெழுத்து தனிமுதலாம் பரனென்று புன்முறையாற்
துணிந்தமறை மொழியாலே துதிசெய்து சுடர்த்திங்க
ளணிந்தசடை முடிக்கற்றை யங்கணரை விடைகொண்டு
தணிந்தமனைத் திருமுனி வரகடபோவனததி னிடைச்சார்தந்தார். (௧௧௨௦)

இவ்வண்ணம் பெருமுனிவ றோடு றினியிப்புகள்
மைவண்ணக் கருகருஞ்சிவனவேடர் பெருமானார்
கைவண்ணச் சிலைவளைத்துக் காவேட்டை தனியாடிச்
செய்வண்ணத் திறமொழிவேன் தீவினையின் திறமொழிவேன், (௩௮௬)

திரும்பலையின் புறம்போன திண்ணனா செறிதுறகற்
பெருமலைக ளிடைச்சரியிற் பெருமபன்றி புனமேய்ந்து
வருவனவுந் துணிபடுத்து மானினகன் காரிடைநின்
தெருவழிச்சென மேறுதுறை யொளிரின்று கொன்றனினி, (௩௮௭)

பயில்வீனியாற் கலையழைத்துப் பாடுபெற வுருவு
மயின்முகவெங் கணைபோககி யடியொற்றி மரையினங்க
டுயிலிடையிற் கிடையெய்து தொடாநதுகட மைகளெய்து
வெயில்படுவெங் கதிர்முதிர்ந் தனியேட்டை வினைமுடிததார், (௩௮௮)

பட்டவன விலககெல்லாம் படர்வனத்தி லொருகுழ
லிட்டருகு தீக்கடைகோ விருஞ்சுரிக்க தனையுருவி
வெட்டிநறுக கோற்றேனு மிகமுறித்தத தேக்கிலையால்
வட்டமுறு பெருககல்லை மருகருபுடை படவமைததார், (௩௮௯)

இந்தனமு முறித்தெக்கி யெரிகடையு மரணியினில்
வெந்தழலைப் பிறப்பித்து மிகவளர்த்து மிருகங்கள்
கொந்தியயி லலகமபாற குட்டமிட்டுக் கொழுப்பரிந்து
வந்தனகொண் டெழுந்தழலில் வகருவன வகருவித்து, (௩௯௦)

வாயம்பா லழிப்பதவும் வகுப்பதவுஞ் செய்தவற்றி
லாயவறுப் பிறைச்சியெலா டுரிநதொருகல் லையிலிட்டுக்
காயநெடுக கோல்கோத்துக் கனலின்க ணுறக்காயச்சித்
தூயநிரு வமுதமைக்கச சுவைகாண லுறுகின்றா, (௩௯௧)

எண்ணிறாத கடவுளாக் கிடுமுணவு கொண்டுட்டும்
வண்ணவெரி வாயின்கண் வைத்ததெனக் காளத்தி
யண்ணலாக் காம்பரிசு தாளுசோதித் தமைப்பார்போற்
நிண்ணனா திருவாயி லமைத்தாளுன் நிருவமுது, (௩௯௨)

நல்லபத முறவெந்து நாவின் கனிடுமிறைச்சி
கல்லையினிற் படைத்ததத்தேன் பிழிந்துகலந ததுகொண்டு
வல்வினைந்து திருப்பள்ளித் தாமமுநதூய மஞ்சனமு
மொல்லையினின் முன்புபோ லுடன்கொண்டு வந்தனைந்தார், (௩௯௩)

வந்துதிருக் காளத்தி மலையேறி வனசரர்க்
டநதலைவ னுரிமையோந் தலைவனார் தமையெய்தி
யந்தனனார் பூசையினை முன்புபோ லகற்றியபின
முந்தைமுறை தம்முடைய பூசனையின் செயன்முடிப்பார், (௩௯௪)

ஊனமுது கல்லையுடன் வைத்திதமுன் னையினன்று
லேனமொடு மான்சலைகண் மணாகடமை யிவைவயிற்றி
லானவறுப் பிறைச்சியமு தடியேனுஞ் சுவைகண்டேன்
மேனுமுடன் கலந்ததிது தித்திக்கு மெனமொழிந்தார், (௩௯௫)

இப்பரிசு திருவமுது செய்வித்ததுத் தம்முண்டவ
வொப்பரிய பூசனைசெய் தக்கெறிவி லொழுருவா
ொப்பொழுது மேன்மேல்வத் தெழுமன்பாற் காளத்தி
யப்பரெதி ரல்லுறங்கார் பகல்வேட்டை யாடுவார்.

(௩௮௧)

மாமுனிவர் நாடோறும் வந்தணைந்து வனவேந்தர்
தாமுயலும் பூசனைக்குச் சாலயிகத் தளர்வெய்தித்
திமையென வதுரீக்கிச் செப்பியவா கமலிதியா
லாமுறையி லருச்சனைசெய தக்கெறிவி லொழுருவரால்.

(௩௮௨)

நாணனொடு காடனுப்போய் நாகனுக்குச் சொல்லியபி
னுனுமுறத் கமுமின்றி யணவருறைவா னாயுறகொண்டி
பேனுமக னாதம்பால் வந்தெல்லாம் பேதிததுத்
காணுநெறி தங்கன்குறி வாராமற் கைவிட்டார்.

(௩௮௩)

முன்புதிருத் காளத்தி முதல்வனா ரருணைக்கி
னின்றபுறவே தகத்திருமபு பொன்னுறை போல்யாக்கைத்
தன்பரிசும் வினையிரண்டுஞ் சாரமல மூன்றுமற
வன்புபிழம பாய்த்தகிரிவா ரவர்கருத்தி னளவினரோ.

(௩௮௪)

அந்நிலையி லன்பனா ரறிந்தநெறி பூசிப்ப
மன்னியவா கமப்படியான மாமுனிவ ரருச்சித்திங்
கெனனுடைய நாயகனே யிதுசெயதாா தமைககாணே
னுன்னுடைய திருவருளா லொழித்தருள வேண்டிமென.

(௩௮௫)

அன்றிரவு கனவின்ன ணருமுனிவர் தம்பாலே
மின்றிகழுஞ் சடைமவுவி வேதியர்தா மெழுநதருளி
வன்றிறலவே டெவனென்று மற்றவனை நீரினையே
னன்றவன்றன் செயறன்றை நாமுரைப்பக கேளென்று.

(௩௮௬)

அவனுடைய வடிவெல்லா நம்பக்க லன்பென்று
மவனுடைய வறிகெல்லா நமையறியு மறிகென்று
மவனுடைய செயலெல்லா நமக்கினிய வாமென்று
மவனுடைய நிலையிவ்வா றறிநீயென் றருளசெய்வார்.

(௩௮௭)

பொருப்பினில்வத் தவன்செய்யும் பூசனைக்கு முன்பென்மே
லருப்புறமென் மலர்முனை யவைகீக்கு மாதரவால்
விரூப்புறமன் பெனுமவெள்ளக கால்பெருகிற் றெனவீழ்ந்த
செருப்படியல் விளம்பருவச் சேயடியிற் சிறப்புடைத்தால்.

(௩௮௮)

உருகியவன் பொழிவின்றி கிறைந்தவன னுருவென்னும்
பெருகியகொன் கல்முகத்திற் பிறங்கியினி தொழுருதலா
லொருமுனிவன் செவியுமிழு முயர்கங்கை முதற்றீர்த்தப்
பொருபுனலி னெனக்கவன்றன் வாயுமிடும் புனல்புனிதம்.

(௩௮௯)

இம்மலைவத் தெனையடைந்த கானவன்ற னியல்பாலே
மெய்மலரு மன்புமேல் விரித்தனபோல் விழுதலாற்
செம்மலர்மே லயனொடுமான் முதற்றேவர் வந்துபுனை
டெய்மலரு மவன்றலையா ளிமெலர்போ ளெனக்கொவ்வா.

(௩௯௦)

வெய்யகனற் பதங்கொன்ன வெந்துளதோ வெணுமன்பா
னையும்மனத் தினிமையினி னைப்பிக் மென்றிடலாற்
செய்யுமுறை வேள்வியோர் முண்புதருந் திருநதவியி
வெய்யும்வரிச சிலையவன்ற னிட்டடூ நெனக்கினிய.

(௩௩௪)

மன்பெருமா மறைமொழிகண் மாமுனிவர் மகிழ்ந்துணாக்ரு
மின்பமொழித் தோத்திரங்கண் மாதிரங்க ளியாவையினு
முன்பிருநது மற்றவனான் முகமலர வகநெகிழ்நத
வன்பினினை நெனையலலா லறிவுறு மொழிகலல.

(௩௩௫)

உனக்கவன்றன் செயல்காட்ட காளை யொளித்திருந்தா
லெனக்கவனறன பரிவிருகரும் பரிசெல்லாந் காண்கின்றாய்
மனக்கவலை யொழிகென்று மறைமுனிவர்க களுளசெய்து
புனற்சடிவத் திருமுடியா ரெழுந்தருளிப் போயினா.

(௩௩௬)

கனவுநிலை நீங்கியபின் விழித்துணர்ந்து கங்குலிடைப்
புனைதவத்து மாமுனிவா புலாவனவுவ கண்டியிலார்
மனமுறமற் புதமாகி வரும்பயமு முடனாகித்
துணைபுரவித தனிததோமேற் றேன்றுவான் கதிர்ந்தோன்ற.

(௩௩௭)

முனைநான் போல்வாநது திருமுகவிப் புனன்முழ்கிப்
பனமுறையுந் தம்பிரா னருள்செய்த படிநினைநது
மன்னுதிருக காளத்தி மலையேறி முன்புபோற்
பிஞ்ஞகளைப் பூசித்துப் பின்பாக வொளித்திருந்தார்.

(௩௩௮)

வேறு.

கருமுகி லென்ன நின்ற கண்படா வில்லி யார்தாம்
வருமுறை யாரு நாளில் வருமீர வொழிந்த காலு
யருமுறை முனிவ னார்வந் தணைவதன் முன்பு போகித்
தருமுறை முன்புபோலத் தனிப்பெரு வேட்டை யாடி.

(௩௩௯)

மாறினா னமுது நல்ல மஞ்சனப் புனனுஞ் சென்னி
யேறுநான் மலரும் வெவ்வே றியல்பினி லமைத்துக் கொண்டு
தேறுவார்க் கமுத மான செல்வனாற் திருக்கா னத்தி
யாறுசோ சடையா தமமையனு கவந தனையா நின்றார்.

(௩௪௦)

இத்தனை பொழுதுந் தாழ்த்தே நெனவிரைந் தேரு வாமுன்
மொய்த்தபல் சகுண மெல்லா முறைமுறை தீவரு செய்ய
வித்தரு தீய புட்க ளீண்டமுன னுதிரந் காட்டு
மத்தனுக் கென்கொல் கெட்டே னடுததென் றினையும் போதில்.

(௩௪௧)

அண்ணலார் திருக்கா னத்தி யடிகளார் முனிவ னார்க்குந்
திண்ணனா பரிவு காட்டத் திருநய னத்தி லொன்று
துண்ணென வுதிரம் பாய விருந்தனா தூரத் தேயல்
வண்ணவெஞ் சிலையார் கண்டு வல்வினாந் தோடி வந்தார்.

(௩௪௨)

வந்தவர் குருதி கண்டார் மயங்கினா வாயி னன்னீர்
சித்திடக் கையி லுனுஞ் சிலையுடன் தெறி கீழ்க்
கொத்தல் பள்ளித் தாமத குஞ்சிரின் நலுநது சோரப்
புழத்தலு யலங்கண் மாள்பா நிலத்திடைப் பதைத்து கீழ்த்தார்.

(௩௪௩)

வீழுந்தவ டொழுந்து சென்று துடைத்தனர் குருதி வீழ்வ
தொழிந்திடக் காணா செயலு தழிந்தில ருயிர்த்து மீள
வழிந்தபேய வீழ்ந்தா தேறி யாரிது செய்தா னென்ன
வெழுந்தனா திசைக னெவரும பார்த்தன டொதெனா வில்லும். (ராக)

வானியுந் தெரிந்து கொண்டிம் மலையிடை யெனக்கு மாறு
மீளினெம் மறவா செய்தா ருளர்கொலோ விலங்கின சாதி
யாளிமுன னுகி யுள்ள விளைததலோ வறியே னென்று
நீளிருங் குன்றச சார னெடிதிடை நேடிச சென்றா. (ராக)

வேடரைக் காணா நீய விலங்குகண் மருங்கு மெங்கு
நாடியுங காணா மீள நாயனா தம்பால் வந்து
நீடிய சோகத தோடு நிறைமலரூப பாதம் பற்றி
மாடுறக கட்டிக கொண்டு கதறினா கண்ணீர் வார. (ராக)

பாவியேன் கண்ட வண்ணம் பரமனாக கடுதத தெனனே
வாவியி லினிய வெங்க ளத்தனாக கடுதத தெனனே
மேவினா பிரிய மாட்டா விமலனாக கடுதத தெனனே
வாவதொன றறிகி லேனயா னெனசெயகே னென்று பின்னும். (ராக)

என்செய்தாற் றீருமோதா னெம்பிரான றிறத்தத் தீங்கு
முன்செய்தா தமமைக காணேன மொயகழல வேட னென்று
மினசெய்வா பகழிப் புணக டாகருமெய மருந்து தேடிப்
பொனசெய்தாழ் வறையிற் கொண்டு வருவது னென்று போனார். (ராக)

நினைத்தனா வேறு வேறு நெருங்கிய உணங்க னெங்கு
மினத்திடைப் பிரிந்த செங்க ணேறென வெருக்கொண் டெயதிப்
புடைப பறித்துக் கொண்டு பூதநா யகனபால் வைத்த
மனத்தினுங கடிது வந்து மருந்துகன பிழிந்து வாரத்தா. (ராக)

மற்றவா பிழிந்து வார்த்த மருந்திறை றிருக்கா ளத்திக
கொற்றவா கண்ணிற் புண்ணீர் குறைபடா திழியக கண்டு
யிற்றையி னிலைமைக கெனனே வினிசசெய லென்று பாப்பா
ருற்றகோய தீர்ப்ப துணுக கூனெனு முனாமுன கண்டா. (ராக)

இதற்கினி பென்க ணம்பா விடந்தப்பி னெனதை யாக
ணதற்கிது மருந்தாயப் புண்ணீர் நிற்கவு மடுக்கு மென்று
மதாததெழு முளனத தோடு மகிழ்ந்துமுன னிருந்து தங்கண்
முதற்சர மடுத்த வான்கி முதல்வாதங கண்ணி லப்ப. (ராக)

நின்றசெங் குருதி கண்டா நலத்தினின தேறப் பாய்ந்தா
குன்றென வளாந்த தோளகன கொட்டினா கூத்து மாடி
நன்றுகான் செயத விந்த மதியென நகையுந் தோன்ற
வொன்றிய களிப்பி னாலே யுன்மதா போல மிக்கா. (ராக)

வலத்திருக் கண்ணிற் றங்க ணப்பிய வள்ள லார்த
நலத்தினைப் பின்னுங் காட்ட நாயனார் மற்றைக் கண்ணி
துலப்பில்செங் குருதி பாயக கண்டன ருலகில் வேடர்
குலப்பெருந் தவத்தால் வந்து கொண்கையி னும்பா மேலார் (ராக)

கண்டபின் கெட்டே னெங்கள் சாளத்தி யார்கண் னென்று
புண்டரு குருதி நிற்க மந்தைக்கண் குருதி பொங்கி
மண்மெற் றிதனுக் கஞ்சேன மருததுகை கண்டே னின்னு
மூண்டொரு கண்ணிக் கண்ணை யிடநதப்பி யொழிப்பே னென்று. (௩௮௧)

கண்ணுதல் கண்ணிற் றங்க ணிடந்தப்பிற் காணு நோப்பா
டெண்ணுவார் தமபி ரானறன் றிருக்கணணி விடக்கா லுன்றி
யுண்ணிறை விருப்பி னோடு மொருதனிப் பகழி கொண்டு
கிண்ணனா கணணி லுன்றத தரித்திலா தேவ தேவா. (௩௮௨)

செங்கண்வெள விடையின் பாகர் தின்னனார் தமமை யாண்ட
வங்கணர் திருக்கா ளத்தி யறபுதா திருக்கை யன்பா
தங்கண்முன னிடக்குங் கையைத் தடுக்கமுன் றடுக்கு நாக
கங்கண ரமுத வாகருக் கண்ணப்ப நிற்க வென்ற. (௩௮௩)

கானவர் பெருமா னார்தங் கணணிந் தபபும் போது
முன்மு துகந்த வைய ருற்றுமுன பிம்க்கும போது
ஞானமா முனிவா கண்டாா நானமுகன் முதலா யுள்ள
வானவா வளாபூ மாரி பொழிந்தனா மறைக் ளாபப. (௩௮௪)

பேறினி யிதன்மே லுண்டோ பிரானறிருக் கணணில் வந்த
ஆறுகண் டஞ்சித் தவக ணிடநதபப வுதவுங் கையை
யேறுயாத தவாதங் கையாற பிடிததுக்கொண் டெனவ லததின்
மாறிலாய் நிற்க வென்று மன்னுபே ரருளபு றிந்தா (௩௮௫)

மங்குல்வாழ் திருக்கா ளத்தி மன்னனார் கண்ணிற புண்ணீர்
தங்கனூன மாற்றப பெற்ற தலைவாதா டிலமேற் கொண்டே
கங்கைவாழ் சடையா வாழுவ கடலூறிற் கலய னாராம
பொங்கிய புகழின மிக்காா திருதொண்டி புகல லுற்றேன. (௩௮௬)

கண்ணப்பநாயனார்புராண முற்றிறு.

ஆததிருவிருத்தம்-௮௩௩௫.

சு ச ன ப்.

அன்புடைமை

எமக்கு இனியனொன்று எம்மாலே தெளியப்பட்டவர் யாவரோ அவு
ரிடத்தே எமக்கு விருப்பம் நிகழும். எமக்கு யாவரிடத்து விருப்ப
ம் நிகழுமோ அவரிடத்தே எமக்கு அன்பு நிகழும். அன்பாவது தன்னுல் வி
ரும்பப்பட்டவரிடத்தே தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆதலால், நாம் நமக்கு
இனியவா யாவரென்று ஆராய்ந்து, நிகசயிப்பேம். தந்தை தாய் மனைவி மைந்
தா முதலிய உறவினரோ எமக்கு இனியனானக கொளவமெனின், இவருக்
கும் எமக்கும் உளதாகிய தொடாசசி நீகருமியிப்போல நிலையல்லாததாகிய
இவ்வுடம்பினால் ஆயதாதலானும், இவ்வுடம்பு ஒழியவே இதனாலாகிய தொ
டர்ச்சியும் ஒழிதலானும்; உடம்பினாலே தொடாசசி உள்ளபோதும், நாம் தி
வினைப்பயனை அனுபவிக்கும்வழி இவ்வுறவினரோ பகைவராகவும், நல்வினை
ப்பயனை அனுபவிக்கும்வழி இவரல்லாத பகைவரும் உறவராகவும், காண்

டலானும்; இவர் உறவராய் கின்றவழியும், எமக்கு இதம் செய்தல் தம்பயன் கருதியன்றி எம்பயன் கருதியன்மையானும்; இவர் எமக்கு இனியமொன்று கொள்ளுதல் ஒருவாற்றினும் கூடாது. நாமோ நம்மை ஒருகாலும் பகைத்தலின்மையானும், எங்காளும் துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பத்தை அனுபவித்தல் வேண்டுமெனனும் கருத்தே நமக்கு உண்மையானும், நமக்கு நாமே இனியமெனக் கொள்வமெனின்; கேவலாவத்தையிலே ஆணவமலமறைப்பிலுலே அறிவும் தொழிலும் சிறிதும் விளங்காமையானும், சக்லாவத்தையிலே அறிவும் தொழிலும் உளவழியும், அவை சிற்றறிவும் சிறுதொழிலுமன்றி முற்றறிவும் முற்றத்தொழிலும் அண்மையானும், அதனால் எமக்கு இன்பம் இது துன்பம் இது துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பம் பெறும் நெறி இது என உணர்ப்படி அறிந்து துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பத்தைப் பெறுதல் கூடாமையானும், எமக்கு நாமே இனியமெனக்கொள்ளுதலும் கூடாது. முற்றறிவு முற்றத்தொழில் உடையராதி, தம்பயன் குறியாது மலபெத்தராகிய ஆன்மாத்கள் மேல் வைத்த பெருங்கருணையிலுலே, அவர்களுக்குத் தனுக்கரணங்களைக் கொடுத்து, ஆணவமல சத்தியைச் சிறிது நீக்கி, அறிவை விளக்கிப் போகங்களைப் புசிப்பித்து, மலபரிபாகமும் இருவினையொப்பும் சத்தி நிபாதமும் வருவித்து, பாசநீகமும் சிவத்துவவிளக்கமும் செய்யும் பரமபதி ஒருவா உண்மையானும், அவா சிவனே ஆதலானும், அவரோ எமக்கு இனியமொனக்கொள்ளல்வேண்டி இக்கருத்தினேததும் நோக்கி அனரே, “என்னிலுயாருமெனக்கினி யாரிலை-யென்னி லும்மினி யானெரு வன்னு-என்னு ளேயுயிர் பாயப்புறம் போந்துபுக் - கென்னு ளேந்ரு மின்னம்ப ரீசனே.” என்று திருவாயமலாந்தருளினா திருநாவுக்கரசநாயனா என்க. ஆதலால், அச்சிவனையே நாமெல்லாம் விரும்பி, அவரிடத்து இடையருத மெய்யன்பு செய்தல் வேண்டும். அன்பு பதி என்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.

அன்பானது, குடத்துள் விளக்கும் உறையுள் வாரும் போல, ஒருவர் காட்டக் காணற்பாலதன்று; அவ்வன்புடைமையால் வெளிப்படும் செயல்களைக் கண்டவழி, இவை உண்மையால், இங்கே அன்பு உண்டென்று அது மிதித்துக்கொள்ளற்பாலதாம். அது “அன்பிற்கு முண்டோ வடைகருந்தா மூாவலா - புண்கணீர் பூசறமும்” என்னும் திருக்குறளானும், “சுரந்த திருமுலக்கே துயயதிரு ஞானஞ் - சுரந்துண்டார் பின்னையெனச் சொல்லச் - சுரந்த - தனமுடையா டென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த - மனமுடையா ளன்பிருந்த வாறு” என்னும் திருக்களிறுப்படியாரானும், உணாக். சிவனிடத்து அன்புடைமைக்கு அடையாளம், அச்சிவனுடைய உண்மையை நினைத்தல் கேட்டல் காண்டல் செய்தபொழுதே தன்வசம் அழிதலும், மயிர்க்காலதோறும் திவலை உண்டாகப் புளகம் கொள்ளலும், ஆனந்தஅருவி பொழிதலும், விம்மலும், நாத்தழுதழுத்தலும், உரை தமொறலும், ஆடலும், பாடலும், அவா உவப்பன செய்தலும், வெறுப்பன ஒழிதலும், பிறவுமாம்.

இவ்வன்பு இவ்வழிச் சிவனை அடைதல் ஒருவாற்றினும் கூடாது. அது “உள்ள முன்கலக் தேத்தவல் லாககலாற் - கள்ள முள்ளவ ருக்கருள் வானலன் - வெள்ள மும்மா வும்வீர வஞ்சடை - வள்ள லாகிய வான்மியு ரீசனே.” “நெக்கு நெக்கு நினைப்பவா நெஞ்சனே - புக்கு நிற்கும்பொன் னாசடைப் புண்ணியன் - பொக்க மிக்கவா பூவுரீ ருங்கண்டு - நக்கு நிற்பனவர்தம்மை நாணியே.” எனவரும் திருநாவுக்கரசநாயனாந்தேவாரத்தானும், “தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன் நென்பெ ருத்துறை நாயகன் - மூவ ராஜ மறியொ ன்முதலாய வானந்த முர்த்தியான்-யாவ ராயினு மன்ப ரன்றி வறியொ ன்மலர்ச் சோதியான் - நாய மாமலர்ச் சேவ டிக்கண்டு சென்னி”

ன்னிச் சுடருமே.” என்னும் திருவாசகத்தாலும், “என்பே விறகா விறைச்சியறுத்திட்டிப் - பொன்போ வெளியிற் பொரிய வறுப்பினு - மன்போடுந் திருநெய்தலுந் தார்க்கன்றி - பென்போன் மணியின் பெய்தவொன் னாதே.” என்னும் திருமந்திரத்தாலும், “அன்பெயென் னன்பெயென் நன்பாலழைத்தழைத்திட் - டன்பெயன் பாக வறிவழியு - மன்பன்றித்-தோதத தியானஞ் சிவராசசனைகள் செய்யுமது - சாததும் பழமன்றே தான்” என்னும் திருக்களிற்றுப்படியாராலும், “கருமமா தவஞ்செ பஞ்சொல காசறு சமாதி ஞானம் - புரிபவர் வசம் தாகிப் பொருத்திடேம் புரையொன றினறித் - கிரிவறு மன்பு செயவோர் வசமதாய்ச் சேர்ந்து நிற்போ - முரைசெய்வோ மவாழு செயதி யவருளத் துறைவோ மென றும்.” என்னும் வாயுசகங்கையாலும், அறிக இவ்வன்பு பல பிறப்புக்களிலே பயன் குறியாத செயத புண்ணிய மிகுதியினாலே சிவன அருளிச்செய்ய, வரும். சிவன் அருளினறி இவ்வன்பு ஒருவாற்றானும் நிகழாது. அது “ஆகவ னருளாற் பத்தினன் குண்டாம் பத்தியா லவனரு ஞ்ஞடாம்-வீங்கிய பத்தி பற்பல பிறப்பில வேதக ஞ்ஞரத்திம படியே - தீங்கறு கரும் மியற்றிய பலத்தாற சிவனருள செய்கிட வரும் - லோங்கிய பத்தி யாறசிவ தரும் மொழிவறப் புரிந்திடப் படு மால்.” எ-ம “அறமன் றறியச் சுருங்கியா னுரைப்ப னாயிழை பாகன்வார் கழ விற-நெறநென வறிவாற பத்திமை பெய்தல வேணமொற் சிறுதப் திமையான-மற்றினை யில்லா முத்தியெய் திமொன மாசிலா தாயபத் திமையு-முற்றிழை பாக னருளின லெய்தல வேணமொன் மொழிந்திவ் காலே.” எ - ம். வாயுசகங்கையிற் கூறுமாற்றால் உணாக.

இடையறாது முறுகி வளரும் அன்பின் முதிர்ச்சியிலே சிவம் விளங்கும். ஆதலால் அன்பும் சிவமும் இரண்டற அபேதமாய் நிற்கும் அன்பு முதிர்ச்சியிலே சிவம் விளங்கும் எனப்பற்றிப் பிரமாணம் திருவாசம் “பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க” எ - ம “அமமையே யப்பா வொப்பிலா மணியே யனபினில வினைத் தவா ரமுதே - பொயம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும் புழுத்தலைப் புலையனென நன்கருச் - செம்மையே யாய்சிவபத் மனிதத் செவ்வமே சிவபெரு மாளே - மிமமையே யுள்ளைச் சிககெனப் பிடித்தே நெககெழுத் தருளுவ தினியே” எ-ம திருக்களிற்றுப் படியார். “ஆரேனு மன்புசெயி னனகே தலைப்ப வெகா-ஞரேனு வானு வரன்” எ-ம வரும் அன்பும் சிவமும் அபேதமாம் எனப் பற்றிப் பிரமாணம் திருமந்திரம் “அன்பு சிவமிரண் டெனப் பறிவிலா - ரன்பே சிவமாவ தாரு மறியில-ரன்பே சிவமாவ தாரு மறித்தபி-னன்பே சிவமா யமர்ந்தி ருப் பாரே.” எ-ம திருவாசகம் “மாறிகிள நெனனை மயக்கிமெ வஞ்சப் புலனைத் தின வழியடைத் தமுதே - யுறிகிள நென்னு னெழுபாஞ்சோதி யுளளவா காண வந் தருளாய் - தேறலின் நெளியே சிவபெரு மாளே திருப்பெருத் துறையுறை சிவனே-யீதிலரப் பதக ளியாவையுந் கடைதவினபமே யென்னுடை யன்பே” எ - ம் வரும்.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய இவ்வன்புடைமையிலே தமக்கு உயர் வெரப்பின்றி விளங்கிய பெருந்தகைமையினா இக்கண்ணப்பநாயனார். இவர் வேதாகமங்களைக் கற்றல் கேட்டல் சிறிதும் இல்லா வேட்டுவச்சாகியிற் பிறந்தும், சிவனிடத்து மெய்யன்புடையாராயினதற்குக் காரணம் என்னை எனின்; முற்பிறப்பிலே வேதாகமங்களை ஒதி உணர்ந்து, சிவனைத் தமது மனம் வாகருக் காயங்க ளினாலே ருத்தையுடன் உபாசித்தமையேயாம். இவ்முற்பிறப்பிற் செயத் தவமே இப்பிறப்பில் எல்லையின்றி முறுகி வளர்ந்த இவ்வன்புக்குக் காரணமாயிற் நென்

பத இங்கே “முன்புசெய்தவத்தி னீட்ட முடிவிலா விற்ப மாண - வன்பிணையெடுத்தக் காட்ட” என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. இவர் மூற்பிறப்பிலே பஞ்ச பாண்டவரூள் ஒருவராகிய அருச்சுனர் என்றுணர்க பாசுபதாஸ்திரம் பெற வேணும்பெருகதவஞ்செய்த அருச்சுனரோடு கருணாநிதியாகிய பரமசிவன் வேட்டுவ வடிவங்கொண்டவந்து, விற்போர் செய்து, அவரது வில்லினால் அடிபட்டு, பின்பு அவரைத்தீண்டி மறபோர் செய்து, பின்னர்த் தமது வடிவத்தைக் காட்ட, அதனை அருச்சுனர் சிவனை வணங்கி, தமக்கு முத்தி தந்தருளும்பொருட்டி விண்ணப்பம் பண்ணினான் அது கேட்ட பரமசிவன், நீபகைவரைக கொல்லுதற்பொருட்டிப் பாசுபதாஸ்திரம் பெற நினைந்து, தவம் செய்தாய்; ஆதலால், இப்பொழுது பாசுபதாஸ்திரமே தருவோம் என்று கொடுத்தருளி, நீ என்னை வேடன் என்று இகழாதமையால் வேட்டுவராசனாய் பிறந்து, தக்பிணை கைலாசமாகிய காளத்திமலையை அடைந்து, அனபுருககொண்டி, நம்மைப் பூசித்து, பன்றி முதலிய விலங்குகளைக் கொன்று, அவற்றினமாமிசத்தை எமக்கு நிவேதிப்பாய், அந்நாளிலே உனக்கு மோகக்ஷம் தந்தருளுவோம் என்று திருவாய்மலாதருளினார். இச்சரித்திரம் திருகாளத்திப் புராணத்திற் கூறப்பட்டது.

நாயகி நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவனைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவனைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம் அவ்வாறே பக்குவான்மா சிவனது பெயர்கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவரைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவரைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம் நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழியும் தலையன்பையுடைய நாயகிக்கு, அக்கேட்டலோடு காண்டல கூடல்களும் நிகழ்ந்தவழி, முறுகி வளரும் அன்பின் பெருக்கம் இத்துணைததென்று கூறுதல் கூடாதன்றோ! அதுபோலவே, “இந்தச் - சேனாயா திருக்கா எத்தி மலேயிசையெழுந்த செவ்வே - கோணமில் குமிழித் தேவ ரிருப்பாரும் பிடலாம்” என்று நான் கூறினமை கேட்டவுடன் வசமழிந்த தலையன்பையுடைய இந்நாயகருக்கு, அக்கேட்டலோடு சிவலிங்கப்பெருமானைக் காண்டல கூடல்களும் நிகழ்ந்தவழி, முறுகி வளர்ந்த அதிதீவிரமாகிய அன்பின் பெருக்கத்தை இத்துணைததென்று கூறுதல் கூடாது

இவர் சிவனது சட்சிநைக்யினாலே பசுததுவம் நீங்கி, சிவத்ததுவம் பெற்றான் அது இங்கே “திருக்களசோ சடையார் தமமைச சென்றவா காணு முன்னே-யங்கணர் கருணை கூராத வருட்டிரு கோக்க மெய்தித்-தங்கிய பவத்தின் முன்னேச சாரபுலிட்டகல் நீங்கிப்-பொங்கிய வொளியி னீழற பொருவிலன் புருவ மானா” எனப்பதனாலும், “முன்புதிருக்காளத்தி முதலவனு ரருணைக்கி-னின்புறுவே தகத்திருமடி பூதூண்னாற் போல யாக்கைத் - தன்பரிசும் வீணயிராண்டு சாரமல மூனறமற-வன்புபிழம் பாயத்திரிவா ரவாகருத்தி னளவினரோ” எனப்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது

பத்தியானது மாததரம், மாதம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நால்வகைப்படும். அக்கானது வெயயிலின்முன இருந்து வெறுமபுதலபோலவது மாததரபத்தி. மெழுகானது வெயயிலுக்கு எதிர்ப்படிண் உருகுதல்போலவது மாதபத்தி. வெயயானது குட்டுக்கு இளகுதலபோலவது தீவிரபத்தி தைலதாரையானது சிறிதும் இடையருது ஒழுருதலபோலவது தீவிரதரபத்தி இந்நாயகரது பத்தி தீவிரதரமேயாம் என்பது சிவலிங்கப்பெருமானைக்கண்டவுடனே நிகழ்ந்த இவர் செயல்களாலே தெளியப்படும் அச்செயல்கள் “மாகமார திருக்கா எத்தி மலேயெழு

கொழுந்தாயுள்ள - வேகநாயகரைக்கண்டா ரொழுத்தபே ருவகை யன்பின் - வேகமா னதுமேற செல்ல மிக்கதோ விராவி னேறி-மோகமா யோடிச் சென்றா தழுவின்ர மோதது நின்றா." "கெடிதபோ துயிர்த்து நின்று நிறைத்தெழு மயிரக்கா ரேறும் - வடிவெலாம் புனகம் பொருக மலாககணி ருவி பாய - வடியனேற கிவாதாமிருகை யகப்பட்டா ரச்சோ வெனது-படியிலாப பரிவு தானோ படிவமாம் பரிசு தோன்ற" என்னும் திருவிருத்தங்களால் உணராக.

இந்நாயனா சுவாமியைக் கண்டவழி வணங்குதல் பயின்றறியாதவாரதலானும், தாய தந்தையா தகளுக்கு இனிய பிள்ளையைக் கண்டவுடன பாராசையினால் மிக விரைந்து ஓடிப் போய், தழுவி மோததல் உலகியறனை ஆதலானும், தமக்கு இனியராகிய சுவாமியைக் கண்டவுடனே அகிமோகமாய விரைந்து ஓடிச் சென்று தழுவி மோததார எண்க. இவா தமமினும் சிவனே தமக்கு இனியராக அது பற்றியெழுந்த முறுகி வளர்ந்த அன்பே வடிவமாயினா. அது, இவா திருக்காளத்திமீலையை அணுகுமுன பெருமப்சியால் வருத்தமுற்றும், சிவலிங்கப் பெருமானைக் கண்டபின் இவருக்கு அவருத்தமென்பது சிறிதாயினும் தோன்றாமையானும், சிவபெருமான துட்ட மிருகங்கள் திரியும் காட்டிலே தனித்திருத்தலால் அவரைத் தாம் பிரியமாட்டாமைமையும், அவருக்கு அமுதசெய்ய இறைச்சி இனமையால் அதன்பொருட்டுத் தாம் பிரிதலவேண்டினமையையும், ருந்தது இவருக்கு எழுந்த பதைப்புமிருதியினும், தெனிக அப்பதைப்பும் அதனால் நிகழாத செயல்களும் இங்கே "வெம்மறக் குலத்து வந்த" எனப்பதமுதல் "முன்பு நின்றறியினீங்க" எனப்பது இறுதியாய் உள்ள எட்டுத் திருவிருத்தங்களாலும் உணர்த்தப்பட்டன. இன்னும், இவர் சிவபெருமானைக் கண்டநாள முதல் ஆறு நாளும் பசி நித்தினாயென்பன இவருக்குச் சிறிதும் தோன்றாமையானும், காண்ட தமமோடு பேசினமையும், அவனும் நாணனும் தம்மை விட்டுப் போயினமையும், தாத்தையாகிய நாகன் முதலியோர் வந்த தமமோடு பேசினமையும், தம்மைப் பிரிந்தமையும் பிறவும் இவருக்குச் சிறிதும் விளங்காமையானும், இவா இடையறாது ஒருகும் தைலநாணபோல ஆவியோடாககை ஆணத்தமாய்க் கசிக் திருக்கும் அன்புருவமே ஆயினா எனப்பது ஐயம் திரிபு அற உணரப்படும

சிவன் உவப்பன் செய்தலும் வெறுப்பன் ஒழிதலும் அவரிடத்து அன்புடைமைக்கு அடையாளம் என்றா சுவாமிகு யாதத்திலன்றிப் பிறவழியில் மாபிசம் சிவவித்ததலும், வாயிறகொண்கிலரும் கீரால் அபிஷேகம்செய்ததலும், காற்செருப்பினாலே திருமுடியில் சிருமாலியம் கழித்ததலும், கலையிறகுட்டிய பூக்களைச் சாததலும், ஆகிய இவைகள் நினைப்பினும் எண்ணிறத்தகாலம் மிக்க கொடிய நாகத்தனபம் பயக்குமன்றோ அங்ஙனமாக, இவா இவற்றைச் செய்தமை என்னையெனின், இவா இப்பிறப்பில் ஓர் ஆசாரியனா அடைந்து, இது புண்ணியம் இது பாவம் இது செயற்பாவது இது ஒழித்தபாவது என்று ஒருகாலும் கேட்டும் அறிந்தவா அல்லா முற்றிறப்பிற செய்த சிவபுண்ணிய மிகுதியினாலே தாம் சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்த பொழுது திருமுடியிலே கீர் வாதது மலா இட்டி இருத்தல்கண்டமையானும், ஒருபாப்பான யாதையோ கொண்கிலந்த ஊட்டிஹுன் என்று கேட்டமையானும், அவாமாட்டி முறுகி வளர்ந்த அன்பிலுலே இவையே சுவாமிகு உவப்பாவன் என்று துணந்த, அவவாறு செய்ய நினைந்த, தமக்கு முன இனியதாய் உள்ளது மாபிசமே ஆதலால் அதுவே சுவாமிகும இனியதாம் என்று மாபிசத்தை வாயில் அதுககிசு சுவை பார்த்து இனியனவற்றைப் படைத்தலும், பாதநிரம் இனமையால் அபிஷேகத்திற்கு ஐலம் வாயில் எறித்துக்கொள்

ஞாந்தும், ஒருகையில் தேனெடுகலந்த மாயிசம்பொருந்திய கல்வையும் மற்றக்கையில அம்புவில்தும் இருத்தலால் புஷ்பங்களைத் தலையில வைத்ததும், திருமுடியில நிருமலியத்தைக் காற்செருப்பினால் கழித்ததும் செய்தனர். இன்னும், தாம் மாயிசம் உண்டலபோலச் சுவாமியும் உண்பரென்றுகிணைத்து, “கொழுவிய தசைகளெல்லாம் கோலினிற நெரிநது கோததம் - கழலுறு பதத்திற் காய்ச்சிப் பலலினுலதுகடி நாவிற் - பழகிய வினிமை பார்த்துப் படைத்ததில் விறைச்சி சால் - வழகிது நாய னீரே யமுதுசெய தருளும்” என்று வேண்டுககோடும், சிவன் முடிவிலலாத ஆற்றலுடையவனொப்பது நோக்காமல், கீதாணியின்றித் தனித்த இருக்கின்றீரே என்று நித்தினா இன்றி இராமுமுதும் எதிரின்று காத்ததும் செய்தனர் இவையெல்லாம் முறப்பிற் செய்த சிவபுண்ணியமிகுதியால் சிவன்மாட்டு எழுந்த இடையொழுது மேனமேலும் முறுகி வளநாத அன்பின்பெருக்கத்தினாலே செய்யப்பட்டமையால், அவருக்கு மிக உவப்பாயின. இது சிவகோசரியாருக்குச் சிவன் திருவாயமலாதருளிய பொருளையுடைய “அவனுடைய வழிவெல்லாம்” என்பதுமுதல் “உணக்கவன்றன செயல்காட்ட” என்பது இறுதியாய் உள்ள எழுதிருவிருத்தவர்களாலும் உணாக. “பொருட்பற்றிச் செய்கிறபூசனைகள் போல விளங்கச் - செருப்புற சீரடி வாய்க்கலச் மூனமுதம் - விருப்புற வேடனா சேடைய மெய்குளிராதது-கருட்பெற்று நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ?” என்றும் திருவாசகத்தாலும் காண்க. பேயபிடியுண்டாது செயலெல்லாம் பேயின் செயலாதலபோல, பசுபோதம் அறுபுச் சிவபோதம் உற்ற இந்நாயனாது செயலெல்லாம் சிவனசெயலெயாம் என்பது தெளிக

சிவவின்கப்பெருமானது திருக்கண்ணில் உதிரகீரீ பாயக் கண்டபொழுது இகநாயனாருக்கு உண்டாகிய பதைப்பு மிகுதியும், தமது கண்ணைத் தாமே இடக்குமபோதும் இவருக்குச் சிறிதாயினும் வருத்தம் தோன்றாமையும், அக்கண்ணைச் சிவனுடைய கண்ணில் அப்பினைவுடனே உதிரகீரீ நிர்க்க கண்டமையால் எழுந்த ஆனந்த மிகுதியும், சிவனது மற்றக் கண்ணிலும் உதிரகீரீ பாயக் கண்டு தமது மற்றக் கண்ணை இடக்கும்போதும் சுவாமி கண்ணில் உதிரகீரீ நிரும் என்னும் துணிவிற்ற பிறந்த விருப்பமும், இவருக்குச் சிவன்மாட்டுள்ள அன்பே இன்பமாம் என்பதைத் தெளிவுற விளக்குகின்றன. அன்பே இன்பம் என்பது “அன்பினுலடியே னாவியோ டாககை யானந்த மாயக்ககிந துருக்” என்று திருவாசகத்தினும், “முடிவிலா வின்பமான வனபினைபெடுத்தது காட்ட” என்று இப்புராணத்தினும், “இறவாத வின்ப வன்பு வேண்டி” என்று காரைக்காலமையாரா புராணத்தினும், கூறுமாறானும், அனுபவத்தானும் உணாக

இந்நாயனாது உயர்வொப்பில்லாத பேரன்பை, எம்போலிகளும் உணர்ந்து தமமாட்டன்பு செய்து உயதற் பொருட்டு, சிவகோசரியாருக்கு வெளிப்படுத்தப் புகுந்த பரம் கருணாநிதியாகிய சிவன், இவா தமது மற்றக் கண்ணையும் இடக்கும் பொருட்டு அம்பை ஊன்றும்போது, தரிக்கலாற்றாதவராசி, தமது வியத்தினுதன்னமாகிய இலிங்கத்திறோன்றிய திருக்கையினாலே இவாகையை அம்போடும் பிடித்துக்கொண்டு, “கிலு கண்ணப்ப கிலு கண்ணப்பவென னன்புடைத் தோன்ற னிலு கண்ணப்ப” என்று திருவாயமலாதருளினா. இதனால் இந்நாயனாது அன்பிற்கும், சிவனது திருவருட்கும் உயாவொப்பினைம் தெளிக இவ்வாறு மும்முறை அருளிச்செய்தார என்பது நக்கீரதேவா அருளிச்செய்த கண்ணப்பதேவர் திருமறத்தில “மற்றைக் கண்ணிலும் வழக்கனை மடித்தனை மடித்தன கிலுகண்ணப்ப கிலுகண்ணப்பவென னன்புடைத் தோன்ற னிலுகண்ணப்பவென

நின்னுரை யதனாடு மெழிற்சிவ லிங்கத் தன்னிடைப் பிறந்த தடமலர்க் கையா லன்னவன் நன்கை யமபொடு மகப்படப் பிடித்தருளினன்.” எனபதனாலும், இங்கே “மூன்றிகரு - நாக கங்கை ரமுதவாகருக கண்ணப்ப நிற்க வென்ற.” எனக கூறியவாற்றாலும், உணர்கு.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், சிவன்மாட்டுள்ள அன்பே பேரீன்பம் என்பதும், அவ்வன்புடைமையிலே தமக்கு உயர்வொப்பிலலாதவர் இக்கண்ணப்ப நாயனாரே என்பதும், செவ்விற றுணியப்படும. அது “கண்ணப்ப னெப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபி - நென்னப்ப நென்னெப்பி லென்னையுமாட் கொண்ட ருளி - வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச் - சண்ணப்பொன லீற்றற்கே செனறுதாய கோத்துமபி.” என்று திருவாசகத்தும, “கண்ணப்ப னெப்பதோ ரன்பின்மை யென்றமையாற-கண்ணப்ப னெப்பதோ ரன்பதனைக்-கண்ணப்பர்-தாமறிதல் காளத்தி யாரறித் தலலதமற - றாறியு மன்பனறது.” என்று திருக்களிற்றுப்படியாரினும், கூறுமாற்றானும், தெனிக.

குங்குலியக்கலயநாயனார் புராணம்.

— * —

வாயத்தீர் வளத்தா லோங்கி மன்னிய பொன்னி நாட்டி
னேயாததோ மறையோ வாழு மெயிற்பதி யெறிநீர்க் ககை
தோயாததீன் சடையா பணி தொண்டாமேல வந்த கூற்றைத்
காயாதசே வடியா நீடி யிருப்பது கடவு ராகும். (௧)

வயலெலாம் வினசெஞ் சாலி வரமபெலாம் வனையின் முதத
மயலெலாம் வேளவிச சாலை யணையெலாங் கழநீர்க் கற்றை
புயலெலாங் கழுகிள காடப் புறமெலா மதனசோ போற்றல
செயலெலாந தொழிலக ளாறே செழுந்திருக கடவு ரெனறும். (௨)

குடங்கையி னாகன்ற வுன்கட் கடைசியா குழுமி யாதி
மிடம்பி பண்ணை தோறு மெழுவன மருதம பாடல
வடம்புரி முநுநான் மாப்பின் வைதிக மறையோ செயகைச்
சடங்குடையிடங்க டோறு மெழுவன சாமம பாடல். (௩)

துவகனை மருப்பின மேதி படிநதுபால் சொரிந்த வாவிச
செங்கயல பாயநது வாசக கமலமுந தீமபா னுறு
மங்குரேய் மரடச சாலை மருங்கிறை யொதுவகு மஞ்ச
மங்கவை பொழிந்த நீரு மாகுதிப புனைப்பானும. (௪)

மருவிய திருவின் மிகக வளம்பதி யதனில வாழ்வா
ரருமறை முநுநான் மாப்பி னந்தனர் கலய ரெனபா
பெருநதி யணியும வேணிப பிரானகழல பேணி நாளு
முருகிய வனபு கூரத் சிந்தையா ரொடுக்க மிக்கா (௫)

பாலனா மறையோன் பறநப் பயங்கெடுத தருளு மாற்றன்
மாலான முகனாக காண வடிவுகொண டெதிரே வந்து
காலனா ருயிர்செற றாக்குக கமழத்தகு ருலியத் தூபுரு
சாலவே நிறைந்து விம்ம விமெபனி தலைநின் றுள்ளா (௬)

கங்கைகீர் கலிக்குஞ் சென்னிக கண்ணுத வெம்பி ராற்குப்
பொகருகு குலியத தூபம் பொலிவுறப் போற்றிச் செலவு
வகவ ராருளி னாலே வறுமைவந் தடைத்த பின்னுக்
தகனனு யகாகுத தாமுன செப்பணி தவாமை யுயத்தார். (௭)

இங்நெறி யொழுகு நாளி லிலம்பாடி நீடு செல்ல
நன்னில முற்றம் விற்று நாடிய வடிமை விற்றும்
பன்னெகி தனங்கண் மாளப் பயின்மனை வாழ்ககை தன்னின்
மணனிய சுற்றத் தோடி மக்களும் வருந்தி னாகுள். (௮)

யாதொன்று மிலலை யாகி யிருபக லுணவு மாறிப்
பெறுறு மைநத ரோடும் பெருஞ்சுற் றத்தை நோக்கிக்
காதலசெய மனைவி யார்தங் கணவனார் கலய னூகைக்
கோதின்தவ கலநூற் றுலி கொடுத்ததெந் கொளளு மென்றார். (௯)

அப்பொழு ததனைக் கொண்டு நெற்கொளவா னவரும் போக
வொப்பிலகுங் குலியங் கொண்டோ வணிகனு மெதிர்வகுதற்றா
னிப்பொதி யென்கொ லெனளு ருள்ளவா றியம்பக் கேட்டி
முப்புரி முந்நான மார்பா முகமலாக திதினெச் சொனனா. (௧௦)

ஆறுசெஞ் சடைமேல வைத்த வங்கணா பூசைக் காண
நாறுகுங் குலிய மீதே னுனின்று பெற்றே னைவ
பெறுமற் றிதனமே லுண்டோ பெறுப்பேறு பெற்று வைத்து
வேறினிக் கொளவ தென்னென் றுரைத்தெழும விருப்பின மிக்கார். (௧௧)

பொன்றாத தாரு மென்று புகன்றிட வணிகன் றுனு
மென்றா லிசைநத தென்னத தாலியைக் கலய நீநதா
ரனறவ னதனை வாகுகி யப்பொதி கொடுப்பக் கொண்டி
நின்றிலா லிசைநது செனரா நிறைந்தெழு களிப்பி னோடும். (௧௨)

விடையவா வீரட டானம் விரைநதுசென நெய்தி யென்னை
யுடையவ ரெமமை யாளு மொருவாதம் பண்டா ரததி
லடைவுற வொடுக்கி யெல்லா மயாததெழு மனபு பொங்கச
சடையவா மலாததாள போற்றி யிருநதனா தமக்கொப் பிலலார. (௧௩)

அன்பரங் கிருப்ப நம்ப ராருளினு லளகை வேந்தன்
றன்பெரு நிதியந் தூததுத் தரணிமே னெருங்க வெங்கும்
பொன்பயில குவையு ரெலலும் பொருவிலபல வளனும் பொங்க
மன்பெருஞ் செலவ மரக்கி வைத்தனன் மனையி னீட. (௧௪)

மற்றவர் மனைவி யாரு மக்களும் பசியால வாடி
யற்றைநா ளிரவு தன்னி லயாவுறத் துயிலும் போதி
னற்றவக் கொடிய னூகருக் கனவிடை நாந் தைக்கத்
தெற்றென வுணாநது செலவங் கண்டபின் சிநலத் செய்வா (௧௫)

கொம்பனா ரிலல மெகருங் குறைவிலா நிறைவிற காணு
மம்பொனின குவையு ரெலலு மரிசியு முதலா யுள்ள
வெம்பிரா னருளா மென்றே யிருகரங் குவித்துப் போற்றித்
தம்பெருங் கணவ னூகருத் திருவழு தமைக்கச் சார்தார. (௧௬)

காலனைக் காய்ந்த செய்ய காலனார் கலய னாரா
மாலுமன் புடைய சிந்தை யடியவ ரறியு மாற்றும்
சாலரீ பசுததா யுன்றன் நடனெடு மணியி னணணிப்
பாலினின் னடிசி லுணடு பருவர ஸோழிக வென்றார். (௭௭)

கலையனா ரதனைக் கேளாக் கைதொழு திறைஞ்சிக கங்கை
யலைபுனற் சென்னி யார்த மருணமறுத திருக்க வஞ்சித்
தலையிசைப் பணிமேற் கொண்டு சங்கரன் கோயி னின்ற
மலைநிகர் மாட வீதி மருவருதம் மணியைச் சார்ந்தாரா. (௭௮)

இலலததிற சென்று புககா ரிருநிதித் குவைக ளார்ந்த
செலவததைக கண்டு நின்ற திருமனை யானா நோககி
விலலொதத துதலா யிந்த வினாவெலா மென்கொ வென்ன
வலலொதத கண்ட மெனமா னருடா வந்த தென்றாரா. (௭௯)

மின்னிடை மடவார கூற மிக்கசோக கலய னார்தா
மணிய பெருஞ்செல் வதது வளமலி சிறப்பை நோககி
யென்னையு மாளுந் தனமைத் தெருதையெம் பெருமா னீசன்
தன்னரு விருந்த வண்ண மென்றுகை தலைமேற கொண்டாரா. (௮௦)

பதுமநற நிருவின் மிக்கார் பரிகலந் திருத்திக கொண்டு
கதுமெனக கணவ னாக கண்ணுதற் கனப் ரோமம்
விதிமுறை தீப மேந்தி மேவுமின னடிசி லூட்ட
வதுதுகாந் தின்ப மாரந்தா ரருமறைக் கலய னார்தாம் (௮௧)

ஊாதொறும் பலிகொண மிகரு மொருவன தருளி னாலே
பாரினி லாராத செலவ முடையாரம் பண்பி னீழ்ச
சேருடையடி னல்ல செழுங்கறி தயிரெய் பாலா
லாராதரு காதல கூட வடியவாக குதவு நாளில் (௮௨)

செங்கணவெள ளேற்றின் பாகன் நிருப்பனந தாளின்மேவு
மங்கணன் செமமை கண்டு குமபிட வரச னாவம்
பொங்கித்தண வேழ மெல்லாம பூட்டவு கேர்நில லாமைக
கவருளும் பகலுந் தீராக கவலையுற றழுங்கிச செலவ (௮௩)

மன்னவன் வருத்தங் கேட்டு மாசறு புகழின் மிக்க
நன்னெறிக கலய னார்தா காதனை நோக காணு
மருநெறி தலைநின் றுனென நரசனை விரும்பித் தாழு
மின்னெறித தனைய வேணி விகாதனை வணங்க வந்தார் (௮௪)

மழுவுடைச செய்யகையா கோயிலகண் மருங்கு சென்று
தொழுதுபோந் தன்பி னோடுக தொன்மறை நெறிவ ழாமை
முழுதுவ கிணையும் போற்ற மூன்றெரி புரப்போ வாழுஞ்
செழுமலாச சோலை வேலித் திருப்பனநாளிற் சோந்தாரா (௮௫)

காதலா லாச னுற்ற வருத்தமுங் களிற்றி னோடு
ததில்வன சேனை செய்யுந் திருப்பணி நேர்ப டாமை
மேதினி மிசையே யெயதது வீழ்தனைப் பதுவு நோககி
மாதவக கலயா தாழு மனத்தினில் வருத்த மெய்தி (௮௬)

சேனையு மாண பூண்டதிரளுமெய்த் தெழாமை நோககி
பாணுயிவ் வினைப்புற் றெய்கரு யிதபெற வேணடி மென்று
தேனலர் கொன்றை யார்தக் திருமேனிப் பூங்கச் சேயநத
மானவன் கயிறு பூண்டு கழுத்தினுல் வருந்த லுற்றா. (௨௭)

நண்ணிய வொருமை யன்பி னாறு பரசத் தாலே
திண்ணிய தொண்டர் பூட்டி யினததயின் நிறம்பி நிறக
வொண்ணுமோ கலய னூர்த மொருப்பாடு கண்டபோதே
யவண்ணலார நேரே கின்ற ரமரகும் விசும்பி லாராததார. (௨௮)

பார்பிசை நெருங்க வெவரும் பாப்பினர் பயில்பூ மாரி
தோமலி தான மன்னன் சேனையுக் களிறு மெலலாக
கார்பெறு கானம் போலக களிததன் கைகள் கூப்பி
வார்கழல் வேந்தன் றொண்டர் மலரடி தலைமேல் வைதது. (௨௯)

விண்பயில புரககள் வேவ வைதிகத் தேரின மேருத்
திண்சிலை குளிய நின்றார் செங்கிலை காணச செயதீர
மணபகிந தவனுங் காணு மலரடி யிரண்டும் யாரே
பண்புடை யடியா ரல்லாற் பரிநதுகேர் காண வலலார் (௩௦)

என்றுமெய்த் தொண்டர் தமமை யேத்தியங் கெம்பி ராணுக்
கொன்றிய பணிகண மற்று முள்ளன் பலவுளு செயது
நின்றவேன கவிதை மன்ன னீங்கவு நிகரி லனபர்
மன்றிடை யாடல செய்யு மலர்க்கழல் வாழத்தி வைகி (௩௧)

சிலபகல கழிந்த பின்பு திருக்கட லூரி னன்னி
நிலவுதம பணியிற றவகி நிகழுநா ணிகரில காழித
தலைவராமு பினை யாருந் தாண்டகச சதுர ராகு
மலாபுக முரசுக கூட வவகெழுந தருளக் கண்டு (௩௨)

மாநிலா மகிழ்ச்சி பொங்க வெகிரகொண்டு மனைபி லெய்தி
யீறிலா வனபின் மிககாக்க கின்னமு தேறகு மாற்ற
லாறுநற சுவைக ளோங்க வமைததவ ருருளே யன்றி
நாறுபூவ கொன்றை வேணி நம்பர்தம் மருளும் பெற்றார் (௩௩)

கருப்புயில் லோனைக் கூற்றைக் காய்த்தவா கடவுர் மன்னி
விருப்புறு மன்பு மேன்மேன் மிககெழும் வேட்கை கூர
வொருப்பி முள்ளத தன்மை யுண்மையாற் தமக்கு நோநத
திருப்பணி பலவுளு செயது சிவபத நிழலிற் சோந்தார. (௩௪)

தேனக்க கோதை மாதர் திருநெடுங் தாலி மாறிக்
கூனற்றண் பிறையி னூர்கருக குவகுலி யங்கொண் டிய்தத
பான்மைததின் கலய னாரைப் பணிந்தவ ருருளி னாலே
மானக்கஞ் சாரற் மிக்க வண்புகழ் வருதத லுற்றேன். (௩௫)

ஞஞலுயக்கலயநாயனூர்புரான முடிநிறறு.

ஆகத் திருவிருத்தம்-அரளய.

சூ ச ன ம்.

சிவசந்நிதானத்திலே தூபம் இடுதல்.

திருக்கோயில்களிலே சிவசந்நிதானத்தில் மெய்யன்போடு சுகந்தபம் இடுதல் சிவபுண்ணியமாம். அது “பெருமபுலர் காலே மூழ்கிப் பித் தரீர்குப் பத்த ராகி - யரும்பொடு மலாகன் கொண்டாங் காவததையுனீனே வைத்து - விரும்பிகல் விளக்குத தூபம் விதியினு விடவல் லார்க்குக்-கருமபி னிற் கட்டி போலவா கடலூவீ ட்டட னாறோ.” என்னும் திருநாவுக்கரசநாய னா தேவாரத்தான் அறிக. தூபம் ஐவகைப்படும், அவற்றை “ஐவகைய தூபங்க ளாவனதாங் குதருகா - தூபயபெருங் கருப்பூர துன்னியகா ரகிலவெண் மை- மெய்தியசந் தனமினிய குக்குலுவு மெனவறிக- நெய்யதனாற் றிருவிளக ளைக் காபிலத்தா னிகழ்த்துகவே.” என்னும் சிவதருமோத்தரசர் செய்யுளிற் காண்க

இச்சிவபுண்ணியத்தினால் மிகச் சிறப்புறவா இக்குறஞ்ஞவியக்கலயநாய னா எனபது இவா தமக்குச் செல்வம் உள்ள பொழுதனறி மிகுத்த வறமை யெனிய பொழுதும் இத்திருத்தொண்டைத் தவறாது செயதமையாலே தெளி யப்படும் இவா தமது மனைவியார் இரண்டு நான போசனம் இன்றி வருநதும் புதல்வனாயும் சுற்றத்தானாயும் பார்த்து இரங்கி, நெலலுக்கொன்றும் பொ ருட்டுத் தம்மிடத்திலே தாத தாலியைக் கொண்டு போம் பொழுது, குங்குலி யப் பொதியைக் கண்டு, தம்மையும் தமது மனைவி முதலியோனாயும் வருத் தும் பெருமபபிசையச சிறிதும் நோக்காமல், அததாலியைக் கொடுத்தாக் குங் குலியப் பொதியை வாங்கி, பெருமகிழ்ச்சி உற்றமையே இவா இப்புண்ணி யத்தை இடையறாத மெய்யன்போடு செயதனா என்பதற்குச் சான்றும். அக் குங்குலியப் பொதி சிவபெருமானது பண்டாரத்திற சோந்தவுடன், அத்தலை இவருக்கு உளதாகிய ஆனந்தம் முனை நிசுழ்ச்சிகளை மறப்பித்து மேனமே லும் வளராத பெரும் வியப்பை “ஒருவாதம் பண்டா ரத்தி-லடைவுற வொடுக் கி யெல்லா மயாததெழு மன்பு பொங்கச - சடையவா மலாததாள் போற்றி யிருந்தனா தமக்கொப் பிலலா ” எனபதனா காண்க இன்னும், இவரது மெய்யன்பின் முதிர்ச்சி, திருப்பனந்தாளிலே இராஜா யானைகள் எல்லாவற் றையும் பூட்டி இழுப்பித்தும் நிமிராத சிவலிங்கம் இவரால் நிமிராதமையா னும், தெளியப்படும் இத்துனைச் சிறப்பினதாகிய மெய்யன்பினு லன்றோ, சமயகுரவர்களாகிய திருஞானசம்பந்தமுத்திராயனா திருநாவுக்கரசநாயனார் எனபவாக்குத் திருவமுதசெயவித்த பெரும்பேறும் பெற்றனா.

மானக்கஞ்சாறநாயனார்புராணம்.

மேலாறு செஞ்சடைமேல் வைத்தவாதாம் விருமபியது
தூலாறுநன்குணாவா தாமபாடு நோனமையது
கோலாறு தேனப்பொழியக் கொழுக்கனியின சாறெழுருக்
காலாறு வயற்குட்பின் கமழ்சாறா கஞ்சாறா.

(௧)

கண்ணீலக் கடைசியாகக் கடுங்கனையிற் பிழைத்தொதுங்கி
யுண்ணீர்மைப் புணர்ச்சிக்கண் ணுறைத்ததுமலாக் கண்சிவக்குந்
தண்ணீர்மென கழுநீர்க்குத் தடஞ்சாலி தலைவணங்கு
மண்ணீர்மை நலஞ்சிறந்த வளவயல்க ளுளவயல்களா.

(௨)

புயல்காட்டுங் கூந்தல்கிற புறங்காட்டப் புனமயிலி
னியல்காட்டி யிடையொதுங்க வினங்காட்டு முழுத்தியாகண்
முயல்காட்டு மதிதோற்கு முகங்காட்டக் கண்ணிரிக
சயல்காட்டுந் தடங்கன்பல கதிர்காட்டுந் தடம்பனைகள்.

(௧)

சேறணிதண் பழவயற் செழுநெல்லின் கொழுங்கதிரபோய்
னேறருகு மிடையேலிப் பைங்கமுகின் பிட்டுறுஞ்சி
மாறெழுதிண் குலைவளைப்ப வண்டலைதண் டலையுழவர்
தாறரியு நெடுங்கொடுவா னனையவுள் தனியிடங்கன.

(௨)

பாங்குமணிப் பல்வெயிலுஞ் சுவெயிலு முளமாட
ஞாங்கரணி துகறகொடியு நகறகொடியு முளவாங்க
மோங்குநிலை தோரணமும் பூரணகும் பழுமுளவாற்
பூங்கனைவீ தியிலணைவோர் புலமறுகுஞ் சிலமறுகு.

(௩)

மனைசாறு நிலையறத்தின் வழிவந்து வளம்பெருகும்
வினைசாறு முழவுதொழின் மிககபெருக குடிதுவன்றிப்
புனைசாயன் மயிலளையார் நடம்புரியப் புனைமுழவங்
கனைசாறு மிடையீதிக கஞ்சாறு விளங்கியதால்.

(௪)

அப்பதியிற் குலப்பதியா யரசாசே னுபதியாஞ்
செப்பவருங் குடிவிளங்கத் திருவவதா ரஞ்செய்தார்
மெயப்பொருளே யறிந்ததுணாததா விழுமியவே னாணகுடிமை
வைப்பனைய மேனமையினா மாணக்கஞ் சாறனா

(௫)

பணிவுடைய வடிவுடையார் பணியினெடும் பணிமதியி
னணிவுடைய சடைமுடியாகக் காளாகும் பதம்பெற்ற
தனிலிப்பெரும் பேறுடையார தம்பெருமான கழலசார்த்
துணிவுடைய தொண்டாக்கே யேவலசெயுந் தொழிலபூண்டார்.

(௬)

மாறில்பெருஞ் செல்வத்தின வளம்பெருக மற்றதெலா
மாறுவவுஞ் சடைக்கற்றை யங்கணாதம மடியாரா
மீறில்பெருந் திருவுடையா ருடையாரென றியாவையுநோ
கூறுவதன் முன்னவாதவ குறிப்பறிந்து கொடுத்தனனார்.

(௭)

விரிகடல்கூழ் மண்ணுலகை விளக்கியவித் தன்மையராம்
பெரியவாகரு முன்கிலநாட் பிள்ளைப்பே றினமையினு
லரியறியா மலாககழல்க னறியாமை யறியாதார்
வருமகவு பெறற்பொருட்டு மனத்தருளால் வழுத்தினார்.

(௮)

குழைக்கலையும் வடிகாதிற் கூத்தனா ருனாலே
மழைக்குதவும் பெருங்கற்பின் மனைகிழத்தி யார்தம்பா
விழைக்கும்வினைப் பயன்கூழ்த விப்பிறவிக கொடுஞ்கூழற்
பிழைக்குநெறி தமக்குதவப் பெண்கொடியைய பெற்றெடுத்தார்

(௯)

பிறந்தபெரு மகிழ்ச்சியினற் பெருமுதூர் களிசிறப்பச
சிறந்தகிறை மங்கலது ரியமுழங்கத் தேவர்பிரா
னநந்தலையின் தவாக்கெல்லா மளவில்வளத் தருன்பெருக்கிப்
புறந்தருவார போற்றிசைப்பப் பொற்கொடியை வளக்கின்றார்.

(௧௦)

காப்பணியு மினங்குழுவிப் பதநீங்கிக் கமழ்சுரும்பின்
பூப்பயிலுஞ் சுருடகுழலும் பொலங்குதையு முடனருழ
யாப்புறுமென் சிறுமணிமே கலையணிசிற றுடையுடன்
கோபபமைகிங் கினியசையக் குறுந்தளிர்மெல் லடியொதுங்கி. (106)

புனைமலாமென் கரங்களினுற் போற்றியதா தியாகவெண்
மனையகத்து மணிமுன்றின மணற்சிற்பி லிழைத்துமணிக்
களைகுரணு புறமலையக் கழன்முதலாப் பயின்றுமுலை
நனைமுக்குசெய முதற்பருவ நண்ணினளப பெண்ணமுதம. (107)

உறுகவினமெயப புறம்பொலிய வொளிநுசுபபை முலைவருத்த
முறுவல்புற மலராத முகிணமுதத நகையெனனு
நறுமுகைமென் கொடிமருங்கு னளிர்சசுருளந் தளிர்ச்செங்கை
மறுவிலகுலக கொழுநதினுக்கு மணப்பருவம வந்தனைய. (108)

திரும்புட்கு மேல்விளங்குஞ் செம்மணியின் தீபமெனு
மொருமகளை மண்ணுலகி லோங்குகுல மரபினராயக
சுருமிடறறு மறையவனா தமராய கழலேயா
பெருமகற்கு மகடபேச வந்தனைநதாா பெருமுதியோர் (109)

வந்தழ்ம தறிவோரை மாணக்கஞ் சாறனா
முந்தைமுறை மையினவிரும்பி மொழிந்தமணத திறங்கேட்டே
யெந்தமது மரபினுக்குத் தகுமபரிசா லேயுமெனச
சிறுதைமகிழ வுறவுரைத்து மணநோந்து செலவிட்டாா. (110)

சென்றவருங் கஞ்சாநா மணமிசைந்த படிசெப்பக
குன்றனைய புயத்தேயா கோளுரு மிகவிரும்பி
மின்ற லை மையினிரண்டு திறத்தார்க்கு நோவாய
மன்றலவினை மங்கலநாண் மதிநூலவல வவரவகுத்தார். (111)

மங்கலமாஞ் செயல்விரும்பி மகடபயந்த வள்ளலா
தங்குலநீள் சுற்றமெலாந் தயங்குபெருங் களிசிறப்பப்
பொங்கியவெண் முளைபெயது பொலங்கலங்க ளிடைநெருங்கக்
கொங்கலாதன பொழினமுதாா வதுவைமுக்கவ கோடித்தாா (112)

கஞ்சாநா மகட்கொடுப்பக கைப்பிழக்க வருகினற்
வெஞ்சாத் புகழ்ப்பெருமை யேயாகுலப் பெருமானுந்
தஞ்சாலபு ிறைசுற்றந் தலைநிறைய முரசியமப
மஞ்சாறு மலாச்சோலைக கஞ்சாற்றின மருங்கனைய. (113)

வள்ளலா மணமவல்லா மருங்கனையா முன்மலாக்க
நெள்ளிழையப பயந்தாநதந திருமனையி லொருவழியே
தென்னுதிரை நீருலக முயவதற்கு மறறவாத
முள்ளநிலைப பொருளாய வுமபாபிரான முன்னைவான். (114)

முண்டநிறை நெறியின்மேன் முண்டித்த திருமுடியிற்
கொண்டசிகை முச்சியின்கட் கோத்தணிகந் வெறுபுமணி
பண்டொருவ னுடலங்கம் பரித்தநா னதுகடைந்த
வெண்டரந் மெனக்காதின மிசையசையுங் குண்டலமும. (115)

அவ்வென்பி னெளிமணிகோத் தணிந்ததிருத் தாழ்வடமும்
பைவனபே ரரவொழியத் தோளிவிடும் பட்டிகையு
மைவந்த நிறக்கேச வடப்பூணு னுலுமணச
செவ்வன்பர் பவமாற்றுத் திருநீற்றுப் பொக்கணமும்.

(௨௧)

ஒருமுன்கைத் தனிமணிகோத் தணிந்தவொளிர் ருதகிரமு
மருமறைநூற் கோவணத்தின் மிசையசைந்த திருவுடையு
மிருந்திதின் மிசைதோய்ந்த வெழுதரிய திருவடியுந்
திருவடியிற் றிருப்பஞ்ச முத்தினாயுந திகழ்ந்திலங்க.

(௨௨)

பொடிமூடு தழுவென்னத் திருமேனி தனிற்பொலிந்த
படிநீடு திருநீற்றின் பரப்பணிந்த பான்மையராய்க்
கொடிநீடு மறுகணைநது தமமுடைய குளிர்கமலத்
தடிநீடு மனத்தன்பா தமமனையி னகமபுகுந்தார.

(௨௩)

வந்தணைந்த மாவிரத் முனிவனாககண டெதிரெழுந்து
சிறதைகளி கூடாநதுமகிழ் சிறந்தபெருந தொண்டன
ரெந்தைபிரான புரிதவத்தோ ரிவ்விடத்தே யெழுந்தருள
வுய்ந்தொழிந்தே னடியேனென் றுருகியவன் பொடுபணிந்தார்

(௨௪)

நற்றவராம பெருமானா நலமிசுமன பகாநோக்கி
யுற்றசெயன மங்கலயிங் கொழுருவதென் னெனவடியேன்
பெற்றதொரு பெண்கொடிதன் வதுவையெனப் பெருந்தவரு
மற்றுமக்குச சோபனமா குவதென்று வாயமொழிந்தார்.

(௨௫)

ஞானச்செய் தவரடிமேற் பணிந்துமனை யகநண்ணி
மாணக்கஞ் சாறனா மணக்கோலம் புனைந்திருந்த
தேனக்க மலாக்கூந்தற் றிருமகனைக் கொண்டணைநது
பானற்கந் தரமறைத்து வருமவரைப் பணிவித்தார்.

(௨௬)

தஞ்சரணத் திடைப்பணிந்து தாழ்ந்தெழுந்த மடக்கொடிதன்
மஞ்சுதைழத் தெனவளாந்த மலாக்கூந்தற் புறநோக்கி
யஞ்சலிமெய்த தொண்டரைப்பாரத் தணங்கிவடன் மயிரமக்குப்
பஞ்சவடிக் காமென்றா பரவவடித் தலங்கொடுப்பார்.

(௨௭)

அருள்செய்த மொழிகேளா வடற்சுரிகை தனையுருவிப்
பொருள்செய்தா மெனப்பெற்றே னெனக்கொண்டு பூங்கொடித்
னிருள்செய்த கருங்கூந்த லடியிலரிந் தெதிரின்ற
முருள்செய்த பிறப்பறுப்பா மலாக்கரத்தி னிடைநீட்ட.

(௨௮)

வாங்குவா போனின்ற மறைப்பொருளா மவர்மறைநது
பாங்கின்மலை வல்வியுடன் பழையமழ விடையேறி
யோங்கியவின் மிசைவந்தா ஞானிவிசமபி னிலநெருங்கத்
துங்கியபொன் மலாமாரி தொழும்பர்தொழு தெதிர்விறுந்தார்.

(௨௯)

விறுந்தெழுந்து மெய்ம்மறந்த மெய்யன்பர் தமக்குமகிக்
கொழுந்தலைய விறுங்ககைக் குதித்தசடைக் கூத்தன
தொழும்பரிவு நம்பக்க லுணக்கிருந்த பரிசுந்தச்
செழும்புலனங் களிலேறச் செய்தோமென் றருள்செய்தார்.

(௩௦)

மருங்குபெருங் கண்காநர் போற்றிசைப்ப வானவர்க
 னெருகைவிடை மேலகொண்டு நின்றவர்முன் னின்றவர்தா
 மொருவகியநெஞ் சொடுகரங்க னுச்சியின்மேற் சுவதையர்
 பெருங்கருணை திறம்போற்றும் பெருமபேறு நோப்பெற்றா. (௩௧)

தொண்டனார் தமக்கருளிச சூழ்நதிமையோ துதிசெய்ய
 விண்டைவார் சடைமுடியா ரெழுநதருளிப் போயினா
 வண்டுவார சூழற்கொடியைக கைப்பிடிக்க மணக்கோலங்
 கண்டவாகன கண்களிப்பக் கலிக்காம னாபுகுநதார. (௩௨)

வந்தணைநத வேயர்குல மன்னவனா மற்றந்தச
 சிந்தைநினை வரியசெயல் செறிநதவாபாற கேட்டருளிப்
 புநதியினுன் மிகவுவநது புனிதனா ருளபோற்றிச
 சிந்தைதளந தருளசெயத திருவாககின் றிறங்கேட்டு. (௩௩)

மனநதளரு மிடாநீங்கி வானவநா யகாருளாற்
 புனைநதமலாக சூழல்பெற்ற பூங்கொடியை மணம்புணர்நது
 தனம்பொழிநது பெருவதுவை யுலகெலாந தலைசிறப்ப
 வினம்பெருகத தமமுடைய வெயின்மூதூர் செணநணைநதார். (௩௪)

உறு.

ஒருமகன கூந்தறனை வதுவைநா னொருவாக நேத
 பெருமையா தனமை போற்றும் பெருமையென் னனவிற ருமே
 மருவிய கமரிற் புக்க மாவடு விடேலென னேசை
 யுரிமையாக கேட்க வல்லார திறமினி யுரைக்க ஹறேன. (௩௫)

மாணக்கஞ்சாறநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - காள்.

ஞ ச ன ட்.

சிவனடியாகன விரும்பியதைக் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல்.

சிவனடியாகன விரும்பியது யாதாயினும், அதனை அவர் கேட்டு முன்
 அவர் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல் மிகச் சிறந்த சிவபுண்ணியமாம். இச்
 சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புறவா இம்மானக்கஞ்சாறநாயனார் இவர்
 மாவிரதி வடிவங் கொண்டு வந்த பரமசிவன தமமுடைய புதலவியினது கூந்
 தலை நோக்கி, இவனது தலையார் நமக்குப் பஞ்சவடிக்காம என்று அருளிச
 செயதவுடனே, அப்பெண்ணோதாம் அருந்தவம் செய்து பெற்ற எகபுத்திரி
 எனபதும், அதினைமோ அவளுக்கு விவாகம் நிகழும்நினை எனபதும், நோக்
 காமல் பெருமகிழ்ச்சியோடும் அவனது கூந்தலை அடியில் அரிந்து நீட்டிய பெ
 ருந்தகைமையே இவரது சங்கமபத்திக்குச் சான்றும். குடும்பத்தோடு கூடி
 யிருந்தும் வாசனைமாண்டு நின்ற இந்நாயனாரது மெய்யன்பை எம்போலிக
 ளும் உணர்நது தமமிடத்த அனபுசெய்து உய்தற் பொருட்டு அன்றோ, கரு
 ணைநிதியாகிய சிவன இவரது செயற்கருஞ்செயலை யாவர்க்கும் வெளிப்ப
 டுத்தியருளினா மாவிரதம் உட்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. இச்சமயிகள் சிவ
 னை எனபுமாலையிதத மூத்தியாகத தியானிப்பா; தமது சாஸ்திரத்திற கூறி
 ய முறையே தினைப்பெற்று, எலும்பணிதல்முதலிய சரியைகளை அனுட்டி
 ப்பர். பஞ்சவடியாவது மயிரினிலே அகலமாகச் செய்யப்பட்டு மார்பிலே
 பூணூலாகத்தரிக்கப்படும் வடமாம், வடம் எனினும் வடி எனினும் ஒக்கும்,
 பஞ்சம் எனபது விரிவு.

அரிவாட்டாயநாயனாற்புராணம்.

வரும்புனற் பொன்னி நாட்டொரு வாழ்பதி
கரும்பு வண்டொடு சூழ்ந்து முரனறிட
வீருமபு மென்க ணுடையவாய் விடநீன
கரும்பு தேனசொரி யுங்கண மங்கலம். (க)

செந்நெ லாவயற் கட்டசெந தாமரை
முன்னா நந்துமிழ் முத்தரு சொரிந்திடத்
துன்னு மன்னாகைம மேற்கொண்டு தோன்றுவார்
மன்னு பங்கய மாரிதி போன்றுளா. (உ)

வளத்தி லீடும் பதியதன் கணவரி
யுளாத்து மைமபா லுடையோர் முகத்தினுங்
களத்தின் மீதுங் கயல்பாய வயலயற்
குளத்து நீடுங் குழையுடை நீலங்கள். (ங)

அககு வபபதி தன்னி லறநெறித்
தகக மாமனை வாழ்க்கையிற் றங்கினார்
தொகக மா சித்தித் தொனமையி லோங்கிய
மிகக செல்வத்து வேளாண டலைமையார. (ச)

தாய னொணு நாமந தரித்துளா
செய காலந் தொடாநதுந தெளிவிலா
மாய னொமண கிளைத்தறி யாதவத
துய நரண்மலாப் பாதந தொடாநதுளா (ஊ)

மின்னு செஞ்சடை வேதியாக காமென்று
செந்நெ லின்னமு தோடுசெங் கீரையு
மன்னு பைநதுணா மாவடு வுங்கொணாந
தன்ன வென்று மழுதுசெய விபபரால். (ஈ)

இநத நன்னிலை யின்னல்வந தெய்தினுஞ்
சிறதை நீங்காச செயலி னுவநதிட
முநதை வேத முதலவ ரவாவழி
வநத செல்வ மரியாமை மாற்றினா. (எ)

மேவு செல்வங் களிறுண் விளங்கனி
யாவ தாகி யழியவு மனபிநா
பாவை பங்காககு முனபு பயின்றவீத்
தாவில் செயகை தவிராநிலா தாயனா. (அ)

அல்ல னல்குர வாயிடக் கூவிக்கு
நெல்ல றுத்துமெய்ந நீடிய வன்பிநா
னல்ல செநநெலிற பெற்றன நாயனாந்
கொல்ல யின்னமு தாககொண் டொழுருவார. (ஐ)

சாலி தேடி யறுத்தவை தாம்பெறுக
கூலி யெல்லாந் திருவழு தாககொண்டு
நீல நெல்வரி கூலிகொண் டெண்ணுநாண்
மால் யறகரி யாரது மாற்றுவாரா.

(வ)

வேறு.

நண்ணிய வயல்க ளெல்லா நாடொழு முன்னங் காண்
வண்ணவா கதிராசசெஞ் சாலி யாககிட மகிழ்ந்து சிந்தை
யண்ணலா ரறுத்த கூலி கொண்டு. தடியேன செயத
புண்ணிய மென்று போத வழுதுசெய விப்பா ரானா.

(வக)

வைகலு முணவி லாமை மனைப்படப் பதன்றி புக்கு
நைகர மிலலா வனபி னங்கையா ரடகு கொயது
பெய்கலத தமைத்து வைக்கப் பெருந்தகை யருந்தித் தங்கன்
செய்கடன முட்டா வண்ணந் திருப்பணி செலுத்து நாளிஸ்.

(வஉ)

மனைமருந் சுடரு மாள வடநெடு வான் மீனே
யணையவா தண்ணீர் வாகக வழுதுசெய தனபனாந்
வினைசெயன முடித்துச் செல்ல மேவுநா னொருநாண் மிக்க
முனைவனா தொண்டாக கனகு சிகழ்ந்து மொழியப் பெற்றேன்.

(வக)

முனபுபோன் முதல்வ னொய முதுசெய விக்க முரு
மனபுபோற றாய செநநெ லரிசிமா வடுமென கீனா
துனபுபோ மனகதுதொண்டா கூடையிற் சுமந்து போகப்
பினபுபோ மனைவி யாரான பெற்றவரு சேநதிச சென்றா.

(வச)

போதரா நின்ற போது புலாந்துகா நளாந்து தப்பி
மாதரா வருந்தி வீழ்வா மடகல முடு கையாற
காதலா லணைத்து மெல்லாந் கமரிடைச் சிந்தக் கண்டு
பூதநர் யகாதந் தொண்டா போவதங் கினியென னென்று.

(வடு)

நல்லசெந் கீனா தூய மாவடு வரிசி சிந்த
வல்லந்த தாள வல்லா ரழுதுசெய தருளு மப்பே
நெல்லையி நீமை யேனிக் கெய்திடப் பெற்றி லேனென்
நெல்லையி லரிவாட் பூட்டி ஆட்டியை யரிய ஹறரா.

(வக)

ஆட்கொள்ளு மையா தாமிந் கழுதுசெய திலாகொ லென்னுப்
பூட்டிய வரிவாட் பற்றிப் புனாயற் விரவு மனபு
காட்டிய நெறியி னுள்ளந் தண்டறக் கழுத்தி னோடே
பூட்டியு மரியா நின்ற ருறுபிறப் பரிவா னொத்தாரா.

(வன)

மாசறு சிந்தையன்பா கழுத்தரி யரிவாட் பற்று
மாசிலவண் கையை மாற்ற வம்பலத் தாடு மையா
வீசிய செயய கையு மாவடு விடேலவி டே லென்
னோசையுந் கமரி னினறு மொக்கவே யெழுந்த வனறே.

(வஅ)

திருக்கைசென் றரிவாட் பற்றுந் திண்கையைப் பிடித்த போது
வெருக்கொடங் கூறு நீங்க வெவ்வினை விட்டு நீங்கிப்
பெருக்கவே மகிழ்ச்சி நீடத் தம்பிரான் பேணித் தந்த
வருட்பெருந் கருணை நோக்கி யஞ்சலி கூப்பி நின்று.

(வக)

அடியனே னறிவி லாமை கண்டுமென் னடிமை வேண்டிப்
பழியைச் கமரிவ் வநகிவ கழுதுசெய புரணே போற்றி
துடியிடை பாக மான துயநற சோதி போற்றி
பொடியணி பவன மேணிப் புரிசடைப் புராண போற்றி.

(உய)

என்றவர் போற்றி செய்ய விடபவா கனராயத் தோன்றி
நன்றுநீ புரிநத செய்கை நன்னுத லுடனே கூட
வொன்றிரம் முலகில் வாழ்வா யெனவ ருடனே நண்ண
மன்றுனே யாடு மையர் மழவிடை யுடைத்துச் சென்றா.

(உக)

பரிவுறு சிந்தை யன்பர் பரம்பொ ருளாகி யுள்ள
பெரியவ ரமுது செயயப பெற்றிலே னென்று மாவின்
வரிவடு விடேலெ னாமுன் வனகழுத தரிவான பூட்டி
யரிதலா வரிவாட் டாய ராயினா துய நாமம்.

(உஉ)

முன்னிலை கமரோ யாக முதலவன ரமுது செயயச
செந்நெலி னரிசி சிந்தை செயியுற வடுவி னேனை
யநல்ல கேட்ட தொண்ட ரடியினை தொழுது வாழ்த்தி
மன்னுமா னாயா செய்கை யறிந்தவா வழுதக லுற்றேன.

(உங)

அரிவாட்டாயநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆசை திருவிருத்தம் - கூாநய.

சு ச ன ம்.

சிவனுக்கு அன்னம் கறி முதலியன அமுது செயவித்தல்.

சிவனுக்கு அன்னம் கறி முதலியன அமுதுசெயவித்தல் மிக மேலாகிய
சிவபுண்ணியமாம் அது, “அருத்திய வவிழி னேக மமலனை முத
லோர்க் கணபா- விருத்திடுரு சிவலோ கத்தில் வருடமா யிரமு மேயப- பொ
ருத்திய வன்பா தமமைப பொருநகிழற பருப்பு நெய்யு - முறைததவவ வரு
டந தன்னிற் றசகுண மோங்கு மாங்கே ” “பொரித்தநற கறியும் புல்கிற் றச
தச குணிதம் போனந - தரித்தசாட டியமே யெனன்றி சத்தச குணமுரு சா
ரும் - பரித்தநற் கநத பநதரு சத்தச குணமும் பற்று - மிரத்தநற சாலி யன்ன
மயுதமே யெண்ணி லென்றும் ” “சாலியின விசிட்டு ராச சாலியாற சமைத்த
வன்ன - மேலைய பலத்தின மிகக தசகுணம் வினைக்கு மீண்டிவ - கோலிய ப
லகந னேறுங கொழுவிய நெய்யுங கூடி- லேலவே கறியுங கூடி லேற்றமுன
னிசைத்த வாரும்.” என்று சிவதருமோதரத்திறு கூறுமாற்றலு, அறிக.

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச சிறப்புற்றவா இவவரிவாட்டாயநாயனார்.
இவர் தமது பெருரு செலவ மெல்லாம் இழந்து, மிகக் கொடிய வறுமை எய
தியும், கூலிக்கு நெல் அறுப்பவா ஆகி, தாம் கூலியாகப்பெற்ற செந்நெலெல
லாம் சிவனுக்கு அமுதுசெய்வித்தது, கார்நெலலைக்கொண்டு தாம் சீவனம் செ
ய்துவரும் நாளிலே, அச்சிவனது திருவருளினாலே காரநெற்கிடையாது செந
நெல்லே கிடைப்ப, இது அடியேன் செய்த புண்ணியம் என்று, அவை எல
லாம் சிவனுக்கே அமுதுசெய்விப்பாராகி, தாம் இலைக்கறி உண்டுகொண்டு
இருந்த பெருந்தகைமை, கிறையுந்தோறும் எவ்வளவு ஆச்சரியத்தைத் தருகின்
றது! இவ்விலைக்கறியும் அற்றுப்போக, ஜலபா னமாத்திரம் செய்துகொண்டு

இச்சிவபுண்ணியத்தை விடாது செய்தமை அதிலும் மிக ஆச்சரியம் அன்றே! இவர் தாம் சிவனுக்கு அமுதுசெயவிக்கும் பொருட்செய்வுக்கும் செல்லும் செந்நெலரிசி முதலியன தாம் பசியினாலே கால் தன்னாடித் தவறி விழுத்த பொழுது கமரிலே கிடைக்கண்டு, இவற்றை எம்பெருமான் அமுதுசெய்தருளும் பேற்றைப் பெற்றிலேனே என்று அரிவாளினாலே தமது வாயை அரிதலுற்ற ஆச்சரியம் யாவராலே சொல்லற்பாலது! இவர் தாம் இன்பதுன்பம் அடைதல், தமக்கு இச்சிவபுண்ணியம் செய்யக் கிடைத்தல் கிடையாமைகளால், செல்வ வறுமைகளால் அன்று என்பது ஈண்டிக் கூறியவாற்றாற் கானாக.

இந்நாயனா குடும்பத்தோடு கூடி இருந்தும், தமக்கு உறவு சிவனே என்றும் மெய்யுணர்வு உடையராதி, அவரது திருவடிக்கண்ணறித் தமது சரீரத்தினும் உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளினும் சிறிதும் பற்றின்றி வாசனை மாணாதினற பெருநன்மையினா என்பது, ஈண்டிக் கூறிய இவரது செயற்கருகு செய்கையினாலே பொன்னெனப் புலப்படுகின்றது. இப்பெருந்தன்மை, “செய்யி லுருத்த திருப்படி மாற்றனை - யைய விதுவமுது செய்யெனவே - பையவிரக - தாட்டி யறுபத்தறே யூட்டி யறுத்தவரை - நாட்டியுரை செயவதே நாம்.” எ-ம் “கல்லிற கமரிற கதிராவாளிற் சாணையினில் - வல்லுப் பலகையினில் வாதனையைச் - சொல்லி - லகமாகக்கத் தாலவாகண் மாற்றினர் காணையா - சகமாகக்கத் தாலன்றே தான்.” எ-ம் திருக்களிறுப்படியாரிற் கூறுமாற்றானும், உணாக இவரது இடையறாத இம்மெய்யன்பினால் அன்றே, பிரம் விட்டுணுககளும் காண்டறகரிய பரமசிவன் கமரினினறும் இவரது அரிவாள் பிடித்த கையைத் தடுத்தற் பொருட்டு உயர் வீசிய தமது திருக்கரத்தையும் இவரது வியாகுலத்தை ஒழித்தற்பொருட்டித் தாம் அமுதுசெய்தலால் ஆகும் ஓசையையும் தோற்றுவித்து, பின்னா இடபாருடராய் வெளிப்பட்டு, இவருக்கும், எத்தனை வறுமை எய்திய வழியும் சிறிதும் மாறுபடாது இவர்கருத்தினவழி நின்ற மனைவியாருக்கும், முதலி கொடுத்தருளினா. ஆதலால், சிவனது வியத்திஸ்தானங்களாகிய குரு விகக சங்கமங்களுக்கு வறுமையினும் தம்மால் இயன்றது சிறிதேனும் அனபோடி கொடுத்தல் புண்ணியமும், கொடாமை பாவமுமாம் என்பது துணிக ஒன்றும் கிடையாதாயினும்; பசிலையாயினும் கிடையாததா! அதுவும் கிடையாதாயின, அவா சநிதியிற் கிடக்கும் செற்றையை ஒருமையுடனே திருவலகினில் போக்குதலும், அரிதோ! அரிது அன்றே! இது, “பரமன் நிருமுனை னுழனமுனனும் பரம குரவன் நிருமுனனு - மொருமை யுறவே வறுமையினு முதலா தவருகு சிறிதேது - மரிது பொருடான பசிலையு மரிதோ வஃது மரிதாயிற் - நிருண மதனைத் திருமுன்னே மாற்ற லரிதோ செயலாலே.” எனச் சிவதருமோத்தரத்தில் கூறுமாற்றால், உணாக

ஆளுநாயுர்புராணம்.

மாடு வீணாப்பொலி சோலையின் வாண்மதி வந்தேறற்
குடி பரப்பிய பண்ணை வரம்பு சுரும்பேற
வீடு பெருக்கிய போர்களின் மேக மிளைத்தேற
நீடு வளத்தது மேன்முடி நாடெனு நீநாடு.

(௧)

நீவி நிதம்ப வழத்தியர் நெய்க்குழன் மைக்குழன்
மேலி யுறங்குவ மென்சிறை வண்டு விணைக்கஞ்சப்
பூவி லுறங்குவ நீளகயல் பூமலி தேமாவின்
காவி னுறுவகுளி நீழ லுறங்குவ காமேதி.

(௨)

வன்னிலை மள்ள ருகைப்ப வெழுந்த மரக்கோவைப்
பனமுறை வாதெழு மோசை பயின்ற முழக்கதா
லனை மருங்குறை தண்டுறை வாலி யதனபாலை
கனை லடும்புகை யான்முகில செய்வ கருப்பாலே.

(க)

பொங்கிய மாநதி நீடலை யுந்து புனறசங்க
துங்க விலைகத விப்புதன் மீது தொடக்கிப்போய்த
தங்கிய பாசடை சூழ்கொடி யூடு தவழ்ந்தேறிப்
பைங்கழு கிணறலை முதத முதிர்க்கு வ பானையென.

(ச)

அல்லி மலர்ப்பழ னததய னுகிள வானினு
மொல்லை முழுப்பை யுகைபி னுழக்கு சூழ்க்கன்று
கொல்லை மடக்குல மான்மறி யோடு சூதிதோடு
மலகு வளததது முல்லையுதித மருங்கோபால

(டு)

கனமலா காலிகள பாய விருப்பன காமுலலைத்
தண்ணை வெணமுகை மேவு சுருமபு தடஞ்சாலிப்
பண்ணை யெழுங்கயல் பாய விருப்பன காயாவின்
வண்ண நறுஞ்சினை மேவிய வஞ்சிறை வண்டானம்.

(சு)

பொங்கரில் வண்டு புறமலை சோலைகண் மேலோடும்
வெங்கதிர் தங்க விளங்கிய மேனமு நன்னா
மங்கது மண்ணி னருங்கல மாக வதற்கேயோ
மங்கல மானது மங்கல மாகிய வாழ்முதூர்.

(எ)

ஒப்பில் பெருங்குடி நீடிய தன்மைவி லோவாமே
தப்பில் வளங்கு பெருக்கி யறம்புரி சாலபோடுஞ்
செப்ப வுயாத சிறப்பின் மலிந்தது சீர்மேவு
மப்பதி மன்னிய வாயா குலத்தவ ரானாயா

(அ)

ஆயா குலத்தை விளக்கிட வந்துத யருசெயதா
தூய சுடாத்திரு நீறு விருமபு தொழும்புள்ளா
வாயினின் மெய்யின் வழுதது மனத்தின் வினைப்பாவிற்
பேயுட னுடு பிரானடி யலலது பேனாதா

(க)

ஆனிரை கூட வகன்புற வீற்கொடு சென்றேறிக்
கானுறை தீய விலங்குறு நோயகன கடிந்தெங்கு
தூறது மெனபு லருநி விருமபிய தூரீருண்
னேமி லாய முலப்பில பலக வளித்தள்ளா.

(ங)

கன்றெடு பான்மறை நாகு கறப்பன பாலாவும்
புன்றலை மெனசின் யானெடு நீடு புன்றறாவும்
வென்றி விடைசுருல மோடு மினதொழும் வெவ்வேறே
துன்றி நிறைந்துள சூழ லுடனபல தோழங்கள்

(ஃ)

ஆவி னினாகுல மபபடி பங்க வளித்தென்றும்
கோவல கோவல புரிக்கிட வாயா குலம்பேணுங்
காவலா தம்பெரு மானடி யன்பறு கானத்தின்
மேவு துளைக்கரு விக்குழல் வாசனை மேலகொண்டா.

(ஃ)

வேறு.

முருகைமறை நான்மரபின் மொழிந்தமுறை பெழுந்தவே
யந்தமுத னூவிரண்டி வரிந்துநரம் புறுதானம்
வந்ததுளை சினாயாக்கி வாயுமுதல்வழங்குதுளை
யந்தயிலசி ரிடை யீட்டி னவகுவினெண் களின்மைத்து.

(௧௩)

எடுத்தகுழற் கருவியினி லெம்பிரா னெழுததஞ்சந்
தொடுத்தமுறை யேழிசையின சுருகிபெற வாகித்தது
தடுத்தசரா சரங்கவெலாத தங்கவருந் தங்கருளை
யடுத்தவிசை யமுதளித்தது செலகின்ற ரங்ககாருநான்.

(௧௪)

வாசமலாப் பிணைபொங்க மயிராறுமுதி மருங்குயாத
தேசுடைய சிகழிசையிற செழிகண்ணித் தொடைசெருகிப்
பாசிலெமென கொடியினவடம் பயிலாறு விவிபுனைந்து
காசுடைநா ணதற்கயிலே கருஞ்சுருளின புறங்கட்டி.

(௧௫)

வெண்கோட விலைசுருளிற் பைந்தோட்டு விளைத்தோன்றித்
தண்கோல மலாபுனைந்த வடிகாதி னொளி தயங்கத்
திண்கோல நெறியினமேற நிருகீற்றி னொளிகண்டோர்
கண்கோட னிறைந்தாராக் கவின்வீனங்க மிசையணிந்து.

(௧௬)

நிறைந்தீற்றணிமாபி னிணாமுல்லை முகைசுருககிச
செழிந்தபுனை வடநதாழ்த திரடோளின் புடையலங்க
லறைந்தசுரும பிசையருமப வரையுரித்த மரவுரியின
புறந்தறையின மலிதானைப் பூம்பட்டுப் பொலிந்தசைய

(௧௭)

சேவடியிற நெடுதோலுஞ் செங்கையினில் வெண்கோலு
மேவுமிசை வேயங்குழலு மிகவிளங்க வினைசெய்யுங்
காவலபுரி வல்லையா கண்டையா னிணாகுழப
பூவலாதாக் கோவலனா னினாகாக்கப் பறம்போந்தா.

(௧௮)

வேறு

கீலமா மருஞஞ் யேங்க நினாகுகொடிப் புறவம் பாடக்
கோலவெண் முகையோ முல்லை கோபமவாய முறுகல்தாட்ட
வாலுமின னிடைசூழ மாலெப் பயோதர மசைய வந்தாண்
ஞாலநீ டரங்கி லாடக் காலொழை பருவ நல்லான்.

(௧௯)

வேறு

எம்மருங்கு நிரைபரப்ப வெடுத்தகோ லுடைப்பொதுவா
தம்மருங்கு தொழுதணையத் தண்புறவில் வருந்தலைவ
ரம்மருங்கு தாழ்ந்தசினை யலாமருங்கு மதுவுண்டு
செம்மருந்தண சுருமபுகழல் செழுங்கொன்றை மருங்கணைந்தார்

(௨௦)

சென்றணைந்த வாளுயா செயதவினாத தாமமென
மனநன்மலாத திணாதுககி மருங்குதாழ் சடையாபோ
னினைநறுங் கொன்றையினை நோகோககி னீன்றுருகி
யொன்றியசிக் தையிலன்பை யுடையவாபான மட்டிந்ததா.

(௨௧)

அன்புறி மிசைபொங்கு முழதவிசைச் சூதலொலியால்
வன்பூதப் படையாளி யெழுததைத்தும் வருத்தித்தா
முன்பூதி வரும்ளவின் முறைமையே யெவையுரு
மென்பூதி கரைந்துருசுரு மின்னிசைவேயங் கருவிகளில்.

(௨௨)

வழுவிர லீடையிட்ட வின்னிசைவங் கியமெடுத்துத்
தாமுமலா வரிவண்டு தாதுபிடிப் பண்போலச
குழுமுரன மெழின்று தாயபெருந தனித்துளையிற்
வாழியகந் தோன்றலா மணியதரம் வைத்தாத. (௨௬)

முத்தினாயே முதலனைத்து முறைத்தானஞ் சோதித்து
வைத்ததுளையாராயச்சி வக்கரனை வழிபோக்கி
யோததிலை யுணாநததற்பி னென்றுமுதல படிமுறையா
மததகைமை யாரோசை யமரோசை களினமைத்தா. (௨௭)

மாறுமுதற் பண்ணினபின் வளர்முல்லைப் பண்ணுக்கி
யேறியதா ரமுமுழையுங் கிழமைகொள விடுதான
மாறுவவுஞ் சடைமுடியா ரஞ்செழுத்தி னிசைபெருக்க
கூறியபட்ட டடைக்குரலாங் கொடிப்பாலை யினினிறுத்தி. (௨௮)

ஆயவிசைப் புகனன்கி னமைநதபுகல வகையெடுத்து
மேயதுளே பறறுவன விடுப்பனவாம விரனினாயிற்
சேயவொளி யிடையலையத திருவாள னெழுத்தஞ்சந்
துயவிசைக கிளையொருந துறையஞ்சின முறைவினைத்தார். (௨௯)

மநதரத்து மத்திமத்துந தாரத்தும் வரனமுறையாற்
றந்திரிகண் மெலிவித்துஞ் சமங்கொண்டும் வலிவித்து
மநதரத்து விரறநெழிலக ளளவுபெற வசைத்தியக்கிச
சுநதரசசெங் கனிவாயுந துளையாயுந தொடக்குணை. (௩௦)

எண்ணியதாற் பெருவண்ண மிடைவண்ணம் வனப்பென்னும்
வண்ணவிசை வகையெல்லா மாதூரிய நாதத்தி
னண்ணியபா ணியுமியலுந தூக்குநடை முதறகதியிற்
பண்ணமைய வெழுமோசை யெமமருங்கும பரப்பினா (௩௧)

வள்ளலா வாசிக்கு மணித்துளையாய வேய்ங்குழலி
ஹன்னுறையஞ் செழுத்தாக வொழுங்கியெழு மதரவொலி
வெள்ளரிறைந தெவையாக்கு மேலமரர் தருவினேதேன
மென்னமுதி னுடன்கலநது செவிவாப்ப தெனதேக்க (௩௨)

ஆனினாக ளறுகருந்தி யசைவிடா தணைநதயரப்
பாணுவாய்த தாய்முலையிற் பற்றுமிளங் களறினமுந்
தாணுண்வு மறநதொழியத தடமருப்பின் விடைகருலமு
மான்முதலாக் கான்விலங்கு மயிரமுதித்தது வநதனைய. (௩௩)

ஆடுமயி லினன்களுமக கசைவயர்நது மருங்கணுக
ஆடுசெவி யிசைநிறைநத வுன்னமொடு புள்ளினமு
மாடுபடிந் துணர்வொழிய மருங்குதொழில் புரிநதொழுதுங்
கூடியவண் கோவலருந குறைவினையின் றுறைநின்றா. (௩௪)

பணிபுவனங் களிலுன்னார் பயில்பிலங்கள் வழியணைந்தார்
மணிவரைவா முரமகளிர் மருங்குமயங் கினர்மலிந்தார்
தணிவிலொளி விஞ்சையாகன் சாரணாகின் னரரமர
ரணிவிசுமி னயாவெய்தி விமானக்கண் மிசையணைந்தார். (௩௫)

சுரமகளிர் தம்பகப்பூஞ் சோலைகளின் மருங்கிருநது
சுரமலரி னமுதுட்டுந் கனிவாயமென் கிளையுடன்
விரவுநறுங் குழலையை விமானங்கள் வினாதேறிப்
பரவியவே ழிசையமுதஞ் செவ்விடுத்துப் பருகினார். (௩௧)

கலிவாரு மெலிவாரு முணாவொன்றா நயத்தலினன்
மலிவாயவென் னெயிறறநவ மயின்மீது மருண்மெலிமுஞ்
சலியாத நிலையரியுந் தடங்கரியு முடன்சாரும்
புலிவாயின் மருங்கணையும் புல்வாய புலவாயும். (௩௨)

மருவியகால் விசைத்தசையா மரங்கண்மலாச் சினைசலியா
கருவனாவீ முருவிகளுங் கான்யாறுங் கலித்தோடா
பெருமுகிவின குலங்கன்புடை பெயாவொழியப் புணல்சோரா
விருவிசம்பி னிடைமுழங்கா வெழுக்கடலு மிடைதுளுமபா. (௩௩)

இவ்வாறு நிற்பனவுஞ் சரிப்பனவு மிசையமாய்
மெய்வாமும புலன்கரண மேவியவொன றாயினவான
மொய்வாச நறுங்கொன்றை முடிச்சடையா ரடித்தொண்டர்
செவ்வாயின் மிசைவைத்த திருக்குழல்வா சீனையுருக. (௩௪)

மெய்யனபர் மனத்தனபின் வினாதவிசைக் குழலோசை
வையநதன னையுறிறைதது வானநதன வயமாககிப்
பொய்யனபுக கெட்டாத பொற்பொதுவி னடம்பரியு
மையனதன் றிருச்செவியி னருகணையப் பெருகியதால். (௩௫)

ஆளுயா குழலோசை கேட்டருளி யருட்கருணை
தானுய திருவுள்ள முடையதவ வல்லியுடன்
காளுதி காரணராக கண்ணுதலார விடையுடைதது
வாளுறு வநதணைநதார மதிநாறுஞ் சடைதாழ். (௩௬)

திசைமுழுதுங் கணநாதர் தேவாகட்டு முன்னெ ருங்கி
மிசையிடைநது வருமபொழுது வேற்றெலிகள் விரவாமே
யசையவெழுந் குழைத்த தஞ்செழுத்தாற றமைப்பரவு
மிசைவிருமபுக கூத்தஞ் ரெழுநதருளி யெதிராநினரா. (௩௭)

முன்னின்ற மழவிடைமேன முதல்வனு லொப்பொழுதுஞ்
செநரினற மனபபெரியோர் திருக்குழலவா சனைகேடக
விரிசினற நிலையேகம் பாலனைவா யெனவவரு
மகரினற நிலபெயாப்பா னாயாதிரு மருங்கணைநதார். (௩௮)

வின்னவர்கண் மலர்மாரி மிடைநதுலக மிசைவிளங்க
வெண்ணிலரு முனிவர்குழா மிருக்குமொழி யெடுத்தேத்த
வண்ணலா குழற்கருவி யருகிசைத்தவ குடனசெல்லப்
புண்ணியனா லொழுநதருளிப் பொற்பொதுவி னிடைப்புக்கார். (௩௯)

உவறு.

திதுகொள் வினைக்கு வாரோஞ் செஞ்சடைக் கூத்தர் தம்மைக்
காதுகொள் குழைகள் வீசுங் கதிரிலி விருங்கால் சீப்ப
மாதுகொள் புலவி நீக்க மனையிடை யிருகாற் செல்லத்
துதுகொள் பவரா நம்மைத் தொழும்புகொண் டிரிமைக் கொள்வார். (௪௦)

ஆளுயகாயனாபுராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-காஎஉ.

சு ச ன ம்.

ஸ்ரீபஞ்சாங்குரத்தை வேயங்குழலினால் வாசித்தல்.

அநாதி தொடங்கித் தமமை வருத்தம் பிறவியோயினின்று நீங்கி உய
ய விரும்புவோகரு, அநநோயை நீக்க வல்ல பரம வைத்தியராகிய
சிவனை, உணர்த்தும் மகதிரம் ஸ்ரீபஞ்சாங்குரமேயாம் ஆதலால், இப்பஞ்சா
ங்குரத்தை, சிவனமாட்டு இடையறாது வளரும் மெய்யன்பினால் மனம் கசிகது,
ஒதுவோர் முதலி பெறுவா “காத் லாகிக் கசிகதுகண் ணீர்மலகி - யோது
வார்தம்மை நன்னெறிக் குயப்பது - வேத நானகினு மெயப்பொரு ளாவது -
நாத னும் நமச்சி வாயவே” என்றா திருநாவுக்கரசநாயனார்.

சிவநாமத்தை வானா ஒதலினும், இசைநூற்பயிற்சியின் மிக வல்லவாகி, ஏழி
சைகளின் முறை வழுகாது முப்பத்திரண்டு இராகங்களுள் அவ்வககாலத்
துகரு ஏற்ற இராகத்தினோடும் வேயங்குழலால் வாசித்தல், தமக்கும் அதனைக்
கேட்கும் பிறர்க்கும் சிவனமாட்டு அன்பை வளரச் செய்யும் இத்தலானறே,
சிவநாமம் கீத்ததோடு கூடொயின, சிவன் மிகப் பிரியுறறு எல்லையல்லாத
திருவருளைச் சுரப்பா எனக. அது “விளக்கிறு பெற்ற வின்ப மெழுகினும்
பதிறி யாகுந-துளக்கின்ன மலாதொ தெதாற றாயவின னேற லாகும்-விளக்
கிட்டா பேறு சொல்லின் மெய்நெறி ஞான மாகு - மொப்பிலே கீதரு சொ
னனாக் கடிக்கா மருளு மாறே” “இறவாமே வரம்பெற்றே னென்று மிகக்
வீராவனை யிருபத்தொ ணெரிய ஓனறி - யறவாகி யினனிகைக்கேட் டிர
ங்கி மீண்டே யுறப்பினி தவிரத்தன் வல்லான் நனை - மறவாதாமனத்
தென்று மன்னி லாளை மாமதிய மலாக்கொன்றை வன்னி மதத- நறவாசெஞ்
சடையானே நள்ளாற றானே நானடியே னினைக்கப்பெற றாயநத் வாறே.” என
னும் திருநாவுக்கரசநாயனார் தேவாரங்களானும் உணர்க

சிவநாமங்கள் எல்லாவற்றினும் சிறந்த ஸ்ரீபஞ்சாங்குரத்தை வேயங்குழ
லினால் வாசித்துப் பெருமையன் பெற்றமையாற சிறப்புறறவா இவ்வானாய
நாயனார். சிவனது திருவடிகளையே யன்றிப் பிற்தொன்றையும் சிறிதும் பற
றாத இந்நாயனார், அத்திருவடிகளில் எல்லை இல்லாத அன்பை வளர்த்தற்குக்
கருவி கீத்ததின் மிக்த்து பிறிது இன்று எனனுங் கருத்தால் அன்றே, ஸ்ரீபஞ
சாங்குரத்தை வேயங்குழலால் வாசித்தலே தொழிலாகக் கொண்டனா அது
இங்கே “தம்பெரு மாண்டி யனபுறு கானத்தின் - மேவு துளைக்கரு லீகமுல
வாசனை மேல்கொண்டா” என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது இவா “உருகி-
யொன்றியசிக் தையிலன்பை யுடையவா” ஆகி, வாசித்த இவ்வேயங்குழல்
வாசனையானது எவ்வுயிர்களையும் இசைமயமாகிக், கசித்து உருக்கச் செய்த
பெருவியப்பை இங்கே ஆசிரியா சேக்கிழாரநாயனார் விரித்துரைத்த அருமை
த்திருவாக்குக்களே மெபோலிகளுடைய கன்னெஞ்சையும் கசியச் செய்யுமா
யின், அவ்வாசனையின் பெருமையை யாமா கூறவல்லம்! இந்நாயனார் தமக்
குமாததிரமணி எவ்வுயிர்க்கும் பயன்படுவதாய், நினைப்பினும் கேட்பினும்
இனிமை பயக்கும் இததிரத்தொண்டைச் சிவனமாட்டு இடையறாது முறுகி
வளரும் மெய்யன்போடு செயதமையால் அன்றே, “பொய்யனபுக் கெட்டாத
பொறப்பொதுவி னடம்புரியும்” சிவன் இவருக்கு வெளிப்பட்டு, “எப்பொழு
துஞ் - செந்நிற மனப்பெரியோர் திருக்குழலவா சனைக்கேட்க - வீரநிற
கிலையேநம் பாலனைவாய” என்று திருவாயமலர்ந்தருளினார்.

இலை மலிந்தசருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

நா ன் கா வ து
மு ம் மை யா லு ல கா ண் ட
சு ரு க் க ம்.

மூர்த்திநாயனார்புராணம்.

சோமன்னு செல்வக குடிமல்கு சிறப்பி னோங்குரு
காமன்னு சென்னிக கதிாமாமணி மாட வைப்பு
நாமன்னு சிந்தைப பலநிறுறை மாநதர போற்றும்
பாமன்னு தொன்மைப புகழ்பூண்டது பாண்டி நாடு (ச)

சாயுந தனிராவல்லி மருங்கு னெடுத்த டங்கண்
வேயும் படுதோளியா பண்படு மின்சொற செய்ய
வாயும் படுநீளகரை மண்பொருந தண்பொ ருந்தம்
பாயுங் கடலும் படுநீமை பனித்த முத்தம். (உ)

மொய்வைத்த வணடின் செறிசூழன முரனற சந்தின
மைவைத்த சோலை மலையநதர வந்த மந்த
மெய்வைத்த காஹந தருஞரால் மளந்த மேன்மைத்
தெய்வத் தமிழருந தருஞ்செவவி மணஞ்செ யீரம். (ஈ)

சூழு மிதழ்ப்பங்ஙசய மாங்கவத தோட்டின் மேலா
டாழ்வினறி யென்றுந தனிவாயுவதத் தைய லொப்பார
யாழின் மொழியிற சூழ்வினனிசையுஞ்ச ருமபும
வாமுந நகர மதுரபுரி யென்ப தாகும் (அ)

சால்பாய முமமைத் தமிழ்தங்கிய வங்கண் மூதூர்
நூல்பா யீடததும் முளனோன்றலை மேதி பாய்ப
பாலபாய முலைதோய மதுப்பங்ஙசயம் பாய வெங்குரு
சேலபாய தடததும் முளசெய்யுணயிக கேறு சங்கம் (இ)

மந்தா னிலம்வா தசைபந்தரின மாட முன்றிற்
பந்தா டியமங் கையாபங்கயச செங்கை தாங்குரு
சந்தார முலைமே லனதாழ்குறை வானமு சுப்பொற
சொந்தா மனாமே லனநித்திலஞ் சோந்த கோவை. (ஊ)

முமமைப் புனைங்களின் மிக்கதன நேயம் மூதூர்
மெய்மைப பொருளாந தமிழ்நூலின் விளங்கு வாயமைச
சொமமைப பொருளுந தருவார்திரு வால வாயி
லெய்மைப பவந்திப் பவாசங்க மிருந்த தெனறல் (எ)

அப்பொற பதிவாழ வணிகக்குலத் தானற தொன்மைச்
செப்பத் தருசோக குடிசெய்தவஞ் செய்ய வந்தா
ரெப்பற் றினையு மறுத்தேறுகைத் தேறு வாரதான்
மெய்ப்பற நென்பபறறி விடாத விருப்பின மிக்கார். (ஐ)

நாளும் பெருங்காத னயப்புறம் வேட்கை யாலே
சேனூர் துணையும் முதற்கேழல் பதங்க னெல்லா
மாளும் பெருமா னடிததாமரையல்ல தில்லார்
மூளும் பெருகன் பெனுமூர்த்தியார் மூர்த்தி பார்தாம்.

(௧)

அந்திப் பிறைசெஞ் சடைமேலணி யால வாயி
லெஃதைக் கணிசந் தனக்காப்பிடை யென்று முட்டா
வந்தச செயலி னிலேநின்றடி யாரு அப்பச
சிறதைக் கினிதாய திருப்பணி செய்யு நாளில்.

(௨)

கானக் கடிஞழ் வடுகக்கரு நாடர் காவன்
மானப் படைமன்னன வலிநது நிலங்கொள் வாளு
யானைக் குதிரைக கருவிப்படை வீரா தினடோ
சேனைக் கடலுங் கொடுதென்றிசை நோக்கி வந்தான்.

(௩)

வந்துற்ற பெரும்படை மண்புதை யப்ப ரப்பிச
சந்தப் பொதியிற் றமிழ்நாடுடை மன்னன வீரஞ்
சிறதச் செருவென்று தன்னாணை செலுத்து மாறறந்
கந்தப் பொழிலுமு மதுராபுரி காவல கொண்டான்

(௪)

வல்லாண்மையின் வண்டமிழ் நாடு வளம்ப டித்தி
நில்லா நிலையொன் றியவின்மையி னீண்ட மேரு
வில்லா னடிமைத திறமேவிய நீற்றின சார்பு
செல்லா தருகநதா திறத்தினிற் சிறதை தாழ்த்தான்.

(௫)

தாமுஞ் சமண்கையா தவததைமெய் யென்று சாநது
வீழுங் கொடியோ னதுவனறியும வெய்ய முன்னைச
சூழும் வினையா லரவஞ்சுடாத திங்க ணோடும
வாமுஞ் சடையா னடியாரையும் வனமை செயவான்

(௬)

அந்தம் மிலவா மிறைசெய்யவு மன்ப னூர்தாம்
முந்தைம் முறைமைப் பணிமுட்டலா செயது வந்தா
தந்தம பெருமைக களவாகிய சாாபி னிறகு
மெந்தம் பெருமக கனையாவா தடுக்க வல்லார்

(௭)

செக்கர்ச் சடையார் விடையார்திரு வால வாயுன்
முககட் பரனா திருததொண்டனா மூரத்தி யானா
மைகந் புணர்நெஞ் சடைவஞ்சகன் வெஞ்ச மண்பே
ரெக்காக குடஞக விக்கந்தன செய்ய வெண்ணி.

(௮)

எள்ளுஞ் செயல்வன்மைக ளெல்லையில் லாத செய்யத்
தள்ளுஞ் செயலில் லவாசநதனக் காப்புத தேடிக
கொள்ளுந் துறையு மடைத்தான்கொடுங் கோன்மை செய்வான்
மெள்ளும் புனல்வே ணியாக்கன்பருஞ் சிந்தை நொந்து.

(௯)

புன்மைச் செயல்வல் லமண்குண்டரிற் போது போக்கும்
வன்மைக் கொடும்பா தகனமாய்நதிட வாய்மை வேத
கன்மைத திருநீற் றுயாகனனெறி தாங்கு மேன்மைத
தன்மைப் புவிமன் னரைசசாவதென் றென்று சார்வார்.

(௧௦)

காய்வுற்ற செற்றங்கொடு கண்டகன் காப்பு வுஞ்சென்
ருய்வுற்ற கொட்பிற் பகலெல்லையடங்க காடி
யேய்வுற்ற நற்சந் தனமெங்கும் பெருது சிந்தை
சாய்வுற்றிட வந்தனர் தம்பிரான் கோயி நன்னில.

(௮௧)

நட்டம் புரிவா ரணிநற்றிரு மெய்ப்பூச் சின்று
முட்டும் பரிசா யினுந்தேயக்குங்கை முட்டா தென்று
வட்டந திகழ்பா றையினவைத்து முழுவகை தேய்த்தார்
கட்டும் புறநதோ னரம்பென்பு கணாநது தேய.

(௮௨)

கல்லின் புறந்தேய்த்த முழுவகை கலுழ்ந்து சோரி
செல்லும் பரப்பென கணுமென்பு திறநது மூளை
புல்லும் படிக்கண்டு பொறுதநிலா தம்பிரானு
ரல்லின்க ணெழுநது வந்தருள் செயத வாக்கு.

(௮௩)

அன்பின் றுணிவா லிதுசெய்திட லைய வுன்பால்
வன்புன்கண் விளைததவன் கொண்டமண ணெல்லாங் கொண்டு
முன்பின்னல் புருநதன முற்றவு நீததுத் காத்துப்
பின்புன பணிசெயது நம்பேருல கெயது கெணன்.

(௮௪)

இவ்வண்ண மெழுநது கேட்டெழுந் தருசி முன்பு
செய்வண்ண மொழிநதிடத தேயநதபுண் ணூறு தீரநது
கைவண்ண நிரம்பின் வாசமெல லாகாக லநது
மொய்வண்ண விளங்கொளி யெயநினா மூரத்தி யார்தாம்.

(௮௫)

அந்நா ளிரவின் கணமண்புகல் சார்ந்து வாழு
மன்னு கியபோா வடுக்ககரு ண்டா மண்ணன்
தன்னுளு முடிநதது சங்கரன் சார்பி லோர்க்கு
மின்னு மெனநீ டியமெயநிலை யாமை வெல்ல.

(௮௬)

இவ்வா றுலகத்தி னிறப்ப வுயர்ந்த நல்லோா
மெய்வா முலகத்து வினாநதனை வார்க ளேபோ
வவ்வா றரனு ரடியானா யிலைத தியோன்
வெவ்வாய நிரயத் திடைவீழ வினாநது வீந்தான்.

(௮௭)

முழுதும் பழுதே புரிமூர்க்க னுலந்த போதி
னெழுதவ கொடிபோல் பவருட்பட வேங்கு சுற்ற
முழுதும் புலாவுற நதமுற்றவ னன்ன மாலைப்
பொழுதும் புலர்வுற நதுசெங்கநிா மீது போத.

(௮௮)

அவ்வேலையி லங்க ணமைச்சர்கள் கூடித் தங்கள்
கைவேறுகொ ளீம வருங்கடன் காலே முறறி
கைவே லவன்றன் குலமைந்தரு யின்மை யாலே
செய்வேறு வினைத்திறஞ் சிந்தனை செய்து தேர்வார்.

(௮௯)

தாமுஞ் செயலின் குருமன்னவன் ருங்க வேண்டிங்
கூழுந குடியு முதலாயின கொள்கைத தேனுஞ்
குழும் படைமன் னவன்ருளரினைத் காவ வின்றி
வாமுந்தகைத் தன்றிந்த வையக மென்று சொன்னார்.

(௯௦)

வேறு.

பன்முறை யுயிர்க ளெல்லாம் பாலித்து ஞாலங் காப்பான்
றன்னெடுங் குடைக்கீழ்த் தத்த நெறிகளிற் சரித்து வாழு
மன்னா யினறி வைகு மண்ணுல செண்ணுங் காலை
யின்னுயி ரின்றி வாழும் யாகையை யொக்கு மென்பார்.

(௨௧)

இவ்வகை பலவு மெண்ணி யிங்கினி யரச ரில்லை
செய்வகை யிதுவே யென்று தெளிபவர் கிறப்பின் மிக்க
மைவனா யினைய வேழங் கண்கட்டி விட்டான மற்றக
கைவனா கைக்கொண்டார்மண் காவல்கைக கொளவா ரென்று.

(௩௩)

வேறு.

செம்மாண்வினை யர்ச்சனை நான்முறை செய்து தோளா
விமமாநில மேந்தவொ ரோதலை யேநது கென்று
பெய்மாழுகில் போன்மதம் பாய்பெரு கோடை நெற்றிக்
கைம்மாவை நறுநதுகில் கொண்டெகண கட்டி விட்டா.

(௩௬)

கண்கட்டி விடுகளி யானையக் காவன் மூதா
மண்கொட்டிற் வீதி மருங்கு திரிந்து போகித்
திண்பொற்றட மாமதில சூழ்திரு வால வாயின்
விண்பிற்பட வோங்கிய கோபுர முனபு மேவ.

(௩௭)

நீங்கும் மிரவின் கணிகழ்ந்தது கண்ட தொண்ட
நீங்கெம பெருமா னருளாமெனி லிந்த வையந
தாங்குரு செயல்புண்பெனன் றுள்ள தளவு நீங்கிப்
பூங்கொணறை மிலைந்தவா கோயிற புறத்தி னிற்ப

(௩௯)

வேழத் தரசங்கண் வினாந்து நடந்து சென்று
வாழ்வற் றுலக்குசெய் தவத்தினின் வள்ள லாரைச்
சூழ்பொற் சுடாமா மணியிலந் தோய முனபு
தாழ்வற் றெதெதுப் பிடாமீது தரித்த தனறே.

(௪௦)

மாதங்க மெருத்தினில் வைத்தவர் தம்மைக் காண
வேதங்கெட வெண்ணிய திணமை யமைச்ச ளெல்லாம்
பாதங்களின மீது பணிந்தெழுந் தாராக னப்போ
தோதங்கினா வேலையை யொத்தொலி மிக்க தவ்வூ.

(௪௧)

சங்கங்கண் மூன்றன் தானாகன் பேரி யோடு
மெங்கெனரு மியம்பின பல்லிய மெலலை யில்ல
வங்கங்கு மலிந்தன வாழ்த்தொலி யம்பொற் கொம்பின்
பங்கன் னருளா லுலகான்பவா பாங்க னொங்கும்.

(௪௨)

வெங்கட் களிற்றின் மிசைநின்று மிழிச்சி வேரித்
தொங்கற் சுடாமா லைகனசூழ்முடி குடு சாலை
யங்கட்டி கொடுபுக் கரியாசனத் தேற்றி யொற்றைத்
திங்கட் குடைக்கீ முரிமைச்செயல் சூழ்ந்து செயவார்.

(௪௩)

மன்னுந் திசைவேதியின் மங்கல வாரு திக்கட்
டுன்னுஞ் சுடர்வன்னி வளத்துத் துதைந்த நூல்கும்
பொன்னின் கலசங்கன் குடங்கன் பூரித்த தூநீ
ருன்னுஞ் செயன்மந் திரயோகர் நிறுத்தி ஞாகள்.

(௪௪)

வந்துற்றெழு மங்கல மாந்தர் உம்மை கோக்கிச்
சிறதைச் சிவமே தெளியுநதிரு மூர்த்தி யார்தா
முநதைச் செயலா மயன்போய்முத்தற் சைவ மோங்கி
விநதப்புவி தாங்கியிவ் வின்னர சூன்வ னென்றார்.

(௧௧)

அவ்வாறு மொழிந்தது கேட்ட வமைச்ச ரோடு
மெய்வாழ்தரு தூலறி வினயிரு மாந்தர் தாமு
மெவ்வாறருள செயதனை மற்றவை யன்றி யாவர்
செய்வார பெரியோ யெனச்சேவடி தாழ்த்து செப்ப.

(௧௨)

வையம் முறைசெய் குவனாகில் வயங்கு நீறே
செய்யும் மயிலே கருமாக செழுங்க வனக
ளையன் னடையா ளமுமாக வணிந்து தாங்கு
மொய்புன் சடைமா முடியேமுடி யாவ தென்றார்.

(௧௩)

என்றிவ்வுரை கேட்டலு மெல்லையில் சல்வி யோரும்
வனறினமதி தூலவளா வாயமை யமைச்சர் தாமு
நனறிவகரு டானென நற்றவ வேந்தன சிறதை
யொன்றும் மரசா னுரிமைச்செய லான வுயத்தாரா.

(௧௪)

மாடெங்கு நெருங்கிய மங்கல வோசை மல்கச்
சூடுஞ்சடை மொலி யணிநதவர் தொல்லை யேனச்
தேடுவகழ லாரதிரு வாலவாய சென்று தாழ்நது
நீடுங்களிற் றின்பிசை நீணமுறு கூடு போநதாரா.

(௧௫)

மின்னுமமணி மாளிகை வாயிலின வேழ மீது
தனனின்னு மிழிந்து தயங்கொளி மண்ட பதறிற்
பொன்னின்னரி மெல்லனைச் சாமனாக காமா பூங்கான்
மனனுங்குடை நீழ் விருநதனா வையந தாங்கி.

(௧௬)

குலவுந்துறை நீதி யமைச்சர் குறிப்பின வைகக்
கலகஞ்செ யமன்செய லாயின கட்டு நீக்கி
நிலவுநதிரு நீற்று நெறிததுறை நீடு வாழ
வுலகெங்கு நிரம்பிய சைவ முயாநது மனன.

(௧௭)

துதலின்கண் விழித்தவா வாயமை துணங்கு தூவின்
பதமெங்கு நிறைநது விளங்கப் பவங்கண மாற,
வுதவுநதிரு நீறுயா கண்டுகை கொண்ட வேணி
முதன்மும்மையி னூலுல காண்டனா மூர்த்தி யாராதாம்.

(௧௮)

ஏலங் கமழ்கோதையா தாநிற மென்று நீகருஞ்
சிலங் கொடுமெம்புலன் நெவவுடன் வென்று நீக்கி
ஞாலந் தனிரேமி நடாத்தி நலங்கொ னூழி
காலம் முயிர்கட் கிடரான கடிந்து காத்தது.

(௧௯)

பாதம் பரமன்னவர் சூழ்நது பணிநது போற்ற
வேதம் பிணியா வகையிவவுல காண்டு தொண்டின்
பேதம் புரியா வருட்பேர சானப் பெற்று
நாதன கழற்செ வடிநண்ணின ரண்ண லாரே.

(௨௦)

அகல்பா ஹையின்வைத்த முழங்கையை யன்று தேய்த்த
விகலார் களிற்றன் பனாயேகதி முருக னாரா
முனில்கூழ் கறுஞ்சோலையின் மொய்யொளி மாட வீதிப்
புகலூர்வரு மந்தணர் தந்திரம் போற்ற லுற்றும்.

(சக)

மூர்த்திநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - துஉக.

சு ச ன ம்.

க. சிவனுக்குச் சந்தனக்காப்புக் கொடுத்தல்.

இவபெருமானுக்குச் சாத்தும்பொருட்டுச் சந்தனக்காப்புக் கொடுத்தல் உத்தம சிவபுண்ணியமாம். சந்தனக்குழம்போடு பணிநீர் குங்குமப்பூ கோரோசனை கஸ்தூரி பசுசைக்காப்பூரம் எனபன கலந்து சாததல் உத்தமோத தமம். சிவனுக்குச் செயற்பாலனவாகிய உபசாரங்கள் எல்லாவற்றினும் கந்தம் சாத்தலே சிறந்தது என்று சிவாகமம் செப்பும். “சாததுக சாநதுபணி நீ பளிதவ குங்குமமுஞ் - சோததியுளத தாதரவு செய்து.” எ-ம் “கூட்டுவித் தா ரும்பளிதவ குங்குமஞ்சார் தம்பணிநீ - தீட்டும் விதிதனைனத தோநது ” எ-ம். சோமவார விரத கற்பத்தினும், “சுகந்த கந்தரு சுவவிய லேபன-முகந்த லிங்கத தொருதினஞ் சாததினே-ரிகந்த பாவ மிமையவா கோடியாண்-டகந தெ எரிந்தவ கரன்பதி நண்ணுவார்.” எனச, சிவபுண்ணியத்தெளிவினும், கூறு தல் காண்க.

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இம்மூர்த்திநாயனாரா என்பது, இவாதாம் நாடோறும் தவறாது செய்யச சுககற்பித்த இததிறத்தொண டை, அது பற்றி அரசன் தமக்குச் செய்த இடுக்கண் மிகுதி கண்டும், தவறாது செய்தமையானும், சந்தனக்கட்டைக்கு முட்டுவந்தபொழுது தமது முழங்கை யைச் சந்தனக்கல்லிலே தேய்தத பெருந்தனமையானும், தாம் உலகாளும் அரசராய வாயியும் செருக்கு உறுது இப்பணியைத் தாமே செய்தமையானும், தெ ளியப்படும். இவர் தமது சரீரத்திற் சிறிதும் பற்றினிற், சிவனே தமக்கு இனி யர் என்று துணிந்து, அவரையே இடைவிடாது பற்றி நின்ற மெய்யன்பா என்பது இச்செயற்கருஞ்செயலால் உணர்க.

உ. சிவனடியாருக்குத் தீங்கு செய்தலால் பெறப்படும் பயன்.

சிவனடியார்களுக்குத் தீங்கு செய்தோர் நரகத்து வீழ்ந்து வுருந்துவர். அது “காட்டுமுள னொளியைக கண்ட கண்ணைக கயந்து சொல்லக-கேட் டவர் கேட்பித் தாங்கள் கெழுமின ருடன்பட் டாராமுன் - மூட்டின ரென்ற வைந்து மூடருங் கூடிமூழ்கி-மீட்டிடுவாரு மின்றி யெரிநிர யததன் வேவார்.” “மனத்தினல் வடிவு தன்னால் வழுக்கிய சுழக்கா தாம - மினதொடு மினங் கி வேவ ரெரிநிர யத்தை யெய்தி - யெனைததுள காலந தானு மெனறுனத தேவ் கி யெய்ப்பர் - தனக்கய லுறவி லானைத் தவறுவ ரென்னோ தாமே.” “மற்றைய நரக பேத மனைத்தினு மயங்கி மூவேழ் - சுற்றமுஞ் சுழலத் தாமும் கூடியே துயங்கி வீழ்வ - ரெற்றவ ரியம் துத ரெமக்குற வாகு மில்லை - யுற்றவீத் துய ரந் தன்னை யொழிக்கவென றழிவ ருனனம்.” எனச் சிவதருமோதரத்திற் கூறு மாற்றால், உணர்க. சிவனடியாருக்கு இடுக்கண் செய்த இக்கருடாடாசனும், இவ்வாறே நரகத்து வீழ்ந்தமை தெனிக, ஆதலால், சிவனடியார்களுக்கு மறந னும், தீங்கு நினையற்க.

உச்சைவம் தழைக்க அரசியற்றல்.

அரசன் வேதாசமங்களால் உணர்த்தப்படும் சர்ச்சமயமாகிய சைவத்தின் வழி வருவாது ஒழுக்குவனாயின் ; அவன் மே வாழும் குடிகளும் இவ்வரசன் தான் ஒழுங்கியவாரே ஒழுக்காதாரைத் தண்டிப்பன் என்னும் அச்சத்தாலும், பத்தியாலும், இயல்பாலும் சைவசமயத்தின் வழி தவருது ஒழுக்கி, போகம் மோகம் என்னும் இருபயனையும் பெறுவான். இதுபற்றியனறே ; அரசனைச் சைவமார்க்கத்தில் நிறுத்திய ஆசாரியர் உலகத்துக்கெல்லாம் ஆசாரியர் என்று சிவாகமம் கூறியது உம் என்க. “ஐயமற விபரீத மதுவு மீச னருண்மொழியை யாராய்ந்த வாக ஞ்சான் - வையசமு முய்யவுனிச் சைவ தன்ம மன்னவ னுக் களிக்கவவன் மருவு நீதி-மெய்தியிடு முலகச்ச மெய்த லானு மெல்லோ ரு மிருபயனு மெய்த லாலே - சைவநெறி தனையரசற களித்த வாசான சகத்தி னுக்குத் தேசிகனே சாற்றுவ காலை.” என்று சிவதருமோத்தரத்தில் கூறுமாற் றானும், உணர்க. அரசன் ஆருத சமய ஆகி, சிவனடியார்களுக்கு இடுக்கண செய்தலால் ; அவன்மே வாழும் குடிகள அப்பரமதப் படுகுழியில் வீழ்ந்து எரிவாய் நாகத்துக்கு இளையாதலையும், சைவத்து நிற்பாரும் அரசனால் வரும் இடுக்கண் மிகுதி பற்றி அச்சத்தினாலே சிவபுண்ணியங்கள் செய்யாது வானா கெடுதலையும், கண்டு இரங்கி யன்றே ; அநிபாதகனாகிய இவ்வரசன் இறப்ப, இப்பாண்டி நாடு சைவமன்னாச சாவது எக்காலம் என்று இம் மூர்த்திராய லா வருதலவாராயினா. இதனால், இவரது இரக்கமுடைமை, தெளிக. மெய் யுணர்வு உடையார்க்குத் தாம் பெற்ற பேறு உலகம் பெற்றதல வேண்டும் என் பதே உள்ளகிடக்கை என்க. “நான்பெற்ற வினபம் பெறுதலிவ் வைய கம்,” என்றா திருமூலநாயனரும்.

இம்மூர்த்திராயனார் தாம் அரசர்வாழ்வைச் சிறிதாயினும் நன்கு மதித்த விரும்பினவா அல்லா பிறா பயன் நோக்கினாராயினும் ; தாமே அரசாள நின்றவரும் அல்லர். உயிர்கள் மாட்டு எழுந்த பெருங்கருணையினாலே பாண்டி நாடு சைவமன்னாச சார்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்தொன்றே உடையாராயினா “அடியவர் குறைவு தீர்த்தாண்ட டருள்வதே விரதம்பூண்ட” கரு ணை நிதியாகிய சிவன் தம்மாட்டு உள்ளவாறு எழுந்த பேரண்பினாலாகிய இக்கருத்தை முடித்தருளத் திருவுளங் கொண்டு, பரசமயங்கள் பாரச் சை வ சமயம் தழைக்க அரசியற்ற வல்லார் இவர் அனறிப் பிறர் இவர் ஆத லால், இவரையே அந்நாட்டிற்கு அரசராக்கினார். இதனால், சிவன் தமது அடியார கருத்தை முறறுவித்தருளும் பெருங்கருணையினா என்று துணிந்து, யாவருக்கும் அஞ்சாது, அவரையே நம்பி வழிபடுக. “துண்டு கடரனை ய சோதி கண்டாய் தொல்லமார் ஞா மணிதான் கண்டாய் - காண்டற் கரிய கடவுள் கண்டாய் கருதுவார்ச் காற்ற வெளியான கண்டாய் - வே ண்டினார். வேண்டியதே யீவான் கண்டாய் மெய்நெறி கண்டாய் விரத மெல்லா - மாண்ட மனத்தார் மனத்தான கண்டாய் மறைக்காட் கிறையு மண னன் றானே.” என்றார் திருநாவுக்கரசுநாயனார். “இறைவனே யெவ்வுயி ருந் தோற்றுவிப்பான் ரோற்றி - யிறைவனே யின்றுககரு-செய்வா-னிறை வனே - யெந்தா யெனவிரங்கு மெங்கண்மேல் வெந்துயரம் - வந்தா லுதமாற் றுவான்.” என்றார் காணாக்காலமமையார்.

இம்மூர்த்திராயனார் அரசர்வாழ்வீர் சிறிதும் பற்றிலர் ஆயினும் ; சிவ னை ஆஞ்ஞை உண்மையானும், அவரது திருவருள் வழிப்பட்டு நிற்கும் தீயது ஆளுகையால் உலகம் உய்யும் என்னும் கருத்தானுமே, அதற்கு இசைந்தருளினார். அது, இவர மந்திரிகளை நோக்கி, சமண சமயம் நீங்கச் சைவ சமயம் ஒங்குமாயின் அரசாங்கவேன் என்றமையானும், விபூதியே அபிஷே

கத்திரவியமும் உருத்திராஷ்டமே ஆபரணமும் சடாமுடி யே கிரீடமும் ஆகக் கொண்டே அரசாண்டமையானும், பெண்ணுகை சிறிதும் இன்றி ஐம்புலன்களை அடக்கி நின்ற பெருந்திறவுடைமையானும், துணியப்படும். இதனால், மெய்யுணர்வு உடையோர் அண்டமனைத்தும் ஒருங்கு ஆளப்பெறினும், அதனை ஒருபொருளெனக் கருதாது, சிவனது திருவருளவழி நின்றே அவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் தவறார் என்பது துணிக. “கண்டெகதை யென்றிறைஞ்சிக் கைப்பணியான் செய்யேனே - லண்டம் பெறினு மது வேண்டேன - றுண்டருசோ - விண்ணாளுந திங்களாய் மிகருலக மேழினு க்குங்-கண்ணா லீதென கருத்து.” என்றார் காகைகாலம்மையார். “அருடரு சோத்திலலை யம்பலத் தான்ற னருளினைந்ரிப் - பொருடரு வானத் தரசா தலிறபுழு வாதனைன்றூட் - சுருடரு செஞ்சடை யோனரு னேற்றற விக்குறையு - மிருடரு கீழேழ் நரகத்து வீழு மிருஞ்சிறையே ” என்றார் நம்பியாண்டார் நம்பி மெய்யுணர்வு உடையாருக்கு விபூதியே சாந்தமும், உருத்திராஷ்டமே ஆபரணமுமாம் என்பது “ஊலொ மட்ட சோறு நமதே யுவரி சூழ்நத - பாலொம பாய றுனறற கோவணம் பரிசுரு மாடை - சீலொளாஞ் சிறந்த சாந்தந தெய்வநீ றணிபுண கண்டி - நீலொளா சுமந்த வேணி நிருத்தாட் கொண்ட வனறே ” என்னும் திருவிளையாடற் புராணச் செய்யுளால் உணராக. சடைமுடி தரித்தல் புண்ணியம் என்பது, “பததா தூனமுறை வேணி பரித்திடி - லொத்த வற்றறு வேணியொல் வொனறிற்கு - மெத்தது மச்சவ மேத பலத்தினைச் - சத்தி யம்மவர் நாடொறுஞ் சாந்தலே.” என்னும் சிவபுண்ணியத் தெளிவினால், காண்க. கூடாபொருட்கம உளவழி இவ்வேடம் தமக்கும் பிறாக்கும் தீமையே பயக்கும் என்பது ஏனாதிநாதநாயனார் புராணத்துச் சூசனத்திற் கூறினம்.

முருகநாயனார் புராணம்.

தாது குழுவ் குழன்மலையா டளர்க்கை குழந்திருமேனி
மீது குழும் புனற்கற்றை வேணி நம்பர் விரும்புபதி
சோதி குழு மணிமௌலிச சோழா பொன்னித திருநாட்டுப்
போது குழந தடஞ்சோலைப் பொயகை குழம் பூம்புகலூர்.

(8)

நாமமூதூர் மற்றதனு ணல்லோர் மனம்போ லவரணிந்த
சேம நிலவு திருநீற்றின சிறந்த வெண்மைத் திருநதொளியால்
யாம் விருளும் வெளியாக்கு மிரவே யல்ல விரைமலாமேற்
காமர் மதுவுண் சிறைவண்டுங் களவித் மின்றி விளங்குமால்.

(9)

நண்ணு மிசைதேர் மதுகரங்க ணனைமென சினையின் மருங்கலைய
வண்ண மதூத் தேன்பொழிவ வாச மலர்வா யேயல்ல
தண்ணென சோலை யெம்மருங்குஞ் சாரு மடமென் சாரிகையின்
பண்ணின கிளவி மணிவாயும பதிகச செழுந்தேன் பொழியுமால்.

(10)

வண்டு பாடப் புனற்றடத்து மலர்ந்து கண்ணீ ரகம்புவன
கொண்ட வாச முகையவிழ்ந்த குளிர் பங் கயங்க ளேயல்ல
வண்டர் பெருமான நிருப்பாட்டி னமுதம் பெருகச செவியுமேருங்
தொண்டர் வதன பங்கயமுந் துளித்த கண்ணீ ரகம்புமால்.

(11)

ஆன பெருமை வளஞ்சிறந்த வந்தண் புகலா நுததன்னின்
மான மறையோர் ஞாலமரபின் வந்தா முந்தை மறைமுதல்வர்
ஞான வரம்பின் றிலைநின்றார் நாகம் புனைவார சேவடிக்கி
முன மின்றி நிறையன்பா லுருகு மனத்தார் முருகனார்.

(௮)

அடைமே லவவன் றுயிலுணர் வலர்செங் கமல வயந்சயல்கண்
மடைமே லுகளுந் திருப்புகலார் மன்னி வாழந் தன்மையராய்
விடைமேல் வருவாக கானான் மெய்மைத் தவத்தா லவர்கற்றைச்
சடைமே லணியத் திருப்பள்ளித் தாமம் பறித்துச் சாத்தவார்.

(௯)

புலரும் பொழுதின் முன்னெழுந்து புனித நீரின் ழுழ்கிப்போய்
மலருரு செவ்வித தம்பெருமான முடிமேல வானீ ராழமகி
யுலவு மருங்கு முருகியாக நகைக்கும் பத்ததி னுடனபறித்த
வலகின மலாகன வெவவெறு திருப்பூங் கூடை களிலமைப்பார்

(௧௦)

கோட்டு மலரு நிலமலரும் குளிராக மலருங் கொழுங்கொடியின
ரோட்டு மலரு மாமலருரு சுருதி மலருந் திருவாயிற
காட்டு முறுவ னிலவலரக் கணக் வரையிற் பன்னகரீரண்
பூட்டு மொருவர் திருமுடிமேற் புனைய லாகு மலாதெரிநது.

(௧௧)

கொண்டு வந்து தனியிடத்தி னிருந்து கோக்குங் கோவைகளு
மிண்டைச் சுருக்குந் தாமமுட் னிணைக்கும் வாச மாலைகளுந்
தண்டிற் கட்டுவ கண்ணிகளுந் தாளிற பிணைக்கும் பிணையல்களு
றுண்டா திறைக்குந் தொங்கல்களுரு சமைத்து துடங்கு ஞானமார்பர்.

(௧௨)

ஆங்கப் பணிக ளானவற்றுக் கமைத்த காலங் களினமைத்துத்
தாங்கிக் கொடுசென றன்பிடுவெடுஞ் சாததி வாயநத வாசசனைகன்
பாங்கிற் புரிந்து பரிந்துள்ளார் பரமா பதிகப் பறருன
வோங்கிச சிறந்த வஞ்செழுத்து மோவா நாவ னுணர்விலார்.

(௧௩)

அன்ன வடிவு மேன்முமா யறிவா னிருவ ரறியாமன்
மன்னும் புகலா ருறைவாரா வாத்த மான வீச்சுரத்து
நன்னர் மகிழ்ச்சி மனங்கொள்ள நாளும் பூசை வழுவாமே
பனனும் பெருமை யஞ்செழுத்தும் பயின்றே பணிந்து பரவிலார்.

(௧௪)

தன்னு முறைமை யொழிநதிடவித் தருதி யொழுது மறையவாதாந்
தெள்ளு மறைகண் முதலான ஞானஞ் செம்பொன வளனத்தி
லளளி யகில் மீன்றளித்த வுமை முலைப்பா லுடனுண்ட
பிணை யாகரு நண்பருமாம பெருமை யுடைநா ராயினா.

(௧௫)

அங்க ணமருந் திருமுருக ரழகார் புகலிப் பிணையார்
பொங்கு மணத்தின் முன்செய்த பூசை யதனற் புக்கருளிச்
செங்க ணடலே துடையவாதாரு சிறந்த வருளின் பொருளளிக்கத்
தங்கன் பெருமா னடிநீழற் றிலையா நிலைமை சார்வுற்றார்.

(௧௬)

அரவ மணிநத வளையா யருச்சித் தவர்தங் கழனிழற்கீழ்
விரவு புகலா முருகனா மெய்மைத் தொண்டின் றிறம்போற்றிச்
கரவி லவாபால வருவானாக் கருத்தி லுருத்தி ரங்கொண்டு
பரவு மன்பா பசுபதியார் பணிந்த பெருமை பரவுற்றேன்.

(௧௭)

முருக நாயனார் பூராணமுற்றிற் று.

ஆததிருவிருத்தம் - தனது.

சுருதி.

பூக் கொய்த மாலை தொடுத்துச், சிவனுக்குச் சாத்தல்.

சிவனுக்கு உரியனவெனச் சிவாகமங்களில் விதிக்கப்பட்ட பூக்களை, மெய்யன்போடு விதிப்படி கொய்து, பலவகைப்பட்ட மாலைகளைச் செய்து, சிவனுக்குச் சாத்தி அருச்சினை செய்தலும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் செபித்தலும், மிகச் சிறந்த சிவபுண்ணியமாம். “நிலபெறுமா நெண்ணுதியே நெருசே நீவா நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புகருப் - புலர்வதன்மு னலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப் பூமாலை புனைதேத்திப் புகழ்நது பாடித் - தலையார்க்கு மபிட்டுக் கூத்து மாடிச் சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யெனறு” - மலைபுனல் சேர் செருசடைமெய் மாதி யெனறு மாருரா வெனறேன்றே யலறு நிலலே.” “பூக்கைக் கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார்-நாககைக் கொண்டர னும நவில்லிவா - ராககைக் கேயினா தேடி யலமநது - காககைக் கேயினா யாகிக் கழிவரோ.” என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரங்களானும், “முத்தனே முதல்வா முக்கனா முனிவா மொட்டரு மலர்பறித் திறைஞ்சிப் - பத்தியாய் நினைநது பரவுவாரா தமக்குப் பரகதி கொடுத்தருன் செய்யுந் - சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந துறையிற் செழுமலாக குருநதமே வியசீ - ரத்தனே யடியே னுதறித் தழைத்தா லெடுத்துவே யென்றரு ளாயே.” என்னும் திருவாசகத்தானும், “நிலத்திற் நிகழ்ந்த நறுமலரு நீரும் பலித்த போதெவையும - புலத்தி னழுந்தா வனபிடுறெடும் போதா னநதன கழற்கணிந்தோ - மலத்தி னநாதி முத்தன்மல வயிரி யுறையுந் சிவலோகத-தலத்திற் புருநது கலத்தகைய தலைவ ராகி நிலவுவரால்.” என்னும் சிவபுண்ணியத்தெளிவானும், உணர்க.

இத்திருப்பணி செய்ய விரும்புவோர், நாடோறும் சூரியன் உதிக்கு முன் எழுந்து, ஸநானம் செய்து, தோய்த்து உலர்ந்த வஸ்திரம் தரித்து, சந்திரா வந்தனம் முடித்துக்கொண்டு, சுத்திசெய்யப்பட்டு நாபியின் கீழ்ச் செல்லாது மேலே உயர்த்த கைகளை உடையராய், திருப்பூங்கூடையை எடுத்துக்கொண்டு, சிவனது திருவடிக்கணன்றிப் பிரிதொன்றினும் சிறிதும் இறங்காத சிந்தையோடு மெளனம் பொருந்தி, சென்று, பத்திர புஷ்பங்கள் கொய்து, திருப்பூங்கூடையில் இட்டுக்கொண்டு வந்து, சுத்திசெய்யப்பட்ட காலினையுடையராய், புஷ்பமண்டபத்திற் புகுந்து, விதிப்படி சுத்திசெய்யப்பட்ட பூக்குறட்டில் வைத்து, இண்டை முதலிய திருமாலைகளைச் செய்ய்க. சிவலிங்கத்தைத் தீண்டற்கு உரியார் தாமே சாத்துக. அல்லாதார் அதற்கு உரியானாகக்கொண்டு சாத்துவிக்க. திருப்பூங்கூடை நாபிக்குக் கீழே பிடியாது ஒரு தண்டின் துளியிலேக்கட்டி உயரப் பிடித்துக்கொண்டு வருக; அன்றேல், நாபிக்கு மேலே உயர்த்த கையினா பிடித்துக்கொண்டு வருக. பத்திர புஷ்பம் கொய்யும்போது மெளனம் வேண்டும் என்பது, “வைகறை யெழுந்து போந்து புண்ணுழி வாயுக்கட்டி - மொய்ம்மலா நெருநரு வாச ந்தன வனத்து முன்னி” என எறிபதநாயனார் புராணத்தில் கூறியவாற்றால், உணர்க. மனம் வேறுபடலாகாது என்பது திருமலைச்சிறப்புச் சூசனத்திற் காண்க. திணைபில்லாதான், இழிகுலத்தான், மிகுநோயானன், தூர்த்தன், ஆசாரயில்லாதான், ஆசெனசமுடையான் என்னும் இவர்கள் கொண்டுவரும்பூ, எடுத்து வைத்து அலர்ந்தபூ, பழம்பூ, உதிர்ந்தபூ, காற்றில் அடிபட்டபூ, கையிலேனும் உடுத்த புடைவையிலேனும் எருக்கிலை ஆமணக்கிலைகளிலேனும் வைத்தபூ, அனாயின் கீழே பிடித்தபூ, புழுக்கடி எச்சம் சிலந்தினால் மயிர் என்னும் இவற்றோடு கூடியபூ, ஸநானம் பண்ணாமல் எடுத்தபூ, பொல்லா நிலம் மலான

சமீபம் சண்டாளர் வசிக்கும் இடம் முதலிய அசுத்த ஸ்தானங்களில் உண்டா கியபூ, இரவில் எடுத்தபூ, இவை முதலாயின சிவனுக்குச் சாத்தலாகாது. “எடு ததுவைத்தே யலாநதமலா பழம்பூக்கண மற்ற வெருககிலையா மணககிலையி னிற்பொதிந்த பூக்க - ளுடுத்தபூடை வையிறகர்த்தி னமைத்தநதம் பூக்க ளுதி ள்ந்திபூ வளையினே முறவலிநீர் பூக்க - ளுடுத்தபூமுக கடியெச்சுரு சிலநதி மயி ருறத லாகையிலவைத் தவரைகுவித் திதெல்கனரு றனிலே - யெடுத்த மலா நீரமிழ்த்தல் புறங்காட்டி லெய்த லெசசிலருவி யாதெடுத்த விழிபெனு மா கமமே” என ஞானப்பிரகாசத்தேசிகர் புஷ்பவிகியினும், “மடியினிற் பநி த்தி மெபூ மலாநதுகீழ் விழும்பூ முன்னு- ளெடுபடு மலரி னம்பூ விரவினி லெ டுத்தி மெபூ - தொடாநோயன நீககை யிலலான ஞாததனு சார மற்றேன்- கொடுவரும பூவ னைத்துங் குழகனுக் காகா வனமே.” எனப்பயிற்று புஷ்ப விதியினும் கூறுமாறறால், உணாக

இசசிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புறறவா இம்முருகநாயனார் இவர் விதி வழுலாது, சிவனிடத்த இடையறாத மெய்யன்போடுமே இப்புண்ணியத் தைச் செய்தமையால் அன்றோ, பரசமய கோளரியாகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனாருக்குத் தோழராகிய பெருமபேரறைப பெற்றதும், அவராலே “தொண்டா தணகய மூழ்கிதுணையலுஞ் சாந்தமும் புகையுங்-கொண்டுகொ ண்டாடி பரவிக் குறிப்பறி முருகன்செய் கோலங்- கண்டு கண்டுகண குளிரக் களிப்பந் தொளிமலகு கள்ளா- வண்டு பண்செயும் புகலூர் வரத்தமா னீச்சரத் தாளோ” எ-ம “நச னேறமா கடவ ளின்னமிா தெருதையெய் பெருமான-பூச மாசிலவெண் னீற்றா பொலிவுடைப் பூம்புக ளூரின் - மூச வண்டறை கொ னறை முருகனமுப் போதுஞ்செய முடிமேல் - வாச மாமல ருடையா லாத் தமா னீச்சரத் தாளோ” எ-ம் புகழப்பட்டமே, அவருடைய திருமணத்திலே சிவ னது திருவடிநிலை அடைநதா. “ஏந்துமல்குறு லீமாழி லீலநக கற்கு மின்பப் - பூநதண புகலூர் முருகற்குந் தோழிநைப் போகமாப்பைக் - காந் துங் கனலிற் குளிப்படுத துககடற் கூடலினவாய - வேந்தின றுயர்தவீர்த் தானையெப் போதும் விருமபுமினே” என்று திருஞானசம்பந்தமுத்தநாய னார் திருவரதாதிவிற கூறினா நமயியாண்டா நமயி எனக்

உருத்திரபசுபதிநாயனாபுராணம்.

நிலத்தி னேங்கிய சிவநதேமும் பெரும்புன னீசத் தமலாத டமபணை வயலபுகு பொன்னினன னுடிக் குலத்தி னேங்கிய குறைவிலா நிறைகுடி குழுமித் தலத்தின் மேம்படு ளலத்தது பெருந்திருத் தலையூ.

(௧)

வான ளிப்பன மறையவர் வேளவியின் வளாதி தேன ளிப்பன நறுமலர் செறிசெழுஞ் சோலை யான ளிப்பன வருசுகந் தாடுவாரக் கவலூ தான ளிப்பன தருமமு நீதியுஞ் சாலபும

(௨)

அவகண் மாநக ரதனிடையருமறை வாய்மைத் துங்க வேதியர் குலத்தினிற் றேனறிய துயோர் செங்கண் மாலவிடை யார்செழும பொன்மலை வலவி பறக ளுரடி மைத்திறம் புரிபசு பதியார்

(௩)

ஆய வந்தன ரருமறை யுருத்திரங் கொணாய்
மாய னாறி யாமலாச சேவடி வழுத்துந்
தாய வன்பொடு தொடாபினி லிடையறாச சுருதி
நேய நெஞ்சின ராகியத் தொழிறலை நினரா. (ச)

கனாயில் கம்பலை புனனொலி சுறங்கிட மருங்கு
பிரத மென்சுரும் பறைநுதிடக கருவரால் பிறழு
நினாநெ டங்கய னீரிடை நெருப்பெழுந் தனைய
வினாநெ கிழ்ந்தசெந் கமலமென பொயகையின மேவி. (இ)

தென்ற தண்புண்ல் கழுத்தள வாயிடைச செறிய
வுன்ற றப்புக்கு நினறுகை யுச்சிமேற் குவித்துத்
தன்ற வெண்டினாக் கங்கைநீர் ததும்பிய சடையார்
கொனரு மன்பினி லுருத்திரங் குறிப்பொடு பயின்றா. (ஊ)

அரும றைப்பய னாகிய வுருத்திர மதனை
வருமு றைப்பெரும் பகலுமெல வியும்வழு வாமே
திரும லர்ப்பொகுட டிருந்தவ னனையவா சிலநா
னொருமை யுயத்திட வுமையிட மகிழ்ந்தவ ருவநாரா. (எ)

காத லன்பர்த மருந்தவப் பெருமையுங் கலந்த
வேத மந்திர நியதியின மிகுதியும் விரும்பி
யாதி நாயக ரமார்தருள் செயயமற் றவாதாந்
திதி லாநிலைச் சிவபுரி யெல்லையிற் சென்றா. (அ)

நீடு மன்பினி லுருத்திர மோதிய நிலையா
லாடு சேவடி யருகுந் வணைநதன ரவாக்குப்
பாடு பெற்றதீ ருருத்திர பசுபதி யாராந்
கூடு நாமமு நிகழ்ந்தது குவலயம் போற்ற. (க)

அயில்கொண் முககுடு மிப்படை யாமருங் கருளாந்
பயிலு ருத்திர பசுபதி யாதிநம பரசி
யெயிலு டைத்திலலை யெலலையி னுளைப்போ வாராரு
செயலு டைப்புறந் திருத்தொண்டா திறத்தினை மொழிவாம். (ஐ)

உருத்திரபசுபதிராயனாபுராண முற்றிறறு.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ஐசங்கு.

சூ ச ன ம்.

ஸ்ரீருத்திரம ஓதல.

வேதம் நான்கும் வேதாங்கம ஆறும் நியாயம் மீமாஞ்சை மிகுதிபுராணம்
என்னும் உபாங்கம் நான்கும் ஆகிய பதினான்கு விததைகளுள்ளும்
வேதமே மேலானது, வேதத்துள்ளும் உருத்திராகாதசினி மேலானது, அதி
னுள்ளும் ஐந்தெழுத்து மேலானது; அதினுள்ளும் சிவ என்னும் இரண்டெழு
த்தே மேலானது. இவ்வாறு சிவத்தத்துவ விவேக விருத்தியிற் கூறப்பட்டது.
வேதபுருஷனுக்கு இந்த உருத்திரம கண்ணும், இதனுள் இருக்கும் பஞ்சாங்க
ரம் கணமணிபுமாம். இது சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்திற காண்க. இங்

திருத்திரத்தில் பகுப்பின்றி உயிர்ச் பொருள் உயிரில் பொருள் எல்லாவற்றையும் தனித்தனி எடுத்தோதி வழிபாடு கூறதல் வற்றக்கெனின்; எப்பொருள்களினும் சிவன கலந்திருப்பார் என்பது தெளிந்த கொள்ளுதற் பொருட்டென்க. தமிழ்கேதமாயிதேவாரத்தின் நின்ற திருத்தாண்டகம் முதலியவற்றினும் “இருநிலையத் தியாகி நீரு மாகி யியமான னாயெறியுங் காற்று மாகி - யருநிலைய திவகளாய் ஞாயி ருகி யாகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்-பெருநலமுங் குற்றமும பெண்ணு மாணும் பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி-நெருநிலையா வினருகி நாளை யாகி நிமிர்புன சடையடிசு ணினற வாறே.” என்பது முதலாக இவ்வாறு பகுப்பின்றிக் கூறதல் காண்க. சிவனிடத்து இடையருத மெய்யனபோடி இந்த ஸ்ரீருத்திரத்தை நியமமாக ஒதுவோர் முத்தி பெறுவா இவவுருத்திரத்தை, தடாகத்திலே இரவு பகல் கழுததனவினதாயி ஐலத்திலே நின்றகொண்டு, ஐம்புலன்களை ஆட்க்கி, சிவனை மறவாத சிந்தையோடு ஒதினமையால், முத்தி பெற்றவா இவ்வுருத்திரபகிநாயனா ஆதலால், இவவுருத்திரத்துக்கு உரியவா, தமது வாணனை விண்ணாகப் போககாது, சிவனை மறவாத சிந்தையோடு, இதனை நியமமாக ஒதுக.

திருநாவிப்போவார்நாயனார்புராணம்.

பகர்ந்தலகு சோபோற்றும் பழையவனம் பதியாகுந்
திசுழ்நதபுனற் கொள்ளிடம்பொன செழுமணிக் டிணைக்கரத்தான்
முக்கநுதர விருமருங்கு முனரிமலாக கையேற்கு
மகன்பணைநீர் நன்னாட்டு மேற்காநாட் டாதனூர்.

(௧)

நீற்றலம்பே ரொளிகெருங்கு மபபதியி னிறைகளும்பின்
சாற்றலவன் குலையலிற் றகட்டுவரா லெழப்பகட்டே
ராற்றலவன் கொழுக்கிழித்த சால்வழிபோ யசைந்தேறிச்
சேறலவன் கருயுயிர்க்க முருகியிக்குஞ் செழுநகமலம்.

(௨)

நனைமருவஞ் சினைபொதுளி நறுவினாகும் செறிதளிர்ந்
றினகரமண டலம்வருடுஞ் செழுநதருவின் குலம்பெருகிக்
கணமருவி யசைநிலையக களிவண்டு புடைசூழப்
புன்னமையோ மதுமையோ பொழிவொழியா பூஞ்சோலை.

(௩)

பாளைவிரி மணங்கமழும் பைங்காயவன் குலைதெங்கின்
ருளதிர மிசைமுட்டித் தடங்கிடங்கி னெழப்பாயநத்
வானைபுதை யசொசாரிநத் பழமிழப்ப வண்பலவி
னீளமுதிர் கனிகிழிதே னீத்தத்தி லெழுநதகளும்.

(௪)

வயல்வளமுஞ் செயல்படுபைந் துடவையிடை வருவளமுடி
வியலிடமெவ் கணுநிறைய மிக்கபெருந் திருவினவாம்
புயலடையு மாடங்கன பொலிவெய்த மலிவுடைத்தா
யயலிடையே றடிநெருங்கக் குடிநெருங்கி யுளதவவுர்.

(௫)

மற்றவ்வூப் புறம்பணையின் வயன்மருங்கு பெருங்குலையிற்
கூற்றம்விரும் பியகீழ்மைத் தொழிலுழவா கிளைதுவன்றிப்
பற்றியபைப் கொடிச்சுணாமேற படாநதபழங் கூனாயுடைப்
புறகுழம்பைச் சிற்றில்பல நிறைந்துளதோர் புலப்பாடி.

(௬)

கூருகொமெல் லடியனதின் குறும்பார்ப்புக் குழச்சுழலும்
கார்பயின்முன் நிலினின்ற வன்னுக்கொளிய்த் துன்னுபிறழ்
காரிரும்பின் சரிசெறிகைக் கருஞ்சிறார் கவர்ந்தோட
கூர்சிறுமென் குணப்படகரு மணக்ககைத்த விருப்பமுணி. (ஃ)

வன்சிறுதோன் மிசையுமுத்தி மகவுறகரு நிழன்மருதந்
தன்னினெமென் பெடையொடுகருந் தடங்குழிசிப புதைநீழன்
மென்சினைய வஞ்சிகளும் விசிப்பறைதாவ கினமாவும்
புன்றலையப புன்றறுமுழைப புடைத்தெவரு முடைத்தெவரும். (அ)

செறிவலிததின் கடைஞர் வினைச் செயல்புரிவை கறையாமக
குறியளக்க வுணைகருஞ்செவ குடுமிவா ரணச்சேககை
வெறிமலாத்தண கினைக்காஞ்சி விரிநீழன் மருங்கெல்லா
செறிசுழற்புன புலமகளிர் நெற்குறுபாட டொலிபரகரும் (க)

புன்னாநனை புனறகலிகும் பொயகையுடைப புடையெவருந்
தன்னுநதா ணடையசையத் தனையவிழ்ப்புந் குவலோமத
வினனும்பைந் குழற்குதிரென மிலைசெய்புன புலைசெயாகன்
கன்னுண்டு களிதாவக கறங்குபறை யுறகலிகும். (ஐ)

இப்படித்தா கியகடைஞ் சிறுப்பின்வரைப் பினின்வாழ்வார்
மெய்ப்பரிவு சிவனகற்றகே வினைதவணா வொடுமவநா
ரப்பதிய லூர்ப்புலமை யானறதொழிற் றுயத்தா
செர்ப்பிலவர் நந்தஞ் செனவொருவ ருளராறா. (ஊ)

பிறந்துணாவு தொடங்கியபின் பிறைக்கண்ணிப் பெருநதகைபாற்
சிறந்தபெருங் காதலினுற் செம்மைபுரி சிந்தையராய்
மறந்துமய னினைவின்றி வருபிறப்பின் வழிவந்த
வறம்புரிகொன் கையராயே யடித்தொண்டி. னெறிநின்றார். (ஊ)

ஊரில்விலும் பறைத்துடவை யுணவுரிமை யாக்கொண்டு
சார்பிலவரு தொழில்செய்வார தலைநின்றா தொண்டினுற்
கூரிலைய முககுடுமிப் படையண்ணை கோயினொறும்
பேரிகையே முதலாய முககருவி பிறவினுக்கும். (ஊ)

போர்வைத்தோல விசிவாரென் றினையனவும் புகலுமிசை
நோவைதத் வீணைக்கும் யாழுகரு நிலைவகையிற்
சேர்வுற்ற தந்திரியுந் தேவாபிரா னாச்சனைகட்
கார்வத்தி னுடனகோரோ சனையுமிவை யளித்துள்ளார். (ஊ)

இவ்வகையாற் றந்தொழிலி னியன்றவெலா மெவவிடத்துஞ்
செய்வனவுந் கோயில்களிற திருவாயிற் புறந்நறு
மெய்விரவு பேரன்பு மிகுதியினு லாடுதலு
கவ்வியல்பிற் பாடுதலு மாயநிகழ்வா ரகநாளில் (ஊ)

திருப்புகழ்ச் சிவலோகன் சேவடிகண் மிகநினைந்து
விரும்பினெடுந் தம்பணிகள் வேண்டுவன செயவதற்கே
யருத்தியினு லொருப்பட்டந் காதலார் தனிநின்றும்
கருத்தமுறங் காதலினுல் வந்தவ்வா மருங்கணைந்தார். (ஊ)

சீரோ மிசைபாடித் திருத்தொண்டர் திருவாயி
னோகும் பிடவேண்டு மெனநினைந்தாரக கதுநேர்வார்
காரோ மெயிற்புன்கடர் கண்ணுதலந் திருமுன்பு
போன்றை விலங்கவருள புரிந்தருளிப் புலப்படுத்தார். (௧௧)

சிவலோக முடையவாதா திருவாயின் முன்னின்
பவலோகங் கடப்பவாதம் புணிவிட்டுப் பணிந்தெழுந்து
சுவலோக வாரலையப் போவார்பின் பொருளுந்
வவலோக மிதெதுகண டாதரித்துக் குளந்தொட்டார். (௧௨)

வடங்கொண்ட பொன்னிதழி மணிமுடியா திருவருளார்
றடங்கொண்ட குளத்தளவு சமைத்ததறின றம்பெருமா
னிடங்கொண்ட கோயிலுபுறம் வலங்கொண்டு பணிந்தெழுந்து
கடங்கொண்டு விடைகொண்டு தம்பதியி னண்ணினார். (௧௩)

இதன்மை யீசாமகிழ் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சி
மெய்தத்திருத் தொண்டசெய்து வீரவுவார மிககெழுந்த
சித்தமொடுந் திருத்திலைத் திருமனறு சென்றிறைஞ்ச
வுய்ததபெருங் காதுணா வொழியாது வந்துதிப்ப (௧௪)

அன்றிரவு கண்டியிலா புலர்ந்ததற்பி னங்கெய்த
வொன்றியனை தருதனமை யுறுகுலத்தோ டிசைவிலை
யென்றிதுவு மெம்பெருமா னேவலெனப் போககொழிவார்
நன்றுமெழுந் காதன்மிக நாளைப்போ வேனென்பார். (௧௫)

நாளேப்போ வேனென்று நாள்களசெலத் தரியாது
பூளைப்பூ வாமபிறவிப் பிணிப்பொழியப் போவாராய்ப்
பாளைப்பூங் கழுகுடித்த பழம்பதியி னின்றும்போய்
வாளைப்போத் தெழுமபழனஞ் சூழ்தில்லை மருங்கனைவார். (௧௬)

செல்கின்ற போழ்தநதத் திருவெல்லை பணிந்தெழுந்து
பல்குஞ்செந் தீவளாதத் பயில்வேன்வி யெழும்புகையு
மலகுபெருங் கிடையோது மடங்கனெருங் கினவுகண்
டல்குநதங் குலநினைந்தே யஞ்சியனைந் திலாபினரா. (௧௭)

நின்றவரங் கெய்தரிய பெருமையினை நினைப்பார்முன்
சென்றிவையுங் கடந்தாராஞ் செயிறறிருவா யிலைப்புகார்
குன்றனைய மாளிகைக் கொறுங்குலவும வேதிகைக்
னொன்றியழு வாயிரமங் குளவென்பா ராகுதிகள். (௧௮)

இப்பரிசா யிருக்கவெனக் கெய்தலரி தெனறஞ்சி
யப்பதியின் மதிற்புறத்தி னூராத பெருங்காத்
லொப்பரிதாய் வளாந்தோங்க வுளஞ்ருகிக் கைதொழுதே
செப்பரிய திருவெல்லை வலங்கொண்டு செலகினரா. (௧௯)

இவ்வண்ண மிரவுபகல் வலஞ்செய்தங் கெய்தரிய
வவ்வண்ண நினைந்தழிந்த வடித்தொண்ட ரய்வெய்தி
மைவண்ணத் திருமிட்டற்ரா மன்றினடங் கும்பிடுவ
நிவ்வண்ண மெனநினைந்தே யேசறவி னொடுநதயிவ்வார். (௨௦)

இன்னதரு மிழிபிறவி யிதுதடையென் னெத்யில்வா
ரந்திலைமை யம்பலத்து னாவொ ரந்தருளி
மன்னுதிருத் தொண்டரவா வருத்தமெனாந் தீர்ப்பதற்கு
முன்னணைந்து கனவினகண் முறுவலொடு மருள்செய்வார். (உ௭)

இப்பிறவி போயநீங்க வெரியினிடை நீழ்முடி
மூப்பூரிதான் மாபருடன் முன்னணைவா யென்னமொழிந்
தப்பரிசே தில்லைவா முந்தணாகரு மெரியடைக்க
மெய்ப்பொருளா னாரருளி யம்பலத்தே மேவினா. (உ௮)

தம்பெருமான் பணிகேட்ட தவமறையோ ரெல்லாரு
மம்பலவா திருவாயின முன்பச்ச முடனீண்டி
யெம்பெருமா னருளசெய்த பணிசெய்வோ மென்றேகித
தம்பரிவு பெருகவருந் திருத்தொண்டா பாதசாந்தார. (உ௯)

ஐயரே யம்பலவ ருளாலிப் பொழுதணைந்தோம்
வெய்யவழ லமைத்துமக்குத தரவேண்டி யெனவிளம்ப
கையுமனத் திருத்தொண்டா நானுய்ந்தே னெனத்தொழுதா
தெய்வமறை முனிவாகருந் தியமைத்த படிமொழிந்தார. (௩௦)

மறையவர்கண் மொழிந்ததற்பின் றென்றிசையின் மதிப்புறத்துப்
பிறையுரிஞ்சுந் திருவாயின முன்னாகப் பிஞ்ஞகாத
நிறையருளான் மறையவாக னெருப்பமைத்த குழியெயதி
விறையவர்தான் மனங்கொண்டே யெரிசூழ வலங்கொண்டார். (௩௧)

கைதொழுது நடமாடுவ கழலுன்னி யழல்புககா
ரெய்தியவப் பொழுதின்கண் ணெரியின்க ணிமமாயப்
பொய்தகையு முருவொழித்துப் புண்ணியமா முனிவடிவாய்
மெய்திகழ்வெண் ணூலவினங்க வேணிமுடி கொண்டெழுந்தார். (௩௨)

செந்தீமே லெழும்பொழுது செம்மலர்மேல் வந்தெழுந்த
வந்தணன்போற் றேன்றின ரந்தரதுந் துபிநாதம்
வந்தெழுந்த திருவிசும்பில் வானவாகண் மகிழ்ந்தார்த்துப்
பைந்துணாமற் தாரத்தின பனிமலாமா ரிகளபொழிந்தார. (௩௩)

திருவுடைய தில்லைவா முந்தணர்கள் கைதொழுதா
பரவரிய தொண்டர்களும பணிநதுமனங் களிப்பயின்ற
ரருமறைசூழ் திருமனறி லாடுகின்ற கழல்வணங்க
வருகின்றார் திருநாளைப் போவாரா மறைமுனிவர். (௩௪)

தில்லைவா முந்தணரு முடன்செல்லச் சென்றெய்திக்
கொல்வமான் மறிக்கரத்தார் கோபுரத்தைத் தொழுதிறைஞ்சி
யொல்லிபோ யுன்புருந்தா ருலகுய்ய நடமாடு
மெல்லையினத் தலைப்பட்டார் யாவாகருங் கண்டிலரால். (௩௫)

அந்தணர்க் கிசையித்தா ரருமுனிவா துதிசெய்தார்
வந்தணந்த திருத்தொண்டா தம்மைவினை மாசுறுத்துச்
சுந்தரத்தா மரைபுரையுந் துணையடிக் டொழுதிருக்க
சுந்தயிலா வானந்தப் பெருங்கடத்த ருள்புரிந்தார. (௩௬)

மாகடம்பு விடத்தீயின் மஞ்சனஞ்செய்திருளியெழுத்
தாசினமறை முனியாகி யம்பலவர் தானடைநதார
தேசுடைய கழல்வாழத்தித் திருக்குறிப்புத் தொண்டர்வினைப்
புரசுமற முயன்றவர்செய் திருத்தொண்டின பரிசுணாப்பாம.

(கன)

திருகாணோப்போவார்நாயனாராபுராண முறற்றது.

ஆகத் திருவிருத்தம் - த.அ.உ

குசனம்.

க. தத்தம் சாதிநெறி கடவாது சிவனை வழிபடுதல்.

யாவராயினும், தன்கன தன்கள் சாதிக்கு விதித்த விதி கடவாது நின்று
சிவனை வழிபடின, முத்தி பெறுவா. அவ்விதி கடந்தோ பயன்
பெறார் இததிருகாணோப்போவார்நாயனார தாம் முறப்பிரப்பில் செய்த புண்
ணிய மிகுதியினாலே சிவனிடத்து மெய்யனபு உடையராகி, தாம் இழிகா
கிய புலையாக்குலத்திற பிறந்தமையால் அதற்கு ஏற்பச சிவனுக்குத் தொண்டு
செய்தலே முறைமையாம் என்று, சிவாலயங்கள் தோறும் பேரிகை முதலிய
ஒருமுகக் கருவிகளுக்கும் மிருதங்கம் முதலிய இருமுகக் கருவிகளுக்கும் தோ
லும் வாரும், வீணைக்கும் யாழ்க்கும் நரம்பும், அருச்சுனைக்குக் கோரோசனை
யும் கொடுத்தலும், ஆலயங்களின் திருவாயிற் புறத்தில் நின்றுகொண்டு ஆனந்த
மிகுதியினாலே கூத்தாடிப் பாடுதலும், செயதனா. வாததியங்கள் கொடுத்தல்
புண்ணியம் எனபது “பொங்கு பேரி பொருமுர சமயிரு-தங்க மோடு திமில
பட காதியுஞ்சங்கு தாளந்தருமிசைக் காகனம் - விங்கு சீரோலி வேணுவும்
வீணையும்.” “சொன்ன வினனவை சோதி நிலாவணி - மன்ன வற்கு வழங்
கிய மாதவ- ரன்ன வன்றனை யொத்தயு தந்தரு- துன்னு கற்ப மவன்பதி தோ
யவரால்.” எனச் சிவபுண்ணியத்தெளிவிலே கூறுமாற்றால் உணாக. ஆனந்தத்
தினால் ஆடல் பாடல்கள் புண்ணியம் என்பது “நிருத்த மெந்தைமுன் யாவர்
கிசுத்தினும் - விரித்த பானு வபுதம் விரிகதி - பொருத்த தோரி புலவ ரரம்
பையா - கருத்தி னுடகவ காண்பா சிவபுரி” “துதியுங் கேழுஞ் சோதிமுன்
பத்தியார் - கெதியி னேதிடக் கேட்டவா தாவர- மதியில கீடவ கிருமி வரன்
பதி - வதியு மோதினாக கென்கொல் வகுப்பதே” எனச் சிவபுண்ணியத் தெ
ளிவிலே கூறுமாற்றால் உணாக இவை எல்லாம் தம்மிடத்து இடையருத்
மெய்யனபோடு செய்தமையால் அன்றோ, சிவன திருப்புகூரிலே இவர்
விரும்பியபடியே தமக்குமுன் உள்ள இடபதேவரை விலகச்செய்து, இவருக்
குக் காட்சி கொடுத்தருளினார்

உ. சிதம்பர தரிசனம்.

சிவந்தலங்கள் எல்லாவற்றும் சிதம்பரமே மேலானது. அது தில்லை
வாழ்ந்தனாபுராணத்துச் குசனத்தில் விரித்ததாகக் கப்பட்டது. இந்தத்தலத்
திற கணகசபையின் கண்ணே கருணாநிதியாகிய சபாநாயகர் செயற்குறும்
ஆனந்த நிருத்தத்தை மெய்யனபோடு தரிசித்தவா முத்தி பெறுவா. அது, “மெ
ய்மைநற் சரியை புத்தி விளங்கிய ஞான மேவா - வெம்மையொப் பவர்க்கு
முத்தி யிறையிலி யாக விட்ட - மும்மைநற் பதிக டம்மின முளைத்தவர் முடி.
நதோர மூவாச-செம்மலாக கழலகண் டோகன் சிவத்தினைச் சோவ ரனறே.
பிறத்தில மாறா தன்னிற பேசிய காசி மேவீ - யிறத்தில மிரண்டு முத்தி யின்
பமும் பின்ப தாநா - முறைநதிடுந் திலலை ஞான யோகமார் தான் மார்ந்த-
செறிந்தடி காணச் சேவன் முத்தராயத் திரிய லாமே தேசமார் மன்ற கன்று
சிவத்தி தேடி யுறறா - காசியி லில்லை தில்லை கதிநு- மென்ற னைந்தாற் வார்ந்த

மதகல் முத்தி பணித்திடு மென்ற ரென்றா - வீசன தருளி ரக்கத் தெல்லையார் செல்லு வாறோ. கன்றம ரன்பா' லான்பால் கலாதநூல் கால மேனும் - வென்றிகொ ளம்பு வீழும் வேலையா யினுமி மைப்பிற - சென்றறு மமைய மேனும் திருவடி தெளிய-கோகதி - நின்றவா காண நின்றா கீன்பவ நீங்கி னூரோ-ஆரண வுருவா தில்லை யம்பல மெய்தப் பெற்றே - ரோருணா வாகு னொன்று மொன்றல ரொன்ற ரல்லா - காரண ராகா ரோத்த கருத்திலா நிருத்த வினப்ப-பூரண ரவாகன் வாழும் புவனமும் பொதுவா மனதே ” எனனும் கோயிறு புராணத்து வியாககிரபாதமகாமுனிவா இரணியவனமசக்கிரவர்த்திகு உப தேசித்த பொருளையுடைய திருவிருத்தங்களானும், “பொயிடமா நின்றமிகு பஞ்சாக் கரத்தா - லுளையுணாவுக கெட்டா பொருவன - வனாமகடான - காணும் படியே சுருணையுருக கொண்டாடல்-பேணும்வாகு குண்டோ பிறப்பு.” என்னும் உண்மைவிளக்கத் திருவெண்பாவானும், உணாக.

பல சிவஸ்தலங்களுக்கும் போய வணங்கித் திருப்பணி செய்தலே தொழிலாகக் கொண்ட இந்நாயனாருக்குச் சிதம்பர தரிசனத்திலே வேடகை மிக் குற்றது. இவ்வேட்கையின் மிகுதி, அது விளைந்த அன்றிரவு இவருக்கு நித்திரை இன்மையாலும்; மற்றநாள் இவா தாம் தில்லைக்குச் செல்லில் கோயிலினுள்ளே புகுதல் தமது சாதிகு இயையாது எனபதை நினைந்து, போகா தொழிந்தாராயினும், அவ்வாசை குன்றது மேனமேலும் வளாதல் பற்றி நாளைப்போவேன நாளைப்போவேன என்று பலவாளகழித்து, ஆசையை அடக்கல் கூடாமையால் பின் தில்லையின் எல்லையை அடைந்தமையானும்; தெளியப்படும். இவ்வாறு மிகக் ஆசையுடன் சென்றும், தில்லையினுள்ளே வேத விதிப்படி ஓமம் மிசய்யப்படுதலைக் கண்டு, உட்புகாதொழிந்து, இரவுபகல் திருவெல்லையை வலம்செய்து வணங்கினமையால், வேதாகம விதிக்கு அருசி, சாதிகெறி கடவாது நின்ற இவரது பெருந்தன்மை துணியப்படும். பின்னும் இவருக்குச் சிதம்பர தரிசனத்தில ஆசை குன்றது மேனமேலும் வளாத் தன்மை பெருவியப்பாமே! இவ்வாறே சிவனிடத்து இடையறாது மேன்மேலும் பெருகும் மெய்யனபினால் வளாததோங்கிய ஆசையினால்னறே; கருணைநிதியாகிய நடேசா இவா கருத்தை முற்றுவித்தருளத் திருவுளங்கொண்டி, தில்லைமாவாயிராக்கொண்டு திருமதிற் புறத்திலே திருவாயிலுக்கு முன் அக்கினி வளாப்பித்தது, இந்நாயனா அநிலே புகுவித்தது, இவா பூல உடம்பை ஒழித்தப் பிராமண முனிவடிவங்கொண்டு எழுந்த, கணகசபையிற் புகுந்து தமது திருவடிகளை வணங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொருட்டு, அருள் செயதார். இதனால், சிவன தம்மை வழிபடும் அடியாக்கள் கருத்தை முடித்தருளுவா எனபது, துணியப்படும் “வாயானே மனக்கானே மனக்கானே னீன்ற கருத்தானைக் கருத்தறிது முடிப்பான் நனைத - தூயானைத் துவைனீனே யேற்றான் நன்னைச் சுடாததிங்கட் சடையானைத் தொடரந்து நின்றென்-றானைத் தவமாய தன்மை யானைத் தலையாய தேவாதி தேவாக கென்றுஞ-சேயானைத் தென்கூடற் நிருவாலவாயச் சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றே னானே.” என்றா திருநாவுக்கரசராயனா ஆதலால், சிவ புண்ணியங்களை காம்செய்வது அருமை என்று விரும்பாதொழிதல் குற்றம் எனபதும், இடைவிடாது விரும்பின, சிவனது திருவருளினால் அது முற்றும் எனபதும், இப்பிறப்பின் முற்றநாயினும் மறுபிறப்பின் முற்றதல் ஒருதலை எனபதும், தெளிக. “நொந்தபய் கயனை நோக்கி துடங்குட லளவே யனறே - மதமில்லாஞ் சேய்த்தன் ததுவுமென் நயரக கண்டு-மிந்தநீ யிறந்தாற் பேறின கென்னென னுனந்த னின்றென்-சிறையின கிதுவாச் செத்தாந் திருநடவ காண்டே னென்றான்.” எனக் கோயிற்புராணத்திற் கூறியவாற்றானும், உணாக.

திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார்புராணம்.

வயு மாறுபல் ஓயினகளுக கெல்லையில் கருணைத்
தாய னுடனி யாயின தலைவரைத் தழுவு
வாயு நானமறை போற்றநின் றருந்தவம் புரியத்
தாய மாதவரு செயதது தொண்டைநன் னாடு (அ)

நன்மை நீடிய நடுகிலை யொழுக்கத்து நயந்த
தன்மை மேவிய தலைமைசால் பெருங்குடி தழைப்ப
வன்மை யோகசெயில் வளம்பதி பயின்றது வரம்பின்
ருண்மை மேன்மையி னிகழ்பெருந தொண்டைநன் னாடு. (உ)

நற்றி தம்புரி பழையனாச் சிறுதொண்டா நவவந
துறற போதுநம் முயினாயும் வணிகனுக கொருகாற்
சொற்ற மெய்மையுந தூக்கியச் சொல்லையே காக்கப்
பெற்ற மேன்மையி னிகழ்ந்தது பெருநதொண்டை நாடு. (க)

ஆணை யாமென நீறுநண் டடிச்சேர னென்னுரு
சேணு லாவுசீர்ச் சேரனார் திருமலை நாட்டு
வாணி லாவுபூண் வயவாகண் மைத்துனக் கேண்மை
பேண நீடிய முறையது பெருநதொண்டை நாடு. (ச)

கறைவி னங்கிய கண்டர்பாற் காதல்செய் முறைமை
நிறைபு ரிகதிட நேரிழை யறம்புரிந ததனாற்
பிறையு ரிஞ்செயிற் பதிபயில் பெருநதொண்டை நாட்டு
முறைமை யாமென வுலகினின் மிகுமொழி யுடைத்தால். (இ)

தாவில் செம்மணி யருவியா நிழிவன சாரல்
பூவில் வண்டினம் புதுநற வருந்துவ புறவம்
வாவி நீங்கயல் வரம்பிற வுடைப்பன மருத
நீவி நிததிலம் பரததிய ருணகருவ நெய்தல். (ஊ)

குறவர் பன்மணி யரிததிதை விதைப்பன குறிஞ்சி
கறவை யானினா மாணுடன பயிலவன கானம்
பறவை தாமரை யிருந்திற் வருந்துவ பழனஞ்
சுறவ முண்மருப் பணங்கயா வனகழிச் சூழல். (ஈ)

கொண்டல் வானத்தின் மண்சொரி வனகுல வரைப்பாற்
றண்டு ணாககொன்றை பொன்சொரி வனதன் வயற்பால
வண்டன் முத்தநீர் மண்டிகால் சொரிவன வயற்பாற்
கண்டன் முன்றுறைக் கரிசொரி வனகலங் கடற்பால். (அ)

தேனி றைந்தசெந் தினையிடி தருமலைச் சேறார்
பானி றைந்தபுற் பதத்தன் முல்லைநீன பாடி
துநெ லன்னகெய் கன்னலின் கனியதன் னெறையூர்
மீனி றைந்தபே ருணவின் வேலைவைப் பிடங்கன. (ஊ)

குறல்செய வண்டினங் குறிஞ்சியாழ் மூலவன குறிஞ்சி
முடிவு காடொள முலலைகண் முடைபபன முல்லை
மழலை மென்கிளி மருதமா சேகனைய மருத
கழலசெய கைதைகுழ நெய்தலன் கழியன் நெய்தல். (௮)

மலகு மபபெரு நிலங்கனில் வணாபுணா குறிஞ்சி
யெழலை யெங்கனா மிறவுள ரேனன்முன் விளைக்கும்
பலபெ ருமபுனம் பயிலவன் படாசிறைத் தோகை
சொல்லு மபபுனங் காப்பவரு சுரிகுழற றேகை (௮௪)

அங்கண் வானமிசை யரமபையா கருங்குழற சுரும்பு
பொங்கு பூண்முலைக் கொடிச்சியா குழன்முழுகிப் போகாச
செங்கண் மாலவிடை யாதிருக் காளத்தி யென்னு
மங்குல சூழ்வரை நிலவிய வாழ்வினாள் மல்கும். (௮௬)

பேறு வேறுகு ழிமையவ ரரமபையா பிறநது
மாறில் வேடரு மாதரு மாகவே வணங்கு
மாறு சூழ்சடை யண்ணலா திருவிடைச் சுரமுங்
கூறு மேனமையின் மிக்கதந் நாட்டுவண் குறிஞ்சி. (௮௭)

அம்பொன் வார்குழற் கொடிச்சிய ருடனா மகளிர்
வம்பு லாமலாச சுனைபடிந் தாடுநீள வணாபி
ஹம்பா நாயகா திருக்கழக குன்றமு முடைத்தாற
கொம்பா வண்டுக்கும் குறிஞ்சிசெய் தவங்குறை யுளதோ. (௮௯)

கோல முலையுங் குறிஞ்சியு மதெதில் விடங்க
ணில் வாட்படை நீலிகோட் டங்களு நிரநது
கால வேனிலிற் கடுமபகற் பொழுதினைப் பற்றிப்
பாலு யுஞ்சொல லாவன வுளபரன் முரம்பு. (௮௯)

சொல்லு மெல்லையின் புறத்தன துணாச்சுரும் பலைக்கும்
பலபெ ருமபுனா கானியா றிடையிடை பரநது
கொலை மெல்லினாக குருநதினமேற படாநதபூம் பந்தா
முல்லை மெனபுதன் முயலுகைத் தடங்குநீண் முல்லை (௮௯)

பிளவு கொண்டதன் மதிதுதற பேதைய ரெயிறைக்
களவு கொண்டது தனவெனக் களவலா தூற்ற
மளவு கண்டவா குழனிற்ற களியுமக் களவைத்
தளவு கண்டெதிர சிரிப்பன தமக்குமுண் டென்று. (௮௯)

மங்கை யாக்குவாள் விழியினை தோற்றமான குலங்க
னெங்கு மறநல ரிடைக்கிடை மலாக்கொடி யெங்கு
மங்கண் முல்லையின் நெயவமென நருந்தமி முறைக்குஞ்
செங்கண் மாறெழுஞ் சிவனமகிழ் திருமுல்லை வாயில. (௮௯)

நீறு சேர்திரு மேனியா நிலாத்திகழ் முடிமேன
மாறில் கங்கைதான் வரசுருங்கு சனநத வணைந்தே
பூறு நீர்தரு மொளிமலாக கலிகைமா நகரை
வேறு தனபெரு வைபபென விளங்குமா முல்லை. (௮௯)

வாச மென்மலர் மல்கிய மூலிலேகூழ் மருதம்
விசு தெண்டிணா நதிபல மிகஞயாந தோடிப்
பாச டைத்தடந தாமரைப் பழனங்கண் மருங்கும
பூசல வன்கணை குளங்களு மேரியும் புருவ.

(உய)

துங்க மாதவன் சுரபியின் றிருமூலை சொரிபால்
பொங்கு திரத்தமாய நநதிமால் வணாமிசைப் போந்நே
யங்க ணித்திலரு சநதன் மலிலொடு மணிகள
பங்க யத்தட நிறைப்பவந திழிவது பாலி

(உக)

பிள்ளை தைவரப் பெருகுபால் சொரிமூலை தாயபோன
மள்ளா வேனிவின மணறநீடா பிசைநதுகை வருட
வெள்ள நீரிரு மருங்குகால் வழியிதந தேறிப்
பள்ள நீளவயற பருமடை யுடைப்பது பாலி.

(உஉ)

அனைய வாகிய நதிபரந தகன்பனை மருங்கிற
சனையெ டிமபுன னிறைநதுதிணை கரைப்பெருங் குளங்கள்
புனையிருங்கடி மசஞவாய திறந்திடப் புறம்போய
வினைரு ராப்பொலி யெடுப்பநீர் வழங்குவ வியன்கால்.

(உக)

மாநில வன்பகட் டோபல நெருங்கிட வயலகள்
சேறு செயப்பவா செநநெலின் வெண்மூளை சிதறி
நாறு வாப்பவா பறிப்பவா நடுபவ ரான
வேறு பலவினை யுடைப்பெருங் கம்பலை மிகுமால்.

(உச)

வரும்பு னறபெருங் காலகளை மறித்திட வானை
பெருங்கு லைப்பட விலங்குவ பிறங்குகீரப் பழன
நெருங்கு சேற்குல முயர்ந்துவ நீங்கரைப் படுத்திச்
சுருங்கை நீவழிக் கறுப்பன பருவராற நெருங்

(உடு)

தளைத்த டம்பனை யெழுந்தசெந தாமரைத் தவிசி
னிளைத்த சூலவனை கணபடிப் பனவிடை யெங்கும
விளைத்த பாசொளி விளங்குநீள் விசுமபிடை யூர்கோள
வளைத்த மாமதி போனதுள் மருதநீள் வைப்பு

(உச)

ஒங்கு செநநெலின் புடையன வயாகழைக் கருமபு
பூகை ருமபயன் மிடைகண பூகமப் பூகப்
பாங்கு நீள்கூலை தெங்குபைங் கதலிவண் பலவு
துங்கு திங்கனிச சூதனீள் வேலிய சோலை.

(உ௭)

நீடு தண்பனை யுடுத்தநீண் மருங்கின் நெலவின
கூடு துன்றிய விருக்கைய விருநதெனா கொள்ளும்
பீடு தங்கிய பெருங்குடி மனையறம் பிறங்கு
மாட மோங்கிய மறுகின் மலலணமு தூர்கள்.

(உ௮)

தொலலை நானமறை முதற்பெருங் கலையொலி துணறி
யில்ல நம்புநீந் தாகுதி வேள்வியி லெழுந்த
மலகு தண்டுகை மறைதரு முகிறகுலம் பாப்பகு
செலவ மோங்கிய திருமறை யவாசெழும பதிகள்.

(உ௯)

திரு நீங்கெடத் திககாலி யாமவு ணற்கு
நாதா தாமருள் புரிந்தது நல்வினைப் பயன்செய்
மாதர் தோன்றிய மரபுடை மறையவா வல்லம
பூதி சாதனம் போற்றிய பொற்பினால் வீணாகும்.

(௧௮)

அருவி தந்தசெம் மணிகளும் புறவிலாய் மலரும்
பருழி யோடைக ணிறைநதிழி பாலியின் கலாயின்
மருவு கங்கைவாழ் சடையவா மகிழ்ந்தமாத் பேரும்
பொருவில கோயிலுரு சூழ்ந்ததப் பூமபனை மருதம்.

(௧௯)

விரும்பு மேன்மையென் பகாவது விரிதிரை நதிக
ளருக கண்ப்பயில் சிவாலய மனைசுழ மனைநது
பருங்கை யானையை யுரித்தவ ரிருந்தவப் பாசூ
மருங்கு சூழ்தவம் புரிந்ததன் றேமற்ற மருதம்.

(௨௦)

பூம ரும்புணல் வயற்களம் பாடிய பொருநர்
தாம ருங்கினை யுடன்றட மென்மலர் மலைந்து
மாம ருங்குதண் ணீழலின் மருதயாழ் முரலங்
காமா தண்பனைப் புறத்தது கருங்கழி நெய்தல்.

(௨௧)

தாய வெண்ணிறைப் பரதவர் தொடுப்பன வலைகள்
சேய நீள்விழிப் பரத்தியா தொடுப்பன செருநதி
யாய பேரளத தளவாக ளளப்பன வுப்பு
சாயன் மெல்லிடை யளத்திய ரளப்பன தரளம்.

(௨௨)

கொடுவி னைத்தொழி னுளையாகன் கொடுப்பன கொழுமீன்
பமெ ணற்கரை நுளைச்சியா கொடுப்பன பவளங்
தொடுக டற்சங்கு துறையவர் குளிப்பன வவர்தம்
வடுவ கிர்க்கணமவ கையாகுளிப் பனமணை கேணி.

(௨௩)

சுழிப்பு னற்கட லோதமுன் சூழ்ந்துகொண் டணிய
வழிக்க ணாப்பொதி பொன்னவிழ்ப் பனமலாப் புன்னை
விழிகரு நெய்தலின் விமாமலாக கட்சுரும் புண்ணக
கழிக்க ரைப்பொதி சோறவிழ்ப் பனமடற் கைதை.

(௨௪)

காயல் வன்கரைப் புரைநெறி யடைப்பன கனிமுட்
சேய தண்ணறாரு செழுமுனை செறியுமுண்டகநக
ளாய துண்மணல் வெண்மையை மறைப்பன வன்னர்
தாய முன்றுறைச் சூழல்கூழ் ஞாழலின் றுது.

(௨௫)

வாம்பெ ருந்திரை வளாகமுன் சூழ்பயில் வரையபிற்
றும்ப ரப்பிய கயல்களின் விழிக்கய நவிரக
காம்பி னேர்வருந் தோளியர் கழிக்கயல் விலைசெய்
தேம்பொ திருதசின் மழலைமென் மொழியசெய் வழியாழ்.

(௨௬)

மருட்கொ டுந்தொழின் மன்னவ னிறக்கிய வரியை
நெருக்கி முன்றிரு வொற்றியூர் நீங்கலென் நெழுது
மொருத்தா தம்பெருங் கோயிலி னொருபுறஞ் சூழ்ந்த
திருப்ப ரப்பையு முடையதத் திரைக்கடல் வரைப்பு.

(௨௭)

மெய்த ரும்புகழ்த திருமயி லாபுரி வினாகும்
மொயத யக்குதண் பொழிநிறு வான்யிழை முத
பைத ருமபணி யணிந்தவா பதியெனைப் பலவா
னெயத லெயதமுன செயதவந நினைதவரு சிந்தோ.

(௪௨)

கோடு கொண்டெழுந் தினாககடற் பவனமென் கொழுந்து
மாடு மொயவனாச சந்தனச் சினைமிசை வளரு
நீடு நெயதலுந குறிஞ்சியும புணர்நிலம் பல்வா
லாடு நீள்கொடி மாடமா மலையேயையனை.

(௪௩)

மலைவிழிப்பன வெணவயற் செல்வனாப் பாரைத
தலையு கைப்பவுந தனைச்செறு விடைநெடுந கருமான்
கலைகு திப்பன கரும்பகட் டோரிகாப் பவுமா
யலைபு னற்பனை குறிஞ்சியோ டனைவன வனேகம்.

(௪௪)

புணர்ந்த வானிணைப புறவிடைக குறுமுயல் பொருப்பி
னனைநத வான்மதி முயலினை யினமென வனைந்து
மணங்கொன் கொல்லையில் வரகுபோர மஞ்சென வணாககா
ரினைநது முல்லையுந குறிஞ்சியுந கலப்பன வெவரும.

(௪௫)

கவரு மீன்குவை கழியவர் கானவர்க் களித்துச்
சிவனுந் சேவனு மாரியுந் சிறுகழிச் சியாக
ளவனா யேனலுந் கெயிறறியா பவனமுத் தளந்து
முவரி நெய்தலுந் கானமுந் கலந்துள் வொழுக்கம்.

(௪௬)

ஆயன றும்புற வினிவிடைச் சியரணி நடையும
வியனெ டும்பனை யுழத்தியர் சாயலும் விரும்பி
யியலு மன்னமுந் தோகையு மெதினொதிரா பயில
வயலு முல்லையு மியைவன பலவுள் மருவரு.

(௪௭)

மீன மோதமுன் கொழித்தவெண் டரளமுந் கமுநின்
பானை யுக்கவும் விரவலிற் பரததியர் பனைமென
நெருநுழத்தியா மகளிராமா ராடிமுன் நெருகரு
நீளு நெய்தலு மருதமுந் கலந்துள் நிலங்கள.

(௪௮)

ஆய நானிலத் தமைதிவிற் றத்தமக கடுத்த
மேய செயதொழில் வேறுபல ருலங்களின விளங்கித்
திய வென்பன கனவிலு நினைவிலாச சிந்தைத்
தூய மாந்தர்வாழ் தொண்டைநாட் டியல்புசொல் வரைத்தோ.

(௪௯)

இவ்வு ளந்தரு பெருநதிரு நாட்டிடை யெனறு
மெய்வ ளந்தரு சிறப்பின லுலகெலாம் வியப்ப
வெவ்வு கங்களு முன்னதென் றியாவரு மேத்துந்
கைவி ளங்கிய நிலையது காஞ்சிமா நகரம்.

(௫௦)

ஆன தொன்னக ரம்பிகை தம்பெரு மானை
மான வர்ச்சனை யாலொரு காலத்து வுழிபட்
ன மில்லற மனைகமு முலருயய வைத்த
மேன்மை பூண்டவப் பெருமையை யறிந்தவா விளம்பில்.

(௫௧)

வெள்ளி மால்வகை கயிலையில் வீற்றிருந் தருளித்
துள்ளு வாரபுனல வேணியா ரருளசெய்த தொழுது
தெனரு வாயமையீ னுகமத திறனெலாந தெரிய
வுள்ள வாறுகேட் டருளிஞ னுலகையா னுடையான்.

(௧௮)

எண்ணி லாகம மியம்பிய விறைவாதாம விரும்பு
முண்ணை யாவது பூசனை யெனவுரைத் தருள்
வண்ண வாரதமை யாசசனை புரியவா தரித்தாள
பெண்ணி னல்லவ ளாயின பெருந்தவக கொழுந்த

(௧௯)

வேறு

நங்கை யுண்ணினை காதலை நோக்கி நாய கன்றிரு வுள்ளத்து மகிழ்ந்தே, யங்
க னெயதிய முறுவறுந தோன்ற வடுத்த தென்கொனின் பாலென வினவ, வி
வரு நாதநீ மொழிந்தவா கமத்தி னியலபி னுனுனை யாசசனை புரியப், பொங்கு
கின்றதென னுசையென றிறைஞ்சிப் போக மாரத்தபூண முலையினுள் போற்ற

தேவ தேவனு மதுதிரு வுள்ளரு செயது தென்றிசை மிககசெய தவத்தால,
யாவ ருந்தனை யடைவது மனமே லென்று முன்னது காஞ்சிமற நதனுண், மாவ
மாரதநம மிருக்கையி லண்ணத மன்னு பூசனை மகிழ்ந்துசெய வாயென, நேவ
வெம்பெரு மாட்டியும் பிரியா விசைவு கொண்டெழுந் தருளுதற் கிசைந்தான்

ஏத மிலபல யோனியெண பதது நான்கு தூறு யிரந்தனுள் வைத்த, பேத மு
மபுரந் தருளுமக கருணைப் பிரானமொ ழிந்தவா கமவழி பேணிப், போது நீர்
மையிற் றெழுத்தனள போதப் பொருப்பில வேந்தனும் விருப்பிலவந் தெய்கி,
மாத வம்புநீர் தருளுதற் கமைந்த வளத்தொ டிம்பரி சனங்களை விடுத்தான். (௧௯)

துன்னுபலனுயிர்வானவா முதலாச சூழ்ந்துடன லெலகாஞ்சியிலணையத், த
னனை நோவரும் பதமமா நாகந் தம்பிராட்டிதா டலைமிசை வைத்தீத், யனனை
யாயுல கனைதையு மீன்றா யடிய னேனுறை பிலமத் தனிடையே, மன்னு கோ
யிலகொண்டருளுவா யெனன மலைம டந்தைமற நகற்கருள் புரிந்து (௨௦)

அங்கு மண்ணுல கத்துயிர் தழைப்ப வளவி வின்பத்தி னருட்கரு வீருத்தித்,
திருக டங்கிய புரிசடை யாசருத் திருந்து பூசனை விரும்பினன் செயல், வெங்
கு நாடவுத் திருவினை யாட்டா லேக மாமுக லெனாபபடா தொழியப், பொங்
கு மாதவரு செயதுகாண பதற்கே புரிவு செயதனள் பொன்மலை வளவி (௨௧)

நெஞ்ச மீசனைக் காண்பதே விரும்பி நிரந்த ரத்திரு வாககினி னிகழவ, தரு
செ முத்துமே யாகவா னுடைய வம்மை செம்மலாக கைகுவித் தருளித், தஞ்ச
மாகிய வருந்தவம் புரியத் தரிப்ப போயவ டனிப்பெருங் கனவா, வஞ்ச நீக்கி
ய மாவின்மு லத்தில் வந்து தோன்றினா மலைமகள் காண (௨௨)

கண்ட போதிலப் பெருந்தவப் பயனுங் கம்பமேவிய தம்பெரு மானை, வண
டு லாங்குமுற கற்றைமுன குழ வணங்கி வந்தெழு மாகைமுன பொங்கக், கொ
ண்ட காதலின் விருப்பள வின்றிக் குறித்த பூசனைக் கொள்கைமேற் கொண்டு,
தொண்டை யங்கனி வாயுமை நங்கை தூய வாசசனை தொடங்குதல் புரிவான்

உம்பர் நாயகர் பூசனைக் கவாதா முனாதத் வாகமத் துண்மையேதலேநின், நெ
ம்பி ராட் டியார்ச் சனைபுரி வதனுக் கியல்பில் வாழ்திருச சேடியரான, கொம்ப
னாகளபூம் பிடகைகொண் டணையக் குலவு மென்றளி ரடியினை யொதுங்கி,
யம்பி காவன மாகதிரு வனத்தி லான தூதறும் புதுமலா கொயதான் (௨௩)

கொய்த பன்மலா கமபைமா ஸதியீற குலவு மஞ்சன நிலவுமெயப் பூச்சு, கொய்த ருங்கொழுநீர்துபங்கு ணிறைந்த சிந்தையி னீழிய வனபின், மெயதரும் படி வேண்டின் வெல்லாம வேண்டும் போதினி ஓதவமெயப் பூச்சு, கொய்த வாசம் விதியெலாரு செய்தா ஞயூதன் யாவையு மீன்றவெம் பிராட்டி. (௯௦)

கரந்த ருமபய னிதுவென வுணர்ந்து கமப மேவிய வும்பாநா யகாபா, னிரந்த காதலசெ யுள்ளத்த ளாகி நீடு நன்மைக ளியாவையும் பெருக, வரந்த ளும் பொரு ளாமலை வல்லி மாறி லாவகை மலாந்தபே ரணபாற், சிரமப ணிகதெழு பூச்சுநா டோறுந் திருவு ளங்கொளப பெருகிய தனறே. (௯௧)

நாத ரும்பெரு விருப்பொடு நயநது நங்கை யாசசனை செய்யுமப் பொழுதிற், காதன மிகதோறா திருவிரே யாட்டிற் சணங்கு மைக்கருள புரித்திட வேண்டி, யோத மாகட லேழுமொன ருகி யோங்கி வானமு முடபடப பரந்து, மீதசெ வவது போல்வரக கமபை வெள்ள மாந்திரு வுள்ளமுஞ் செய்தா (௯௨)

அண்ணலாராளுவெள்ளத்தைநோக்கி யங்கயறகண்ணிதம்பெருமான்மேல், விண்ணெலாவ கொளவரும்பெரு வெள்ள மீதுவந்துமெனவெருக கொண்டே, யுண்ணிலாவிப்பதைப்புகாத லுடனறிருக்கையாற்றடுக்கில்லாமை, தண்ணிலாமலா வேணியினாறத் தழுவிக் கொண்டன டனனையே யொப்பாள்.

மலைக்குலகொழிபுரிவறுப்பயதான மாவின்மேவியதேவநாயகனா, முலைக குவடடொடுவனோ கையானெருக்கி முறுகுநாதலாலிற்றுடததழுவச, சிலைத்த னித்திருநுதற்றிருமுலைக்குஞ்செந்தளிரக்கரங்களுககுமெததெனவே, கொலைக களிற்றாரிபுனைந்ததம்மேனிகுழைந்து காட்டினாவிழைந்தகொளகையினா சுசு

கமபா காதலி தழுவமெய குழையக கண்டு நிற்பவரு சரிப்பவு மான, வும் பரோமுதல யோனிக னெல்லா முயிரும யாககையு முருகியொன ருகி,யெம் பி ராட்டிக்கு மெல்லிய ராளு னென்று மேகமப னொன்றெடுத் தேத்த, வம்பு லாமலா நிறையவிண் பொழியக கமபை யாறுமுன வணங்கிய தனறே (௯௩)

பூதி யாகிய புனிதநீ ருடிப் பொங்கு கங்கைதோய் முடிச்சுடை புனைந்து, காதில வெண்குழை கண்டினை தாமுக் கலந்த யோசத்தின் மருவிய கருத்தா, லாதி தேவனா ராயுமா தவஞ்செய்வவ ரங்கொலோ வகிலமீன றளித்த, மானு மெயப்பயன் கொடுப்பவேகொண்டு வளைத்தமுமபுடன முலைச்சுவடணிந்தா.

கோதி லாவமு தனையவண் முலைக்குக் குழைந்த தம்மண வாளநற் கோல, மானு வாழவே காட்டமு னினறு வரங்கன வேண்டில கொள்கவென றருள, தேவத காரண ராயவே கமபா வினாம லாசசெய்ய தாமனாக் கழற்கி, மேதநீங் கிய பூசனை முடிந்த தின்மை தானறி விப்பதற் கிறைஞ்சி. (௯௪)

அண்டா நாயக னொதிரின்று கூறு மளவி னுலஞ்சி யஞ்சலி கூப்பிக, கொண்ட விற்றையென பூசனை யினனுங் குறைந் ரம்பிட்டக் கொள்கவென றருள, வண்டு வாராகுமுன் மலைமகன் சுமல்வதன நோக்கியம் மலாககணெற்றியினமே ன், முண்ட நீற்றாடின் பூசனை யென்று முடிவ திலலைநம் பாலென மொழிய.

மாநிலாதவிப்பூசனையென்றுமன்னவெம்பிரான்மகிழ்ந்துகொண்டருளி, யீறி லாதவிப்பதியினுனெல்லாவறமுமயானசெய்வருள செயவேண்டும், வேறுசெய வினைதிருவடிப்பிழைத்த லொழியவிங்குளாடேண்டின்செயினும், பேறுமாத வப் பயனகொடுத்தருளப பெறவுமவேண்டிமென றன்னபிறப் பொழிப்பாள.

விடையின்மேலவர் மலைமகள்வேண்ட விரும்புபூசனை மேலீவற்றிருந்தே, விடையருவறம்வளர்க்கும்விததாக விகபரத்திரு நாழிகெல்லளித்துக, கடைய ராகியமுயாந்தவராயுகாஞ்சிவாழ்பவாதாஞ்செய்தீவினையுந், தடைபடாதுமெ ய்கநெறியடைவதற்கார் தவங்களாகவுமுலந்தருளசெய்தார. (௭௮)

எண்ணும்பெருவரங்கண்முன்பெற்றங் கெம்பிராட்டி, தம்பிரான்மகிழ்ந் தருள், மண்ணினமேல்வழிபாடுசெய்தருளி மனையறம்பெருகருங்கருனையினா, னண்ணுமன்னுயிர்யாவையுமபல்க நாடுகாதலினீடியவாழ்ககைப், புண்ணியத திருக்காமக்கோட்டத்ததுப் பொலியமுப்பதோடிருண்டறமுபுரக்கும். (௭௯)

அலகினீடவத்தற்பெருஞ்செல்வி யண்டமாந்திருமனைக்கிடுநீப, முலகி ல்வந்துறுபயனறிவிக்க வோங்குநாண்மலாமுன்றுடனென்று, நிலவவாண்டி னுக்கொருமுறைசெய்யு நீடுதொன்மையானிறைந்தபேருலக, மலாபெருதி ருக்காமக்கோட்டத்தது வைத்தநல்லறமன்னவேமன்னும். (௮௦)

திருத்திரகருநறியாதவகளபோற்றுஞ்சிறப்பினா டிருக்காமக்கோட்டத்தின, பாங்குமுன்றுலகத்தினுள்ளோரும் பரவுதீர்த்தமாமபைமுனர்கேணி, வாங்கு தெண்டிகாவேலைமேகலைகுழ வையகந்தனக்கெய்தியபடியா, யோங்குதனவ டிவாயநிகழ்தெனது முள்ளதொன்றுலகானியெனதுளதால (௮௧)

அந்த மின்றிகல் லறம்புரிந் தளிகரு மம்மைதன்றிருக காமக்கோட்டத்தில், வந்து சூதிர சூரியா பீது வழிககொ ளாததன் மருங்குபோ தலினற, சந்தமாதி ர மயங்கியெம் மருங்குஞ் சாயை மாறிய தன்றிசை மயக்க, மிந்த மாநிலத் தவ லொலங் காண் வென்று முள்ளதொன் றின்றுமங் குளதால. (௮௨)

கன்னிநன்னெடுங்காப்புடைவரைப்பிற காஞ்சியாந்திருநதிகககாமருங்கு, சென்னியிற்பிறையணிந்தவாவிருமபுந் திருப்பெருமபெயரிருக்கையிற்றிகழந் து, மன்னுவெவ்வுதிர்மீதேழும்போதுமறித்துமேல்கடற்றலைவிழுமபோதுந், தன் னிழற்பிரியாதவனகாஞ்சித்தானமேவியமேனமையுமுடைத்தால் (௮௩)

மறைக ளாற்றுதித் தருந்தவம் புரிந்து மாறி லாநிய மந்தலை நின்று, முறைமை யால்வரும் பூசனை செய்ய முனிவர் வானவா முதலுயி ரெல்லா, நிறையு மன் பினா லாசசனை செய்ய நீடு காமங்க ளவரவாக் கருளி, யிறைவா தாமகிழந் த ருளிய தளிக ளெண்ணி நந்தவத திருநக ரெலலை. (௮௪)

மன்னுகின்றவத்திருநகர்வரைப்பின் மண்ணின்மிக்கதோநன்மையினாலே, துன்னுமயானையையததாறிலவாழ்முயனமுன றுரக்கவெய்தியதொலைவினாக் கத்தாற, நன்னிலத்தாறின்றகற்றுதலசெய்யுந் தானமன்றியுந் தன்னுவெழுந்தரணி, யெந்நிலத்தினுங் காண்பருமிறவாத் தானமென்றிவையியல்பினி லுடைத்தால.

ஈண்டுதீவினையாவையுநீக்கி யின்பமேதருமபுண்ணியதீர்த்தம், வேண்டினா தமக்கிட்டசெதியதாய விளங்குதீர்த்தநன்மங்கலதீர்த்த, நீண்ட காப்புடைத்தீர்த் தமுன்றுலகி னிகழ்ந்தசாருவதீர்த்தமுமுதலா, வாண்டுநீடியதீர்த்தமெண்ணில வுமமரர்காட்டவராடுதலொழியா. (௮௫)

தாள் தொன்றினின் மூன்றுபு மலருந் தமனி யசசெழுந் தாமரைத் தடமு, நீள வாபுனல் குடதிசை யோடி நீக ரகருமா நதியுட னீடு, நாள் லாந்துசெங்க ரு வளைபைங் கமல நண்ப கற்றரும பாடல மன்றிக, காள் மேகமொப் பாளு றை வரைப்பிற கண்ப டாதகா யாப்புவி யுளதால (௮௬)

சாயை முன்பிணிக் குங்கின றென்று தஞ்ச முண்ணினஞ் சாந்தட மொன்று, மாயை யின்றிவந் துள்ளடைந் தார்க்க வான ரத்தரு வாம்பில மொன்று, மேய வவ்வுரு நீங்கிடக் குளிக்கும் விளங்கு பொய்கையு மொன்றுவின் ணவரோடாய வினபமுயக்கும்பிலமொன்றே டனையவாகியவதிசயமபலவால்.

அஞ்ச வான்கரத் தாறிழி மதத்தோ ரானே நிற்கவு மனாயிருட் டிரியு, மஞ்ச நீன்வது போலுமா மேனி மலாப்ப தங்களில் வணசிலை பொலிப்ப, நஞ்சு பிலகெயிற றரவவெறு றறாயி னும மூன்றிலைப் படையுடைப பிள்ளை, யெஞ்ச வின்றிமுன றிரியவுங் குறை மெறிந்த வேலவன காக்கவு மிசையும் (அச)

சத்தி தற்பர சித்தயோ கிகளுஞ் சாத கத்தனித தலைவரு முதலா, நித்த மெய்திய வாயுணமெய்த தவாக ண்டிவாழ்திருப பாடியு மநேகஞ், சித்தா விருசைய ரியக்காகந் தருவா திகழாது மன்னுவா செண்கெக யேநதி, வித்த கக்கரி மேல்கொளுங் காரி மேவு செண்டனை வெளியுமொன றுளதால (அட)

வந்த டைந்தவா தமமுரு மாய மறுளா ஞாததாங் காண்பிட முளது, சிந்தை யோசத்து முனிவாயோ கினிகள சேரும் யோகப் டமுமுள தென்று, மந்த மிலலறம புரபபவன கோயி லான யோகப் டமுமுள தாகு, மெந்தை யாமகிழ் காஞ்சிநீ டெல்லையெல்லையிலவன வுளளவா ரறிவா. (அஈ)

தூண்டுசோதியொன்றெழுந்திருநெகருஞ் சுராகள்வந்துகுமுருத்திரசோலை, வேண்டினாகடமபிறப்பிளையொழிக்குமெயநெறிக்கணினறாகடாமவிரும்பித, தீண்டில்யாவையுஞ்செம்பொருக்குவதோ சிலையுமுண்டொசெய்வதற்கரிதா, லாண்டநாயகிசமயங்களுமா மகிலயோனியுமளிக்குமநகரம் (அச)

என்றுமுள்ளவின்நக்கலியுகத்தி லிலங்குவேற்கரிதாற்பெருவளத்தோன், வன்றிறப்புவி யினையுமாலவனாமேல வைக்கவேருவோன தனக்கிதனவனமை, சென்றுவேடனமுன்கண்டுமொசெய்யத்திருநதுகாதநான்குடபடவருத்தக, குன்றுபோலுமா மதில்புடைபோக்கிக் குடியிருத்தினகொள்கையின்விளங்கும்.

வேறு

தண்காஞ்சி மென்சினைப்பூங் கொம்ப ராடல் சாரதசைய வதன்மருங்கு சுருமபு தாழ்ந்து, பண்காஞ்சி யிசைபாடும பழன வேலிப பணைமருதம புடையுடைத்தாய்ப் பாரி வீடு, திண்காஞ்சி நகர்கொச்சி யிருசி சூழ்ந்த செழுங் கிடங்கு திருமறைக ளொலிகருந் தெய்வ, வண்காஞ்சி யவகுன்மலை வல்வி காக்க வளாகருணைக் கடலுலகஞ் சூழ்ந்தான் மாணும (அசு)

கொந்தலர்பூங் குழலிமையக் கொம்பு கம்பர் கொள்ளுமபூ சனைகுறித்த தானவ காக்க, மந்திரமா மதிலகழி யவாதாந் தந்த வாயமையா கமவிதியின் வகுப்புப்போலு, மந்தமிலசைக் காஞ்சியைவந் தடைந்தாக்க கன்றி யடைகளங்க மறுபபரிதென றறிந்து சூழ, வந்தணைந்து தன்கறுப்பு முவாபபு நீக்கு மாகட லும போலுமலாக் கிடங்கு மாதோ. (அச)

ஆங்குவன றெயிலினுடன் விளங்கும் வாயி லப்பதியில் வாழ்பெரியோரு ள்ளம் போல, கோங்குநிலைத் தன்மையவா யகில முயய வுமைபாக ரகுஞ்செய்த வொழுக்க மல்லாற, நீங்குநெறி யடையாத தடையு மாகிச் செந்நெறிகக ணிசுழ்வாயமை திருந்து மாகக்க, தாங்குலவ நிலவிவன ரொளியா லென்றுந் தடநெடுவா னளபபனவாந் தகைய வாகும். (அச)

மாறுபெறலுந் தன்கமாடநீடுமணிமறுகுநெடுத்தெருவும் வளத்தில்வந்த, வாறுபயிலாவணவீதிகளுமற்று மமைந்தநகரணிவகைகண்டுவுபோக்கிக், கூறுபடுநவகண்டமன்றிமல்க்கொண்டவனேகங்கண்டமாகியனன், வேறெருமண்ணலகுதனிவளதாலென்னவிளங்கியுமாலோகநிலேமேவிறைந்தே. (௮௧)

பாகமருவ திருபுடைய முயாநது நீண்ட படரொளிமானிகைநிகைகள் பயின்றென் கூந்தற, றேஷையாதவ குழாமலையத தூக்கு முத்தின் சுடாககோவைக் குளிர்நீரமை துதைந்த வீதி, மாகமிடை யொளிதழைப்ப மன்னி நீடு மருவ குதா ரகையிலய வரம்பில வண்ண, மேகமிடை கிழித்தொழுருக தெய்வக கங்கை மேனதிகள் பலமணமேல் விளங்கி யொகரும. (௮௨)

கிளரொளிசசெங்கனகமயநதானுய்மாடுகீழ்நிலையோநீலச்சோபானம்பூணக, கொளவமைத்தும்தொருபாறகனை சாலேருவவயிரத்தாலமைத்தகொளகையாலே, யளவிலசுடாபயிழம்பாறா தமமைத்தேடியகழ்ந்தேன் மாணனுமனை மாகி, வளாவிசம்பிலெழுநதானுமபோலநீடுமானிகையுமுளமற்றுமறுகுதோறும்

மின்பொலிபன் மணிமிடைந்த தவள் மாட மிசைப்பயிலசந திரகாந்தம் விசம்பின் மீது, பொன்புரையுஞ் செக்காநிறப் பொழுது தோன்றும் புனிற்று மதி கண்டுருகிப் பொழிந்த நீரால், வனபுலிய் னுரியாடைத் திருவே கம்பா வளாசடையு மிளம்பிறையுந் கண்டு குமபிட்ட, டனபுருகி மெய்பொழியக கண்ணீர் வாரு மடியவரு மனையவுந் வலகி லாத. (௮௩)

முகிலுரிஞ்சுக் கொடிதொடுத்த முடிய வாகு முழுப்பனிங்கின மானிகைகண் முற்றஞ் சுற்று, நிகரிஸ்சரா சரங்கனெல்லா நிழலி னாலே நிறைதவினா னிறைதவஞ்செ யிமையப் பாவை, நகிலுழுத சுவடுமவீனாத தழுமபும பூண்ட நாயகனா நானமுகறகுப் படைக்க நலகு, மகிலயோ னிகளெல்லா மமைத்துவைத்த வரும்பெருமபண்ட டாரநிலை யனைய வாகும. (௮௪)

பொற்காப மானிகைமேன் முன்றி னின்ற பூங்கழங்கு மணிப்பந்தும் போற்றி யாடும், வீரபுருவக கொடிமடவா கலன்கள் சிந்தி வீழுவனவுந் செழுவுதுணை மேவு மாத, ரதபுமுதிர் கலவியின்ற பரிந்து சிந்தி மணிமணிச்சேடியாதொருககு மவைபு மாகி, நற்கனக மழையனறிக காஞ்சி யெலலை நவமணி மா ரியும்பொழியு நாளு நாளும (௮௫)

பூமகளுக குறையுனெனத் தகைய வான பொன்மாடத் தரமியங்குள் பொலிய நின்று, மாமகரக குறைமகளிர் மைந்த ரங்கண வந்தேறு முன்னறநீர் வண்ட லாடத், தூமணிப்பொன புனைநாளத் துருத்தி வீசஞ் சுடாவிடுசெவ் குவரு மவீரத் துவலை தோய்ந்த, காமாமணி நாகிகையின் மருவகு தவருவ கருமுகில்கள் செம்முகில்க ளாகிக் காடமும். (௮௬)

இமமலிய வெடுத்தநெடு வகைகள் போல விலங்குசுதைத் தவளமா ளிகைநீள் கோட்டுச், சிமையடையுஞ் சோபான நியாயம் விண்ணுந் செரிவரிய தூய்மையினு லவற்றுட சோநது, தமாகளுட னிழிந்தேறு மைந்தா மாதா தங்கனையும் விசுமிடைநின் திழியா நிறகு, மமரவாயு மரமகளிர் தமையும் வெவவேற்றிவரிதாந் த்கைமையன் வநேக மங்கண். (௮௭)

அரவநெடு தோவீதி யருகு மாடத் தணிமணிககோ புரத்தயலே வியலவாய் நீண்ட, விரவுமர தச்சோதி வேதித்தினுனை விளிம்பிடுனா னி துருமபுமுறைப் படியி் தேறுங், குரவலருவ குழன்மடவா ரடியி லூட்டுவ குழம்படுத்த செம்பஞ்சின் சுவட்டுக கோலம், பரவைநெடுந் தரங்கமிசை விளங்கித் தோன்றும் பவனநறுந் தளிரினைய பலவும் பாங்கா. (௮௮)

வெம்புசினக களிற்றதிர்பு மாலி னூர்ப்பும் வியனெடுத்தேர்ச் காலிசைப்பு
ம விழாவ ரூத, வம்பொனமணி வீதிகளி லரங்கி லாடு மரிவையாறு புரவொ
வியோ டமையு மிம்ப, நுமபரினிந திரான்களிற்றின முழகருந செயவ வுயரி
ரவி மாககலிப்பு மயனூர் தித்தேர், பம்பிசையும் விமானத்து ளாடுந தெய்வப்
பாவையாறு புரவரவத துடனே பல்கும். (௧௮)

அருமறையந தணர்மன்னு மிருக்கை யான வாருதியின் புகையடுத்த வும்
பொன மாடப், பெருமறுகு தொழும்வேள்விச சால யெனரும் பெறும்விப்
பா கங்கொடுக்கும் பெற்றி மேலோர், வருமுறைமையழைத்துவிடு மந்திரமெ
ம் மருங்கும் வானவாநா யகாதிருவே கம்பா முனற்றி, நிருமலிப்பொற் கோபுர
த்து நெருங்கு மெல்லாத தேவனாயு மணித்தாகக் கொண்டு செல்லும். (௧௯)

அரசாகுலப் பெருநதெருவுந தெற்றி முற்றத தாயுதநகன் பயிலும்விய விட
மு மங்கண, புரணைமதக கரிசனொடு புரவி யேறும் பொறபுடைய வீதிகளும்
பொலிய வெனரும், வினாசெயநதந தொடையலங்கற் குமரா செய்யும் வியப்
புறுசெய தொழிலகண்டு விருசை விண்ணோர், வினாசெறியும் விமானனூர் திக
ளின மேலு நிலமிசையும் பலமுறையு நிரந்த நிவகார. (௨௦)

வெயிலுமிழும பன்மணிபபூண வணிக மாககள் விர்வுநிதி வளம்பெருக்கு
ம் வெறுககை மிகச, வயினிலவு மணிககடைமா நகாக ளெல்லாம் வனப்பு
டைய பொருட்ருவங்கண மலித லாலே, கயிலைமலை யாக்கசு யாலயங்கன
பலவுந கம்பமுமே வியதனமை கண்டு போற்றப், பயிலுமுருப் பலகொண்டு
நிதிக்கோன நககப் பயிலனகா புரிவகுத்த பரிசு காட்டும். (௨௧)

விறவுமலி திருக்காஞ்சி வனாப்பின் வேளாண விழுககுடிமைப் பெருஞ்செ
வ்வா வினங்கும் வேணி, மழவினவெண் டிநகன்புனை கம்பா செம்பொன் மலை
வெலிந் களித்தவன ருணவின் மூலந், தொழவுலகு பெறும்வடா னுருளப் பெ
ற்றுத தொன்னிலத்து மன்னுபயிர் வேத வாயமை, யுழவுதொழி லாறபெருக்கி
யுயிரக ளெல்லா மோங்கவருந தருமவினைக் குளரா லெனறும். (௨௨)

ஒங்கியநாற் குலத்தொவ்வாப் புணர்வீற் றம்மி லுயர்நதனவு மிழிந்தனவு
மான சாதி, தாங்குமுழிப் பிறந்தகுல பேத மெல்லாந தந்தகைமைக் கேற்றத
னி யிடங்கண மேலி, யாங்குரிறை கிளைபயின்று மரபி னூற்ற வடுததவினைத்
தொழினமுறைமை வழமை நீடு, பாங்குவன ரிருக்கைநிலை பலவு மெல்லாம்
பண்புநீ டியவுரிமைப் பால வனறே. (௨௩)

வேறு.

ஆதி சூழ்தெ யிலநகா மன்னிய, சோதி நீணமணித் துப்பமுந தீபமுந
கோதில் பல்விய முங்கொடியும்பயில, வீதி நாளு மொழியா விழாவணி (௨௪)

வாயி வெங்கணுந தோரண மாமதின், ஞாயி் வெங்கணுஞ் சூழ்முதி னுண்மதி
தோயிலெங்கணுமங்கலந்தொண்டாசூழ், கோயிலெங்கணுமுமபாருலகசூழாம்

வேத வேதியர் வேள்வியே தீயன, மாதரோதி மலோ பிணியன
காதல் வீதிவி லககே கவலைய, சூத மாதவி யேபுறஞ் சூழ்வன. (௨௫)

சாய லாக னுசுப்பே தளாவன, வாய மாடக் கொடியே யசைவன
சேய வோடைக் களிதே திகைப்பன, பாய சோலைத் தருவே பயத்தன. (௨௬)

அண்ண லன்பரன் பேமுன ராத்தன, தண்ண றுஞ்செழுந தாதே துகள்வன
வண்ணநீணமணிமாலையேதாழ்வன, வெண்ணில்குங்குமச்சேறேயிழுககின

வென்றி வானவந்தாம்வினை யாடலு, மென்று முன்னவர்வாழ் மியற்கையு
நன்றுமுன்னதநண்ணினாவேட்கைக, னொன்றுமங் கொழியாவகையுயப்பது

புரங்க டந்தவர் காஞ்சி புரம்புகழ், பரம்பு நீன்புவ னம்பதி னுன்கினும்
வரம்பில்போகவணப்பினவனமேலா, நிரம்புகொன்கலமெனநிறைநததால்.
வேறு.

அவ்வகைய திருநகர மதன்கனெரு மருங்குறைவா
ரிவ்வுலகிற் பிறப்பினு லேகாலிக் குலத்துள்ளா
செவ்வியவன் புடைமணத்தா சீலத்தி னெறிநினரா
மைவிரவு கண்டரடி வழித்தொண்ட ருளரானார். (௩௮௩)

மண்ணின்மிசை வந்ததற்பின் மனமுதலா யினமூன்று
மண்ணலா சேவடியின சாரவாக வணைவிப்பா
புண்ணியமெய்த தொண்டாதிருக குறிப்பறிநது போற்றுநிலைத்
திண்மையினுற் றிருக்குறிப்புத் தொண்டரெனுஞ் சிறப்பினா. (௩௮௪)

தேரொலிகக மாவொலிககத திசையொலிககும் புகழ்க்காஞ்சி
பூரொலிககும் பெருவண்ண ரெனவொண்ண வுண்மையினா
நீரொலிகக வராவிகாகக நிலாமுகிழ்க்குந் திருமுடியா
பேரொலிகக வருகும்வாக கொலிப்பாபெரு விருப்பினெழும். (௩௮௫)

தேசுடைய மலாககமலச சேவடியா ரடியார்தந
தூசுடைய துகணமாசு கழிப்பாபோற ரெலலைவினை
யாசுடைய மலமூன்று மணையவரும் பெருமபிறவி
மாசுதனை விடககழித்த வுருநாளி லங்கொருநாள (௩௮௬)

பொன்னிமையப பொருப்பனாயன் பயந்தருளும் பூகொடித்
னன்னிலைமையன்றனகக வெழுந்தருளு நம்பெருமான
றன்னுடைய வடியவந்தந தனித்தொண்டர் தம்முடைய
வநநிலைமை கண்டனபாக கருளபுரிவான வந்தனைவார. (௩௮௭)

சீதமலி காலத்துத் திருக்குறிப்புத் தொண்டாபா
லாதுலராய் மெலிந்துமிக வழக்கடைந்த கந்தையுடன்
மாதவனே டந்தாங்கு மாலநியா மலரடிகள
கோதடையா மனத்தவாமுன குறுகடைகன கொள்கருறுகி. (௩௮௮)

திருமேனி வெண்ணீறு திழ்ந்தொளிருங் கோலத்துக்
கருமேக மெனவழுக்குக கந்தையுட னெழுந்தருளி
வருமேனி யருந்தவகாக கண்டமன மகிழ்ந்தெனாகொண
ருமேவு மயிப்புகள முளவாகப பணிந்தெழுந்தார. (௩௮௯)

எய்துமவா குறிப்பறிந்தே யின்மொழிகள் பலமொழிநது
செய்தவத்தீர் திருமேனி யிளைத்திருந்த தென்னென்று
கைதொழுது கந்தையினைத் தந்தருளுங் கழுவவென
மைதிகழ்கண் டங்கரந்த மாதவத்தோ ரருளசெய்வார். (௩௯௦)

இக்கந்தை யழக்கேறி யெடுக்கவொணு தெனினும்யான்
மெய்க்கொண்ட ருளிராகருடைநது விடமாட்டேன் மேல்கடற்பா
லகருன்றம் வெங்கதிரோ னணைவதன்முன் நருவீரோற்
கைக்கொண்டு போயொலித்துக் கொடுவாருங் கடிதெனரா. (௩௯௧)

தந்தருளு மிக்கந்தை தாழாதே யொலித்துமக்கின்
றநகிபடு வதனமுன்னந் தருகின்றே நெனவவருங்
கநதையிது வொலித்துணக்கிக் கடிதினறே தாரீரோ
லிந்தவுடற் கிடாசெய்தீ ரென்றுகொடுத்தேகினூர்.

(௩௨௨)

குறித்தபொழு தேயொலித்துக் கொடுப்பதற்குக் கொடுபோந்து
வெறித்தடநீர்த துறையினகண மாசெறிந்து மிகப்புழுக்கிப்
பிறித்தொலிக்கப புருமளவிற பெரும்பகலபோய்ப் பினபகலாய்
மறிககரத்தாரா திருவருளான மழையெழுந்து பொழிந்திடுமால்.

(௩௨௩)

திசையங்க வெளியடைத்த செறிமுதிலின் குழாமிடைந்து
மிசைசொரியும புனற்றூரை விழிதுழையா வகைமிடைய
வசைவுடைய மனத்தனப ரறிவுமறந் தருந்தவாபா
லிசைவுநினைந் தழிந்தினியா நெனசெயகே நெனநின்றூர்.

(௩௨௪)

ஓவாதே பொழியுமழை யொருகால்விட டொழியுமெனக்
காவாலி திருத்தொண்டா தனியின்றூர் வீடக்காணா
மேவார்போற கருகல்வர மெய்குளிரும் விழுத்தவாபா
லாவாவென் குறறேவ வழிந்தவா வெனவிழுந்தாரா.

(௩௨௫)

விழுந்தமழை யொழியாது மெய்ததவாசொல வியவெல்லே
கழிந்ததுமுன பொலித்தமனைக் காறறேறக் வறிந்திலேன
செழுந்தவாதந் திருமேனி குளிரகாணுந் தீங்கிழைத்த
தொழுமபனேற கினியிதுவே செயலெனறு துணிந்தெழுவார்.

(௩௨௬)

கநதைபுடைத் திடவெற்றுங் கற்பாறை மிசைத்தலையைச
கிந்தவெடுத்த தெறுவெனென றணைந்துசெழும பாறையிசைத்
தந்தலையைப் புடைத்தெறந் வப்பாறை தன்மருங்கு
வந்தெழுந்து பிடித்ததணி வளைத்தழுமபா மலாசசெங்கை.

(௩௨௭)

வானிறைந்த புனன்மழைபோய மலாமழையா யீடமருங்கு
தேனிறைந்த மலரிதழித் திருமுடியார பொருவிடையின
மேனிறைந்த துணைவியொடும வெளியின்றூர் மெயத்தொண்டா
தானிறைந்த வனபுருக்க கைதொழுது தனியின்றூர்.

(௩௨௮)

முன்னவுரை நேர்நோக்கி முக்கண்ணா முவுலகு
நின்னிலைமை யறிவித்தோ நீயுமினி நீடியநம்
மன்னுலகு பிரியாது வைகுவா யெனவருளி
யநல்லையே யெழுந்தருளி யணியேகாம் பரமணைந்தார்.

(௩௨௯)

சோநிலவு திருக்குறிப்புத் தொண்டர் திருத் தொழில்போற்றிப்
பார்குலவத் தந்தைதா ளறவெறிந்தாரா பரிசுணைக்கேன்
பேரருளின மெயத்தொண்டா பித்தனென்ப பிதற்றதலா
லாருலகி லிதனுணமை யறிந்தணைக்க விசைந்தெழுவாரா.

(௩௩௦)

திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௩௨௮௦.

சூ ச ன ம்.

சிவனடியார்களுக்கு குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தல்.

புசுபதியாகிய சிவனே தமக்கு உறவு எனத் துணிந்த மெய்யுணர்வுடை யோ, குடும்பத்தோடு கூடி இருப்பினும், உயிாசசாராப் பொருட்சார புகாரினும் சரீரத்தினும் சிறிதும் பற்று வையாது, சிவனிடத்தே இடையறாத மெய்யன்புடையராகி, தமது மனம் வாக்குக காயம் என்னும் மூன்றும் அவ ருக்குத் திருத்தொண்டு செயதற்பொருட்டே கிடைத்தமையால், அம்மூன்றை யும் அவரது தொண்டிற்கே ஆக்கி ஒழுகுவா ஆசை அற்றாரோ முதலி பெறு வா என்பது “மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாயத்தநற - பெண்ணினு ம கவினும் பெரிய பேரினுந் - துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தாயோ - வி ண்ணினு மின்புடன விளங்கி மேவுவா.” “ஆக்கையிற றுயாபெரி தற்ப மி ன்பமென - ருக்கையை யறவெறுத தாவங் கூர்வோ - லாக்கையி னநாதியே முதத் னுக்கவ - ளைக்கையுந் துயரமு மறுப்ப ளையால் ” என்னும் சிவதரு மோத்தரச செய்யுள்களால் உணாக. மனம் முதலிய மூன்றும் சிவனுக்குத் தொண்டசெய்தற பொருட்டே கிடைத்தன என்பது “வாழ்த்த வாயு நீனைக் க மடநெஞ்சுந் - தாழ்க்கச் சென்னியுந் தந்த தலைவனைச் - சூழ்த்த மாமலர் தூவி த் துதியாதே - வீழ்த்த வாலினை யேனெடுங் காலமே.” என்னும் திருநாவுக் கரசநாயனா தேவாரத்தான அறிக இவ்வாறு ஒழுகும் பெருந்தன்மையினா சிவனடியாராகச் சிவன் எனவே கண்டு, வணங்கி, அவா குறிப்பறிந்து, அவ ருக்குத் தம்மால் இயலும் தொண்டை வழுவாது செய்தலே தமக்குச் செல்வம் எனக்கொளவர். “சிவநேசா பாதம் வணங்கிச் சிறக்க-வவரோவல் செய்க வு றிந்து ” என்னும் சைவசமயநெறித் திருக்குறளானும் உணாக

இவ்வாறு பிரபஞ்ச வைராக்கியமும் சிவபத்தியும் உடையராய், சிவனடி யார்களுக்கு குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தமையான மிகச் சிறப்புற்றவா இததிருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனா. இவா மனம் முதலிய மூன்றும் சிவன் ப ணிகடே ஆக்கினார் என்பது “மண்ணினமிசை வந்ததற்பின் மனமுதலா யின மூன்று - மண்ணலா சேவடியின் சாவாக வணைவிப்பா.” என்பதனாலும், சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தாரா என்பது “புண்ணிய மெய்த தொண்டாதிருக் குறிப்பறிந்து போற்றுகிலை - தின்மையிறை றிருக் குறிப்புத் தொண்டரெனுஞ் சிறப்பினா ” என்பதனாலும், இவகே உணாததப பட்டன இருநாயனார், தாம் ஏகாலியராதலின், சிவனடியார்களுக்குச் சிரத் தையோடு வலதிரம் ஒலித்துக் கொடுத்தலே முக்கியத் தொண்டாகக் கொண்டனா இவ் இத்தொண்டைச் சிரத்தையோடு செய்தாரா என்பதும், குடும்பத் தோடு கூடி இருந்தும் வாசனைமாண்டு நின்றாரா என்பதும், இவா அடியாராவே டங்கொண்டு வந்த பரமசிவனுக்குத் தாம் குறித்த காலத்தில் கந்தை ஒலித்து உலாத்திக்கொடுக்க இயலாமையாற பதைப்புற்று, வலதிரங்களைப் புடைக் கும கற்பாறையிலே தமது தலையை எற்றினமையாலே, செவவிற்றறுணியப் படும். இவரது மெய்யன்பினாலாகிய இச்செயற்கருஞ்செயலே தரிக்கலாற றுமையானன்றோ, கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவன் அக்கற்பாறையின் பக்கத் திலே தமது திருக்கரத்தைத் தோற்றுவித்து, இவரைப்பிடித்தருளி, பின் இவ ருக்கு இடபாருடராய வெளிப்படட்டு,முத்திகொடுத்தருளினா. சருவானமாக் களும் தம்மாட்டு மெய்யன்பு செய்து உய்தல் வேண்டும் என்னும் பெருங்கரு ணையினுலன்றோ, சிவன் இவரது அன்பின்செயலே மூவுலகத்திற்கும் அறிவித் தார். ஐயையோ! இது கண்டும், சிவனிடத்தே சிறிதும் அன்புசெய்யாது வாண னை வீணாகப் போக்கும் எம்போலிகனது அறியாமை இருந்தபடி என்னை!

ச ணீ டே சு ர ந ா ய னு ர் பு ர ண ம்.

பூந்தண் பொன்னி யெநநாளும் பொயயா தனிகுகும் புன்னாட்டு
வரயநத மண்ணித தென்ககாயின மன்னமுன்னாள் வகாதிழிய
வேந்து மயிலவே னிலைகாட்டி யிமையோ நிகலவெம் பகைகடக்குந்
சேநத னளிதத திருமறையோ மூதூர் செலவச சேயருவூர். (க)

செம்மை வெண்ணீற் றெருமையினு ரிரண்டு பிறப்பின சிறப்பினா
மும்மைத தழலோம் பியநெறியா னானகு வேத முறைபயினரா
தம்மை யைநது புலனுமபின் செலவந தகையா ரறுதொழிவின
மெயமை யொழுக்க மேழுலகும் போறறு மறையோர் விளங்குவது. (உ)

கோதின் மானநேற புரிமுநதூல் குலவு மாபிற் குறைகருமி
யோது புடைசூழ் சிறுவாக்கு முதவும் பெருமை யாசானும்
போதின விளங்குந தாரகையு மதியும் போலப புணாமடங்கண்
யீது முழங்கு முகிலொதுங்க வேத வொலிகண் முழங்குவன (ங)

யாக நிலவுநு சால்தொறு மறையோ நீந்த வலியுணவின
பாக நுகர வருமாலு மயனு முரும படாசிறைபபுண
மாக மிகநது வந்திருக்குந் சேக்கை யெனவும் வானவாகோ
னாக மணையுந கந்தெனவு நாட்டும் பூபுலிட்டமுன (ச)

தீம்பா லொழுகப் பொழுதுதொறு மோம தேனுச செலவனவுந
தாம்பா டியசா மங்கணிப்போ சமிதை யிடக்கொண் டணைவனவும்
பூம்பா சடைநீத தடமுழகி மறையோ மகளிர் புகுவனவு
மாம்பாண மையினில விளங்குவன வணிகீண மறகு பலவுமுன (ஊ)

வாழ்பொற் பதிமற நதன்மருங்கு மண்ணித றிரைகள் வயல்வரம்பின்
முழவிந் தரளஞ் சொரிசூலப்பாற சமைதத யாதத தடஞ்சாலே
சூழவைப பிடங்க ணெருங்கியுள் தொடங்கு சடங்கு முடித்தேறும்
வேளவித தலைவா பெருந்தோகன் விண்ணோ ரேறும் விமானங்கள். (சு)

மடையிறு கழுநீர் செழுநீர் சூழ்வயலிற் சாலிக் கதிர்க்கற்றை
புடையிறு சுருமபு மிடைசுழுகு புனலிற பரம்பு பூம்பாளை
யடையிறு பயிலுந தாமரைந் னலரிந் றுயிலுந கயல்களவழி
நடையிறு படாமென் கொடிமௌவ னீனையிற நிகமுரு சினைக்காஞ்சி (ஏ)

சென்னி யபயன குலோத்தங்க சோழன றிலைத் திருவெலிலை
பொன்னின் மயமாக சியவளவா போரே றென்றும் புலிகாக்கு
மன்னா பெருமா னநபாயன வருந்தொன் மரபின் முடிசூட்டிந்
தனமை நிலவு பதியையநி னொன்றாய நீடுந தகைத்தவலூர் (அ)

பண்ணின் பயனு நல்லிசையும் பாலின் பயனு மின்சுனவயங்
கண்ணின் பயனும் பெருகொளியுந கருத்தின் பயனு மெழுத்தஞ்சும்
விண்ணின் பயனும் பொழிமுனையும் வேதப பயனுஞ் சைவமும் போன்
மண்ணின் பயனு மப்பதியின் வளத்தின் பெருமை வரம்புடைத்தோ. (ஆ)

பெருமை பிறங்கு மப்பதியின் மறையோர் தம்முட் பெருமனைவாழ்
தரும நிலவு காசிடிகோத் திரததுத தலைமை சானமரபி
வருமை மணியு மளித்ததுவே நஞ்சு மளிகரு மரவுபோ
வீருமை வீளைக்கு மொருவடிவா மெச்ச ததத னுள்ளுளுன். (௮)

மற்ற மறையோன் நிருமனைவி வாய்ந்த மரபின் வந்துதித்தான்
சுற்றம் விரும்பு மில்வரீழ்க்கைத் தொழிலா ஞாலகிற் றுணைப்புதல்வற்
பெற்று விளங்குந தவஞ்செய்தான் பெறுமபே நெல்லைப் பயன்பெறுவான்
பற்றை யெறியும் பற்றுவரச சார்பா யுள்ள பவித்திரையாம் (௮௧)

நன்றி புரியு மவாதம்பா னன்மை மறையின் றுறைவிளங்க
வென்று மறையோ ருலம்பெருக வேழு புவனங் கஞ்ஞய்ய
மணறி னடஞ்செய் பவாசைவ வாய்மை வளர ழாதவத்தோ
வென்றி விளங்க வந்ததுயரு செய்தார விசார சருமனா. (௮௨)

ஐந்து வருட மவாகக்ணைய வங்க மாறு முடனிறைந்த
சந்த மறைக ளுட்படமுன றலைவா மொழிந்த வாங் மங்கண்
முந்தை யறிவின் றொடாச்சியினு முகைக்கு மலரின வாசம்போற்
சிறதை மலர வுடனமலருரு செவவி யுணாவு சிறந்ததால. (௮௩)

நிகழு முறைமை யாண்டேழு நிரம்பும் பருவம் வந்தெய்தப்
புகழும் பெருமை யுபநயனப் பொருளில் சடங்கு முடித்தறிவி
னிகழு நெறிய வல்லாத வெல்லா மியைந்த வெனிணுந்த
திகழு மரபி றேதுவிக்குரு செய்கை பயந்தார செயவித்தார் (௮௪)

குலவு மறையும் பலகலையுங் கொளுத்த வதன்முன் கொண்டமைந்த
நிலவு முணர்வின் நிறங்கண்டு நிறுவு மறையோ ரதிசய்தசா
ரவகில கலையின் பொருட்கெலலை யாடுங் கழலே யெனக்கொண்ட
செவவு மிகுந்த சிறதையினிற் றெளிந்தார சிறிய பெருந்தகையார (௮௫)

நடமே புரியுரு சேவடியார் நம்மை யுடையா ரெனுமெய்மை
யுடனே தோன்று முணர்வினக் கெழியா தூறும் வழியனபின்
கடனே யியலபாய முயற்றிவருங் காதன மேன்மே லெழுங்கருதின்
நிடனோ நிறகுரு செமமலார திகழு நாளி லாங்கொருநாள (௮௬)

ஒது கிடையி னுடன்போவா ருரா னினாயி னுட்புக்க
போது மந்தி கொருபுனிற்றாபோற்று மவனமேன மருப்போச்ச
யாது மொன்றுங் கூசாதே யெடுத்த கோலகொண் டவனுடைய
மீது சென்று மிகுமபரிவால் வெகுண்டு விலக்கி மெய்யுணர்ந்து. (௮௭)

பாவுங் கலைக் ளாகமதூற பரப்பின் றெருதி பாண்மையினு
மேவும் பெருமை யருமறைகண் மூல மாக விளங்குலகில்
யாவுந் தெளிந்த பொருணிலையே யெய்த வுணர்ந்த வுள்ளத்தா
லாவின் பெருமை யுள்ளபடி யறிந்தா ராயற கருளசெய்வார (௮௮)

தங்கு மகில யோனிகட்கு மேலாம் பெருமைத் தகைமையன
பொங்கு புனித தீர்த்தங்க ளெல்லா மென்றும் பொருநதுவன
துங்க வமரா திருமுனிவர் கணங்குள சூழ்ந்து பிரியாத
வங்கமனைத்துந தாமுடைய வல்ல வோநல் லானினங்கன். (௮௯)

ஆய சிறப்பி னூம்பெற்ற வன்றே மன்று ணடம்புரியு
நாய னாக்கு வளாமதியு நதியு நடுவெண் டலைதொடையு
மேய வேணித திருமுடிமேல் விரும்பி யாடி யருளுதற்குத்
துய திருமரு சனமமநது மளிக்கு முரிமை சுரபிகடாம். (௨௮)

சீல முடைய கோக்குலங்கன் சிறக்குந் தகைமைத் தேவருடன்
கால முழுது முலகனைத்துங் காக்கு முதற்கா ரணராரு
நீல கண்டா செய்யசடை நிருததா சாதது நீறுதரு
மூல மவதா ரஞ்செய்ய மூாதத மெனறன் முடிவென்றோ. (௨௯)

உள்ளுந் தகைமை யினிப்பிறவே றுளவே யுழைமான் மறிக்கன்று
துள்ளுந் கரத்தா ரணிபணியின சுடாருழ மணிகள சுரநதிரீ
தெள்ளுந் சடையா தேவாகடம் பிராட்டி யுடனே சேரமிசைந்
கொள்ளுந் சினமால் விடைத்தேவா குலமன ரேவிச் சுரபிகுலம். (௩௦)

என்றின் னனவே பலவுநினைந் தித்தனின் வழியே மேய்த்திந்தக்
கன்று பயிலா னினாகாகரு மிதனமே வல்லல கடனிதுவே
மன்று ளாடுஞ் சேவடிகள் வழுத்து நெறியா வதுமென்று
நின்ற வாயுந றனைநோக்கி நினாமேயப் பொழிக நீயெனப்பா. (௩௧)

யானே யினியிந் நினாமேயப் பன்னொ ரஞ்சி விடைமகனுந்
தானே நிறைஞ்சி விட்டசனரூன ருமு மறையோ ரிசைவீன
லானோ நெருங்கும பேராய மளிப்பா ராகிப் பைங்கூழ்கரு
வானே யென்ன நினாகாக்க வந்தார் தெயவ மறைச்சிறுவா. (௩௨)

கோலுந் கயிறுந் கொண்டுமுறைக் குடுமி யலையக் குலவுமான்
ரேலு தூலுஞ் சிறுமாபிற றுவள வகைக்கோ வணஞ்சுடரப்
பாலும் பயனும் பெருகவரும் பசுக்கண் மேய்க்கும் பாணமையிறற்
சாலும் புலவி னவைவவேண்டெந் தனையு மிசையுந் தலைச்சென்று. (௩௩)

பதவு காலந் களின்மேய்த்தும் பறித்து மளித்தும் பரிவகற்றி
விதமுண் டிறையு நற்றண்ணீ ரூட்டி யசச மெதிரீக்கி
யதாநல் லனமுன செலநீழ லமாவித தமுத மதரப்பா
லுதவும பொழுது பிழையாம லுடையோ ரிலலத் தொறுமுய்த்தார். (௩௪)

மண்ணிக் கரையின் வளாபுறவின் மாடும் படுகர் மருங்கினிலுந்
தண்ணித் திலநீர் மருத்ததன் டலைருழ குலையின சராபினிலு
மெண்ணிற் பெருகு நினாமேயத்துச் சாமிதையுடனமே லெளிகொண்டு
நண்ணிக் கவருன முன்புகுநது நனளுள பலவா மநநாளில். (௩௫)

ஆய நினாயின் குலமெல்லா மழகின் விளங்கி மிகப்பல்கி
மேய வினிய புலலுணவும் விரும்பு புனலு மாதலின
லைய மனவகொள பெருமகிழ்ச்சி யெய்தவிரவு நனபதலுந்
துய நீம்பான் மடிபெருகிச் சொரிய முலைகள் சுரநதனவால். (௩௬)

பூணுந் தொழில்வேன் விச்சடங்கு புரிய வோம தேனுக்கள்
காணும் பொலிவின் முன்னையினு மநேக மடவகு கற்ப்பனவாப்
பேணுந் தகுதி யனபாலிப் பிரம சாரி மேயத்தறப்பின்
மானுந் திறத்த வானவென மறையோ மொல்லா மனமகிழ்த்தார். (௩௭)

அனைத்துத் திறத்து மாணினங்க ளனைந்த மகிழ்ச்சி யளவின்றி
மனைக்கட் கனது பிரிந்தாலு மருவரு சிறிய மறைக்கன்று
தனைக்கண் டருகு சார்ந்தருகித் தாயாந் தன்மை நிலைமையவாய்க்
கனைத்துச் சரந்து முலைக்கண்கள் கறவா மேபூல் பொழிந்தனவால். (௧௮)

தம்மை யனைந்த வான்முலைப்பா ருமே பொழியக் கண்டுவந்து
செந்மை நெறியே யுறுமனத்திற் றிருமஞ் சனமாக குறிப்புணாதே
யெம்மை யுடைய வள்ளலா ஞெய்த நினைந்து தெளிந்ததனின
மெய்மைச் சிவனா பூசனையை விரும்பும் வேட்கை வினோதெழலும். (௧௯)

அங்கண் முன்னை யாச்சனையி னளவின் றெடர்ச்சி வினையாட்டாப்
பொங்கு மனபான மண்ணிமணற் புளினக குறையி லாததியினகீழ்ச
செங்கண் விடையார் திருமேனி மணலா லாககிச சிவாலயமுந்
துங்க நீடு கோபுரமுஞ் சுற்றி லயமும வகுத்தமைத்தாரா. (௨௦)

ஆத்தி மலருஞ் செழுந்தளிரு முதலா வருகு வளாபுறவிற
பூத்த மலாக டாந்தெரிந்து புனிதா சடிவத் திருமுடிமேற்
சாத்த லாகுந் திருப்பள்ளித் தாமம் பலவுந் தாங்கொயது
கோத்த விலைப்பூந் கூடையினிற் கொணாந்து மணந்தங் கிடவைத்தாரா. (௨௧)

நல்ல நவரும் பங்கன்பெற நாடிக் கொண்டு நாண்பூந்
கொல்லை யிடத்துங் குறைமறைவு மேவுந் கோகக ஞடன்கூட
வொல்லை யனைந்து பாலாகக் கொன்றுக் கொளுதா லாகவெதிரா
செல்ல வவையுங் கனைத்துமுலை தீண்டச் செழும்பால் பொழிந்தனவால். (௨௨)

கொண்டு மடுத்த சூடநிறையக் கொணாந்து விரும்புங் கொள்கையினு
லண்டா பெருமான் வெண்மணலா லயத்து ளவைமுனை ருபித்து
வண்டு மருவுந் திருப்பள்ளித் தாமம் கொண்டு வரன்முறையே
பண்ணுடப் பயிலவா லருசசித்துப் பாலின றிருமஞ் சனமாட்டி. (௨௩)

மீள மீள விவ்வண்ணம் வெண்பால் சொரிமஞ் சனமாட்ட
வான வுடையார் தம்முடைய வனப ரன்பின் பாலுளதாய்
மூள வமர்ந்த நயப்பாடு முதிர்ந்த பற்று முற்றச்சூழ்
கோள் மதவி லுண்ணிறைந்து குறித்த பூசை கொள்கின்றாரா. (௨௪)

பெருமை பிறங்குஞ் சேங்குலாப் பின்னை யாதம் முளளத்தி
லொருமை நினைவா லுமபாபிரா னுவகரும் பூசை யுறுப்பான
திருமஞ் சனமே முதலவற்றிற் றேடா தனவன பினினிரப்பி
வருமந் நெறியே யாசசனைசெய் தருளி வணங்கி மகிழ்கின்றார். (௨௫)

இறையோ னடிக்கீழ் மறையவன ஞெததுத் திருமஞ் சனமாட்டி
நிறைபூ சனைக்குக் குடங்கன்பா னிரம்பச ரொரிந்து நிரைக்குலங்கன்
குறைபா டின்றி மடிபெருகக் குவிந்த முலைப்பால குறைவின்றி
மறையோர் மனையின் முன்புதரும் வளங்கன் பொலிய வைகுமால். (௨௬)

செயலிப் படியே பலநாளுஞ் சிறந்த பூசை செய்வதற்கு
மூயல்வுந் ததுவே திருவினையாட் டாக முந்து லணிமார்ப
நியல்பிற் புரியு மற்றிதனைக் கண்டித் திறத்தை யறியாத
வியன்மற் றொருவ னப்பதியி லந்த னுளாக் கறிவித்தான். (௨௭)

அச்சொற் கேட்ட வரும்மறையோ ராய னறியா னென்றவற்றி
னிச்சை வழியே யான்மேயப்பே னென்றெம பசுக்க டமைக்கறந்து
பொச்ச மொழுகு மாணவசன் பொல்லாவ குறைக்க வவன்னுதை
யெச்ச தத்தன் றனையழையி னென்ற ரவையி லிருந்தார்கள். (௪௩)

ஆங்கு மருங்கு நின்றாக ளவவந தணன்றன் நிரும்னையின்
பாங்கு சென்று மற்றவனை யழைத்துக் கொண்டு வரப்பகாத
வோவகு சபையோ ரவனைப்பாத தூரா னிணாமேயத் துணமகன்செய்
திகரு தனனைக் கேன்னென்று புருத்த பரிசு செப்புவாரா. (௪௪)

அந்தன் மறையோ ராகுதிக்குக் கறக்கும் பசுக்க ளானவெலாஞ்
சிறதை மகிழ்நது பரிவினா நிரளக் கொடுபோய மேயப்பானபோற்
கந்த மலிபூம் புனனமணணி மணவிந கறநது பாலுருத்து
வாதபரிசே செய்கின்ற னென்று மறைபோரா வாயமொழிந்தாரா. (௪௫)

மறையோரா மொழியக் கேட்டஞ்சி சிறுமா ணவகன் செயதவிது
விறையு நானமுன பறிநதிலே னிறைகு முனபு புருந்தனை
நிறையும் பெருமை யாதணாகான பொறுக்க வேண்டு நீங்கனெனக்
குறைகொண டிறைஞ்சி யினிப்புகுதிந குற்ற மெனதே யாமெனரூன் (௪௬)

அந்த ணா தமைவிடைகொண்ட ந்தி தொழுது மனைபுகுநது
வாத பழியொன நெனநினைந்தே மகனா தமக்கு வாய்நேரா
னிறத் நிலைமை யறிவேனென நிரவு கழிநது னிணாமேயக்க
மைந்த ணுந்தாம் போயினபின் மறைநது சென்றான மறைமுதியோன். (௪௭)

சென்ற மறையோன் நிரும்மனா சிறந்த ஐரா னிணாகொடுபோய
மன்றன் மருவும் புறவினகண மேயப்பாரா மணணி மணற்குறையி
லன்று திரளக் கொடுசென்ற வதனை யறிந்து மறைநதப்பா
னின்ற குரவின மிசையேறி நிகழுவ தறிய வொளித்திருந்தான் (௪௮)

அன்பு புரியும் பிரமசா நிகளு மூழ்கி யரனார்க்கு
முன்பு போல மணற்கோயி லாககி முகைமென் மலர்கொய்து
பின்பு வரும்பா னுலையொழிபால பெருகுங் குடங்கள் பேணுமிடந்
தனபாற் கொண்டாநது தாபித்துப் பிறவும் வேண்டு வனசமைத்தாரா. (௪௯)

நின்ற விதியின் வினையாட்டா நிறைந்த வரும்பு சனைதொடங்கி
யொன்று முள்ளத் துணமையின லுடைய நாதன் திருமுடிமேன்
மன்றன் விரவுந் திருப்பனளித் தாமஞ் சாததி மஞ்சனமா
நன்று நிறைநீம் பாற்குடங்க னெடுத்து நயப்புற ருட்டுதலும். (௫௦)

பரவ மேன்மே லெழும்பரிவும் பழைய பான்மை மிகும்பண்பும்
விரவு மேதக் கவாதமபா னமேவும் பெருமை வெளிப்படுபபா
னாவ மேவுஞ் சடைமுடியா ருளா மெனன வறிவழிநது
குரவ மேவு முதுமறையோன் கோப மேவும் படிசண்டான். (௫௧)

கண்ட போதே வினாந்திழிந்து கடிது சென்று கைத்தண்டு
கொண்டு மகனா திருமுதுகிற புடைத்துக் கொடிதா மொழிசுநத்
தொண்டு புரியுஞ் சிறியபெருந் தோளற லாதம் பெருமான்மேன்
மண்டு காத லருசனைவின் னைத்தாரா மறொன நறிநதிலரால். (௫௨)

மேலாம் பெரியோர் பலகாலும் வெகுண்டோ னடிக்க வேறுணரார்
பாலார் திருமஞ் சணமாட்டிம பணியிற சலியா ரதகண்டு
மாலா மறையோன் மிகச்செயிதது வைத்த திருமஞ் சணக்குட ப்பால்
காலா விடறிச் சிந்தினுன கையாற கடமைத் தலைநினருள். (௮௮)

சிந்தும் பொழுதி வுநோகருஞ் சிறுவ ரிறையிற நீயோனைத்
தாதை யெனவே யறிந்தவன்றன ருளகள் சிந்தந் தகுதியினுன்
முந்தை மருங்கு கிடந்தகோ லெடுத்தாரக கதுவே முறைமையினுல்
வந்து மருவா யிடவெறிந்தா மணமேல் வீழ்ந்தான மறையோனும. (௮௯)

எறிந்த வதுவே யாச்சீனையி லிடையூ ரகற்றும் படையாக
மறிந்த தாதை யிருநாளுந் துணிதத மைந்தா பூசினையி
லறிந்த விடையூ ரகற்றினராங் முன்போ லருச்சித் திடப்புகலுஞ்
செறிந்த சடைநீண் முடியாருந் தேவி யோடும விடையேறி. (௯௦)

பூத கணங்கள் புடைகுழப் புராண முனிவா புததேனிர
வேத மொழிக ளெடுத்தேதத் விலல ஸாசதி திருவுள்ளங்
காதல் கூட வெளிப்படலுங் கண்டு தொழுது மனங்கனித்துப்
பாத மலாகண மேல்வியூந்தா பததி முதிர்ந்த பாலகளுா (௯௧)

தொடுத்த விதழி சூழ்சடையார் துணைததா ணிமுறகீழ் விழுந்தவனா
யெடுத்த நோக்கி நம்பொருட்டா லீனற தாதை விழவெறிந்தா
யடுத்த தாதை யினியுனகரு நாமென றருளசெய துணைதருளி
மடுத்த கருணை யாற்றடவி யுச்சி மோந்து மகிழ்ந்தருள். (௯௨)

செங்கண் விடையா திருமலாகை தீண்டப் பெற்ற சிறுவனா
ரங்கண் மாயை யாகையின்மே லளவின றுயாந்த சிவமயமாயப்
பொங்கி யெழுந்த திருவருளின் மூழ்கிப் பூமே லயன்முதலாந்
துங்க வமரா துதிசெயயச சூழந்த வொளியிற ரேனறினா. (௯௩)

அண்டர் பிரானுந் தொண்டாதமக க்நிப ளுக்கி யனைத்துநா
முண்ட கலமு முடிப்பனவுஞ் சூடு வனவு முனக்காகச்
சண்ட சனுமாம் பதந்தந்தோ மென்றங் கவாபொற றட முடிக்குத்
துண்ட மதிசோ சடைக்கொன்றை மால வாகிச சூட்டினா. (௯௪)

எல்லா வுலகு மாப்பெடுப்ப வெங்கு மலாமா ரிகன்பொழியப்
பல்லா யிரவா கணநாதா பாடி யாடிக் களிப்பிலச
சொல்லா மறைக டிதிசெயயச சூழ்பல லியங்க ளெழ்சகைவ
நல்லா ரோங்க நாயகமா நங்கன் பெருமான ரொழுதுணைநதா. (௯௫)

ஞால மறியப் பிழைபுரிந்து நம்ப ரருளா னுன்மறையின்
சிலந் திகழுஞ் சேயளுராப் பினை யாதந் திருக்கையிற்
கோல மழுவா லேறுண்டு குற்ற நீங்கிச சுற்றமுடன்
மூல முதல்வா சிவலோக மெயதப் பெற்றான முதுமறையோன். (௯௬)

வந்து மிகைசெய் தாதைதாண மழுவாற் றுணிதத் மறைச்சிறுவ
ரந்த வுடம்பு தன்னுடனே யரனா மகனா ராயினு
ரிந்த நிலைமை யறிந்தாரா ரீறி லாதா தமக்கன்பு
தாத வடியார் செய்தனவே தவமா மன்றோ சாற்றுகால். (௯௭)

தேச நிறைந்த வுன்னத்தா னீல நிறைந்த மணிகண்டத்
தீச னடியா பெருமையினை யெல்லா வுயிருந தொழுவெடுத்துத்
தேச முய்யத் திருத்தொண்டத் தொகைமுன பணித்த திருவான்
வாச மலாமென கழலவணங்க வந்த பிறப்பை வணங்குவாம். (கல)

சண்டேசரநாயனார்புராண முற்றிறறு.

ஆகத் திருவிருத்தம் - துடா எஸ்.

சூசனம்.

க. பசு ஒம்பல்

சிவலோகத்திலே சிவனது சந்நிதியில் இடபம் இருக்கும் அதன்பக்கத்
திலே, நனதை பததினா சுரபி சுசீலே சுமனை என்னும் ஐவகைப்பசுக்
கள் இருக்கும் இவைமுறையே, கபிலநிர்மம கருநிர்மம் வெண்ணிறமும்
புகைநிறமும் செந்நிறமும், உடையனவாம் இவைவந்தும், சிவனது திருவரு
ளினாலே திருப்பாறகடவில் இருந்து, சிவபூசையின் பொருட்டும், யாகாதி
கருமங்களின் பொருட்டும், பூமியில் உற்பவீதன.

இப்பசுவின் உறுப்புக்களிலே தேவர்களும் முனிவர்களும் தீர்த்தங்
களும் இருக்குமாறு கூறுதும் பிரமாவும் விட்டுணுவும் கொம்பினடியில் இரு
ப்பா, கோதாவரி முதலிய தோததங்களும் சராசரங்களும் கொம்பின துனியில்
இருக்கும்; சிவன் சிரத்திலும், உமாதேவி நடுநெற்றியிலும், முருகக்கடவுள்
மேல் நாசியிலும், நாகேசர் உள் நாசியிலும், அசுவின்னீதேவா இரண்டுகாதுக
ளிலும், சூரியனும் சந்திரனும் இரண்டெண்களிலும், வாயு பல்லிலும், வருண
ன் நாலிலும், சரசுவதி ஊங்காரத்திலும், இயமன் இருதயத்திலும், இயக்காகன்
கெண்டைத்தலத்திலும், உதயாஸ்தமயன் சந்திகள் உதட்டிலும், இந்நிறன் ச
முத்திலும், அருகர்கள் திமிலிலும், சாததியா மார்பிலும், அனிலவாயு நான்
கு கால்களிலும், மருததுவா முழநதாள்களிலும், நாகலோகத்தாரா குரத்தின
துனியிலும், சுந்தருவா குரத்தின் நடுவிலும், தேவமாதாகள் மேற்குரத்திலும்,
உருத்திரா முதுகிலும், வசுக்கள் சந்திகளிலும், பிதர்கள் அரைப்பலகையி
லும், சத்திமாதர்கள் பகத்திலும், இலக்குமி அபானத்திலும், நாகேசர் அடிவா
லிலும், இருப்பா, சூரியனெளி வால மயிரிலும், கனகை மூத்திரத்திலும், யமு
னை சாணத்திலும் இருக்கும், முனிவர்கள் உரோமத்திலும், பூமிதேவி உதரத்
திலும் இருப்பா, சமுதிரம் முலையிலும், காருகபத்தியம் முதலிய அக்கினி
மூன்றும் முறையே வயிறு இருதயம் முகம் என்னும் உறுப்புக்களிலும், யாகந்
களெல்லாம் எல்லாபிலும் சுகிலத்திலும், இருக்கும், கற்புடைமகளிர் எல்லா
அவையின்களினும் இருப்பா.

இத்துணைச் சிறப்பினவாகிய பசுக்களை இயக்குங்கால், சிறிதும் வருத்தம்
செய்யாமல், இரகத்தோடும் பலாசங்கோலினாலே மெல்ல ஓங்கி, போ போ
என்று இயக்குக இரகமயினறிக கோபித்து அதட்டி அடிப்போரா நரகத்து
வீழ்வா. பசுக்களின் பெருமையை உணர்ந்து, அவைகளை வலஞ்செய்து, துதி
த்து வணங்கி, புல்லுக்கொடுத்தோர் சிவலோகத்தை அடைந்து, இன்புறுவா.
பசுக்களைத் தீண்டினும்; தீவினைகள் நீங்கி, நலவினைகள் பெருகும் அவைகள்
இம்மை மறுமை இரண்டினும் பயனைத் தரும். பசுக்களுக்குச் சாலையை விதி
ப்படி செய்வதது, ஆற்றமண் ஒடைமண் புற்றமண் விலவத்தடிமண் அரசடி
மண் என்பவைகளால் நிலம்படுத்தது, முதுகிணறு இனங்கணறு நோயுற்றகன்று
என்னும் இவைகளுக்கு இடங்கள் வெவ்வேறாக அமைக்க: நாடோறும் தேச

சலகோமயங்களைப் புறத்தே நீக்கி, சுத்திசெய்க: மசகம்வராமல் தூபம் இடுக: தீபங்கள் ஏற்றுக: சாலை என்றும் பூமாலை நாற்றுக: பசுக்களை, சாலையினுள்ளே சுவத்தி என்னும் சொல்லைச் சொல்லி, மெல்லமெல்லப் புகுவித்து, சிரத்தையோடும் புல்லைக் கொடுக்க. நோயுற்ற பசுக்களுக்கு வேறிடம் அமைத்து, மருந்து கொடுத்துப் பேணுக அட்டமிதோற்றம் பசுக்களை நீராட்டி, பூசுருட்டி, அன்னமும் ஜலமும் ஊட்டி, தூபதீபம் காட்டி, வணங்குக. பசுக்களை வேளிற்காலத்திலே கோலைகளிலும், மழைக்காலத்திலே மலைச்சாரல் வனங்களிலும், பனிக்காலத்திலே வெய்யில மிருகந வௌிகளிலும், இடர் உறவண்ணம் மேய்க்க. பசுக்களை இடர் நீங்கக் காக்காதவாகளும், பூசைசெய்யாதவர்களும், காக்காதபாவினைத் தண்டியாத அரசனும், நரகத்திலவீழ்வார்கள. ஆவுரிஞ்சுகல் நாட்டெலும், சிவனுக்கும் ஆசாரியருக்கும் பசுவைத் தானம் செயதலும், குற்றமற்ற இலக்கணங்களுடைய இடபத்தைச் சிவசநிதிக்குத் தானம் செய்தலும், சிவனது திருப்பணியின் பொருட்டிச சகடத்திற்கு எடுத்துக் கொடுத்தலும், இளைத்த பசுவைக் கண்டு இரங்கித் தாம் வாங்கி வளர்த்தலும், பெரும் புண்ணியங்களும் பசுக்கள் தரும் பால் தயிர் நெய் கோசலம் கோமயம் என்னும் பஞ்சகவலியங்களையும் சிவனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவிய்க்க, பாலே இரண்டு மாசம் செவ்வும் வரையும் கன்று பருகும்படி வீட்டி, பிண்டநத சிவனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவிய்க்க கன்று பால் உண்டு முலையை விடுத்தபோது, ஜலத்தினுலே முலையைக் கழுவுக கறக்க. ஆசை மிகுதியினுலே கன்றுக்குப் பால்விடாமற் கறந்தவன் நரகத்தில் வீழ்ந்து நெடுங்காலம் வருந்தி, பின்பு பூமியிலே பிறந்து, கடும்கியினுலே வீடுகள்தோறும் இரப்பன. கபிலையின் பாலேச சிவனுக்கே கொடுக்க, அதனைத் தாம் பருகிவ் நரகத்து வீழ்வா. புலையாள் பசுக்களின் சாலையிலே புகுநதாகளாயின, எண்ணில்லாத காலம் எரிவாய நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துவார்கள, அவர்களுக்குப் பரிசாரம் இல்லை. மலட்டுப்பசுவின் மேலேனும் இடபத்தின் மேலேனும், பாரம் ஏற்றினோரும், இடபத்தில் ஏறினோரும், நரகத்தில் வீழ்வா. பசுக்களைப் பகைவார்களின, எதிராது காச்ச; காத்தல் அரிசாயவழித் தம்முயிர் விடுத்தோர் சிவபதம் அடைவா இதுகாறும் கூறியவற்றிற்கெல்லாம் பிரமாணம் சிவதருமோத தரத்துக்கோபுரவியலின் இறுதியிற் காண்க.

இப்பசுமேய்த்தலாகிய உத்தம புண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இச்சண்டேசரநாயனா அது, இவாதாம் ஒருநான் இடையன் பசு கியையினுள்ளே ஒருபசுவைக் கோலினால் அடிக்கக் கண்டபோது, இரகமிகுதியினுலே கோபித்து விலக்கி, பசுக்களின் பெருமையை உள்ளபடி சிந்தித்து உணர்ந்து, அவைகளை அவைகளின் கருத்துக்கு இசைய மெய்ததலிற் சிறந்த புண்ணியம் இல்லை எனவும் சிவனை வழிபடும் நெறியும் அதனே எனவும் துணிந்து, அவ்விடையனை அகற்றி, அன்று தொடங்கித் தாமே அந்நாயையை மெய்யன்போடு விதிப்படி மேய்த்தமையாலே, தெளியப்படும்.

உ சிவ பூசை.

ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமாகிய மூலமல காரணத்தினுலே கண்மானு சாரமாக உண்டாகும் பிறப்பு, அண்டசம் சுவேதசம் உற்பிச்சம் சராபுசம் என நால்வகைப்படும். அவற்றுள், அண்டசம் முட்டையிற் றேனறுவன. சுவேதசம் வோணையிற் றேனறுவன. உற்பிச்சம் வித்துக்களை மேற்பிளந்து தோனறுவன சராபுசம் கருப்பையிற் றேனறுவன. இவைகளின்விரி என்பதுநான்குதூறுயிரம் யோனிபேதமாம். இவ்வாறன்ன யோனிகளுள், மற்றையோனிகள் எல்லாவற்றையும் போகத்தினாலும் பிராயச்சித்தம் முதலியவற்றினாலும் நீக்கி, மனிதப்பிறப்பிலே வருதல், மிருகந அருமையாம்.

அவ்வருமை, ஆராயுங்காலத்து, கடலைக் கையினாலே நீந்திக் கரை ஏறுதல் போலாம். இத்தன்மைத்தாகிய மனிதப்பிறப்பை எடுப்பினும், சாததிரமணமும் வீசாத மலைகளிலும் வனங்களிலும் குறவா மறவாகளாயப் பிறவாமல், சாததிரம் வழங்கும் தேசங்களிலே பிறப்பது மிகுந்த புண்ணியம். அதினும், வேதாகமங்கள் வழங்காத மிலேசச தேசத்தை விட்டு அவை வழங்கும் ஆரியதேசத்திலே பிறப்பது மிகுந்த புண்ணியம் அதினும், ஈனசாதிகளாயப் பிறவாமல் பிராமணா முதலிய நான்கு வருணத்தாராயப் பிறப்பது மிகுந்த புண்ணியம். அதினும், பரசமயங்களில் செல்லாமல் சிவனே பரம பதிஎன்று தெளிந்து வழிபடும் சைவசமயத்தைச் சாராதல் இதனுண்தென்றது கூறலாற்றாத பெரும்புண்ணியமாம். இதற்குப் பிரமாணம். சிவஞானசித்தியா. “அண்டசூரு சுவேத சங்க ஞற்பிச்சூரு சராயு சததோ - டெண்டரு நாலென பதது நான்குநா றுயிரத்தா - லுண்டபட யோனி யெல்லா மொழித்தாமா லுடத்தது தித்தல் - கண்டடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரி யங்காண் நரபயி ரேசந தன்னி ஞனமறை பயிலா நாட்டில் - விரவுத் தொழிந்து தோன்றன மிக்கபுண் ணியநதா னாகுந - தராயினிற் கீழை விட்டித் தவஞ்செயசா தியினில் வந்தது - பரசம யங்கட் செல்லாப் பாக்கியம் பண்ணுண்தே. வாழ்வெனு மையல் விட்டு வறுமையாளு சிறுமை தப்பித் - தாழ்வெனுந தன்மை யோடுஞ் சைவமாளு சமயஞ் சாரு - மூழ்பெற் றரிது சால வுயா சிவ ஞானத் தாலே - போழின் மதியி னுனைப் போற்றுவா ரருளபெற் றுரே.” எனவரும்.

இவ்வருமையாகிய மனிதப்பிறப்பை உண்டாக்கியது, பசுபதியாகிய சிவனே, மனசினாலே நீனைத்தற்கும், வாக்கினாலே துதித்தற்கும், கைகளினாலே பூசித்தற்கும், கால்களினாலே வலம் வருத்தற்கும், தலையினாலே வணங்குத்தற்கும், செவிகளினாலே அவரது புகழைக் கேட்டற்கும், கண்களினாலே அவரது திருமேனியைத் தரிசித்தற்குமாம் மேலுலகத்துள்ள பிரமா விட்டுணு இந்நிரன் முதலியோரும் இப்பூமியின் கண்ணே வந்து சிவனைப் பூசிப்பாகன். ஆதலால், இம்மனித சரீரம் கிடைத்தற்கு அரியது. இச்சரீரம் உள்ளபொழுதே சிவபூசைபாப பண்ணி, மோக்ஷத்தைப் பெறுதொழியில், பின்பு மோக்ஷம் கிடைத்தல் அரிது அரிது! ஆனமாகக்ள தாம் நல்ல சரீரம் எடுத்து, இவையெல்லாம் சிறிதும் ஆராயாமல், ஐயையோ! வீணாகத் திரிந்து காலங்கழிகரும் அறியாமை இருந்தபடி என்னை! “மான்னுடப் பிறவி தானும் வருத்தது மனவாக காயத் - தானிடத் தைந்தது மாடு மரணபணிக் காக வண்ணே - வானிடத் தவரு மணமேல் வந்தான ற்ணையாச சிப்ப - ருன்னெடுத் துழலு மூம் ரொண்டையு முணரா ரந்தோ.” எனச் சிவஞான சித்தியாரினும், “கண்ணு தலா லயநோக்குங் கண்களே கண்கள் கறைக்கண்டன கோயில்புருங் கால்களே கண்கள் - பெண்ணொருபா கனைப்பணியுந் தலைகளே தலைகள் பிஞ்சுகளைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள் - பண்ணவன்றன் சீர்பாடு நன்னுவே நன்றாப் பரன்சரிதை யேகேட்கப் படுஞ்செவியே செவிக் - ளன்னல்பொலங்கழனினைக்கு நெஞ்சமே நெஞ்ச மவனடிககீ முடிமைபுரு மடிமையே யடிமை.” எனப் பிரமோத்தர காண்டத்தினும், கூறுமாற்றனும் உணர்க.

சிவபூசையாவது, புட்பம் திருமஞ்சனம் முதலிய உபகரணங்கள்கொண்டு, ஆததுமசுத்தி தானசுத்தி திரவியசுத்தி மந்திரசுத்தி இலிங்கசுத்தி என்னும் பஞ்சசுத்திகளும் செய்து, சிவலிங்கத்தின் பீடத்திலே சத்தியாதி சத்தி பரியந்த பதமமாகிய சிவாசனம் பூசித்தது, அதன்மேல் இலிங்கத்திலே வித்தியாதேகமாகிய மூர்த்தியை நியாசஞ்செய்து, அவ்வித்தியாதேகத்துக்குச் சீவஞ் உள்ள நிஷ்களருபரும் ஞானானந்தமயரும் சருவகாத்தாவும் சர்வவியா

பகருமாகும் பரசிவனாகிய மூர்த்திமாணத் துவாதசாந்தத்தின் மேலே தியானி தது, முன்னே நியாசஞ்செய்த வித்தியாதேகத்தில் ஆவாசித்து, “சுவாமீ, சரு வ ஜகததுக்கும் நாதரோ, பூசையினமுடிவு எதுவனாயுமோ அதுவனாயும் நீர் பிரீதியுடன் இவ்விவிங்கத்திலே சாந்திதியராய் இரும்.” என்று விண்ணப் பம் செய்தது, பூசித்து ஸதோத்திரம் பிரதந்நிணம் நமஸ்காரம் பண்ணி முடித் தலாம் லிங்க என்னும் தாது சித்திரித்தல் என்னும் பொருட்டாதலால், படை ததல் நாததல் முதலியவற்றால் உலகத்தைச் சித்திரிப்பதாகிய பரமேசுவரப் பிரபாவமே லிங்கம் எனப்படும் அவ்விவிங்கத்தின் வியத்திஸ்தானமாகிய சைலம் ஸபாடிகம் ஸூணிகம் லோஹஜம் எனபனவும் உபசாரத்தாலே இலி ங்கம் எனப்படும். வித்தியாதேகமாவது பஞ்சகிருத்தியங்களை அதிட்டிகரும் சத்தியேயாம். மூலமலம் முதலியன இனமையால், சிவனுக்கு வைநதவம் முதலிய சரீரம் இனரிச சத்திசரீரம் உண்டாம் அசசரீரம் பஞ்சகிருத்திய உபயோகிகளாகிய ஈசானம் முதலிய பஞ்சமந்திரங்களாலே சிரம் முதலாகக் கற்பிக்கப்படும். சிவன் நிராகாரவஸ்துவாகிய தம்மை ஆனமாகக் தியானி ததல் பூசித்தல் கூடாமையால், பத்தா அணுகிரகத்தின் பொருட்டே இச்சத் திகாரிய மாகிய கற்பஞ்சரீரம் கொண்டா எனக.

இவ்வாறு அன்போடு பூசை செய்யப்பட்டில், கருணரிதியாகிய சிவன் இலிங்கத்தில் நின்று அப்பூசையை ஏற்று, அதுசெய்தாக்கு அருள் செய்வர். அது “தாபரஞ்சக மங்க னென்றிரண் டிருவி னின்று-மாபரன் பூசை கொண் டமன்னுயிரக கருளை வைபப - னீபரன் தன்னை நெஞ்சி னினைவையே னி றைநத பூசை - யாயபரம் பொருளை நாளு மாசசிரீ யன்பு செயதே ” என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தால் உணாக அன்பினரிசசெய்யப்படும்பூசை பயன்படாமை “நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே - புக்கு நிற்கும்பொ ன் ஞர்சடைப் புண்ணியன் - பொகக மிக்கவா பூவுரீ ருங்கண்டு - நக்கு நி தப னவாதமமை நாணியே ” என்னும் திருநாவுக்கரசநாயனா தேவாரத்தா னும், “கையொன்று செய்ய விழியொன்று நாடக கருத்தொன் றெண்ணப்- பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலாலகம்மு - மெய்யொன்று சாரச செவியொன்று கேட்ட விரும்புயியான் - செய்கின்ற பூசையெவ வாறு கொள் வாயவினை தீர்த்தவனே ” என்னும் பட்டணத்துப் பிள்ளையா வாக்க ளானும் உணாக.

இச்சண்டேசரநாயனார் முற்பிறப்பில் வேதாகமங்களை ஒதி உணர்ந்து, சிவபூசையை விதிவமுதவாது செயதமையாலன்றோ, இப்பிறப்பில் மிகுத்த இளைமைப்பிராயத்திறுனே சகல சாத்திரப்பொருள்களையும் எளிதின உண ரந்து, சிவனே எம்மை உடையவா என்னும் மெய்புணர்வினாலே, சிவனமா ட்டி இடையறுதா மேனமேலும் பெருகி வளரும் அத்தியற்புதமாகிய மெய்ய னபே வடிவமாயினா. இவருக்கு வேதாகமங்களை எல்லாம் முற்பிறப்பின் அறிவுத்தொடர்ச்சியினால் எளிதின் விளங்கின என்பது இங்கே “ஐந்து வரு ட மவர்க்களைய வங்க மாறு முடனிறைநத-சந்த மறைக ளுட்படமுன் றில வா மொழிநத வாக்க மங்கண் - முநதை யறிவின் றொடாச்சியினுன் முகைக்கு மலரின் வாசம்போற் - சிந்தை மலர வுடனமலருரு செவவி யுணர்வு சிறநத தால்.” என்பதனாலும், “குலவு மறையும் பலகலையுங் கொளுத்து வதன்முன் கொண்டமைநத - நிலவு முணர்வின் றிறங்கண்டு நிறவு மறையோ ரதிகயித் தார்” என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது ஒருபிறப்பிற்கற்றகல்வி மறுபிறப் புக்களினும் பயன்படும் என்பது “ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொரு வற் - கெழுமையு மேமாப் புடைத்து.” என்னும் திருக்குறளானும், உணர்க. இவர் முற்பிறப்பிலே சிவபூசைசெய்தவா என்பது, இங்கே “அங்கண் முன் னை யர்ச்சனையி னளவின் றொடர்ச்சி விளையாட்டாப் - பொங்கு மன்பால்.”

என்பதனால் குறிப்பிக்கப்பட்டது. இவரது அன்பின்முதிர்ச்சி “நடமே புரியுஞ் சேவடியா நமமை யுடையா ரெனுமெயமை - யுடனே தோனறு முணாவின்ன நெழியா துறம் வழியன்பின் - கடனே யியல்பாய் முயற்றிவருவகாதன மேனமே லெழுங்கருத்தின்-றிடனோ நிற்குஞ் செமமலா திகழு காநிலாகொருநாள் ” என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. ஆன்மா சிவன் உடைமை என்பது “அநாதி சிவனுடைமை யாலெவையு மாகதே - யநாதியெனப் பெற்ற வனுவை - யநாதியே - யார்த்த துயரகல் வம்பிகையோ டெவ்வீடததுங் - காத்த வவன்கடனே காண.” எனனும் திருக்களிறுறுப்படியாரானும், உணராக இவா முறபிறப்பில் விதிவழுவாது செயத பூசையின் ரெட்டாசெயி னொறாநே, இப்பிறப்பில் மிகுத்த இளமைப் பிராயத்திலே, பசுப்பால் சிவனுக்குத் திருமஞ்சனமாந்தருதி உடைமையை நினைந்தவுடனே, சிவபூசையல்ல மிக்க ஆசையுடையராய், அதனைச் செயவாராயினா அப்பூசை பிறருக்கு வினையாட்டாகத் தோன்றியதாயினும், இடையறாத மெய்யன்பினாலே செய்யப்பட்டமையானன்றோ, உயிர்க்குயிராகிய சிவனுக்கு மிக உவப்பாயிற்று

இந்நாயனா சிவனது உண்மையை நினைத்தல் கேட்டல் காண்டல் செய்த பொழுதே களையழிந்து அன்பினாலே ஓர் பயனும் கருதாது அவ்வன்புதானே தமக்கு இன்பமாகத் தமமை மறந்து நின்றா என்பது, இவா சிவபூசை செய்யும் பொழுது தந்தையாகிய எச்சத்தன் முதுகிலே பலமுறை அடித்துக் கொடுமொழிகளைக் கூறவும், தாம் அவற்றைச் சிறிதும் அறிகதிலாமையானும், அவன் பாரகுடத்தைக் காலால் இடறிச் சிந்தக் கண்டபோது அவன் தமது தந்தை என்று கண்டே, தமது பரம்பிதாவாகிய சிவனுக்கு அபராதம் செய்யதமைபற்றி அவன் கால்களைத் துணித்து, முன்போலவே பூசிக்கப்படுக்தமையானும், செவவிதிற் றுணியப்படும இப்பத்தியோகத்தால் அன்றோ, உடனே சுருணாநிதியாகிய சிவன் இடபாஞ்ஞராய வெளிப்பட்டு, தமது அருமைத் திருக்கரங்களால் இவரை எடுத்து, நம்மபொருட்டு உண்ணப் பெற்ற பிதாவை வெட்டினும்; இனி உனக்கு நாமே பிதா என்று அருளிச்செய்து, இவரை அனைத்து, இவருடைய சரீரத்தைத் தடவி உச்சிமோந்து, இவருக்கு அந்தச் சரீரத்திலேதானே தமது சுருப்பியத்தைக் கொடுத்தது, தொண்டார்களுக்கெல்லாம் தலைமையாகிய சண்டேசரபத்ததில் இருத்தியருளினா. இவா அச்சரீரத்திற்குநே சிவசாஸூப்பியம் பெற்றமை இங்கே “செவகண் விடையா திருமலாக்கை நீண்டப் பெற்ற சிறுவனா-ரங்கண் மாயை யாக்கையினமே லனவினறுயாத சிவமயமாயப்-பொங்கி யெழுந்த திருவருளின் முழுகிப் பூமே லயனமுதலாந் - துங்க வமரர் துதிசெய்யச் சூழ்ந்த வொளியிற் றேனறினா ” என்பதனாலும், “வந்து மிகைசெய் தாதைதான மழுவாறு றுணித்த மறைச்சிவவராத்த வுடைய தன்னுடனே யுறா மகனா ராயினா.” என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது. சிவஞானசித்தியாருளாய்வே “அந்தத் தேகத்திலே தானே சிவசாஸூப்பியத்தைப் பெற்றா.” என்றா சிவாகிரியோகிகளும். *

இந்நாயனா, பிராமணனும் தமக்குப் பிதாவும் குருவுமாகிய எச்சத்தனை மழுவினால் வெட்டியும், பிரமசத்தி பிதாசத்தி குருசத்தி எனனும் தோஷங்கள் பொருந்தாது, சிவசாஸூப்பியம் பெற்றமை யாதுகாரணத்தாலெனின், சிவபூசையின் மிக்க புண்ணியமும் சிவாபராதத்தின் மிக்க பாவமும் இன்மையானும், இவா செய்யும் சிவபூசைக்கு எச்சத்தன் இடையூறு செய்தமை சிவாபராதமா தலானும், இவா பரம்பிதாவும் பரமகுருவுமாகிய சிவனிடத்து உள்ள அன்பு மிகுதியினால் அவா நிமித்தமே அவ்வெச்சத்தனை வெட்டினமையானும், தருசெயலற்றச் சிவானிதமாய் நிற்போர் செயதது பாதகமாயினும் அதனைச் சிவன் தமது பணியாகவே பண்ணிவிடுவராதலானும், என்க. “அரணடிக் கன்பர்

செய்யும் பாவமு மறம தாகும் - பரனடிக் கன்பி'லாதார் புண்ணியம் பாவ
மாகும் - வரமுடைத தககன் செய்த மாவேளவி தீமையாகி - நாரினிற் பால
ன செய்த பாதச நன்மை யாயத்தே." எ-ம். "இவனுலகி லிதமகிதஞ் செயத
வெல்லா மிதமகித யிவனுக்குச் செய்தாபா விசையு - மவனிவனுய நின்றமு
றையேக னுகி யரன்பணியி னினறிடவு மநீலங் குறறஞ் - சிவனுமிவன் செ
யதியெல்லா மெனசெயதி யென்றுஞ் செயததெனக் கிவனுக்குச் செயத தெ
னதும் - பவமகல வுடனுகி நின்றகொள்வன பரிவாற் பாதகத்தைச் செய்திடி
னும் பணியாகி விடுமே" எ - ம் சிவஞானசெதியாரில் கூறுமாற்றானும்,
உணாக இன்னும், இந்நாயனரால் இமமையிலே தண்டிக்கப்பட்டமையால்
அன்றோ, எச்சத்தகன் சிவத்துரோகத்தால் மறுமைக்கண் நரத்தில வீழ்ந்து வ
ருந்தாது, தன் சுற்றத்துடன் சிவலோகத்தை அடைந்தான் அக்கதியமுனிவ
ருக்கும் இராமருக்கும், தமக்கும் பிறாக்கும் பெருந்திறகு செய்த விவகலன
வாதாவியையும் இராவணனையும் கொன்றமையாலாகிய பிரமகத்தியைச் சிவ
பூசையே ஒழித்தமையானும், இச்சண்டேசுரநாயனா தமது சிவபூசைக்கு
இடைபூறு செயதலாகிய சிவாபராதம் கண்ட வழிச் செயத பிரமகத்தி முதலி
யன சிவசாரூபியம் பயந்தமையானும், சிவபூசையின் மிக்க புண்ணியமும்
சிவாபராதத்தின் மிக்க பாவமும் இல்லை என்பது செளக

இச்சண்டேசுரநாயனரது பெருந்தன்மை "பிரடைந்த பாலதாட்டப்
பேணாதவன் றுதை - வேரடைந்து பாயந்த தானே வோதத்திருநான் நனக்
குத் - தாரடைந்த மாலு குட்டித் தலைழை வகுத்த தென்னே - சீரடைந்த கோ
யின்மலகு செயஞ்ஞா மேயவனே" எ-ம், "கடிசோந்த போது மலரான கைக்
கொண்டு நல்ல - படிசோந்த பாலகொண்டவ காட்டித் தாதை பண்டு-முடி
சோந்த கால யறவெட்டிடி முக்கண் மூர்த்தி - யடிசேர்ந்த வண்ண மறிவார்
சொலக் கேட்டு மன்றே" எ - ம் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனராலும்,
"நழைத்ததோ ராததி யின்சீழ்த தாவர மணலாற கூப்பி - யழைத்ததகே யாவி
ன் பாலக் கறந்துகொண் டாட்டக் கண்டு - பிழைத்ததன் றுதை தானைப் பெ
ருங்கொடு மழுவால் லீசக் - குழைத்ததோ ரமுத மீந்தார் குறுக்கைவீ ரட்ட
னோ" எனத் திருநாவுக்கரசுநாயனராலும், "எத நன்னில மீற்று வேலி யே
யா கோனுற விரும்பணி தவித்தாக - கோத னங்கலின் பாலகற தாட்டிக
கோல வெண்மணற் சிவன்றன்மேற் சென்ற-தாதை தாளற வெறிந்தசண் டிக்
குன் சடை மி சைமமல ருளுசெயக் கண்டு-பூத வாளின்ன பொன்னடி யடை
ந்தேன பூமபொ றிற்றிருப் புனகரு ளானே" எனச் சூந்தாமூர்த்திநாயனரா
லும், "தீதிலலை மாணி சிவசுருமஞ் சிதைத்தானைச் - சாதியும் வேதியன றுதை
தனைத் தாளிரண்டு - சேதிப ப வீசன திருவருளாற தேவாதொழிப் - பாதக்
மேசோறு பற்றினவா சோனோகம்" என மாணிக்கவாசகசுவாமிகளாலும்,
"தாதையைத் தாளற வீசிய சண்டிகரு மண்டத் தொடுமுடனே - பூசலத்
தோர்களு வணங்கப்பொற கோயிலும் போனக் மும்மருளிச - சோதி மணிமு
டித் தாமமு நாமமுற தொண்டாக்கு நாயகமும் - பாதகத் துக்குப் பரிசுவைத்
தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே" எனச் சேந்தனராலும், "பாதகமே யென
றும் பழியென்றும் பாராதே - தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டு - சேதிப
பக் - கண்டசா தாமாம் பரிசளித்தா கண்டாயே - சண்டசா தஞ்செயலாற
ருன" என உயயவந்ததேவநாயனராலும், புகழப்பட்டமை காணக் திரு
ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனா புராணத்திலே திருமுகப்பாசுரத்தின் குறப்பரியம்
கூறுமிடத்து "கருதுங் கடிசோந்த வெணுந்நிருப் பாட்டி லீசா - மருவும் பெ
ருமபூசை மறுத்தவாக் கோறன் முதலி - தருதன் மையதாதல சண்டசாதஞ் செ
யகை தக்கோ - பெரிதுஞ் சொலக்கேட்டன மெனநனா பிள்ளை யாராம்" என
னாரா சேககிழாரநாயனா.

சண்டேசுரா சிவபூசையின் இறுதியிலே பூசிக்கப்பட்டு, சிவனூல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அன்னம் பானீயம் முதலியனவும் தாமபூலம் மாலே சந்தனமும் ஆகிய நிருமாலியங்களை ஏற்று, சிவபூசாபலத்தைக் கொடுக்கும் அதிகாரம் உடையவா இச்சண்டேசுரபூசை செய்யாவழிச் சிவபூசையாற பயன் இல்லலை அது “சண்டனையாச சித்தவரோ சம்புவையாச சித்தபலவ - கொண்டிலொ மறையாகொள ளார.” என்னும் சைவசமயநெறித் திருக்குறளான உணாக சிலா ஆனமாதத பூசையிலே சண்டேசுரபூசையை வேண்டித் துவல்கருகின்றனா சைவசித்தாந்தத்திலே சண்டேசுரரா எவவிடத்தும் எப்போதும் பூசிக்க என்னும் நியமம் உளது, சண்டேசுரபூசை விலகரு வாழ்தத் திரத்தும் தகழினைநதநிரத்தமாம இது காலோததாசுமபிற கூறப்பட்டது சிருட்டிகாலத்திறறேனிய சிவாகமங்களிலே சண்டேசுரபூசை விதிக்கப்பட்டதாயின், இந்நாயனாக்கு முன்னும் சண்டேசுரா உளா என்பது பெறப்படெனறேவெனின், சத்தியம் நீ சொல்லியது அட்டலித்தியேசுரா முதலியோருள் ஒருவா பரமுத்தியையேனும் தமது பத்தினியேலாகிய பத்தையேனும் அடைய மறறெருவா அபபத்ததை அடைதலபோலவே, இவ்விசாரசருமா முன்னுள்ள சண்டேசுரரது பத்ததை அடைந்தாரா எனக் கொள்க.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், சிவபூசையின் மிக்க புண்ணியமும் சிவததாரோகத்தின் மிக்க பாவமும் இல்லலை என்பது தெள்ளிதிற பெறப்பட்டது. ஆதலால், இச்சாரம் உள்ளபொழுதே சிவலிங்காசசனைக்கு உரியோர்கள் சைவாசாரியனா அடைந்து, சிவநீக்கை பெற்று, விதி ஈழுவாது மெய்யன் போடு சிவபூசை பண்ணுக சிவலிங்காசசனைக்கு உரியவல்லாதவா ஆசாரியனா அடைந்து, தங்கள் தங்கள் அதிகாரானுருணமாகிய நீக்கையைப் பெற்றுக்கொண்டு, தூல லிங்கமாகிய கோபுரத்தையும் தூபியையும் பத்திரபூஷபங்களாலே பூசித்து, துதித்து, வலஞ்செய்து, வணங்குக. அது “உயாந்தருலத்தோருட் பழுதுறுப்பி னொரு - முயாந்தாரா மல்லாதாரும். குறித்தது மறுமை ராவன் பத்ததைக் - குறித்தவன்செய் நீக்கைக்கக் கொண்டு. குறித்துச் சிவனெனக் கோபுரத்தைப் பூவும் - பறித்தருசசித் தேத்துகபாங் கால.” எனச் சைவசமயநெறியினும், “தூபியினைக் கோபுரத்தை ய்ச்னெனக் கண்டுதொழுபாபமறும் வாய்த்துறுமின் பம்.” என வருத்தமறவய்யும்வழியினும், கூறுமாற்றினும் உணாக. தங்கள் தங்கள் வருணத்திறகு அருகமாகிய ஒருருவினிடத்தே உயிரக்குறவாகிய சிவனைப் பூசை செய்யாதவாக்குக்கு ஓதானையும் இல்லை. அது “தமக்கருக் மோருருவிற பூசை சமையாரா - தமக்குத் துணையாதோ தான்.” என்னும் சைவசமயநெறித்திருக்குறளால் அறிக சிவபூசை பண்ணுதாரா இழிவு “திருக்கோயி லிலலாத திருவி லூருந் திருவெண்ணீர் றணியாத திருவி லூரும் - பருக்கோடிப் பத்தினையாற பாடா லூரும் பாங்கினற் பலதளிக் ளிலலா லூரும்-விருப்போடு வெண்சங்க மூதா லூரும் விதானமும் வெண்கொடியி லிலலா லூரு - மருப்போடு மலாபரித்திட் டெண்ண லூரு மவையெல்லா மூரலல வடவ் காடே” “திருநாம மஞ்செழுத்துஞ் செப்பா ராகிற நீவண்ணா திறமொருகாற் பேசா ராகி-லொருகாலுந் திருக்கோயில குறா ராகி லுண்பதன்முன மலாபரித்திட் டெண்ண ராகி - லருநோய்கள் கெடவெண்ணீர் றணியா ராகி லளியறரா பிறந்தவா நேதோவென்னிற்-பெருநோய்களை மிகவலியப் போததுஞ் செத்தும் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி யிறக்கின ருரோ.” என்னும் திருநாவுக்கரசுரநாயனா தேவாரங்களால் உணாக.

மும்மையா நூலகாண்ட சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஐந்தாவது

திருநிர்ஹசுருக்கம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்புராணம்.

திருநாவுகரசுவளா திருதொண்டி நெறிவாழ
வருஞானத் தவமுனிவா வாகீசா வாயமைதிகழ
பெருநாமச் சீபரவ லுறுகின்றேன பேருலகி
லொருநாவுக குணசெய்ய வொண்ணுமை யுனராதேன். (க)

தொன்மைமுறை வருமண்ணின் றுகளன்றித் துகளிலலா
நன்மைநிலை யொழுகத்தி னலஞ்சிறந்த குடிமலகிச
சென்னிமதி புனையவளா மணிமாட்ச செழுமபதிகண்
மனனிஹைந் துளதுதிரு முனைப்பாடி வளநாடு. (உ)

புனப்பண்ணை மணியினொழும் புறவினறும் புதுமலருங்
களைப்பெண்ணி நிரைசமநது கணாமருங்கு பெருமபகட்டே
ரினப்பண்ணை யுழுமபண்ணை யெறிநதுலவி யெவவுலகும்
வனப்பெண்ண வரும்பெண்ணை மாந்திரிய வளம்பெருகும். (ஈ)

காலெல்லாந் தகட்டுவரால் கருமபெல்லாந் கண்பொழிதேன
பாலெல்லாந் கதிராச்சாலி பரப்பெல்லாந் குலைக்கமுரு
சாலெல்லாந் தரளநிரை தடமெல்லாந் செங்கழுநீர்
மேலெல்லா மகிறாபம் விருந்தெல்லாந் திருநதுமனை. (ஈ)

கடைஞர்மிடை வயற்குறைத்த கரும்புகுறை பொழிகொழுஞ்சா
றிடைதொடுத்த தேனகிழிய விழிந்தொழுநீர் தீத்தமுடன
புடைபரந்து ஞிமிற்றெலிப்பப் புதுபுனலபோன மடையுடைப்ப
வுடைமடையக கருமபுகிட் டியினடைப்ப ளூகடொறும. (ஊ)

கருங்கதவிப் பெருங்குலைகள் களிற்றுக்கைம் முகங்காட்ட
மருங்குவளை கதிராச்செந்நெல உயப்புரவி முகங்காட்டப்
பெருஞ்சகடு தோகாட்ட வினைஞராப் பொலிபிறங்க
நெருங்கியசா துரங்கபல நிகாப்பனவா நிறைமருதம். (ஊ)

நறையாற்றுங் கழுருநவ மணிக்கழுத்தி னுடனகூடநத்
பொறையாற்ற மகளிரெனப் புறம்பலைநன் டலைவேலித்
துறையாற்று மணிசொரியச் சுரும்பினாகும் பெருமபண்ணை
நிறையாற்று நீர்க்கொழுநது படாநதேறு நிலைமையதால். (எ)

மருமேவு மலாமேயவான மாகடலி னுட்படியு
முருமேக மெனமணடி யுடைத்தகருந் கன்றுபோற்
பருமேனிச செங்கண்வரன் மடிமுட்டப் பால்சொரியுங்
கருமேதி தனைக்கொண்டு கணாபுரன்வ் தினாவாவி. (அ)

மொய்யளிசூழ் நினானீல முழுவலயங் களினலையசு
செய்யதனிரா நறுவிரலிற் செழுமுகையி னகஞ்சிறப்ப
மெய்யொளியி னிழற்காணு மாடியென வெண்மதியை
வையமகள் கையணைத்தாற போலுயாவ மலாச்சோலை.

(க)

எயிற்குலவும வளம்பதிக னெகருமணந் தங்குமவயற்
பயிரககணவிய லகலிடங்கன பரநதுயாநெற கூடுகளும
வெயிற்குதிமென குழைமகனிரா விரவியமா டமுமேவி
மயிற்குலமு முகிறகுலமு மாறாட மருககாடும்

(ங)

மறநதருதி நெறிமாற மணிகண்டா வாயமைநெறி
யறநதருநா வுக்கரசு மாலால சுந்தரமும்
பிறநதருள வுளதானு னமமளவோ பேருலகிற
சிறநததிரு முனைப்பாடித் திறம்பாடுஞ் சோப்பாடு.

(ஐ)

இவவகைய திருநாட்டி லெனைப்பல்லா களுமென்று
மெய்வளங்க ளோங்கவரு மேனமையன வாங்கவற்றுட்
சைவநெறி தலமேழும் பாலிககுந் தகைமையினு
றெயவநெறிச சிவம்பெருககுந் திருவாமூர் திருவாமூர்.

(இ)

ஆங்குவன முலைகள்சுமந் தணங்குவன மகளிரிடை
யேங்குவன தூபுரங்க ளிரங்குவன மணிககாருசி
யோங்குவன மாடநினை யொழுதுவன வழுவிவற
நீங்குவன நீங்குநெறி நெருங்குவன பெருங்குடிகள்.

(ஊ)

மலானீலம் வயல்காட்டு மைஞ்சூல மதிகாட்டு
மலானீடு மறுகாட்டு மணியூசல் பலகாட்டும்
புலானீல மிருள்காட்டும் பொழுதுழவ ரொலிகாட்டிங்
கலநீடு மனைகாட்டுவ கரைகாட்டாப் பெருவளங்கள்.

(ஊ)

தலத்தின்கண் விளங்கியவத் தனிப்பதியி லனைத்துவித்
நலத்தின்கண் வழுவாத நடைமரபிற குடிநாப்பண
விலககினமனை யொழுககத்தின மேதகக நிலவேளாண
குலத்தின்கண் வரும்பெருமைக குறுககையாதன குடிவிளங்கும்.

(ஊ)

அககுடியின மேறநேன்ற லாயபெருந் தன்மையினா
மிககமனை யறம்புரிந்து விருந்தனிககு மேனமையினு
ரொக்கலவளா பெருஞ்சிறப்பி னுளரானு ளுளரானா
திககுநில வும்பெருமை திகழவரும புகழினா.

(ஊ)

புகழினா தமகருரிமைப பொருவில்குலக குடியின்கண்
மகிழ்வரு மணம்புணாநத மாதினியா மணியயிற்றி
னிகழுமலாச் செவகமல நினாயிதழி னகவயினிற
றிகழவருந் திருவனைய திலகவதி யாபிறநதார

(ஊ)

திலகவதி யாபிறநது சிலமுறையாண் டகனறதற்பி
னலகில்கலைத் துறைதழைப்ப வருந்தவததோர் நெறிவாழ
வுலகில்வரு மிருணைக்கி யொளியிளங்கு கதிரோறப்பின்
மலருமரு ணைக்கியார வாதவதா ரஞ்செயதார.

(ஊ)

மாதினியார திருவயிறின் மன்னியசோப் புகழனார்
காதலனு ருதித்ததற்பின் கடனமுறைமை மங்கலங்கண்
மேதகுநல விளைசிறப்ப விரும்பியபா ராட்டினுட
னேதமிலபல கிளைபோற்ற வினங்குமுலிப பங்ககடந்தார (௧௦௬)

மருணீககி யாரசென்னி மயிரீகரு மணவினையுந்
தெருணீர்ப்பன மாந்தரெல்லா மகிழ்சிறப்பச் செயததற்பின்
பொருணீத்தங் கொளவீசிப் புலன்கொளுவ மனமுமிழத்த
சுருணீககி மலர்விகருங் கலையிலத் தொடங்குவதிதார (௧௦௭)

தந்தையார் களிமகிழ்ச்சி தலைசிறக்க முறைமையிறை
சிறதைமலாக தெழுமுணர்விற செழுங்கலையின் நிறய்களெல்லா
முந்தைமுறை மையிறப்பினறு முந்நவறி வெறிருமவகை
மைந்தனா மறுவொழித்த விளம்பிறைபோல வளர்கின்றா (௧௦௮)

ஆநநாளிற் நிலகவதி யாருக்காண் டாறிரண்டின்
முனனாக வொத்தகுல முதலகௌண குடித்தலைவர்
மினனாசெஞ் சடையண்ணன் மெய்யடிமை விருப்புடையார்
பொன்னாரு மணிமெளலிப் புரவலனபா லருளுடையார் (௧௦௯)

ஆண்ட கைமைத் தொழிலினக் ணடலரியே நெனவுள்ளார்
காண்டகைய பெருவனப்பிற கலிப்பகையா ரெனும்பெயரார்
பூண்டுகொடைப் புகழனார் பாற்பொருவின மகட்கொள்ள
வேண்டியெழுங் காதலினுன் மேலோனாச செவலிட்டார். (௧௧௦)

ஆணங்கனைய திலகவதி யாரதமமை யாங்கவாகரு
மணம்பேசி வந்தவரும் வாதபடி யறிவிப்பக
குணம்பேசிக் குலம்பேசிக் கோதில்சோப் புகழனார்
பணங்கொளர வகலல்குற பைந்தொடியு மணநோந்தார். (௧௧௧)

கன்னிதிருத் தாதையார் மணமிசைவு கலிப்பகையார்
முன்னணைநதா ரறிவிப்ப வதுவைவினை முடிப்பதன்முன
மன்னவறகு வடபுலத்தோர் மாறேறக் மறறவாமே
லன்னவாக்கு விடைகொடுத்தா னவவினைமே லவரகன்றார். (௧௧௨)

வேந்தற்குற் றழிவினமேல் வெஞ்சமத்தில் விடைகொண்டு
போந்தவரும் பொருபடையு முடன்கொண்டு சிலகாளிற
காய்ந்தசினப் படைப்புலத்தைக் கலந்துகடுஞ் சமாககடலை
நீந்துவார் நெடுநாள் கணிறைவெம்போத துறைவினாத்தார். (௧௧௩)

ஆயநா ளிடைவீப்பா லணங்கனையா டனைப்பயந்த
துயகுலப் புகழனா தொன்றுதொடு நிலையாமை
மேயவினைப் பயத்தாலே யிவவுலகை விட்டகலத்
தியவரும் பிணியுழந்து விண்ணுலகிற சென்றடைந்தார். (௧௧௪)

மற்றவர்தா முயிரீப்ப மனைவியார் மாதினியார்
சுற்றமுடன் மககனையுந் துள்ளக் வேந்ததுப்
பெற்றிமையா ஓடனென்றும் பிரியாத வுலகெய்துங்
கற்புநெறி வழுவாமற் கணவனு ருடன்சென்றார். (௧௧௫)

தாதையா ரும்பயந்த தாயாரு யிறந்ததற்பின்
மாதரா திலகவதி யாருமவா பின்வந்த
சாதலனா மருணீக்கி யாருமனக கவலையிற்
பேதுறுநற சுற்றமொடும பெருநதுயரி லமுநதினா (௨௧)

ஒருவாறு பெருங்கிளைனா மனந்தேற்றத் துயரொழிந்து
பெருவான மடைநதவாக்குச செய்கடன்கள பெருக்தினர்
மருவாரமேன மன்னவறகா மலையப்போல கலிப்பகையா
பொருவாரும் போககனத்தி லுயிரகொதெதுப புகழுகொண்டா (௩௦)

வெமமுனைமேற கலிப்பகையா வேலவேந்த னேவப்போ
யமமுனையிற பகைமுருகி யமருலக மாளவதற்குத்
தமமுடைய கயினகழித்த பெருவாரத்தை சலஞ்சாற்றச
செமமலாமேற் நிருவனைய திலகவதி யாரகேட்டா (௩௧)

எந்தையுமெம மனையுமவாக கெனைக்கொடுக்க விசைந்தாக்க
ளந்தமுறை யாலவாககே யுரியதுநா னாதலின
லிந்தவுயி ரவருயிரோ டிசைவிப்ப னெனத்தணி
வந்தவாதம மடியிணைமேன மருணீக்கி யாவிழுந்தார் (௩௨)

ஆநிலையின் மிகப்பலம்பி யனையும்த தனுமகன்ற
பின்னையுநா னுமைவனங்கப பெறுதலின லுயிராதரித்தே
னென்னையினித் தனிககைவிட டேகுவி ரெனிலயானு
முன்னமுயிர நீப்பனென மொழிந்திடரி னமுநதினா. (௩௩)

தம்பியா நுளராக வேண்டுமென வைத்ததயா
வும்பருல சுணையவுறு நிலைலகக வுயிரதாவகி
யம்பொனமணி நூறுங்கா தனைத்துயிரகரு மருடாங்கி
யம்பாமனைத் தவாழ்புரிந்து திலகவதி யாரிருந்தா (௩௪)

மாசினமனத் துயரொழிய மருணீக்கி யாரிரம்பித்
தேசநெறி நிலையாமை சுண்டறங்கன செய்வாராய்க்
காசினிமேற் புகழவிளந் கந்நியனித்துக் கருணையினு
லாசிலறச் சாலகளுந் தண்ணீர்ப்பந் தருமமைப்பா (௩௫)

காவளாததுங் குளந்தொட்டுங் கடப்பாடு வழுவாமன்
மேலினாக்கு வேண்டுவன மகிழ்ந்தளிசுதம் விருந்தளித்து
நாவலாக்கு வளம்பெருக நலகியுநா னிவத்தவளோ
யாவருக்குந் தவிராத வீகைவினைத் துறைபினரா. (௩௬)

நிலலாத வுலகியலபு கண்டுநில யாவாழங்கை
யலலெனென றறத்தறந்து சமயங்க ளானவற்றி
னல்லாறு தெரிநதுணாந்து நம்பரரு ளாமையினா
கொல்லாமை மறைத்துறையு மமணசமயங் குறுகுவா. (௩௭)

பாடவிபுத் திரமென்னும் பதியணைந்து சமணபள்ளி
மாடணைந்தா வலலமணா மருங்கணைந்து மறவாக்கு
வீடறியு நெறியிதுவே யெனமெய்போற றங்களுந்
கூடவரு முணாவுகொளக் குறிபலவுங் கொளுவினா. (௩௮)

அங்கவரு மமண்சமயத் தருங்கலைநா லானவெலாம்
பொங்குமுணா வுறப்பயினதே யந்நெறியிற் புலனசிறப்பத
துங்கமுழு வுடறசமணா சூழ்நதமகிழ் வாரவாக்குத
தங்கனினமே லாநதரும சேனரெணும் பெயாடுகாதெதா.

(௩௯)

அத்துறையின மீக்கூரு மமைதியினு லகவிடத்திற
சித்தநெறி யறியாத தோளாயும் வாதின்ன
ஹயததவுணா வினிலவெனதே யுலகினக னெனியுடைய
வித்தகரா யமண்சமயத தலைமையினின் மேம்பட்டா

(௪௦)

வேறு

அந்நெறியின மீக்கா ரவரொழுக வானதவச
செந்நெறியின வைஞந் திலகவதி யாரதாமுந
தொன்னெறியின சுறறத் தொடாபொழியத் தூயசிவ
நன்னெறியே சோவதற்கு நாதனரு ணண்ணுவா

(௪௧)

பேராத பாசப் பிணிப்பொழியப் பிஞ்ஞகனபா
லாராத வனபுபெற வாதரித்த வமமடவா
நீரா கெடிலவட நீனககாயி வீடுபெருஞ்
சீரா திருவதிகை வீரட்டா னஞ்சோந்தா

(௪௨)

சென்றுதிரு வீரட்டா னத்திருந்த செம்பவளக்
குணறை யடிப்பணிந்து கோதில சிவசினன
மன்றுமுதற ரூவகி யாவமுறத் தங்கையாற்
முன்று திருப்பணிகள் செய்யத் தொடங்கினார்.

(௪௩)

வேறு.

புலாவதன்முன் நிருவலகு பணிமாறிப் புனிதகன்ற
நலமலியான சாணத்தா னன்குதிரு மெழுககிட்டி
மலர்கொய்து கொடுவந்து மாலகளுந் தொடுத்தமைத்துப்
பலர்புதமும் பண்பிறை நிருப்பணிகள் பலசெய்தா

(௪௪)

நாளுமிகும் பணிசெய்து குறைந்தடையு நன்னாறிந்
கேளுறுமன புறவொழுகுவ கேணமையினா பின்பிறந்தா
கோளுறுதீ வினைமுநதப் பரசமயங் குறித்ததற்கு
முளுமனக் கவலையினுன் முற்றவருந் துயருழந்தா.

(௪௫)

துண்டதவ விளக்கையா சுடரொளியைத் தொழுதென்னை
யாண்டருளி னீராகி லடியேன்பின வந்தவனை
யீண்டுவினைப் பரசமயக் குழிந்நறு மெடுத்தாள
வேண்டுமெனப் பலமுறையும் விண்ணப்பஞ் செய்தனரால்.

(௪௬)

தவமென்று பாயிகுகித் தலைபறித்து நின்றண்ணு
மவமொன்று நெறிவீழ்வான வீழாமே யருளுமெனச்
சிவமொன்று நெறிநின்ற திலகவதி யாபரவப்
பவமொன்றும் வினைதீர்ப்பா திருவுள்ளம் பற்றினா.

(௪௭)

மன்னுதபோ தனியார்க்குக் கனவின்கண் மழவிடையா
ருன்னுடைய மனக்கவலை யொழிந்யுன னுடனபிறந்தான்
முன்னமே முனியாகி யெனையடையத் தவமுயன்ற
னன்னவனை யினிசுருலை மடுத்தாளவ் நெனவருளி.

(௪௮)

பண்டுபுரி நற்றவத்துப் பழுதினன விறைவமுவுந்
தொண்டனாயா ளத்தொடங்குஞ் சூலவே தனைதன்னைக்
கண்டருகெற நியரருளக் கடுங்கனல்போ லடுங்கொடிய
மண்டுபெருஞ் சூலையவா வயிறநினிடைப் புகதலால் (சக)

அடைவீலமண் புரிதரும் சேனர்வயிற் றடையுமது
வடவனலுங் கொடுவிடமும் வச்சிரமும் பிறவுமான்
கொடியவெலா மொன்றருகு மெனக்குடரி னைகங்குடையப்
படருழந்து நடுங்கியமண பாழியறை யிடைவீழ்ந்தாரா. (கி)

அச்சமயத் திடைததாமுன் னதிகரித்து வாயத்துவரும்
விசசைகளாற நதெதிடவு மேனமேலு மிகமுடுகி
யுச்சமுற வேதனைநோ யோங்கியெழ வாங்கவாதா
நச்சரவின விடந்தலைக்கொண் டெனமயங்கி நவையுற்றா. (கச)

அவநிலைமை கண்டதற்பி னமணகையர் பலரீண்டிக்
கவர்கின்ற விடம்போன்முன் கண்டறியாக் கொடுஞ்சூலை
யிவாதமக்கு வந்ததினி யாதுசெய லென்றழிந்தாரா
தவமென்று வினைபெருககிச சாபல்லா நெறிசாரவாரா. (கிஉ)

புண்டலைவன் முருட்டமணர் புலர்ந்துசெய லறியாது
குண்டிகைகீர் மந்கிரித்துக் குடிப்பித்துந தனியாமை
கண்டுமிசப பீலிகொடு காலளவுந் தடவிடவும
பண்டையினு நோவுமிகப் பரிபலத்தா லிடருழந்தார். (கிங)

சாவாத புகழ்த்தரும் சேனர்க்கு வந்தபிணி
யோவாது நினநிடலு மொழியாமை யுணர்ந்தாரா
யாவாரா மென்செய்கோ மென்றழிந்த மனத்தினராய்ப்
போவார்க ளிதுநம்மாற போககரிதா மெனப்புசனறு. (கிச)

குண்டர்களுங் கைவிட்டார் கொடுஞ்சூலை மிசைக்கொண்டு
மண்டிமிக மேன்மேலும் பெருகுதலின் மதிமயங்கிப்
பண்டையுற வுணர்ந்தார்க்குத் திலகவதி யாருளராக
கொண்டவாபா லுட்டுவான றனைவிட்டா குறிப்புணர்த்த. (கிசி)

ஆங்கவன்போயத் திருவகிகை தனையடைய வருந்தவததாரா
பூங்கமழந் தனவனத்தின் புறத்தணையக் கண்டிமுறைஞ்சி
யீங்கியர் னுமககிளையா றோவலினால் வந்ததெனத்
திங்குளவோ வெளவினவ மற்றவனுஞ் செப்புவான். (கிசு)

கொல்லாது சூலேனோய் குடாமுடக்கித் தீராமை
யெலலாருங் கைவிட்டா ரிதுசெயலென் முன்பிறந்த
நல்லான்பாற் சென்றியம்பி நானுய்யும் படிசேட்டிங்
கல்லாகும் பொழுதணைவா யென்றொன் றறிவித்தான். (கிஉ)

என்றவன்முன் கூறுதலும் யானங்குன் னுடன்போந்து
நன்றறியா ரமன்பாழி நண்ணுகிலே னெனுமாற்றஞ்
சென்றவனுக் குளையென்று திலகவதி யாரமொழிய
வன்றவனு மீண்டுபோய்ப் புகுந்தபடி யவாக்குரைத்தான். (கிடி)

துவ்வார்த்தை கேட்டலுமே யயர்வெய்தி யிதற்கினியா
னெவ்வாறு செயவனென வீசாரூன கூடுதலா
லொவ்வாவிப் புன்சமவத தொழியாவித் துயரொழியச
செவ்வாறு சோகிலக வதியாரதான் சோவனென (௫௧)

எடுத்தமனக கருத்துய் வொழுதலா லெழுமுயற்சி
யடுதலுமே யயாவொழுகத திருவதிகை யணைவதனுக்
குடுதலும பாபொழிய வறியுறுகுண டிகையொழியாத
தொடுதல் லியுமொழியப் போவதற்குத் துணிகதெழுந்தாரா. (௫௨)

பொயதருமா லுள்ளத்துப் புன்சமண ிட்டங்கழிந்து
மெயதருவா னெறியடைவாரா வெண்புடைவை மெயசூழ்ந்து
கைதருவாரா தமையுணரிக் காணாமே யிரவின்சுட்
செய்தவமா தவ்வாரூந திருவதிகை சென்றடைந்தார். (௫௩)

சுலவியயிற் தகங்கனலுஞ் சூலைநோ யுடன்றொடரக்
குலவியெழும் பெருவீர்ப்புக் கொண்டணையக் குலவனாயோன்
றிலகமணி மதிற்சோகி யெதிர்கொடிரு வதிகையினிற்
றிலகவதி யாரிருநத திருமடத்தைச சென்றணைந்தார (௫௪)

வந்தணைந்து திலகவதி யாரடிமே லுறவணங்கி
நந்தமது குலஞ்செய்த நற்றவதின் பயனணையீ
ரிநதவுடற் கொடுஞ்சூலைக் கிடைநதடைந்தே னினிமயங்கா
துய்ந்துகொ யேறுநெறி யுரைத்தருளு மெனவுரைத்து. (௫௫)

தாளிணைமேல் விழுந்தயருந் தம்பியார் தமைநோக்கி
யாளுடைய தம்பெருமா னருணினைநது கைதொழுது
கோளில்பா சமயநெறிக் குழியில்விழுந் தறியாது
மூளுமருந் துயருழந்தி ரெழுந்திரீ ரெனமொழிந்தார். (௫௬)

மற்றவுரை கேட்டலுமே மருணீக்கி யார்தாழு
முற்றபிணி யுடனெங்கி யெழுந்ததொழிவுயர்தவத்தோர்
கறறைவே னியரருளே காணுமிது கழலடைந்தோர்
பறறுப்பாரா தமைப்பணிநது பணிசெயவீரெனப்பணிததாரா. (௫௭)

என்றபொழு தவரருளே யெதிரேற்றுக் கொண்டிறைஞ்ச
நின்றதபோ தனியாரு நினமலன்பே ரருணினைநது
சென்றுதிரு வீரட்டம் புகுவதற்குத் திருக்கயிலை
குன்றுடையார் திருநீற்றை யஞ்செழுத்தோ திக்கொடுத்தார். (௫௮)

திருவாளன் நிருநீறு திலகவதி யாரளிப்பப்
பெருவாழ்வு வந்ததெனப் பெருந்தகையாரா பணிந்தேற்றவ
ருருவார வணிந்துதமக் குற்றவிடத் துய்யுநெறி
தருவாராய்த் தம்முன்பு வந்தார்பின் றும்வந்தாரா. (௫௯)

நீறணிந்தா ரகத்திருநு நிறைகங்குற் புறத்திருநு
மாறவருந் திருப்பள்ளி யெழுச்சியினின் மாதவஞ்செய்
சிறுடியார் திருவலகுந் திருமெழுக்குந தோண்டியுங்கொண்
டாறணிந்தார் கோயிலினுள் ளடைந்தவரைக கொடுபுகார். (௬௦)

திரைக்கெழல் வீரட்டா னத்திருந்த செங்கனக்
வணாசிலையா பெருங்கோயி றெழுதுவலங் கொண்டிறைஞ்சித்
தனாததலத்தின மிசைவீழ்ந்து தம்பிரான் திருவருளா
வாடைத்தமிழமா லைகனசாத்த முணாவுபெற வுணரதுணாப்பா. (கக)

உறு.

நீற்றானிறை வாகிய மேனியுட னிறையன்புறு சிந்தையி னேசமிக
மாற்றாபுர மாற்றிய வேதியரை மருளுமபிணி மாயை யறுத்திடுவான
கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீ றொனீடிய கோதி திருப்பதிகம
போற்றலுல கேழின வருந்தயரும் போமாறெதிரா நினறு புகன்றனரால். எடு

மன்னுமபதி கமமது பாடியபின் வயிறறறடு சூலை மறப்பிணிதா
னநின்ற நிலைக்க ண்கனறிடலு மடியேனுயி ரோடரு டந்ததெனச்
செந்நின்ற பரம்பொரு ளானவாதந் திருவாருள் பெற்ற சிறப்புடையோர்
முன்னின்ற தெருட்சி மருட்சியினுன முதலவனகரு ணைக்கடன மூழ்கினோ.

அங்கங்க ளடங்க வுரோமமெலா மடையப்புள கங்கண் முகிழ்த்தலரப்
பொங்கும்புனல் கண்கள் பொழிந்திழியப் புவிமீது விழுந்து புரண்டயர்வா
ரிங்கனசெய லுறற பிழைப்பதன லேரூத பெருந்திட றோரிடநின்
நங்குங்கரு ணைப்பெரு வெள்ளமிடத்தகுமோவென வினன்ன தாமொழிவா.

பொய்வாய்மை பெருக்கிய புன்சமயப் பொறியில்சம னீசா புறத்துறையா,
மவவாழ்குழி யின்கண விழுந்தெழுமா றறியாது மயங்கி யவம்புரிவேன,மை
வாச நறுங்குழன் ழாமலையான் மணவாளன் மலாக்கழல் வந்தடையு, மிவவா
ழ்வு பெறத்தரு சூலையினுக் கெதிர்செய்குறை யென்கொ லெனத்தொழுவார்.

மேவுற்றவீவ் வேலையி னீடியசீர் வீரட்ட மமாத பிரானருளாற்
பாவுற்றலா செந்தமி யின்சொல்வளப் பதிகத்தொடை பாடிய பான்மையினு
னவுக்கர சென்னுல கேழினுநின் னன்னும நயப்புற மன்னுகவென்
றியாவாக்கும்வியப்புறமஞ்சறைவானிடையேயொருவாய்மையெழுந்ததுவே.

இத்தன்மை நிகழ்ந்துழி நாவின்மொழிக் கிறையாகிய வன்பரு மிந்நெடுநா
ட், சித்தநதிகழ் தீவினே யேனடையுந் திருவோவிது வென்று தெருண்டறியா,
வத்தன்மைய ஞாய விராவணனுக் கருளுங்கரு ணைத்திற மானவதன, மெய்தத
னமை யறிந்து துதிப்பதுவே மேலகொண்டு வணங்கினா மெய்யுறவே. (எடு)

பாசங்கரு ணைப்பெரி யோனருளப் பறிபுறநலை யோரெறி பாழ்படவந,
தாசங்கருள பெறறுல குய்ந்ததென வடியாபுடை சூழ்தி கைப்பதிதான, முர
சம்பட கந்துடி தண்ணுமையாழ் முழுவங்கினை துந்துயி கண்டையுட, னினா
சங்கொலி யெங்கு முழங்குதலா னெடுமாகட லெனன நிறைந்துளதே. (எசு)

மையுற்றுறை யேறி மகிழ்ந்தலாசீர் வாசீசா மனத்தொடு வாய்மையுடன்
மெய்யுற்ற திருப்பணி செய்பவராய் விரவுஞ்சிவ சின்னம் விளங்கிடவே
யெய்துற்ற தியான மறவுணர்வு மீறின்றி யெழுந்திரு வாசகமுங்
கையிற்றிக மும்முழ வாரமுடன் கைக்கொண்டு கசிந்து கலந்தனோ. (எஎ)

மெய்மைப்பணி செய்த விருப்பதனல் விண்ணோர்தனி நாயக ணாக்கழவீற்,
றம்மிச்சை நிரம்ப வரம்பெறுமத தன்மைப்பதி மேவிய தாபதியார், பொய்மை
சமயப்பிணி விட்டவாழுன் போதுமபிணி விட்டரு ளிப்பொருளா, வெம
மைப்பணி கொள்கரு ணைத்திறமிங் கியார்பெற்றன னொன விறைஞ்சினோ.

வேறு.

இன்ன தன்மையி லிவாசிவ நெறியினை யெய்தி
மன்னு பேரநுன் பெற்றிடா நீங்கிய வண்ணம்
பன்னு தொன்மையிற் பாடலி புத்திர நகரிந்
புனமை யேபுரி யமணாதாங் கேட்டது பொருராய். (எக)

தருமு சேனர்க்கு வந்தவுத் தடுப்பருஞ் சூலை
யொருவ ராலுமிங் கொழிந்திடா மையினவ ருயப்போய்ப்
பெருகு சைவராய்ப் பெயர்ந்ததம் பிணியொழித துய்ந்தா
மருவு நம்பெருஞ் சமயமலீழ்ந ததுவென மருனவா (அய)

மலையும் பல்சம யங்களும் வென்றுமற் றவரா
னிலையும் பெற்றவந் நெறியினி யழிந்ததென் றமுங்கிக்
கொலையும் பொயமையு மிலமென்று கொடுநதொழில் புரிவோ
தலையும் பீலியுந் தாழ்வந் தொருசிறை சார்ந்தா. (அக)

இவ்வ கைப்பல வமணாக மியருட னீண்டி
மெய்வ கைத்திற மறிந்திடில வேந்தனும் வெருண்டு
சைவ னாகிநம விருத்தியுந் தவிராகமுற் றினிராளு
செய்வ தெனனென வஞ்சனை தெரிந்துகித் திரிப்பா. (அஉ)

தவ்வை சைவத்து நின்றலிற் றருமசே னருந்தாம்
பொயவ குத்ததோர் சூலிதாந் திலதெனப் போயிங்
செவ்வ மாகவந் செய்திருஞ் சமயவந் கனமுந்
தெய்வ நின்றையுஞ் செய்தன னொன்சொலத் தெளிந்தார். (அங)

சொன்ன வண்ணமே செய்வது துணிந்ததன் மதியோ
முன்ன நாளுசென்று முறைப்படு வோமென முயனறே
யின்ன தன்மையி லிருக்குழாளு செல்வது போல
மன்ன னாகிய பல்லவ னகரிவ்வந் தணைநதா. (அச)

உடையொழி ந்தொரு பேச்சுடை யின்றிரின் றுண்போ
கடைய னைந்தவன் வாயில்கா வலருக்கு நாங்க
ளடைய வந்தமை யரசனுந் கறிவியு மென்ன
விடைய றிந்துபுக கவருநத் திறைவனுக் கிசைத்தா. (அரு)

வேறு

அடிகண்மா ரெல்லாரு மாகுலமாய மிகவழிநது
கொடிதுடங்கு திருவாயிற் புறத்தணைநதா ரெனக்கூற
வடிநெடுவேன் மன்னவனு மறவாசாரா பாதலிற்
கடித்தணைவா னவாக்குற்ற தென்கொலெனக் கவன்றுரைத்தான். (அசு)

தடைகாவ லுடையார்கள் புருதவிடக் காவலன்பா
ண்டையாடுந் தொழிலுடையா நண்ணித்தா மெண்ணியவா
றுடையாரா கியதரும சேனாபிணி யுற்றராய்ச்
சடையானாக காளாய்நின் சமயமழித் தானொன்றார். (அஎ)

விரையலங்கற் பல்லவனு மதுகேட்டு வெருண்டெழுந்து
புளையுடைய மனத்தினராய்ப் போவதற்குப் பொய்ப்பிணிகொண்
டுரைசிறந்த சமயத்தை யழித்தொழியப் பெறுவதே
சுனாயிறவத் திரிதனுக் கென்செய்வ தெனக்கனன்றான். (அஅ)

தலைநெறியா கியசமயந் தன்னையழித் துன்னுடைய
நிலைநின்ற தொலவரம்பி நெறியழித்த பொறியிலியை
யலைபுரிவா யெனப்பரவி வாயாலஞ் சாதுடைத்தார
கொலைபுரியா நிலைகொண்டு மொய்யொழுது மமன்குண்டர். (௮௧)

அருள்கொண்ட வுணர்வின்றி நெறிகோடி யறிவென்று
மருள்கொண்ட மன்னவனு மந்திரிக டமைநோக்கித்
தெருள்கொண்டோ ரிவாசொன்ன தீயோனைச் செறுவதற்குப்
பொருள்கொண்டு விடாதென்பாற் கொடுவாரு மெனப்புகனருன. (௮௨)

அரசனது பணிதலைநின் தமைச்சாகளு மநநிலையே
முரசதிருந தானையொடு முனசென்று முகிலகூழ்து
வினாசெறியுஞ் சோலைகூழ் திருவதிகை தனைமேலிப்
பரசமயப் பற்றறுத்த பாணமையினா பாறசென்றா. (௮௩)

சென்றனைநத வமைச்சருடன் சேனைவீ ரருளுகூழ்நது
மின்றையங்கு புரிலேணி வேதியனா ரடியவரை
யின்றுதுமை யரசனழைக கெமைவிடுத்தான போதுமென
நின்றவரை நோநோக்கி நிறைதவத்தோ ருணாசெய்வார. (௮௪)

நாமார்க்குங் குடியல்லோ மென்றெடுத்த நான்மறையின்
கோமாளை நதியினுடன் குளிராமதிவாழ் சடையானைத்
தேமாலைச் செந்தமிழின் செழுந்திருத்தாண்ட கமபாடி
யாமாறு நீரழைக்கு மடைவிலமென நருளசெய்தார. (௮௫)

ஆண்டவர சருளசெய்யக் கேட்டவரு மடிவணங்கி
வேண்டியவாக கொண்டேக விடையுடைத்தார திருத்தொண்ட
ரீண்டவரும் வினைகளுக்கெம பிராணுள்ளென நினைந்திருந்தார
முண்டசினப் போர்மன்னன முன்னனைநதவ கறிவித்தார (௮௬)

பல்லவனு மதுகேட்டுப் பாங்கிருந்த பாயுடுக்கை
வல்லமணா தமைநோக்கி மறறவனைச் செய்வதின்ரிசு
சொல்லுமென வறநதுறநது தமக்குறுதியறியாத
புல்லறிவோ ரஞ்சாது நீற்றறையில விடப்புகனரா. (௮௭)

அருகனைந்தார தமைநோக்கி யவ்வண்ணஞ் செய்கவெனப்
பெருஞ்சினக கொடுங்கோலான் மொழிநதிடலும பெருந்தகையை
யுருகுபெருந தழுவ்வெமை நீற்றறையி னுள்ளிருத்தித்
திருகுக்குருந தாடகொளுவிச் சேமங்கன செய்தமைத்தார. (௮௮)

ஆண்டவர சதனகத்து ளனைநதபொழு தமபலத்துத
தாண்டவமுன புரிந்தருளுந தாணிழலை தலைகொண்டே
யீண்டவருந துயருளதோ வீசனடி யாக்கென்று
மூண்டமன நோர்நோக்கி முதல்வனையே தொழுகிருந்தார. (௮௯)

வெய்யநீற் றறையதுதான் வீங்கினவே னிற்பருவந
தைவருதனை டென்றலனை தண்கழுநீர்த தடம்போன்று
மொய்யொளிரவெண் ணிலவலர்நது முரறையா மொலியினதா
யையாதிரு வடிநீழ் லருளாக்கி குளிரந்ததே. (௯௦)

வேறு.

மாசின்மதி நீடுபுனன் மன்னிவளா சென்னியனைப்
பேசவினி யானையுல காளுடைய பிஞ்ஞகளை
மீசனையெம பெருமானை யெவ்வயிருந் தருவாண்
யாசையிலா ராவமுதை யடிவணங்கி யினிதிருநதார். (௧௧)

ஒஹொழான் கழிந்ததற்பி னுணர்விலம ணனாயழைத்துப்
பாருமினி நீற்றறையை யெனவுரைத்தான் பல்லவனுங்
காரிருண்ட குழாமபோலு முருவுடைய காரமணா
தேருகிலை யிலலாதா நீற்றறையைத் திறநதார்கள். (௧௨)

ஆனந்த வெள்ளத்தி னிடைமூழ்கி யம்பலவா
தேனுநது மலாப்பாதத் தழுதுண்டு தெளிவெய்தி
பூனநதா னிலராகி யுலநதிருநதா தமமைக்கண்
உனநதவ கியதிலதா மென்னவதி சயமென்றா. (௧௩)

அதிசயமன் றிதுமுனை யமன்சமயச சாதகத்தா
விகுசெய்து பிழைத்திருநதா னெனவேநதற் குரைசெய்து
மதிசெயவ தினிககொடிய வலவிடமூட் டிவதென்று
முதிர்வரும் பாதகத்தோ முடைவாயான மொழிநதார்கள். (௧௪)

ஆங்கதகேட் டலுங்கொடிய வமணசாபாற் கெடுமென்ன
வேங்குபெரு மையலினு னஞ்சூட்டு மெனவுரைப்பத்
தேங்காதா திருநாவுக் கரசனாயத் தீயவிடப்
பாங்குடைய பாலடிசி லமுதுசெயப் பண்ணினா. (௧௫)

நஞ்சமமு தாமெங்க ணைனடி யாக்கென்று
வஞ்சமிகு நெஞ்சுடையா வஞ்சனையாம படியறிந்தே
செஞ்சுடையா சோவிளக்குந திறலுடையா தீவிடத்தால்.
வெஞ்சமண ரிடுவித்த பாலடிசின் மிசைநதிருநதா (௧௬)

பொடியாக்குந் திருமேனிப் புனிதாக்குப் புவனங்கண்
முடிவாக்குந் துயர்நீங்க முனைவிட மமுதாறை
படியாக்கு மறிவரிய பசுபதியார் தமமுடைய
வடியாக்கு நஞ்சமுத மாவதுதா ண்புத்தமோ (௧௭)

அவவிடத்தை யாண்டவர சமுதுசெய்து முன்னிருப்ப
வெவ்விடமு மமுதாயிற் றெனவமணா வெருக்கொண்டே
யீவ்விடத்தி லிவன்பிழைக்கி லெமக்கெல்லா மிறதியெனத்
தெவ்விடத்துச் செயல்புரியுங் காவலற்குச் செப்புவார. (௧௮)

நஞ்சுக்கலந் தூட்டிவ ளஞ்சமயத் தினில்விடநதீ
தஞ்சமுடை மநதிரத்தாற் சாதியா வகைத்தெதா
தெஞ்சும்வகை யவறகிலதே லெமமுயிரு நினமுறையுந்
துஞ்சமுது திடமென்றா சூழ்வீனையின றுறையினா. (௧௯)

மற்றவாத மொழிகேட்டு மதிசெட்ட மன்னவனுஞ்
செற்றவனை யினிக்கடியுந் திறமெவவா றெனசெசெப்ப
வற்றவாந் மந்திரசா தகநாவக னொழித்திடநின்
கொற்றவயக களிறெதிரே விடுவதெனக் கூறினா. (௨௦)

மாபாலிக் கடையமணா வாசீசத் திருவடியாநு
காபாலி யடியவாபாற கடக்களிறறை விடுகென்னப்
பூபாலா செயனமேற்கொள புலத்தொழிலோ னவாதம்மேற்
கோபாதி சயமான கொலைக்களிற்றை விடசொன்னான்

(௩௧)

கூடத்தைக குததியொரு குன்றமெனப் புறப்பட்டு
மாடத்தை மறித்திட்டு மண்டபங் கெடுத்தெறித்
தாடத்திற் பரிகாரா தலையிடறிக் கடக்களிற்றின
வேடததால வருங்குற்றின மிக்கதொரு விறலவேழம்.

(௩௨)

வேறு

பாசத்தொடை நிகளத்தொடர் பறியத்தறி முறியா
மீசுற்றிய பறவைகளுல் வெருவததுணி விலகா
வூசறகர மெதிராசுறநிட வுரறிப்பரி யுழரு
வாசக்கட மழைமுற்பட மதவெற்பெதிர வருமால்.

(௩௩)

இடியுற்றெழு மொலியிற்றிசை விபமுட்கிட வடியிற்
படிபுக்குற நெளியப்படா பவனக்கதி விசையிற்
கடிதுற்றடு செயலிறகிளா கடலிற்படு கடையின
முடிவிற்கன லெனமுற்சின முடுகிக்கடு கியதே.

(௩௪)

மாடுற்றனை யிவுளிகுல மறியச்செறி வயிரக
கோடுற்றிரு பிளவிட்டது குறைக்ககொடு முறியச
சாடுற்றிடு மதிற்றெறிகள சரியப்புடை யணிசெற்
ருற்றெறகல் வெளியுற்றதல் வடாக்ககுல வளாயே.

(௩௫)

பாவககொடு வினைமுற்றிய படிதுற்றடு கொடியோர்
நாவுக்கர செதிரமுற்கொடு நணுகிகரு வளாபோ
லேவிசசெறு பொருக்ககசரி யினையுததிட வெருளார்
சேவற்றிகழ பவாபொறகழ நெளியுற்றனா பெரியோர்.

(௩௬)

வேறு.

அண்ண லருந்தவ வேந்த ரானைத் மேலவர்க் கண்டு
விண்ணவா தம்பெரு மானை விடையுகந் தேறும் பிரானைச்
சுண்ணவென சந்தனச சாந்து தொடுத்த திருப்பதி கத்தை
மண்ணுல குயய வெடுத்த மகிழ்வுட னேபாடு கினரா.

(௩௭)

வஞ்சகர் விட்ட சினப்போர் மதவெங் களிற்றினை நோக்கிச்
செஞ்சடை நீண்முடிக கூடதா தேவாகருந் தேவா பிராணா
வெஞ்சடா மூவிலைச சூல வீரட்டா தமமடி யோநா
மஞ்சவ தில்லையென் நென்றே யருந்தமிழ் பாடி யறைந்தார்.

(௩௮)

தண்டமிழ் மாலைகள் பாடித் தம்பெரு மான்சர னைக்
கொண்ட கருத்தி லிருந்து குலாவிய வன்புறு கொள்கைத்
தொண்டரை முன்வல மாகச சூழ்ந்தெதிரா தாழ்ந்த நிலத்தி
லெண்டிசை யோர்களுங் காண விறைஞ்சி யெழுந்தது வேழம்.

(௩௯)

ஆண்ட வரசை வணங்கி யஞ்சியவ் வேழம் பெயரத்
தூண்டிய மேன்மறப் பாகா தொடக்கி யடர்த்துத் திரித்து
மீண்டு மதனை யவாமேன் மிறைசெய்து காட்டிட வீசி
யீண்டவா தங்களை யேகொன மணாமே லோடிற் நெதிர்த்தே.

(௪௦)

ஒடி யருகாக டம்மை யுழி மிதித்துப் பிளந்து
நாடிப் பலனாயுங் கொன்று நகரங் கலங்கி மறுக
நீடிய வேலை கலக்கு நெடுமந் தரகிரி போல
வாடியல் யானையம் மன்றை காகுல மாக்கிய தன்றே. (௩௩௧)

யானையின் கையிற் பிழைத்த வவ்வமண் கையர்க் கெல்லா
மான மழிநது மயங்கி வருந்திய சிந்தைய ராகித்
தானே நிலமன்னன் றாளிற் றனித்தனி வீழ்நது புலம்ப
மேன்மை நெறிவிட்ட வேந்தன வெகுண்டினிச செயவதெ னென்றான். (௩௩௨)

நங்கன் சமயத்தி னின்றே நாடிய முட்டி நிலையா
லெங்கு னெதிரோ றழிய் யானையா ல்வவண்ண நின்சீர்
பங்கப் படுததவன போகப் பரிபவந தீரு முனக்குப
பொங்கழல் போக வதனபின புகையகன றுலென வென்றா. (௩௩௩)

அல்லிரு ளன்னவா கூற வரும்பெரும பாவத் தவன்றான
நெல்லைச் சமய மழித்துத் துயரம் விளைத்தவன நன்னைச்
சொல்லு மினிசசெயவ செனனச் சூழ்ச்சி முடிசுருந தொழிலோர்
கவலுடன் பாசம பிணித்துக் கடலிடைப் பாய்சசுவ தென்றா (௩௩௪)

ஆங்குது கேட்ட வரச னவவினை மாககளை நோக்கித்
தீவரு புரிந்தவன நன்னைச் சேம முறக்கொண்டு போகிப்
பாங்கொரு கல்லி லணைத்துப் பாசம பிணித்தோர் பட வில
வின்கொலி வேலையி லேற்றி விழுததுமி னென்று விடுத்தான (௩௩௫)

அவ்வினை செய்திடப் போக்கு மவருடன் போயரு கந்த
வெவ்வினை யாளருளு சென்று மேவிட நாவுக கரசர்
செவ்விய தந்திரு வுள்ளஞ் சிறப்ப வவருடன் சென்றா
பவ்வதின் மன்னவன சொன்ன படிமுடித் தாரப் பதகா. (௩௩௬)

அப்பரி சவ்வினை முற்றி யவரகன் றேகிய பின்ன
ரொப்பரு மாகடல் புகக வுறைப்புடை மெயத்தொண்டா தாழ்
மெப்பரி சாயினு மாக வேததுவ னெந்தையை யென்று
செப்பிய வண்டமிழ் தன்றற சிவனஞ் செழுதது துதிப்பா (௩௩௭)

சொற்றுனை வேதிய னென்னுந தூய்மொழி
நற்றமிழ் மாலையா நமச்சி வாயவென்
றறமுன் காகருமஞ் செழுததை யன்பொடு
பறநிய வுணர்வினா பதிகம பாடினா. (௩௩௮)

பெருகிய வன்பினர் பிடித்த பெற்றியால்
வருமல ரோனமுத லமரர் வாழ்த்துதற்
கரியவஞ் செழுததையு மரசு போற்றிடக்
கருநெடுங் கடலினுட் கன்மி தந்ததே. (௩௩௯)

அப்பெருங் கல்லுமங் கரசு மேல்கொளத்
தெப்பமாய் மித்தத்திற் செறிந்த பாசமுந்
தப்பிய ததனியைச் யிருந்த தாவில்சீர்
மெயப்பெருந தொண்டனா விளங்கித் தோன்றினார். (௩௪௦)

இருவீனைப் பாசமு மலகக லாத்தலின்
வருபவக கடலிலவீழ் மாகக னேறிட
வருளுமெய யஞ்செழுத தரசை யிக்கட
லொருகனமே லேற்றிட லுனாக்க வேண்டமோ (நாஉச)

அருணயந தஞ்செழுத தேத்தப பெற்றவச
கருணைநா வரசினேத தினாகக ரங்களாற
நெருணெறி நீமையிற சிரத்திற ருங்கிட
வருண்ணுஞ் செயதன்ன முனடி மாதவம். (நாகு)

வாயநததோ வருணனே வாககின் மனனாச
சோந்தடை கருங்கலே சிவிகை யாயிட
வேந்தியே கொண்டெழுந தருளு வித்தன்ன
பூநதிருப பாதிரிப புலியூப பாங்கரிவ (நாகு)

அததிருப பதியினி லணைநத வன்பரை
மெயத்தவக குழாமெலா மேவி யாத்ததெழ
வெத்திசை யினுமர வெண்ணு மோசைபோற்
தத்தநீப பெருங்கட ருனு மாரத்ததே (நாகு)

தொழுந்தை நாலினுந் கரகந தொண்டாமுன
செழுந்திருப பாதிரிப புலியூத திங்கன வெண்
கொழுந்தணி சடையகாக குமபிட்ட னபுற
விழுந்தெழுந தருணெறி விளங்கப பாடுவார
வேறு (நாகு)

ஈனருளு மாயெனக கெந்தையு மாகி யெனவெதெதுத
தோனருத னுனையா யிருந்தன்ன றன்னடி யோங்கடகென்று
வானருழ புனறநங்கை வாழ்சடை யானேமற நெவவுயிரகருந்
சானரு மொருவனைத் தண்டமிழ மால்கள சாத்தினோ. (நாகு)

மற்று மினையன வண்டமிழ் மால்கள் பாடிவைகி
வெற்றி மழவிடை வீரட்டா பாத மிகநினைவா
ஹற்றெனா காதலி னங்குன்ன தேகியொன னூபுரங்கன
செற்றவா வாழுக திருவதி கைப்பதி சென்றடைவா (நாகு)

தேவா பீரானறிரு மாணி குழியுந் தினைநகரு
மேவீனா சென்று விருமபிய சொனமலா கொண்டிறைஞ்சிப
பூவலா சோலை மணமடி புலலப பொருணமொழியின்
காவலா செலவத் திருக்கெடி லத்தைக கடந்தனைந்தா (நாகு)

வெருசமண குண்டாகன செயவித்த தீய மிறைகனெல்லா
மெருசவென நேறிய வின்றமி நீச கொழுந்தருள
மஞ்சிவா மாடத் திருவதி கைப்பதி வாணொல்லாந்
தஞ்செயல பொங்கத் தழங்கொலி மங்கலஞ் சாற்றலுற்றா. (நாகு)

மணிகெடுந் தோனம வணகுலை பூக மடற்கதவி
யினையுற நாட்டி யெழுங்கை கோபுரந் தெறியெங்குந்
தணிவீல் பெருகொளித் தாமங்க னுற்றிசசெஞ் சாறநீவி
யணிநகா முனனே யணிமே லணிசெய தலங்கரித்தா. (நாகு)

மன்னிய வன்பின் வளநகா மாநதா வயங்கிழையா
ரினனிய ஓதமு மேழிசை யோசையு மெங்குமலிம்பம்
பொன்னியல சண்ணமும பூவும பொரிகளுந தூவியெங்குந்
தொன்னக ரினபுறஞ் சூழ்ந்தெனா கொண்டனா தொண்டனாயே. (நாசுக்)

தூயவெண் ணீறு துதைந்தபொன மேனியுந தாழ்வடமு
நாயகன சேவடி தைவருஞ் சிந்தையு நைந்துருகிப
பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி கண்ணும பதிகசசெஞ்சொன்
மேயசெவ வாயு முடையா புருந்தனா வீதியுள்ளே. (நாசுய்)

கண்டார்கள் கைதலை மேற்குவீத திருநக கருணைகண்டான்
மிண்டாய செயகை யமணகையா தீங்கு விளைக்கசசெற்ற
முண்டா யினவண்ண மெவ்வண்ண மென்றுரைப பாரகன பின்னுந்
தொண்டாண்டு கொண்ட பிரானைத் தொழுது துதித்தனரே (நாசுக்)

இவ்வண்ணம் போல வெனைப்பல மாக்க எரியமபியேதத
மெய்வண்ண நீற்றொளி மேவுங் குழாங்கு விரவியசெல்ல
வவ்வண்ண நண்ணிய வனபரும் வந்தெய்தி யமபவளச
செவ்வண்ணா கோயிற நிருவீரட் டானதைச சோந்தனரே. (நாசுஉ)

உமபாதக கோண யுடைய பிரானையுள் புகுகிறைஞ்சி
நமபுறு மனபி னயப்பறு காதலி னாற்றினாதே
யெய்பெரு மான்றனை யேழையெ னுன்பண டிசூழ்ந்தென்று
தம்பரி வாற்றிருந் தாண்டகச செந்நமிழ் சாற்றிவாழ்ந்தார். (நாசுக்)

வேறு
அரியயனுக் கரியானை யடியவருக கெளரியானை
விரிபுனல்குழ திருவதிகை வீரட்டா னத்தமுதைத்
தெரிவரிய பெருந்தனமைத் திருநாவுக் கரசுமனம்
பரிவுறசெந் தமிழ்ப்பாட்டுப பலபாடிப பணிசெயுநான் (நாசுசு)

புல்லறிவிற சமணாககாப் பொல்லாங்கு புரிக்கொழுகும்
பல்லவனுந் தன்னுடைய பழவினைப்பா சம்பரிய
வல்லலொழிந் தங்கெய்தி யாண்டவர சினைப்பணிந்த
வல்லமணா தமைநீத்து மழவிடையோன ருளடைந்தான். (நாசுஞ்)

விடறியாச் சமணாமொழி பொய்யென்று மெய்யுணர்ந்த
காடவனுந் திருவதிகை நகரினகட் கண்ணுதற்குப
பாடலிபுத் திரத்திலமண பள்ளியொடு பாழிகளுங்
கூடலிபுத் துக்கொணாது குணதரவீச சுரமெடுத்தான் (நாசுசு)

இந்நாளிற் நிரூப்பணிகள செய்கின்ற வினறமிழ்க்கு
மனனுன வாசீசத் திருமுனியு மதிசசடைமேற்
பணைக் கணிந்தவாசம் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சிச
சொன்னுமத் தமிழ்புனைந்து தொண்டிசெய்வான் ரெட்டாகதெழுவார் (நாசுள)

திருவதிகைப் பதிமருங்கு திருவெண்ணெய் நல்லூரு
மருளுதிரு வாமாதனா திருக்கோவ லூரமுதலா
மருவுதிருப் பதிபிறவும் வணங்கிவளந் தமிழ்பாடிப
பெருருவிரூப் புடனவிடையா மகிழ்பெண்ணு கடமனைந்தார். (நாசுஅ)

காவளரு மாடங்கன கலந்தமறை யொவ்வளாகருரு
சீருடையந் தணாவாமூரு செழுமபதியி னகததெய்தி
வாசடையா மன்னுநிருத தூங்காணை மாடத்தைப்
பாபரவுந் திருமுனிவா பணிந்தேத்திப் பரவினா (அசக)

புன்னெறியா மமணசமயத் தொட கருண்டு போந்தவுட்
றன்னுடனே யுயிரவாழ்த தரியேனான றரிபபதனுக்
கென்னுடைய நாயகின னிலச்சினையிட டருளென்று
பன்னுசெழுந் தமிழ்மாலு முன்னினறு பாடுவாரா. (அசும)

பொன்னாந்த திருவடிககென விண்ணப்ப மெனநெழிது
முன்னுகி யெப்பொருட்கு முடிவாகி நின்றானை
தன்னாகத் துமைபாகவ கொண்டானைச் சங்கரனை
நன்னாமத் திருவிருத்த நலஞ்சிறக்கப் பாடிதலும் (அசுக)

நீதிநுத தூங்காணை மாடத்து நிலவுகின்ற
வாடகமே ருச்சிலையா னருளாலோர் சிவபூத
மாடொருவ ரறியாமே வாசீசா திருத்தோளிற்
சேயொழு விலைசுருளு சின்னிடையி னுடனசாதத. (அசுஉ)

ஆங்கவாதந் திருத்தோளி லாரந்ததிரு விலச்சினைபைத்
தாங்கண்டு மனங்கனித்துத் தீமபெருமா னருண்ணைத்து
தூங்கருவி கணபொழியத் தொழுதுவிழந் தாவாததா
லோங்கியசிக் தையராசி யுயந்தொழிந்தே னெனவெழுந்தாரா. (அசுக)

தூங்காணை மாடத்திச சுடாககொழுந்தி னடிபரவிப்
பாங்காகத் திருத்தொண்டு செய்துபயின் றமருநாட்
பூங்கான மணங்கமழும பொருவிறிரு வரத்திறைபு
தேங்காவின் முகிலுறங்குந் திருமுதுகுன றமுமபணிந்து (அசுச)

வண்டமிழமென மலாமலை புனைந்தருளி றருங்குள
தன்னெறையப் பதிகளிறுந் தனிவிடையா மேவியிடங்
கொண்டருளுந் தானங்கன குமபிடடுக் குணநிசைமேற
புண்டரிகத் தடஞ்சூழநத் திவாககணாயே போதுவாரா (அசுடு)

ஆனாத சீரத்திலலை யமபலசுதே யாடுகின்ற
வாளுறு புடைபரக்கு மலாசசடையா ரடிவணங்கி
யுளுவு முயிராறு முளையயன் கொள்கின்ற
தேனரு மலாச்சோலைத் திருத்திலலை மருங்கணைந்தாரா. (அசுக)

வேறு

நாவுக் கரசரு மிருவாக கரியவா நடமா டியதிரு வெலலைப்பான்
மேலித் தலமுற மெயயிற் றெழுதபின் மேனம வெழுதரு வினாவோடுங்
காவிற களிமயின் மகிழ்வுற நெதிரொதி ராடக கடிக்கடி கமலஞ்சூழ
வாவித் தடமலா வதனம் பொலிவுறு மருத்த தண்பனை வழிவந்தாரா. (அசுஎ)

முருகிற் செறியிதழ் முளரிப் படுகரின் முதுமே திகளபுது மலாமேயு
மருகிற் செறிவன மெனமிக் குயாகழை யாவிற பெருகிட வளரிகருப்
பெருகிப் புடைமுதிர் தானஞ் சொரிவன பெரியோ ரவாதிரு வடிவைககண்
டுருகிப் பரிவுறு புளலகண் பொழிவன வெனமுன் புளவன வயவெங்கும

அறிவிற பெரியவ ராயனெற பணைவய லவைபிற படுமவகை யணைகின்றார்
பிறவிப பவவெறி விடுவீ ரிருவினை பெருகித் தொடாபிணி யுறுபாசம்
பறிவற றிடவணை யுமினென நிருபுடை பயில்குமு சினைமிசை குயிலகூவுஞ்
செறிவிற பலதரு கிலையிற பொலிவுறு திருநக் தனைவன மெதிரகண்டார.

அவாமுன பணிவொடு தொழுதவ கணைவுற வணிகொம் பரினமிசை யரு
கென்குந், தவமுன புரிதலில வருதொண டெனுநிலை தலைநின் றுயாதமி ழிறை
யோரா, மிவாதந் திருவடி வதுகண் டதிசய மெனவந் தெதிரா கரவெனநே, சி
வமுன பயின்மொழி பகாகின றனவளா சிறைமென கிளியொடு சிறுபுகை

அஞ்சொற் நிருமறை யவாமுன பகாதலு மவருந் தொழுதுமு னனிகுந் நெ
ஞ்சிற பெருகிய மகிழவுங் காத்தலு ிறையன பொடுமுனா தடுமாந்ச, செஞ்சொ
ற நிருமறை மொழியந் தணாபயி நிலலைத திருநக் கொலலைப்பான, மஞ்சிற்
பொலிநெடு மதிவகுத் குடதிசை மணிவா யிறபுறம் வந்துறநர். (ராகுக)

அல்லற் பவமற வருளுந் தவமுத லடியா டொகொள வவரோடு
மல்லற புனலகமழ் மாடே வாயிலின வழிபுக கெதிர்தொழு தனைவந்துர்
கல்வித துறைபல வருமா மறைமுதல கணாகண் டெடையவா கழல்பேணுஞ்
செல்வக குடிநிறை நலவைப பிடைவளா சிவமே நிலவிய திருவீதி (ராகுக)

நவமின சுடாமணி நெடுமா லையுநது மலாமா லையுநிறை திருவீதிப
புவனங் கனிமுத விமையோரா தடமுடி பொருதீந் தியமணி போகட்டிப்
பவனன பணிசெய வருணன புனல்கொடு பணிமா றவுமவை பழதாமென
நெவருந் தொழுதெழு மடியார திருவல கிடுவாரா குளிர்புனல் விடுவார்கள

மேலம் பரதல ிறையுந் கொடிகளில் விரிவெங் கதிராதுழை வரிதாருங்
கோலம் பெருகிய திருவீ தியைமுறை குலவும பெருமையா பணிவறநே
ஞாலந் திகழ்திரு மறையின பெருகொலி நலமா முனிவாக ிடுதியோடு
மோலம் பெருகிய நிலையேழ் கோபுர முறமெய் கொடுதொழு துளபுக்கார

வனர்பொற கனமணி திருமா னிகையின வலமவந் தலமரு வரை ில்லா
வனவிற பெருகிய வாவாத் திடையெழு மனபின கடனிறை யுடலெவரும்
புளகச செறிகிண விரவத திருமலி பொற்கோ புரமத புருவாராமுன
கனனிற்பொலிவிட முடையாநடநவில் கனகப்பொதுவெதிரகண்ணுந்நரா.

நீடுந் திருவுட னிகழும் பெருகொளி ிறையம் பலகினை வறநேரோ
கூடும் படிவரு மனபா லின்புறு குணமுன பெறவரு நிலைகூடச்
தேடும் பிரமனு மாலுந் தேவரு முதலாம் யோனிக் டெளியொனாறு
வாடுங் கழல்புரி யமுதத் திருநட மாரா வகைதொழு தார்கின்றார. (ராகுக)

கையுந் தலையிசை புனையஞ் சலியன கண்ணும பொழிமறை யொழியாதே
பெயயுந் தகையன கரணங் கருமுட னுருகும் பரிவின பேறெயது
மெயயுந் தனாமிசை விழுமுன பெழுதரு மினறும் சடையொடு கின்றாடு
மையன் திருநட மெதிராகும் பிடுமவ ராவம் பெருகுத லளவின்ருல (ராகுக)

இத்தன் மையர்பல முறையுந் தொழுதெழ வெனறெய தினையென மன்றாடு,
மத்தன் திருவருந் பொழியுங் கருணையி னுருளபெற் றிடவரு மாநநத, மெய்
த்தன் மையினிலவி ருத்தத் திருமொழி பாடிப் பினையு மேனமேலுந், சித்
தம் பெருகிய பரிவா லின்புறு திருநே ரிசைமொழி பகர்கின்றார். (ராகுக)

வேறு

பத்தனாய் பாட மாட்டே நென்றுமுன நெடுத்தப் பண்ணு
லத்தாவுன னூடல் காண்பா னடியனேன வந்த வாறென்
றீத்கிறம் போற்றி நினேநீ யினழமிழ் மாலை பாடி
கைத்திருத தொண்டு செய்யுங் காதலீற பணிந்து போந்தாரா

(நாகக)

நீடிய மணியின சோதி நிறைகிரு முனநின் மாடு
மாயா கொடிசூழ் பொற்றோ மாமணி வீதி யுளநுங்
கூடிய பணிகள செயது குமபிடுத தொழிலா ராகிப்
பாடிய புனித வாக்கின பணிகளும் பயிலச செயவாரா

(நாஎய)

அருட்பெரு மகிழ்ச்சி பொங்க வணமபா விகரு மென்னுந்
திருக்குறந் தொகைகள் பாடித் திருவுழ வாரங் கொண்டு
பெருந்தெழு காத லோடும் பெருந்திருத தொண்டு செய்யது
வீருப்பறு மேனி கண்ணீர் வெண்ணீற்று வண்ட லாட

(நாஎக)

மேலிய பணிகள் செயது விளங்குநாள வேடசு எத்துசு
சேவ்யா கொடியா தமமைசு சென்றுமுன் வணங்கிப் பாடி
காவியங் கண்டா மன்னுந் திருக்கழிப் பாலை தன்னி
னாவினுக் கரசா சென்று நண்ணினா மண்ணோ வாழ.

(நாஎஉ)

வேறு

சினவீடையே றுண்கத்தேறு மணவாள நம்பிதழல் சென்று தாழ்ந்து
வனபவள வாயுதிருத வானவாக்குந் தானவனே யெனகின் றுளென்
றனையதிருப் பதிகமுட னனபுறவண டமிழ்பாடியங்கு வைகி
நினவரியார தமைப்போற்றி நீடுதிருப் புலியூரை நினேந்து மீளவாரா.

(நாஎங)

மனைப்படப்பிற கடற்கொழுந்து வளைசொரியுங் கழிப்பாலை மருங்கு நீங்கி,
நளைச்சினைமென குளிராளுழற் பொழிலூடு வழிக்கொண்டு நண்ணும் போதி,
னினைப்பவாசம் மனங்கோயில் கொண்டருளு மமபலத்து நிருத்த னுரைத், தி
னேத்தனையாம் பொழுதுமறந் துயவனே வென்பபாடித் திலலை சாரநதாரா

அரியாளை யெனநெடுத்தே யடியவருங் கெளரியாளை யவாதஞ் சிறதை, பிரி
யாத பெரியதிருத தாண்டகசசெந் தமிழ்பாடிப் பிறங்கு சோதி, விரியாநின
றெவவுலகும் விளங்கியபொன மமபலத்து மேலி யாடல, புரியாநின றவர்
தமமைப் பணிந்துதமி ழாற்பின்னும் போற்றல செயவாரா

(நாஎடு)

செஞ்சடை க்கத் தைமுற்றத திளரிலா வெறிகருமெனுஞ் சிறந்த வாயமெ,
யஞ்சொலவனத் தமிழ்மாலை யதிசயமாம் படிபாடி யன்பு சூழந்த, செஞ்சரு
கப் பொழிபுனவவா கண்ணினையும் பரவியசொன னிறைந்த வாயுந், தரு
செயலி னெழியாத திருப்பணியு மாறது சாரு நாளில

(நாஎசு)

கடையுக்கத்தி லாழியினமேன் மிதந்ததிருக் கழமலத்தி னிருந்த செங்கண்,
வீடையுக்கத்தாரா திருவருளால் வெற்பையான் பாவைதிரு முலைப்பா லோடு,
மடையநிறை சிவம்பெருங் வளாளுளங் குழைத்துட்ட வழுது செயதவுடை
யமறைப் பின்னையார திருவாத்தையடியாக்க னுரைப்பக் கேட்டாரா. (நாஎஊ)

ஆழிவீட முண்டவரை யமமைதிரு முலைமுத முண்ட போதே, யேழி
சைவன டமிழ்மாலை யிவனெம்மா னெனக்காட்டி யியம்ப வல்ல, காழியரும்
பெருந்தகைசீர் கேட்டலுமே யதிசயமாக் காதல் கூட, வாழியவா மலாக்கழல்
கள் வணங்குதற்கு மனத்தெழுந்த வீருப்பு வாயப்ப.

(நாஎஃ)

அப்பொழுதே யம்பலத்து னாடுகின்ற கழல்வணங்கி யருணமுன் பெற்றுப்,
பொய்ப்பிறவிப் பினியோட்டுந் திருவீதி புரணவெலங் கொண்டு போந்தே,
யெப்புவனங் களுநிறைந்த திருப்பதியி னெல்லையினை யிறைஞ்சி யேதநிசு,
செப்பரிய பெருமையினா திருநாணா யூபணிந்து படிசு செல்வாரா (நாஎக)

தொண்டர்குமாம் புடைசூழத் தொழுதகரத் தொடுநீறு துதைந்த கோலங்,
கண்ட வாதம் மனங்ககிந்து கரைந்துருங் கருணைபுறம் பொழிந்து காட்டந்,
தெண்டி னாவாயக கணிதப்பி லுதைத்தேறு திருநாவுக் கரசா தாமும், வண்ட
மிழா வெழுதுமறை மொழிந்தபிரான் றிருப்புகலி மருங்கு சாரநதாரா (நாஅய)

நீண்டவரை விலலியார வெஞ்சூலை மடுத்தருளி நேரோ முன்ன
னாண்டவர செழுந்தருளக் கேட்டருளி யாளுடைய பிள்ளை யாருங்
காண்டகைய பெருவீருப்புக கைமயிக்க திருவுள்ளக் கருதகி னோடு
மூண்டவருண மனத்தனபா புடைசூழ வெழுந்தருளி முன்னே வந்தாரா

தொழுதனைவுற றுண்டவர சனபுகுதத் தொண்டாருழாத் திடையே சென்று
பழுதிலபெருங் காத்துட னாடிபணியப் பணிந்தவாதங் கருங்கள பற்றி
யெழுதரிய மலர்க்கையா வெதெநிறைஞ்சி விடையின்மேல் வருவாரா தமமை
யழுதழைத்துக் கொண்டவாதா மப்போ யெனவவரு மடியே னென்றா. நாஅஉ

ஆம்பிகைசெம் பொற்கிணணத்த சமுதஞா னங்கொடுப்ப வழுக்கை தீரந்த
செம்பவள வாயப்பிள்ளை திருநாவுக் கரசொனச சிறந்த சோததி
யெழுபெருமக் களுநிறையந்த கூட்டசதி லரனடியா ரினப் மெய்தி
யும்பாகளும்போற்றிசைப்பச சிவம்பெருகு மொலிந்தைத்தா ருலகமெல்லாரம்

பிள்ளையா கழல்வணங்கப் பெற்றேனென நரசுவப்பப் பெருகு ஞான
வள்ளலா வாஃசா தமைக்காணப் பெற்றதற்கு மகிழ்ச்சி பொங்க
வுள்ளநிறை காத்தலி லொருவரொரு வறிகலந்த வுணமை யோடும்
வெள்ளநீர்த் திருத்தோணி வீற்றிருந்தார கழல்வணங்கும் விருப்பின மிக்கார
வேறு

அருட்பெருகுதனிக் கடலு முல்குக் கெல்லா மனபுசெறி கடலுமா மெனவு
மோங்குமு, பொருட்சமய முத்தகைவ நெறிதான பெற்ற புண்ணியக்கண ணி
ரண்டெனவும் புவன முயய, விருட்கடுவுண் டவாருளு முலக் கெல்லா மீன
ருடன றிருவருளு மெனவுங் கூடிந், தெருட்கலைநா னக்கன்று மரசுரு சென
று செஞ்சடைவா னவாகோயில சோந்தா ரனறே (நாஅஊ)

பண்பயிலவண டறைசோலை சூழுங் காழிப் பரமாரிஞ்சுக் கோபுரத்தைப்
பணிந்துள புகு, விண்பணிய வோங்குபெரு விமானத் தனை வலங்கொ
ண்டு தொழுதுவீழுக தெழுந்த வெலலைசு, சண்பைவரு பிள்ளையா ரப்ப ருங்க
டம்பிரா னாணாரீ பாடி ரெனனக், கண்பயிலும் புனலபொழிந்த வரசும் வாய
மைக் கலைபயிலு மொழிபொழியக் ககிந்து பாடி. (நாஅசு),

பெரியபெரு மாட்டியுடன் ரோணி மீது பேணிவீர றிருந்தருளும் பிரான
முன னினது, பரிவுறசெந் தமிழ்மலை பத்தி யோடும் பாகொண்டு மூடியெ
னும் பதிகம் போற்றி, யரியவகை புறம்போந்த பிள்ளை யாதந் திருமடத்தி
லெழுந்தருளி யருளு செய்து, மருவியநண புறகேண்மை யறறை நாளபோல
வளராதோங்க வுடனபலநாள வைகு நாளில. (நாஅசு)

அதன்மை யினிலரசும் பிள்ளை யாரு மளவளா வியமகிழ்ச்சி யளவி லாத,
சித்தநெகிழ்ச்சி யிலேடு செலவு நாளிற திருநாவுக் கரசாதிரு வுள்ள தன்னி
ன, மைத்தழையு மணிமிடற்றூர் பொன்னி நாட்டு மன்னியதா னவகனெலா
ம வணங்கிப் போற்ற, மெய்த்தெழுந்த பெருங்காதல பிள்ளையார்கு வ்ளம
புதுங் மவருமது மேவி நோவாரீ (ராஅஅ)

ஆண்டவர செழுந்தருளக் கோலக் காவை யவரோடுஞ் சென்றிறைஞ்சி ய
ன்பு கொண்டு, மீண்டருளி னூவரும விடைகொண் டிப்பால் வேதநாயகர்
விரும்பும் பதிக ளான, நீண்டகருப பறியலூர் புனகூர் நீடு நீடுதிருக் குறுக
கைதிரு நின்றி யூருங், காண்டகைய நனிபளளி முதலா நண்ணிக் கண்ணு
தலான கழறெழுது கலந்த செலவார (ராஅக)

மேவுபுனற பொன்னியிரு களாயுளு சாரநது விடையுயாததார திருச்செம்
பொன பளளி பாடிச, காவையரு மயிலாடு துறைவே பொன்னிக் களாநதுருத்தி
திருவேளவிச குடியெநிர்கொள பாடி, பாவுறசெந தமிழ்மலை பாடிப் போற
றிப் பரமாகிருப பதிபிறவும பணிந்து போந்தே, யாவற்றமஞ் சாடுவார கோடி
காவி லீணைந்துபணிக தாவடுதனை டிறையைச் சாராதார (ராகு)

ஆவடுதன் டிறையாரை யடைநதுப் பதேனென் றளவிறுத தாண்டசமுன
னருளிச் செயது, மேவுதிருக் குறுந்தொகைநே ரிசையுளு சந்த விருத்தவக் ளா
னவையும் வேறு வேறு, பாவலாசெந் தமிழ்ச்தொடையாற பளளித் தாமம்ப
லசாததி மிககெழுந்த பரிவினேடும, பூவலயத் தவாபரவப் பலநாட் டங்கிப்
புரிவுகைத் திருத்தொண்டு போற்றிச் செய்வார (ராகு)

ஏறிபுனலபொன மணிசிதறூ தினாரீப பொன்னி யிடைமருதைச் சென
றெயதி யனபி னேடு, மறிவீரவு கரத்தாரை வணங்கி வைக் வண்டமிழ்ப்பா
மாலேபல மகிழ்ச்ச சாததிப், பொறியரவம் புனைநதாரைத் திருநாடு சாததுப்
போற்றியருத் தமிழ்மலை புனைநு போரது, செறிவிநான மலாச்சோலைப்
பழையா றெய்தித் திருச்சத்தி முத்தத்திற சென்று சோந்தார (ராகு)

வேறு

சென்று சோந்து திருச்சத்தி முத்தத் திருந்த சிவக்கொழுந்தைக்
குன்ற மகடன் மனக்காதல குலவும் பூசை கொண்டருளு
மென்று மினிய் பெருமானே யிறைஞ்சி யியல்பிற திருப்பணிகன
முனறி லீணைந்து செய்துதமிழ் மொழிமா லைகளுஞ் சாத்துவார (ராசு)

கோவாய முடுகி யெனறெடுத்தக் கூற்றம் வந்து குமைப்புதனமுன
பூவா சடிசு கொன்றலேமேற பொறிந்து வைப்பா யென்புகனது
நாவா பதிகம் பாடினது நாசன றுணு நல்லூரில
வாவா வென்றே யருஞ்செய்ய வணங்கி மகிழ்ந்து வாசீசா. (ராகு)

வேறு

நனமைபெரு கருணையே வந்தணைந்து நல்லூரின்
மனனுதிருத் தொண்டனா வணங்கிமகிழ்ந் தெழுமபொழுதி
னுன்னுடைய நினைப்பதனை முடிக்கினே டு மென்றவாதஞ்
சென்னிமிசைப் பாதமலா சூட்டினுன சிவபெருமான (ராகு)

நனைந்தனைய திருவடியென றலேமேல்வைத் தாரொன்று
புனைந்ததிருத் தாண்ட கத்தாற போற்றிசைத்துப் புனிதரு
ணினைந்துருகி விழுந்தெழுந்து நிறைந்தமலாந தொழியாத
தனம்பெரிதும் பெற்றுவந்த வறியோனபோன மனந்தழைத்தார (ராகு)

நாவுக்கு மனனாதிரு நல்லூர் மைப்பாபான
மேவுற திருப்பணிகண மேவுறா ன்ருசெய்து
பாவுற தமிழமலை பலபாடி பணிதேத்திக
தேவுற்ற திருத்தொண்டி செய்தொழுகிச் செல்லுநான். (௧௧௭)

கருகாவு முதலாகக் கண்ணுதலோ மைநாதருந்
திருவாவு திருப்பாலை துறைபிறவுரு சென்றிறைஞ்சிப்
பெருகாவத திருத்தொண்டி செய்துபெருந் திருநல்லூர்
ரொருகாலும் பிரியாதே யுளருகிப் பணிகின்றா (௧௧௮)

ஆளுடைய நாயகனா ன்ருளபெற்றங் ககனற்போய
வானோபாய புனற்படினத் திருப்பழை மருங்கணைந்து
காணவிட முண்டிருண்ட கண்டாபனிக் கலன்பூண்டு
நீளிரவி லாடுவாரா கழலவணங்க நோபெற்றா (௧௧௯)

அப்பதியைச் சூழத்திருப் பதியிலர ஞாமகிழு
மொப்பரிய தானங்க ள்ளாளுருகிப் பணித்தனைவா
மெய்ப்பொருடோ நவிலுக்கு வேந்தாதா மேவிலா
செப்பருஞ்சி யபூதி யடிகளுா திங்களுா (௨௮)

அநதணரின மேமபட்ட வப்பூதி யடிகளா
தந்தைய ருடனசாலை கூவல்குளந் தருதண்ணீர்ப்
பந்தாபல வாண்டவர செலும்பெயராத பண்ணின்மை
வந்தணைத் வாடுகா கேட்டவாதம் மலைநண்ண (௨௮௧)

மற்றவரு மனமகிழ்ந்து மனைவியா மைந்தாபெருந்
சுற்றமுடன களிகூரக் தொழுதெழுந்து சூழந்துமொழிக்
கொற்றவனா யமுதுசெய்க் குறைகொளவா ரிறைகொளவப்
பெற்றபெருந் தவத்தொண்டா திருவுள்ளம் பெறப்பெற்றா (௨௮௨)

காண்டகைமை யின்றியுமுன் கலந்தபெருங் கேணமையிலா
பூண்டபெருங் காத்திடன போனகமுங் கறியமுதம்
வேண்டுவன் வெவ்வேறு விதங்கனபெற விரப்பினு
லாண்டவர சமுதுசெய்த திருவமுதம் படியமைத்து. (௨௮௩)

திருநாவுக் கரசமுது செய்தருள மற்றவாதம்
பெருநாமஞ் சாததியவப் பிளைதலை யழைத்தனப்
தருஞானத் திருமறையோர் தண்டலையின் வணக்கதவிக்
குருநானக் குருத்தரிந்து கொண்டுவரத் தனிவிட டா. (௨௮௪)

ஆங்கவனும் வினாதெய்தி யமருங்கு தாழாதே
பூங்கத்தவிக் குருத்தரியப் புருமளவ் லொருநாகர
திங்கிழைக்க வதுபேணை திருவமுது செய்தருள
வோங்குத்த விக் குருத்துக் கொண்டொலலை வந்தணைந்தான் (௨௮௫)

தியவிடந் தலைகொளநத் தெருமந்து செழுங்கருத்தைத்
தாயாகரத் தினினீட்டித் தனாந்துதனைத் தழ்ஞக
மேயபடி யுனாசெய்யான விழக்கண்டு கெட்டொழிந்தேந்
துயவிரிப் கமுதுசெய்த தொடங்குகரென துவெரழித்தா. (௨௮௬)

தம்புதல்வன் சவமறைத்துத் தடுமாற்ற மிலராகி
யெம்பெருமா னமுதுசெய வேண்டுமென வந்கிறைஞ்ச
வுமப்பிரான் நிருத்தொண்ட றுள்ளதிற நடுமாற்ற
நம்பர்நிரு வருளாலே யநிகதருளி நவைதோப்பார்.

(உாயௌ)

அன்றவர்கண் மறைத்ததனாக களவிறந்த கருணையராய்க்
கொன்றைநறுஞ் சடையார்தங் கோயிலினமுன கொணர்விததே
யொன்றுகொலா மெனப்பதிக மெடுத்ததுடையான் சோபாடப்
பிணறைவிடம போயகீகிப் பிளையுணாக தெழுநிருந்தான்.

(உாயௌ)

அருந்தைய னுயிர்பெற்ற வதுகண்டு மமுதுசெயா
நிருந்ததற்குத் தளர்வெய்தி யிடருழந்தா துயாநீங்க
வருநதுமவர் மனைப்புருநது வாசீசத் திருமுனிவா
விருந்தமுது செய்தருளி விருப்பினுடன மேவுகார்.

(உாயௌ)

திருக்கூர் தனிநின்றாக் திருமறையோர் பின்செல்லப
பைகணவிலைத் தனிப்பாகா திருப்பழனப் பகிபுருநது
தங்குபெருங் காதலொடு தம்பெருமான் கழலசாரநது
பொங்கியவன் புறவணங்கி முன்னின்று போற்றிசைப்பாரா

(உாயௌ)

புடைமாலே மதிககண்ணிப் புரிசடையாரா பொறகழற்கீ
முடைமாலேச சேலமுடை யப்புகி யடிகடமை
நடைமாணச சிறப்பிதது நன்மைபுரி தீர்தமிழின்
ஞெடைமாலேத் திருப்பதிகச சொனமாலே பாடினா.

(உாயௌ)

எழும்பனியு மினம்பிறையு மணிநதவனா யெமமருங்குந்
தொழுமபணிமேற் கொண்டருளித் திருச்சேறறுத் துறைமுதலாத்
தழும்புறுகேண மையினண்ணித் தானககள் பலபாடிச
செழுப்பழனத் திறைகோயிற் நிருத்தொண்டு செயநிருந்தார்

(உாயௌ)

சாலநா ளங்கமர்ந்த தந்தலேமேற் றுளவைத்த
வாலமார மணிமிடற்ற ருணிமலாசசே வடிநீண்டு
சேலுலாம் புறப்பொன்னித் தென்கரையே றிசசென்று
கோலனை மணிமாடத் திருநலனா குறுகினா

(உாயௌ)

அங்கணைநது தம்பெருமா னடிவணங்கி யாராது
பொங்கியவன் பொருதினேத்துப் போற்றிசைத்துப் பணிசெயுநாட்
டங்குபெருங் காதலிறை றுமணாமேல விரிஞ்செனெடு
செங்கணமா லறிவரியார் திருவாரூர் தொழிலைநதார்

(உாயௌ)

நல்லூரி னம்பரருள பெற்றுப்போய்ப் பழையாறை
பலலூர்வெண டலைக்கரத்தாரா பயிலுமிடம பலபணிநது
சொல்லூர்வெண டமிழ்பாடி வலஞ்சுழியைத் தொழுதேத்தி
யலலூர்வெண பிறையணிந்தார் திருக்குடமுக கணைநிறைஞ்சி

(உாயௌ)

நாலூர்தென் நிருச்சேறை குடவாயி னறையூர்சேர்
பாலூர் மின்மொழியாள பாகனா கழலபரவி
மேலூர் விடைக்கொடியாரா மேலுமிடம பலபாடிச்
சேலூர்தன பணைமுந்த தெனநிருவாஞ் சியமணைநதார்,

(உாயௌ)

பெருவாச மலாச்சோலைப் பெருவேளூர் பணிந்தேத்தி
முருகாரு மலர்க்கொன்றை முதலவனா பதிபிறவுந்
திருவாரும் விளமருடன் சென்றிறைஞ்சி வாக்கோ
மருவாரூ ரெரித்தவாதத் திருவாரூர் வந்தடைந்தாரா

(உாயி)

ஆண்டவர செழுந்தருள வாழ்வி லன்பாகடா
நீண்டபுடை முடியார்பா னிறைந்தவருள பெற்றுடையார்
காண்டருமா ளிகைமாடங் கவின்கிறந்தோங் கிடவெங்குஞ்
சேனமிகழவீ திகல்பொலியத் திருமலிமங் கலஞ்செய்தாரா

(உாயி)

வேறு

வலமண குண்டர்தம் மாயை கடந்து மறிகடலிற
கலலே மிதப்பாகப் போந்தவா வந்தா ரெனுகளிப்பா
லெல்லைய ரெண்ட ரெயிற்புறஞ் சென்றெனா கொண்டபோது
சொல்லி னரசா வணங்கித் தொழுதுங் செயதனைவாரா.

(உாயி)

பறரென் றிலாவநம் பாதக ராகு மமணாதம்பா
ஹற பினியொழிக் துயயப்போக் தேன்பெற லாவதுண்டே
புறறிடங் கொண்டானுன ரெண்டாகுத் தொண்டராம புண்ணியமென
ஹற்ற வுணாவொடு மாருத திருவீதி யுள்ளிணைந்தாரா

(உஉ)

சூழந் திருந்தொண்டா தமமுடன் ரேரண வாயின்னணி
வாழி திருநெடு தேவா சிரியனமுன் வந்திறைஞ்சி
யாழி வரைத்திரு மானிகை வாயி லவைபுருந்து
நீளகடா மாமணிப் புறறுகத் தாரைநோ கண்டுகொண்டாரா

(உஉ)

கண்டு தொழுது விழுந்து கரசர னாகியங்கங்
கொண்ட புளங்கங் ளாக வெழுந்தனபு கூரக்கண்க
டண்டினி மாரி பொழியத் திருமூலட டானா தமஸைப்
புண்டரி க்ககமல போற்றித் திருத்தாண் டகம்புனைந்து

(உஉ)

காண்ட லேகருத் தாயநினை தென்னுங் கலைப்பதிகந்
தூண்டா விளக்கணை சோதிமுன னின்ற துதித்தருகி
யிண்டு மணிககோயில சூழ வலஞ்செய் திறைஞ்சியன்பு
பூண்ட மனத்தொடு நீடிரு வாயிற புறத்திணைந்தாரா

(உஉ)

வேறு

செய்யமா மணியொளிசூழ திருமுன்றின முன்றேவா சிரியன் சாரந்து
கொய்யுலா மலாச்சோலைக் குயிலகவ மயிலா லு மாரு ரானாக
கையிறை ரெழாத்தொழிந்து கனியிருக்கக் காயகவாந்த களவ னேனென
றெய்தரிய கையறவாந் திருப்பதிக் மருளசெய்தங் கிருத்தா ரன்றே

(உஉ)

மாபாரப் பொழிகண்ணீர் மழைவாருந் திருவடிவு மதுரவாகுகிற
சோவாருந் திருவாயிற நீந்தமிழின் மாலைகளுஞ் செம்பொற் றுளே
சாவான திருமனமு முழுவாதத் தனிப்படையுந் தாழு மாகிப்
பாவாமுத் திருவீதிப் பணிசெய்து பணிந்தேத்திப் பரவிச் செல்வாரா.

(உஉ)

நீடுபுகழ்த் திருவாரூர் கிலவுமணிப் புறறிடங்கொ ணித்தத் தமணைக்
கூடியவன் பொடுகாலங் களிலிணைந்து குமபிட்டிக் கோதில வாயமைப்
பாடிளமுத் தத்கிஞ் னெனுமபதிக் முதலான பலவும் பாடி
நாடியவார வம்பெருக ணைத்துமனங் கரைந்துருகி நயந்து செல்வாரா.

(உஉ)

நான்மறைதூற பெருவாய்மை நமிநந்தி யடிகமருத் தொண்டி னன்னமைப்
பானமைநிலை யாலவரைப் பரமாதிரு வீருத்தத்துள் வைத்துப் பாடித்
தேனமருவுங் கொன்றையா திருவாரு ரரனெறியிற் றிகழுக தன்மை
யானதிற மும்போற்றி யணிவீதிபு பணிசெய்தங் கமரு நாளில (௨௨௭)

நீராருஞ் சடைமுடிபா ர நிலவுதிரு வலிவலமு னினைந்து சென்று
வாராரு முலைமகை யுமைபங்கா கழலபணிந்து மகிழ்ந்து பாடிக
காராருங் கறைக்கண்டா கீழவேளுா கன்றூப்பூ கலந்து பாடி
யாராத் காதலினை நிருவாருா தனிமையிடை மனைந்தா ரனறே (௨௨௮)

மேவுதிரு வாகிளாநாள் வீதிவிடங் கப்பெருமாள் பவணி தன்னிற
தேவருடன் முனிவாகணமுன் சேவிகரு மடியாக ளுடனசே வித்து
மூவுலகுங் களிகூர வருமபெருமை முறைமையெலாங் கண்டு போற்றி
நாவினுகருத் தனியரசா நயக்குநா ணம்பாதிரு வருளி னுலே. (௨௨௯)

திருப்புகலா ரமாதருநூளு சிவபெருமாள் சேவமகா கும்பிட டேததும்
விரப்புடைய வுள்ளத்து மேவிபெழுங் காதலபுரி வேடகை கூர
வொருப்பிவார திருவாரு ரொருவாறு தொழுகுகரைநா ளுள்ளம் வைத்துப்
பொருப்பரையன் மடப்பாவை யிடப்பாக்கா பதிபிறவும் பணிந்து டொருதாரா ()

அந்நாளி லாருடைய பிள்ளையா திருப்புகலி யதன்க ணின்றும
பனளுகப் பூணணிவா ர பயின்றதிருப் பதிபலவம் பணிந்து செல்வா
புனளுக மணங்கமழும் பூம்புகலா வநிறைஞ்சிப் பொருவில ளாததி
மின்னொரும புரிமுந்நான் முருகலா திருமடத்தினை மேவுங் காலை (௨௩௦)

ஆண்டவர செழந்தருளி யணியாருா மணிப்புறநி லமாகது வாழு
நீண்டகூடா மாமணியைந் கும்பிட்டு நீடுகிறுப் புதலூா நோக்கி
மீண்டருளி னூரென்ற கேட்டருளி யெதிரகொளநரு விரப்பி னேறே
மீண்டுபெருங் தெரிண்டாருமாம புடைகுழ வெழுந்தருளி யெதிரே சென்றா ()

கரண்டமலி தடம்பொயகைக் காழியாகோ நெதிரினையுங் காதல கேட்டு
வரணமணிப் புனற்புகலூா நோக்கிவரும் வாகீசா மகிழ்கது வந்தாரா
நிரண்டிருந் திருநீற்றுத் தொண்டாருமா மிருதிறமுஞ் சோந்த போதி
விரண்டில வினகடலக கொன்றாடுங் யிணைநனைபோ லிசைந்த வனறே (௨௩௧)

திருநாவுக் கரசரெதிா சென்றிறைஞ்சு சிரப்புரத்துத் தெயவ வாயமைப்
பெருஞ்ஞான சம்பந்தப் பிள்ளையா ரெதிாவணங் கி யப்ப ரேகீர
வருநாளிற் றிருவாருா கிகழ்பெருமை வருத்தரைபீ ரென்று கூற
வருநாமத் தஞ்செழுத்தும் பயிலவாயமை யவருமெதி ருள்ளிச் செய்வாரா (௨௩௨)

வேறு

சித்த நிலாவுந் தென்றிரு வாரூா நகராரு
மைத்தழை கண்ட ராநிறை நாளின் மகிழ்செவவ
மித்தகை மைத்தென நெனமொழி கேனென் றுரைசெய்தார்
முத்து விதான் மணிப்பொற் கவரி மொழிமலை (௨௩௩)

அம்மொழி மாலேச செந்தமிழ் கேளா வணிசண்பை
மைமமலா கண்டத் தண்டா பிரானா மகளுருங்
கொயமலா வாவித் தென்றிரு வாரூா கும்பிட்டே
யுமமுடன் வந்திங் குடனமா வேனென் றுரைசெய்தாரா (௨௩௪)

மாமதி லாநர் மன்னரை யநகு வணங்கச்செந்
தாமரை யோடைச சண்பையர் நாதன் றானேக
நாமரு சொல்லி னாதரு மாவத் தொடுபுகார்
பூமலர் வாசத தண்பனை குழும் புகலூரில.

(௨௩௭)

அத்திரு மூதூர் மேவிய நாவுக் கரசுநதரு
சித்த கீற்றைந்தே யன்பு தெவிட்டுந் தெனிலெள்ள
மெய்த்திழி தாரைக கணபொழி நீரமெயம முழுதாரப
பைத்தலை நாகப் பூணணி வாரைப பணிவுறாரா

(௨௩௮)

தேவர் பிரானை தெனபுக லூர்மன் னியதேனைப்
பாவியன மானைச் செந்தமிழ் பாடிப் பரிவோடு
மேவிய காலந் தோறும் விருப்பிற குமபிட்டே
யோவுத லோவு திருப்பணி செயதவ குறைகினறா

(௨௩௯)

சீர்தரு செங்காட் டககுடி நீடு நிருகளளா
றூர்தரு சோலை குழதரு சாந்தை யயவந்தி
வாராகிழ் மென்முலை யாளொரு பாகன நிருமருக
லோதரு மனபாற சென்று வணங்கி யின்புறாரா

(௨௪௦)

அப்படி சின்னஞ சென்றபி னுறா நகராளுந்
தப்புறம் வேணிக கணனுத லாரைத் தொழுதிப்பான்
மெயப்பொருண் ஞானம் பெற்றவா வேனு புரத்தெங்கன்
பொற்புரி முந்நான் மார்பரும வந்தார புகலூரில

(௨௪௧)

வேறு

பிள்ளையா ரெழுந்தருளப் பெருவிருப்பால வாசீச
ருள்ளமகிழ்த் தெதிர்கொண்டவ குடனுறையு நாளின்கண்
வள்ளலா சிறுத்தொண்டா மறவாபா லெழுந்தருள
வெள்ளருஞ்சோ நீலநகரா தாமுமெழுந் தருளினா

(௨௪௨)

ஆககணையு மவர்களுட னப்பதியி லந்தனரா
மோகருபுகழ் முருகனா திருமடத்தி லுடனாகப்
பாங்கிலவருஞ் சீரடியார் பலருமுடன் பயிலகேண்மை
நீங்கரிய திருத்தொண்டி னிலையுணர்ந்து சிகழ்கினறா

(௨௪௩)

திருப்பகிச செந்தமிழின் திறம்போற்றி மகிழவுறும்ப்
பொருப்பரையன மடப்பாவை யிடப்பாகா பொற்றாளில
விருப்புடைய திருத்தொண்டா பெருமையினை விரிததுரைத்தவ
கொருப்பகிசுந் தையினாக னுடனுறைவின் பயன்பெற்றா

(௨௪௪)

அந்நாளிற நமக்கேற்ற திருத்தொண்டி னெறியாற்றி
மின்னாசெஞ் சடையணணன் மேவுபதி யெனைப்பலவு
முனனாகச் சென்றேத்தி முதலவன்ற டொழுவதற்குப்
பொன்னரு மணிமாடப் பூம்புகலூர் தொழுதகனறா.

(௨௪௫)

திருநீல நககடிகள சிறுத்தொண்டர் முருகனா
பெருநீமை யடியார்கள் பிறருமலிடை கொண்டேக
வொருநீமை மனததுடைய பிள்ளையா ருடனரசும
வருநீர்செஞ் சடைக்கரந்தார திருவமபர் வணங்கினார்

(௨௪௬)

செங்குமுத மலர்வாவீத் திருக்கடவு லீணந்தருளிப்
பொங்கியவென கூற்றடர்த்த பொன்னடி க டொழுதேத்திக்
குங்குலியக கலயனா திருமடத்திற் குறைவறுப்ப
வகைவர்பார சிவனடியா ருடனமுது செய்தார்கள். (௨௨௪)

சோமன்னுந் திருக்கடவுர்த் திருமயா னமும்வணங்கி
யேர்மன்னு மின்னினைப்பாப் பலபாடி யினிதமர்ந்து
கார்மன்னு கறைககண்டர் கழலினைக் டொழுதகன்று
தோமன்னு மணிவீதித் திருவாககூர் சென்றனைந்தார். (௨௨௫)

சார்ந்தாராதம புகலிடத்தைத் தான்றோன்றி மாடத்துக்
கூர்ந்தாவ முறப்பணிந்து கோதிறமிழ்த தொடைபுனைந்து
வாரந்தாடுஞ் சடையாராதம பதிபலவும வணங்கியுடன
சோந்தாராக டம்பெருமான நிருவீழி மிழலையினை
வேறு. (௨௨௬)

வீழி மிழலை வந்தணைய மேவுநாவுக் கரசினையுங்
காழி ஞானப் பிள்ளையையுங் கலந்த வுள்ளக் காதலிஞ்
லாழி வலவ னறியாத வடியா ரடியா ரவாகளுடன்
வாழி மறையோ ரெதிர்கொண்டி வணங்க வணங்கி யுளபுககார் (௨௨௭)

மாட வீதி யலங்கரித்து மறையோர் வாயின் மணிவிளக்கு
நீடு கதலி தழைப்பூக் கிரைத்து நிறைபொற் குடமெடுத்துப்
பிடு பெருகும் வாசீசா பிள்ளை யாருந் தொண்டாகளுந்
கூட மகிழ்ந்து விண்ணிழிந்த கோயில் வாயில சென்றனைந்தார். (௨௨௮)

சென்று புருந்து திருவீழி மிழலை யமர்ந்த செங்கணக்க
குன்ற விலலி யாரமகிழ்ந்த கோயில வலமா வந்துநிற்
முன்றில வணங்கி முன்னெயதி முக்கட் செக்காச சடைமவுலி
வென்றி விடையார சேவடிகழீழ் விழுந்தா ரொழுந்தார விமயினார் (௨௨௯)

கைகள் குவித்துக் கழல்போற்றிக் கலந்த வன்பு கரைத்துருக்
மெய்யில வழியுங் கண்ணருவி வீரவப் பரவுஞ் சொன்மலை
செய்ய சடையார் தமைச்சேரோ தீங்கு நெறிசோ கின்றரென்
றுய்யு நெறித்தாண் டகமொழிகதங் கொழியாக காதல சிறந்தோங்க (௨௩௦)

முன்னு ளயனாக திருமாலு முடிவு முதலுங் காணுத
பொன்னூர் மேனி மணிவெறபைப் பூகீர் மிழலை யினிற்போற்றிப்
பன்னுள பிரியா நிலைமையினுற் பயிலக் கும்பிட் டிருப்பாரா
யநாரண மறையோர் திருப்பதியி லிருந்தார் மெயமை யருத்தவர்கள் (௨௩௧)

சீரின் விளங்குந் திருத்தொண்ட ரிருந்து சிலநாள சென்றதற்பின்
மாரி சுருங்கி வளம்பொன்னி நதியும் பருவ மாறுதலு
கீரி னியன்ற வுணவருகி நிலவும் பலமன் னுயாக செல்லாம்
பாரின மலிந்த விலம்பாட்டிற் படாகூர் வறுமை பரந்ததால். (௨௩௨)

வைய மெகரும் வறகடமாயச செல்ல வலகோர் வுருத்தமுற்
நையு நாளிற பிள்ளையார் தமக்கு ளாவக் கரசினுக்குங்
கையின் மாணு மழுவுமுடன் காணக் கணவி வெழுந்தருளிச்
செய்ய சடையார் திருவீழி மிழலை யுடையா ருளுசெய்வார். (௨௩௩)

கால நிலைமை யாலுங்கள் கருத்தில வாட்டம் முற்றினினு
மேல வுமை வழிபடுவார்க களிகக வளிககின் றோமெனறு
கோலங் காண வெழுந்தருளிக் குவவும் பெருமை யிருவருக்கு
ஞால மறியப் பழக்காசு வைத்தார் மிழலை நாயகனா. (உரு௭)

விண்ணிற் நிழிந்த விமானத்தின் கிழக்கு மேற்கும் பீடத்தி
லண்ணல் புகளி யாண்டகையார் தமக்கு மாண்ட வரசினுக்கு
நண்ணு நாளக டொறுங்காசு படிவைத் தருள நாளிலத்தி
லெண்ணி லடியா ருடனமுது செய்தவ கிருந்தா ரிருவர்களும். (உரு௮)

அல்லார் கண்டத் தண்டர்பிரா னருளாத் பெற்ற பழக்காசு
பல்லா நியனற வளம்பெருகப் பரம னடியா ரானுர்க
ளெல்லா மெய்தி யுணகவென விரண்டு பொழுதும் பறைசிகழ்த்திசு
சொல்லாத் சாற்றிசு சோறிட்டார துயாகூர் வறுமை தொலைத்திட்டார். (உரு௯)

ஈசா மிழலை யிறையவாபா லிமையப் பாவை திருமுலைப்பா
றேச முயய வுண்டவாதான திருமா மகனா ராதலினா
காசு வாசி யுடனபெற்றா கைத்தொண்ட டாகு மடிமையினால்
வாசி யிலலாக காசு படி பெற்று வந்தார் வாசீசா (உ௯௦)

ஆறு சடைமே லணிந்தருளு மண்ணல வைத்த பழக்காசா
லீறி லாத பொருளுடைய விருவ ருடைய திருமடங்கள்
சோறு நாளுந் தொண்டாமகிழக துண்ண வுண்ணத் தொலையாதே
யேறு பெருமை புவிபோற்ற வினபுற நிருக்கு மநகாளில (உ௯௧)

காலந் தவறு தோந்தெனருக கலிவான் பொழிந்த புனலகலந்த
ஞால மெல்லாந் ருளிராதுகி யுணவு பெருகி நலஞ்சிறப்ப
மூல வனப் பிருவாகளு மொழிமா லைகளும் பலசாத்தி
கீல கண்ட ருறைபதிகள் பிறவும் வணங்க நினைவுற்றா (உ௯௨)

வாயந்த மிழலை மாமணியை வணங்கிப் பிரியா விடைகொண்டு
பூத்தன புனலுக்கு வாஞ்சியத்தைப் போற்றிப் புனிதா வாழ்பதிக
ளையந்த வனப் பினுலிறைஞ்சி யிசைவண்ட மிழ்கள புனைந்துபோயசு
சோந்தார செலவத் திருமறைக்கா டெல்லை யிலலாசு சீர்த்தியினா (உ௯௩)

மனறல விரவு மலாபபுன்னை மணஞ்சூழ சோலை யுப்பளத்தின்
முன்றி றோறுளு சிறுமடவார முததன கொழிகு மறைக்காட்டுக
ருறை விலலி யாமகிழந்த கோயில புருந்து வலககொண்டு
சென்று சோந்தார தெனபுகலிக கோவு மரசுந் திருமுனபு. (உ௯௪)

பரவை யோதக கழிக்காணை பாவகு நெருங்கு மப்பதியி
லரவசு சடையந் தனனாரை யகில மறைக னாசசீனசெய்
துரவக கதவந் திருக்காப்புசு செய்யத் தநநாண முதலிநாள
வரையு மடைத்தே சிறகின்ற மணிநீள வாயில வணங்குவார (உ௯௫)

தொலை வேதந் திருக்காப்புச் செய்த வாயிற றொடாவகற்ற
வல்ல வனப் பரணயாமை மருங்கோ வாயில வழியெய்தி
யல்ல நீப்பாரா தமையருசுபி பாக டொழுவா ராமபடிகண்
டெல்லை யிலலாப் பெரும்புகழா ரீதனை யங்குக் கேட்டறிந்தார். (உ௯௬)

ஆங்கப் பரிசை யநிறதருளி யாழித் தோணி புரத்தரசு
மோங்கு வேத மருச்சினைசெ யும்பர் பிராணை யுளபுகருத
தேவகா திருவோ றேரிறைஞ்சத் திருமூன் கதவந் திருக்காப்பு
நீங்கப் பாடி மப்பரென நீடுந் திருநாவுக்கரசர்.

(௨௬௭)

உண்ணீர் மையிறை பிள்ளையா றுரைசெய் தருள் வதனாலே
பண்ணினேரு மொழியாளென நெடித்துப் பாடப் பயனறுய்ப்பாணீர்
நெண்ணீர் ரணிகதாரா திருக்காப்பு நீக்கத் தாழக்கத் திருக்கடைக்காப
பெண்ணீர் ரிரகக மொன்றிலலீ ரென்று பாடி யிறைஞ்சுதலும்.

(௨௬௮)

வேத வனத்தின மெய்ப்பொருளி னருளால் விளங்கு மணிககதவந்
காத லன்பா முனபுதிருக காப்பு நீக்கக் கலைமொழிக்கு
நாதா ஞான முனிவருடன் றொழுது விழுந்தார் ஞாலத்த
ளோத வொலியின் மிககெழுந்த துமப ரராப்பு மறையொலியும்.

(௨௬௯)

அனப ரீட்டக களிசிறப்ப வாண்ட வரசுஞ் சிவககன்று
மின்ப வெள்ளத் திடைமூழ்கி யெழுந்தன புகுந்த தம்பெருமான்
மூன்பு பணிந்த போற்றிசைத்துப் பரவி மொழிமா லைகளபாடி
யெனபு கரைய ளுளஞ்சூழி யிறைஞ்சி யரித்தி புறத்தணைநதாரா

(௨௭௦)

புறம்பு நின்று வாசோ புனித ரருளா லிககதவந்
திறந்து மடைத்துஞ் செல்லுநெறி திருநத மலையா டிருமுலையிற
கறந்த ஞானை குழைத்தமுது செய்த புகலிக கவுணியரை
நிறைந்த கதவ மடைக்குமவகை நீரும பாடி யருளுமென

(௨௭௧)

சண்பை யாளுந் தமிழவிரகர் தாமுந் திருநாவுக்கரசர்
பண்பின மொழிந்த ளுரைசொண்டு பதிகம் பாடி மவவளவிற
கண்பொற பமைந்த நுதற்காள கண்ட ரருளாற கடித்துடனே
திண்பொற கதவந் திருக்காப்புசெய்த தெடுத்த திருப்பாட்டில.

(௨௭௨)

அதுகண் டிடைய பிள்ளையார் தாமு மாண்ட வரசுகிழந்
திதநம் பெருமா னருளசெய்யப் பெற்றோ மென்றை கிறைஞ்சியபின்
பதிக நிரமபப் பிள்ளையார் பாடித் தொழுது பணிவுறா
ரெதிர்பொற திருவா யிலினவழக மென்று நிகழ்ச்சி யெய்தியதால.

(௨௭௩)

அங்கு நிகழ்ந்த வசசெயல்கண் டடியா ரெல்லா மதெயித்துப்
பொங்கு புளக மெய்கிடமெய பொழியுந் கண்ணீர் பரந்திழிய
வெங்கு நிகரொன் நிலலாத வீருவர் பாத யிறைஞ்சினா
நவகள புகலிப் பெருந்தகையு மரசு மடத்தி னண்ணியபின

(௨௭௪)

அரித்தி நிற்ககத் தாம்பாட வடைக்க வவர்பா டியவெளிமை
கருதி நம்பா திருவுள்ள மறியா தயர்ந்தே னெனக்கவன்று
பெரிது மஞ்சித் திருமடத்தி லொருபா லணைந்து பேழகணித்து
மருவு முணாவிற் றுயிலகொண்டார் வாய்மை திறம்பா வாசேர்.

(௨௭௫)

மனனுஞ் செலவ மறைக்காட்டு மணியின பாத மணத்தின்
னுணனித் துயிலும் பொழுதின் கணமையோர் பாக முடையவாதாம்
பொணனினை மெனி வெண்ணீறு புனைந்த கோலப் பொலிவினெடுந்
துணனி யவாக்கு வாயமுரி வீருப்போக தொடர வாவென்றார்.

(௨௭௬)

போத நிகழ வாவுவென்று போனா ரென்கொ லெண்ப்பாடி.
யீதெம் பெருமா னருளாகில யானும் போவே னென்றெழுந்து
வேத வனததைப் புறகிட்டு விரைந்து போக வவாமுன்னே
யாதி மூர்த்தி முன்காட்டு மவவே டததா லெழுந்தருள. (உஎஎ)

சீரார் பதியி ளின்றெழுந்து செல்லுந் திருநா வுக்கரசு
ராரா வஃபி னாரமுத முண்ண வெய்தா வாறேபோ
ளீரார் சடையா ரெழுந்தருள நெடிது பின்பு செலலுமவர்
போர ளாராமுன் றொடர்ந்தணையப் பெறுவா ரெயதப பெற்றிலரால். (உஎஅ)

அன்ன வண்ண மெழுந்தருளி யணித்தே காட்சி கொடுப்பார்போற
பொன்னின கோயி லொன்றெறிநே காட்டி யதனுட் புகருளத
துன்னுத தொண்ட ரம்மருவரு விரைந்து தோடாப் போந்தபடி
மன்னும புகலி வள்ளலா தாமுங் கேட்டு வந்தணைந்தார். (உஎக)

அழைத்ததுக் கொடுபோந் தணியாபோற காட்டி மறைந்தா ரெனவயர்ந்து
பிழைத்ததுச செவ்வி யறியாதே திறப்பித் தேனுக் கேயலலா
லுழைத்தா மொளித்தாந் கதவந்தொண நிறைக்கப் பாடி யடைப்பித்த
தழைத்த மொழியா ருப்பரலா தாமிக் கெப்பான மறைவதென (உஅய)

மாட நீயி திருப்புகலி மன்ன ரவர்க்கு மாலயனு
நெடி யின்னங் காணுதா நேரே காட்சி கொடுத்தருள
வாடல் கண்டு பணிந்தேத்தி யரசுகாணக காட்டிதலும்
பாட வடியா ரென்றெடுத்துப் பாமா தம்மைப் பாடினார். (உஅக)

பாடுந் தமிழமா லைக்கொண்டு பரமர் தாமு மெழுந்தருள
நீயே திருவாய மூரடைந்து நிலவுங் கோயில வலஞ்செயது
சூடும பிறையா பெருந்தொண்டா தொழுது போற்றித் துதிசெய்து
நாடுங் காது வளாநதோங்க நயந்த நகரி னுடனுறைந்தா (உஅட)

ஆண்ட வரசும் பிள்ளையா ருடனே யங்க ணினிதமாநது
பூண்ட காதல பொங்கியெழு வாய்மூ ரடிசு ளடிபோற்றி
முண்ட வன்பின் மொழிமலை சாததி ஞான முனிவரொடு
மீண்டு வந்து திருமறைக்காட் டெயதி விமலா தாள்பணிந்தா. (உஅந)

ஆதி முதலவர் தமைப்பணிந்தங் காண பணிசெய் தமருநாட்
சீத மதிவெண குடை வளவர் மகளர் தென்னன நேலியாங்
கோதில் குணத்துப் பாண்டிமா தேவி யார்முன் குலசசிறையார்
போத விட்டார் சிலர்வந்தார் புகலி வேந்தா தமைக்காண. (உஅச)

வந்து சிவனார் திருமறைக்கா டெய்தி மன்னு வேணுபுரி
யந்த னுளா தமக்கறிவித் தவாபா லெய்தி யடிவணங்கச
சிறை மகிழ்ந்து தீதின்கை வினவத் திருகு முளவாமோ
வந்த வுலக முயவந்தி ரிருதா ணினவார்க் கென்றுரைப்பார். (உஅரு)

சைவ நெறிவை திகழ்க்கச் சழக்கு நெறிவைத் தவமென்னும்
பொய்வல லமணர் செயறண்ணப் பொறுக்க கிலலொ மெனக்கேட்டே
யவ்வன் றொழிலோர் செயன்மாற்றி யாதி சைவ நெறிவிளங்கத்
தெய்வ நீறு கிணைத்தெழுந்தார் சாக்கொள சண்பைத் திருமறையோ. (உஅசு)

ஆய பொழுது திருநாவுக் கரசு புகலி யாண்டகைக்குக்
காய மாசு பெருக்கியுழல் கலதி யமணா கடுவினைசெய்
மாயை சால மிகவல்லா ரவாமற் றெனனை முன்செய்த
திய தொழிலும் பலகெட்டேன் செல்ல விசையேன் யானென்றார். (உஅ௭)

என்று கூற வெல்லையிலா கீறு போற்று மிருவராயுஞ்
சென்று காணுங் கருததுடையே னவருத திங்கு புரியமணர்
நின்ற நிலைமை யழிவிததுச் சைவ நெறிபா ரிததன்றி
யென்றுஞ் செய்யே னுணையும் தென்றா ருடைய பின்னையார். (உஅ௮)

போமா துணிந்து நீராகுப் போகப் போதா வவ்வமணர்
தீமா யையினை யானேபோய்ச் சிதைத்து வருகின் றேனென்ன
வாமா நெல்லா முறைத்தவரை மறக்க மாட்டா தரசிருப்பத
தாமா தரவாற் றமிழ்காட்டிற் போனா ஞானத தலைவனா. (உஅ௯)

வேணு புரக்கோ னெழுந்தருள விடைகொண் டிருந்த வாசீசர்
பூணு மன்பான் மறைக்காட்டிற் புனிதா தமமைப போற்றிசைத்துப்
பேணி யிருந்தங் குறையுநாட் பெயாவாா வீழி மிழலையமர்
தானு வின்றன செய்யகழன் மீண்டுஞ் சார நினைககின்றார். (உ௧௦)

சோலை மறைக்காட் டமாந்தருளுஞ் சோதி யருள்பெற் றகன்றுபோய்
வேலை விடமுண் டவர்வீழி மிழலை மீண்டுஞ் செல்வனென
ஞால நிகழ்ந்த நாகைக்கா ரோணம் பிறவுந் தாமபணிந்து
சாலு மொழிவண டமிழ்பாடித் தலைவா மிழலை வந்தடைந்தார். (உ௧௧)

வீழி மிழலை தனைப்பணிந்து வேத முதல்வா தாமிருப்ப
வாழி வலமேற் தியவரியா லாகா சததி னின்றிழிந்த
வாழி மலாந்த கோயிறனின் மனனும் பொருளைப் போற்றிசைத்துத்
தாழு நாளிற் பிற்பதியும் பணியும் காத றலைநிற்பாரா. (உ௧௨)

பூவிற்குப் பொலியும் புணற்பொன்னிக கணாபோய்ப் பணிவார் பொறபம்மைந்
வாவுக கருளு மாவடுதண மிறையா பாத மனைந்திறைஞ்சி
நாவுக கரசா ஞானபோ னகாகருச் செம்பொ னுயிரமும்
பாவுக களித்த திறம்போற்றிப் போந்த பிறவும் பணிகின்றார். (உ௧௩)

செய்ய சடையா பழையாற யெய்த வதனிற் செல்பொழுதின
மையு'லமணா மறைக்கவட தளியின மனனுஞ் சிவஞானாக
கைகள் கூப்பித் தொழுதருளக கண்ட வாற்று லமணாகடம்
பொய்கொள விமான மெனக்கேட்டுப் பொருத வுன்ன மிகப்புழங்கி. உ௧௪

ஆந்த விமானை தனக்கருகா வாங்கோ ரிடத்தின் பாங்கெய்திக்
கந்த மலருங் கடிக்கொன்றை முடியாா செய்ய கழலுனனி
மந்த வுமணா வஞ்சனையான மறைத்த வஞ்ச மொழித்தருளிப்
பந்தவ கொண்ட ருண்டாற்றிம் பாற்று மென்று பணிந்திருந்தார். (உ௧௫)

வண்ணங் கண்டு நானும்மை வணங்கி யன்றிப் போகெனென்
றெண்ண முடிக்கும் வாசீச ரிருந்தா ரழுது செய்யாதே
யண்ண லாரு மதுவுணர்ந்தங் கரசு தம்மைப் பணிவதற்குத்
திண்ண மாக மன்னனுக்குக் கணவி லருளிச் செய்கின்றார். (உ௧௬)

அறிவி லமணர் நமைமறைப்ப விருந்தோ மென்றங் கடையானக்
குறிக ளறியச செய்தருளி நம்மை யரச ரும்பிடுவா
னெறியி லமணர் தமையுழித்து நீககிப் போக்கென் றருள்புரியச்
செறிவி லறிவுற் றெழுந்தவனுஞ் செங்கை தலைமேற் குவித்திறைஞ்சி. (உக௭)

ஊட்ட வியப்பு மந்திரிகட் கியமபிக கூடக கடிதெய்தி
யண்டர் ஐபுருமா னருள்செய்த வடையா ளத்தின வுழிகண்டு
குண்டர் செயத வஞ்சனையைக் குறித்து வேந்தன் குலவுபெருந்
தொண்டா தமமை யடிவணங்கித் தொகக வமணா தூரறுத்தான. (உக௮)

ஆனை யினத்திற றுதைப்புண்ட வுமண யிரமு மாய்கததற்பின்
மேனமை யரச லீசாகு விமான மாககி விளககியபின்
னான வுழிபாட் டாசசனைக்கு நிபந்த மெல்லா மமைத்திறைஞ்ச
ஞான வரசம புககிறைஞ்சி நாதா முன்பு போற்றுவாரா. (உக௯)

தலையின மயிரைப் பறித்தணுஞ் சாதி யமணா மறைத்தாலு
நிலைய லாதார ிலையையினு மறைக்க வொண்ணு மோவென்னும்
விலைய லவாய்மைக குறுந்தொகைகள் விளமபிப் புறம்போக தவகமாந்தே
யிலைகொன குலப படையாசே ரிடங்க ளபிறவுந் தொழுதனைவாரா. (கா)

பொங்கு புனலா பொன்னியினி வீரண்டு களாயும பொருவிடையார்
தவகு மிடங்க ளபுககிறைஞ்சித் தமிழ்மா லைகளுஞ் சாத்திப்போ
யெவகு நிறைந்த புகழா ளீறினெண்ட ரெதிகொள்ளச
செங்கண் விடையா திருவானைக காவின் மருங்கு சென்றனைந்தார். (காஅ)

சிலந்திக் கருளுங் கழலவணங்கிச செஞ்சொன் மாலே பலபாடி
யிலங்கு சடையா ரெறும்பியூ மலையு மிறைஞ்சிப் பாடியபின்
மலாந்த சோதி திருசசிராப பள்ளி மலையுங் கறகுடியு
நலங்கொள் செலவத திருப்பராயத துறையுந் தொழுவா னண்ணினா (காஉ)

மறற்ப் பதிகண் முதலான மருங்கு ளன்னவுங் கைதொழுது
பொறப்புற மமைந்த திருப்பணிகள் செய்து பதிகங் கொடுபோற்றி
யுற்ற வருளாந் காவிரியை யேறி யொணனா புரமெரியச
செறற சிலையார் திருப்பைஞ் லீ வியனைச சென்று சேர்கின்றா. (காஅ)

வழிபோம் பொழுது மிகவிளைத்து வருகத முறநீர் வேட்கையொடு
மழிவாம பசிவந் தணைந்திடவு மதற்குச சித்த மலையாதே
மொழிவேந் தருமுன் னெழுந்தருள முருகா சோலைப் பைஞ்ஞீவி
விழியேக் கியசெற நியினாத் தொண்டா வருகத மீட்பாராய. (காஅ)

காவுங் குளமு முன்சமைத்துக் காட்டி வழிபோங் கருத்தினான்
மேவுந் திருநீர் நந்தணரிய விரும்பும் பொதிசோ றுவகொண்டு
நாவின் தனிமன னவாக்கெதிகோ நண்ணி யிருந்தா விண்ணினமேற்
றாவும் புள்ள மண்கிழிக்குந் தனியே னமுங்காண் பரியவாதாம். (காஅ)

அங்க ணிருந்த மறையவர்பா லாண்ட வரசு மெழுந்தருள
வெங்கண் கிடையே தியர்நோக்கி மிகவும வழிவந் திளைத்திருந்தீ
நிங்கென் பாலை பொதிசோறுண் டிதனை யுண்டு தண்ணீரிப்
பொங்கு குணத்திற குடித்தினைப்புப் போக்கிப் போலீ ரெனப்புகன்றார். (காஅ)

நண்ணுந் திருநாவுக்கரசா நம்ப, ரஞ்ஞென் நறித்தார்போ
லுண்ணு மென்று திருமறையோ ருணாததுப் பொதிசோ நறித்தலுமே
யெண்ண நினையா தெகிவாங்கி யினிதா வமுது செய்தினிய
தண்ணீ ரமுது செய்தருளித் தூய்மை செய்து தனாவொழிந்தா. (காங)

எய்ப்பு நீங்கி நின்றவனா நோக்கி யிருந்த மறையவனா
ரப்பா வெவரு நீர்போவ தென்ற ரரசு மவாக்கெதிரே
செப்பு வாயான் திருப்பைஞ்சீ வீக்குப் போவ தென்றுணாததா
ரொப்பி லாரும் யானவருப போகின நேனென றுடனபோந்தா. (காஅ)

கூட, ழுந்து மறையவனா திருப்பைஞ் சீவி குறுகியிட
வேட மவாமுன மறைத்தலுமே மெய்மைத தவதது மேலவாதா
மாட லுக்கநா ரடியேனைப் பொருளா வளித்த கருணையெனப்
பாடல் புரிந்து விழுந்தெழுந்து கண்ணீ மாரி பயில்வித்தா (காக)

பைஞ்சீ வியினி லமாந்தருளும் பரமா கோயில சென்றெய்தி
மைஞ்சீ வத்து மணிகண்டா தமமை வணங்கி மிழ்சிறந்து
மெய்ஞ்சீ வ மையினி லன்புருக விரும்புக தமிழ்மா லெகனபாடிச்
கைஞ்சீ டியதந் திருத்தொண்டி செய்து காது லுடனிருந்தா (காய)

நாதர் மருவுந் திருமலை னுடும் பதிகன பலமிகவுங்
காதல் கூரசு சென்றிறைஞ்சிக் கலந்த விசைவண்ட மிழ்பாடி
மாதொரா பாக ருளுளலே வடபா னோக்கி வாசீசு
ராதி தேவ ரமாந்ததிரு வண்ண மலையை நண்ணினா (காயக)

செவகண் விடையா திருவண்ண மலையைத் தொழுது வலங்கொண்டு
துங்க வனாயின மிசையேறித் தொண்டா தொழும்புக் கெடாநிற்கு
மங்க ணரசைப் பணிந்தெழுந்து திளைத்துத் திருநாவுக்கரசா
தங்கு பிறப்பை வீட்டினுக்கு மேலாம பெருமை சாதித்தா (காயஉ)

அண்ண மலைமே லணிமலையை யாரா வனபி னடியவாதங்
கண்ண ரமுதை விண்ணோகாக் காக்கக் கடலில வந்தெழுந்த
வுண்ண நஞ்ச முண்டானைக் குமபிட நிருகுஞ் சிந்தையுடன்
பண்ணா பதிகத் தமிழ்பாடிப் பணிந்து பரவிப் பணிசெய்தா. (காயங)

பணியா வேணிச சிவபெருமான பாதம் போற்றிப் பணிசெயுநான்
மணியார் கண்டத் தெம்பெருமான மனமேன மகிழு மிடமெவருந்
தணியாக் காது லுடனசென்று வணங்கித் தக்க பணிசெய்வா
ரணியா தொண்டைத் திருநாட்டி லருளா லீணைவா ராயினா. (காயச)

காதல் செய்யுங் கருத்தினுடன் காடு மலையுங் கானயாறுஞ்
ருத் மலிதனை பண்பபதிகள் பலவுங் கடந்து சொல்லினுகரு
நாதா போந்து பெருந்தொண்டை நண்ணுட் டெய்தி முனந்ருசு
சீத மலாமென் சோலைகூழ் திருவோத் தூரிற் சென்றடைந்தா (காயடு)

செக்காச் சடையார் திருவோத்தூத் தேவா பிரானா தங்கோயில்
புகரு வலங்கொண் டெதிரிறைஞ்சிப் போற்றிக் கண்கள் புனல்பொழிய
முககட் பிராண விரும்புமொழித் திருத்தாண் டகங்கண் முதலாகத்
தக்க மொழிமா லெகனசாதசிச் சாராநு பணிசெய் தொழுகுவா. (காயஊ)

செய்ய வையர் திருவோத்து ரேத்திப் போத்து செழும்புன
முய்ய நஞ்சுண் டருளுமவ ருறையும் பதிகன் பலவணங்கித்
தைய நழுவக் குழைந்தபிரான் நற்குட் தெய்வப் பதியென்று
வையாழுமுதுந் தொழுதேத்து மதில்குழ் காஞ்சி மருங்கணைந்தார். (காறுன)

ஞாந முய்யத் திருவதிகை நம்பா தம்பே ரருளினார்
ஞான மடுத்து முன்னாடை தொண்டர் வரப்பெற் றோமென்று
கால மலருந் கமலம்போற் காஞ்சி வாணர் முகமெல்லாரு
சால் மலாநது களிசிறப்பத தழைத்த மணங்க டாநகுவார். (காறுன)

மாட வீதி மறுகெல்லா மணிவா யில்களிற் றோரணங்க
ணீடு கதவி யுடன்கழுநு நிராதது நிறைபொற் குடநதிப்
தோடு குலவு மலர்மாலு சூழ்ந்த வாசப் பந்தாரு
மாடு கொடியு முடனெடுத்தவ கணினீள காஞ்சி யலங்கரித்தார். (காறுன)

தொண்ட ரீண்டி யெனிகொள்ள வெழுந்து சொல்லக் கரசர்பாற் -
கொண்ட வேட்டைப் பொலிவினெடுக குலவும் வீதி பணிசெய்யு
மண்ட ருதிநற் கரியதிரு வலகு முதலா மவையேநதி
யிண்டை புனைந் சடைமுடியாக கனபா தம்மை யெனிகொண்டார். (கூஉ)

எதிர்கொண் டிறைஞ்சுஞ் சேடியா தம்மை யிறைஞ்சி யெழுந்தருளி
மதின்கொண் டணந்த காஞ்சிநகா மறுகுட் போரது வானநதி
குதிகொண் டெழுந்த சடைக்கம்பா செம்பொற் கோயில குறுகினு
ரதிர்கொண் டலேநோ மணிமிடற்ற ராண்ட திருநாவுக்கரசர். (கூஉ)

திருவா யிலினப் பணிந்தெழுந்து செல்வத் திருமுன் நிலையணைந்து
கருவா கச்சி யேகம்பா கனக மணிமா ளிகைசூழ்ந்து
வருவா செம்பொன் மலைவல்லி தழுவிக குழைந்த மணிமேனிப்
பெருவாழ் வினைமுன் கண்டிறைஞ்சிப் பேரா வனபு பெருகினா. (கூஉ)

வார்த்து சொரிந்த கண்ணருவி மயிர்க்கா ரோதும் வருமபுன
மாநத மேனிப் புறம்பலைப் ப வனபு ககாநதென புள்ளலைபச்
சேர்ந்த நயனப் பயன்பெற்றுத் திளைப்பத திருவே கம்பாதமை
சேர்ந்த மனத்தி லுறவைத்து நீடும் பதிகம் பாடுவார். (கூஉ)

வேறு.

கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியாளை யென்றெடுத்துப்
பரவாய சொன்மாலு திருப்பதிகம் பாடியபின்
விரவார்தம் புரமெரித்த விடையவனார் வெள்ளெயிற்றி
னரவாரம் புனைந்தவாத திருமுன்றிற் புறத்தணைந்தார். (கூஉ)

கையார்ந்த திருத்தொண்டு கழியமிசுந் காதலொடுஞ்
செய்யாரின் தேயெல்லாச செநதமிழ்மா லையும்பாடி
மையார்ந்த மிடற்ற்திரு மயானத்தை வலங்கொண்டு
மெய்யார்வ முறத்தொழுது விருப்பினெடு மேவுவார். (கூஉ)

சீர்வனரு மதிந்கச்சி நகர்த்திருமேற் றளிமுதலா
கீர்வனருஞ் சடையவர்தா நிலவியுறை யாலயங்க
ளார்வமுறப் பணிந்தேத்தி யாய்ந்ததமிழ்ச் சொன்மலரற்
சார்வுமா லுளசாத்தித் தருத்தொண்டு செய்திருநதார். (கூஉ)

அந்தநரி லவ்வண்ண மமர்ந்துறையு நாளின்கண்
மன்னுதிரு மாற்பேறு வந்தணைந்து தமிழ்பாடிச்
சென்னியிசை மதிபுனைவார் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சித்
துன்னினார் காஞ்சியினைத் தொடாந்தபெருங் காதலினால். (௧௨௭)

ஏகமபன் காணவனென் னெண்ணத்தா னெனப்போற்றிப்
பூகம்பெண் ணுருவானைப் பைங்கண்விடை யுயர்த்தனை
நாகம்பூ ணுகநாளை நலம்பெருகுந் திருநீற்றி
ஞகநதோ யணியானை யணைந்துபணிந தினபுற்றா. (௧௨௮)

திருக்கச்சி யேகம்பம் பணிந்தேததித் திங்கனா
செருக்கச்செஞ் சடைக்கணிந்தா நீடுபதி தொழினைவார்
வருக்கைச்செஞ் சனைபொழிதேன் வயலவினைக்கு நாட்டிடைப்போய்ப்
பருக்கைததின் களிற்றுரியா கழுக்குனின் பாங்கணைந்தா. (௧௨௯)

நீடுதிருக் கழுக்குன்றி னிருத்தனா கழல்வணங்கிப்
பாதிதமிழ்த் தொடைபுனைந்து பாங்குபல பதிகளிலுஞ்
சூடுமிளம பிறைமுடியார் தமைதொழுது போற்றிப்போய்
மாடுபெருங் கடலுதேத வான்மியூர் மருங்கணைந்தா. (௧௩௦)

திருவான்மியூர்மருந்தைச் சேர்ந்துபணிந தன்பிடுறெடும்
பெருவாயமைத் தமிழ்பாடி யமருவரு பிறப்பறத்தது
தருவாதவ கோயிலபல சாரநிறைஞ்சித் தமிழ்வேந்தா
மருவாரு மலர்ச்சோலை மயிலாப்பூர் வந்தடைந்தா. (௧௩௧)

வரைவளாமா மயிலென்ன மாடயிசை மஞ்சாடுந்
தரைவளர்சோத திருமயிலைச் சங்கரனார் தானவணங்கி
யுரைவளாமா லைகண்ணிவித் துழுவாரப் படையாளி
தினாவளாவே லைக்கரைபோய்த திருவொற்றி யூர்சோந்தா. (௧௩௨)

ஒற்றியூர் வளநகரத் தொளிமணிவீ திகன்விளக்கி
நற்கொடிமா லைகன்பூக நறுங்கதலி நிரைநாட்டிப்
பொற்குடநாக டுபங்க உபங்கள் பொலிவித்தது
மற்றவரை யெனிகொண்டு கொடுபுக்கா வழித்தொண்டர். (௧௩௩)

திருநாவுக் கரசருமத் திருவொற்றி யூர்மர்ந்த
பொருநாகத் தின்சிலையா கோபுரத்தை யிறைஞ்சிப்புக்
கொருஞானத் தொண்டருட ணுருகிலவந் கொண்டடியார்
சருகாமத் தவிப்பாணாக் கைதொழுது முன்வீழ்ந்தா. (௧௩௪)

எழுதாத மறையளித்த வெழுத்தறியும் பெருமானைத்
தொழுதார்வ முறநிலத்திற் றேயந்தெழுந்தே யங்கமெலா
முழுதாய பரவசத்தின் முகிழ்த்தமயிக் காண்மூழ்க
விழுதாரை கன்பொழிய விதிப்புற்று விம்மினா. (௧௩௫)

வண்டோங்கு செங்கமல மெனவெதேது மனமுருகப்
பண்டோய்ந்த சொற்றிருத்தாண் டகம்பாடிப் பரவுவார்
விண்டோய்ந்த புனற்கவகை வேணியார் திருவுருவங்
கண்டோங்கு களிசிறப்பக் கைதொழுது புறத்தணைந்தார். (௧௩௬)

வினங்குபெருந் திருமுன்றின் மேவுகிறுப் பணிசெய்தே
யுளங்கொடிரு விருத்தங்க ளோங்குதிருக் குறுந்தொகைகள்
களங்கொடிரு நேரிசைகள் பலபாடி கைதொழுது
வளங்கொடிருப் பதியதனிற் பலநான்கள வையுதினா.

(௧௩௭)

அஞ்சுறையு நாளின்க ணருளுவாஞ் சிவாலயங்க
னெஞ்சுஞ்சென் றினிதிஹைஞ்சி யேத்தமவ ரிறையருளாற்
பொங்குபுணை நிருவொற்றி யூதொழுது போந்துமையான்
பங்குடையா ரமர்ந்ததிருப் பாருராம பதியனைந்தார்.

(௧௩௮)

திருப்பாஞா நகரெய்திச சிந்தையினில் வந்தாறும்
விருப்பாவ மேற்கொள்ள வேயிடங்கொண் டெலுய்ய
விருப்பாபாப் புரமூன்று மெரித்தருள வெடுத்ததனிப
பொருப்பாவெஞ் சிலையாதை தொழுதெழுந்து போற்றுவார்.

(௧௩௯)

மூத்திமூ வெயிலெய்த முதல்வனு ரெனவெடுத்தச்
சிந்தைககார துருகுதிருக குறுந்தொகையுந் தாண்டகமுஞ்
சந்திறை நேரிசையு முதலான தமிழ்பாடி
யெந்தையார திருவருளபெற் றேருவார வாசீசா.

(௧௪௦)

அம்மலர்சீர்ப் பதியையகன் றயலுளவாம் பதியனைத்தின்
மைமமருவுங் களத்தாளை வணங்கிமகிழ் வொடுமபோற்றி
மெயமமைநிலை வழுவாத வேளாள் விழுக்குடிமைச
செமமையினா பழையனூர்த் திருவால் வனமபணிந்தார்

(௧௪௧)

திருவால்வ காடுறையுரு செல்வாதா மெனச்சிறப்பி
னெருவாத பெருந்கிருத்தாண் டகமுதலா வோங்குதமிழ்ப்
பெருவாயமைத தொடைமாலை பலபாடிப் பிறப்பியு
மருவாவும் பெறவணங்கி வடதிசைமேல் வழிககொளவாக

(௧௪௨)

பல்பதியு நெடுங்கிரியும் படாவனமுரு சென்றடைவார
செல்கதிமுன் னளிப்பாதந் திருக்காரி கரைபணிநது
தொல்கலையின பெருவேந்தா தொண்டர்களபின் னுமபாருடா
மல்குதிருக காளத்தி மாமலைவந தெய்தினா.

(௧௪௩)

பொன்முகலித் திருநதியின புனிதநெடுந் தீர்த்தத்தின்
முனமுழுகி காளத்தி மொயவனாயின றுழுவனாயிற்
சென்னியுறப் பணிந்தெழுந்து செங்கணவிடைத் தனிப்பாகா
மன்னுமலை மிசையேறி வலங்கொண்டு வணங்குவார

(௧௪௪)

காதணியெண் குழையானைக் காளத்தி மலைகசொழுகதை
வேதமொழி மூலத்தை விழுந்திறைஞ்சி யெழுந்துபெருவ
காதல்புரி மனங்களிப்பக கண்களிப்பப் பரவசமாய
நாதணியெண் கண்ணுளா னெனுந்திருத்தாண் டகவினார்.

(௧௪௫)

மலைச்சிகரச் சிகாமணியின் மருங்குறமுன் னேகிற்குரு
சிலைத்தடக்கைக கண்ணப்பா திருப்பாதரு சேர்ந்திறைஞ்சி
யிலைத்துவியுழ் கண்ணருவி யாகத்துப் பாய்ந்திழியாத
தலைக்குவித்த கையினராயத் தாழ்ந்துபுறம் போந்தனைந்தார்.

(௧௪௬)

சேணுலவு திருமலையிற் திருப்பணியா யினசெய்து
தாணுவீன யம்மலேமேற் றுள்பணிநத குறிப்பினற்
பேணுதிருக கயிலேமலே வீற்றிருநத பெருங்கோவங்
காணுமது காதலித்தார் கலேவாய்மைக காவலனா. (௧௪௭)
வேறு.

அங்கண் மாமலே மேன்ம ருந்தை வணங்கி யாரரு ளான்மிகப்
பொங்கு காதலி னுதத ரத்திசை மேல்வி ருப்பொடு தோதுவார்
துங்க மால்வரை கானி யாறு தொடரநத நாடு கடந்தபின்
செங்கண் மால்விடை யண்ணன்மேவு திருப்ப ருப்பத மெய்தினார். (௧௪௮)

மான விருஞ்சையர் வான நாடர்கள் வானி யக்கர்கள் சித்தாகங்
காண கினனரா பன்ன காதிபா காமசாரிக ளேழுதன்
ஞான மோனிக னுளு நம்பரை வந்தி றைஞ்சி நலம்பெறுந்
தாணுமான திருச்சி மமைபை வணங்கி வண்டமிழ் சாற்றினார். (௧௪௯)

அம்ம ருங்கு கடந்து போமவ ராகொன் றுல வயிற்படைச
செம்மல் வெண்நயி லைப்பொ ருப்பை நினைந்தெ ழுந்ததொ சிந்தையா
லெம்ம ருங்குமொ காத லினறி யிரண்டு பாலும் வியநதுளோர
கைம்ம ருங்களை யுநதெ லுங்கு கடந்து கனனட மெய்தினார். (௧௫௦)

கருந டங்கழி வாக வேகிய பின்க லந்த வணங்களுந்
திருந திததுறை யாவை யுமபயில் சேனெ டுங்கிரி வட்டையும்
பெருந லங்கினா நாடு மெண்ணில பிறப டசசெறி பொற்பினால்
வருநெ டுங்குதி கோலு சோலைய மான வததினை நண்ணினார். (௧௫௧)

அங்கு முற்றி யகன்று போகி யருஞ்சு ரங்க ளிகநதுசென்
றெங்கு மிக்க வறங்க ணீடு மிலாட பூமி யிகநதுபோய
மங்குல சுற்றிய வெறபி னோடு வனங்கன் யாறு கடந்தயற்
பங்க யப்பழ னைது மததிய பைதி ரததினை மெய்தினார். (௧௫௨)

அன்ன நாடு கடந்து கங்கை யணைந்து சென்று வலங்கொளு
மின்னு வேணியா வார னுசி விருப்பி னோடு பணிநதுடன்
பின்ன ணைந்தவா தமமை யங்க னொழிநது கங்கை கடந்துபோய்
மன்னு காதல்செய் நாவின மன்னவா வநது கற்சுர முநநினார். (௧௫௩)

மாக மீது வளர்ந்த கானக மாகி யெங்கு மணித்தரற்
போக லாநெறி யன்றி யும்புரி கின்ற காதல் பொலிந்தெழச்
சாக மூல பலங்க டியப்பது வுநத வீர்த்து தனித்தனே
ரேகி னாரிர வும்பெ ருங்கயி லைக்கு லக்கிரி மெய்துவாரா. (௧௫௪)

ஆய வாரிரு ளின்ன னேகமங் வன்பர் தம்மை யணைந்துமுன்
றிய வாய விலங்கு வன்னொழில் செய்ய வஞ்சின நஞ்சகால
வாய நாக மணிப்ப ணங்கொள் விளக்கெ ட்த்தன வந்துகா
ரேய வானவ ராயி னுந்தனி துன்ன ருஞ்சுர முன்னினார். (௧௫௫)

வெங்க திர்ப்பக லக்க டத்திடை மெய்ய வன்கதிர் கைபரந்
தெங்கு மிக்க பிளப்பி னாகந்த மெல்லு புக்கெரி கின்றன
பொங்க ழற்றெறு பாலை வேனிழல் புத்த சூழல் புகும்பகற்
செங்க திரக்கனல் போலு மத்திசை திண்மை மெய்ததவர் நண்ணினார். (௧௫௬)

இங்ஙனம் மீரவும்ப கற்பொழுதும் மருஞ்சர மெய்துவார்
பஞ்ச யம்புகை தான்ப ரட்டன வும்ப சைத்தசை தேயவு
மங்கை பங்கர்தம் வெள்ளி மால்வரை வைத்த சிந்தை மறப்பரோ
தங்க ரங்க ளிரண்டு மேகொடு தாவி யேருதன் மேவினார். (௧௮௭)

ஹைந் னும்மணி பந்த சைந்தற வேக ரைநது சிதைநதபின்
மெய்க்குத் தெழு சிந்தையன் பின் விருப்பு மீயிசை பொங்கிட
மொய்க் கிங்கனல் வெம்ப ரம்புகை மூளு மதத மூயங்கியே
மைகொள் கண்டர்த மன்பர் செல்ல வருந்தியுநதினார் மார்பினில். (௧௮௮)

மார்ப முந்தசை ஹந்து சிந்தி வருந்த வென்பு முரிந்திட
நேர்வ ருங்குறி நின்ற சிந்தையி னேச மீசனை நேருநீ
டார்வ மவருயிர் கொண்டு கைக்கு முடம்ப டங்கவு மூன்மெடச்
சேர்வ ரும்பமு வம்பு ரண்டு புராண்டு சென்றனர் செம்மையோ. (௧௮௯)

அப்பு தம்புரன் கின்ற நீளிடையங்க மெங்கு மணாந்திடச்
செப்ப ருங்கயி லைசசி லம்படி சிந்தை சென்றுறு மாதலால்
மெய்ப்பு தந்தி லுறுப்ப பிறதபின் மெல்ல வருது முயற்சியுந்
தப்பு தச்செய லின்றி யநநெறி தங்கி னாந்தமி ழாளியாரா. (௧௯௦)

வேறு

அன்ன தன்மையர் கயிலைபை யணைவதற கருளார
மன்னு தீந்தமிழ் புவியின்மேற் பின்னையும் வருதத
நன்னெடும் புன்ற நடமுமொன றுடன்கொடு நடந்தார
பன்ன கம்புனை பரமரோ முனிவராம் படியால். (௧௯௧)

வந்து மற்றவர் மருங்குற வணைந்துநேர் நின்று
கொந்து கோககிமற் றவரெனா கோககிட துவலவார்
சிந்தை யிவ்வுறுப் பழிநகிட வருந்திய திறத்தா
விர்த் வெங்கடத் தெய்திய தென்னென விசைத்தார். (௧௯௨)

மாசில் வற்கலை யாடையு மாபின்முந் தூலுந்
தேச டைச்சடை மவுலியு நீறுமெய் திகழ
வாசின் மெய்த்தவ ராசினின் றவாதமை கோககிப்
பேச வற்றதோ ருணர்வுற விளம்புவாரா பெரியோர். (௧௯௩)

வண்டு லாங்குமுன் மலைமக னுடன்வட கயிலை
யண்டர் நாயக ரிருக்கும்ப் பரிசுவ ரடியேன்
கண்டு கும்பிட விருப்பொடுங் காதலி னடைந்தேன்
கொண்ட வென்றிப் பிறமுனி யேயெனக் கூற. (௧௯௪)

கயிலை மால்வனா யாவது காசினி மருங்கு
பயிலு மானுடப் பான்மையோ ரடைவதற் கெளிதோ
வயில்கொள் வேற்புடை யமரகு மணுகுதற் கரிதால்
வெயில்கொள் வெஞ்சுரத் தென்செய்திர் வந்தென விளம்பி. (௧௯௫)

மீளு மத்தனை யுமக்கினிந் கடனென விளங்குந்
தோளு மாகமுந் துவளுமுந் தூன்முனி சொல்ல
வாளு நாயகன் கயிலைப் விருக்கைகண் டல்லான்
மாளு மிவ்வுடல் கொண்டுமீ னேனென மறுத்தார். (௧௯௬)

ஆங்கு மற்றவர் துணிவறிந் தவர்த்மை பறிய
நீங்கு மாதவர் விசம்பிடைக் கரந்துநீண் மொழியா
லோங்கு நாவின்னக் கரசனே யெழுந்திரென் றுணர்ப்பத்
திங்கு நீங்கிய யாக்கைகொண் டெழுந்தொளி திகழ்வார்.

(ககௌ)

அண்ண லேயெனை யாண்டுகொண் டருளிய வழுதே
வின்னி லேமறைந் தருளபுரி வேதநா யகனே
கண்ணி னாற்றிருக் கயிலையி லிருந்தநின் கோல
நண்ணி நான்றொழ நயந்தருள் புரியெனப் பணிந்தார்.

(ககஅ)

தொழுதே முந்தநற் றெண்டனா நோக்கிலின் டலததி
லெழுபெ ருந்திரு வாககின லிறைவரிப் பொயகை
முழுதி நமமைநீ கயிலையி லிருந்தவம முறைமை
பழுதில் சீர்த்திரு வையாற்றிற் காணெனப் பணிந்தார்.

(ககக)

ஏற்றி னொரு டலையிசைக் கொண்டெழுந் திறைஞ்சி
வேற்று மாகிலின் னாகிலின் னாமொழி விருமபி
யாற்றல பெற்றவங் வண்ணலா ரஞ்செழுத தோதிப்
பாற்ற டமபுண் பொயகையின் மூழ்கினா பணியால்.

(ககௌ)

ஆதி தேவாதந திருவருட் பெருமையா ரறிதார்
போத மாதவா பணிமலாப பொயகையின் மூழ்கி
மாதொ பாசனா மகிழுமை யாற்றிலோ வாவி
மீது தோன்றிவந் தெழுந்தன ருலகெலாம் வியப்ப.

(ககஉ)

வம்பு லாமலா வாவியின் கரையில்வந் தேறி
யுமபா நாயகா திருவருட் பெருமையை யுணர்வா
ரெம்பி ரானறருங் கருணைகொ லிதுவென விருகண
பம்பு தாரைநீர் வாவியிற் படிந்தெழும் படியார.

(ககஉ)

மிடையு நீன்கொடி வீதிகள் விளங்கிய வையா
றுடைய நாயகா சேவடி பணியவந் துறுவா
ரடைய வப்பதி நிற்பவுஞ் சரிப்பவு மாள
புடைய மாந்ததந் துணையொடும பொலிவன கண்டார்.

(ககஉ)

பொனம லைக்கொடி யுடனமா வெள்ளியம் பொருப்பிற்
றனமை யாம்படி சததியுஞ் சிவமுமாஞ் சரிதைப்
பன்மை யோனிகள் யாவையும் பவிலவன பணிந்தே
மன்னு மாதவர் தம்பிரான் கோயினமுன வந்தார்.

(ககஉ)

காணு மப்பெருந் கோயிலுந் கயிலைமால் வரையாய்ப்
பொணு மாலய னிரந்திரன் முத்தபெருந் தேவா
பூணு மன்பொடு போற்றிசைத் தெழுமொலி பொருதத்
தாணு மாமறை யாவையுந் தனித்தனி முழங்க.

(ககஉ)

தேவர் தானவர் சித்தர்விச சாதர ரியக்கா
மேவு மாதவா முனிவர்கள் புடையெலா மிடையக்
காவி வுள்விழி யரம்பையா கானமுழுதுவுந்
தாவி லேழ்கடன முழக்கினும பெருகொலி தழைப்ப.

(ககஉ)

கங்கை யேழுதம் தீர்த்தமாங் கடவுண்மா நதிகண்
மங்க லம்பொலி புனதபெருந் தடங்கொடு வணங்க
வெங்கு நீடிய பெருங்கண நாதாக ளிறைஞ்சப்
பொங்கி யங்கனாற் பூதவே தானங்கன் போற்றி. (௧௭௭)

அந்தி வெள்ளிமால் வளையிரண் டாமென வணைந்தோ
சின்னத் செட்டிடச் செந்நெண்மால் விடையெதிர் நிறப
முந்தை மாதவப் பயன்பெறு முதன்மையான மகிழ்ந்தே
நந்தி யெம்பிரா னடுவிடை யாடிமுன் னணுக. (௧௭௮)

வெள்ளி வெற்பின்மேன் மரகதக் கொடியுடன் விளங்குந்
தென்றோ பேரொளிப் பவளவெற பெணவிடப் பாகங்
தொன்றோ மாமலை யாளுடன கூடவீற நிருந்த
வள்ள லாராமுன கண்டனா வாககினமன னவனா. (௧௭௯)

கண்ட வானந்தக் கடவினைக் கணகளான் முகந்து
கொண்டு கைகுவித தெதிர்விழுந் தெழுந்தமெய குலை
வண்டா முனபுநின் றாடினார் பாடினா ரழுதார
தொண்ட னாகக்கரு நிகழ்ந்தன யாசொல வல்லார (௧௮௦)

முன்பு கண்டுகொண் டருளிஞ ரமுதுண்ண முவா
வன்பு பெற்றவ ரளவிலா வாரவமுன பொங்கப்
பொன்பி நங்கிய சடையனாப் போற்றுதான டகங்க
ளின்ப மோங்கிட வேத்தின ரெல்லையி நவத்தோ (௧௮௧)

ஆய வாறுமற் றவாமனங் களிப்புறக் கயிலை
மேய நாதாத துணையொடும் வீற்றிருந் தருளித்
துய தொண்டருந் தொழுதெதிர் நிறகவந் கோலஞ்
சேய தாக்கினா திருவையா நமாந்தமை திகழ (௧௮௨)

ஐயா கோலமங் களித்தகன் றிடவழக் தொண்டா
மையல் கொண்டுள மகிழ்ந்திட வருந்திமற் றவருசு
செய்ய வேணிய ரருளிது வேவெனத் தெளிந்து
வைபு முய்ந்திடக் கண்டமை பாடுவார மகிழ்ந்து. (௧௮௩)

வேறு

மாதர்ப் பிறைக்கண்ணி யானை மலையான மகளொடு மென்னுங்
கோதறு தண்டமிழ்ச சொல்லாற குலவு திருப்பதி கங்கன
வேத முதல்வரை யாற்றில் விரவுஞ் சராசர மெல்லாங்
காதற் றுணையொடுங் கூடக் கண்டே னெனப்பாடி நின்றா (௧௮௪)

கண்டு தொழுது வணங்கிக் கண்ணுத லாாதமைப் போற்றிக்
கொண்ட திருத்தாண் டகங்கன குறுந்தொகை நேரிசை யனபின்
மண்டு விருத்தவகன் பாடி வணங்கித் திருத்தொண்டு செயதே
யண்டர் பிரான்றிரு வையா நமர்ந்தனர் நாவுக் கரசா. (௧௮௫)

நீடிய வப்பதி நின்னு நெய்த்தான மேழுத லாக
மாயெர் தானம் பணிந்து மழபாடி யானா வணங்கிப்
பாடிய செந்தமிழ் மலை பகாந்து பணிசெய்து போற்றித்
தேடிய மாலுக் கரியார திருப்பூந் தருத்தியைச் சோந்தார. (௧௮௬)

சேர்ந்து வீருப்பொடும் புக்குத் திருநட மாளிகை முன்னர்ச்
சார்ந்து வலங்கொண டிறைஞ்சித் தம்பெரு மாணநிரு முனபு
நேர்ந்த பரிவொடுந் தாழ்ந்த நிறைந்தொழி யாவனபு பொங்க
வாரந்தகண ணீரமழை தூங்க ஓயாவழந் தன்மைய ரானார். (௩௮௭)

திருப்பூந் துருத்தி யமாந்த செஞ்சடை யானையா னேற்றுப்
பொருப்பூந் தருளும் பிரானைப் பொய்யிலி யைக்கண்டே னென்றி
விருப்பறு தாண்டகத் தோடு மேவிய காதல் விளைப்ப
விருப்போந் திருவடிச் சீழநா மென்னுங் குறுந்தொகை பாடி. (௩௮௮)

அங்குறை யுந்தன்மை வேண்டி நாமடி போற்றுவ தென்று
பொங்கு தமிழ்ச்சொல் விருத்தம் போற்றிய பாடல் புரிந்து
தங்கித் திருத்தொண்டு செய்வார தம்பிரா னாராள் பெற்றுத்
திங்களு ஞாயிறுந் தோயுந் திருமட மாங்கொன்று செயதாரா. (௩௮௯)

பல்வகைத் தாண்டகந் தோடும் பரவுந் தனித்தாண் டகமு
மல்ல லறுப்பவா தானத் தடைவு திருத்தாண் டகமுஞ்
செல்கதி காட்டிடப் போற்றுந் திருவங்க மாலை யமுளளித்
டெல்லையில பன்மைத் தொகையு மியம்பின ரேத்தி யிருந்தார். (௩௯௦)

வேறு

பொன்னிவலங் கொண்டதிருப் பூந் துருத்தி யிவிர்ப்பக
கனமனத்து வல்லமணா தமைவாற்றி கட்டழித்துத்
தென்னவனகூ னியித்தருளித் திருநீறி னெளிகண்டு
மன்னியசீர சண்பைநகர மறையவனார் வருகின்றாரா (௩௯௧)

நீந்தமிழ்நாட் டிடைநின்று மெழுந்தருளிச் செம்பொன்னி
வாய்ந்தவளந் தருநாட்டு வந்தனைந்தார வாக்கினுக்கு
வேந்தரிருந் தமைக்கேட்டு வினாந்தவாபாற செல்வனெனப்
பூந் துருத்தி வளம்பதியின புறம்பணியில வந்தனைந்தாரா. (௩௯௨)

சண்பைவருந் தமிழ்விசக் ரெழுந்தருளத் தாங்கேட்டு
மண்பரவும் பெருங்கோத்தி வாக்கீசர் மனமகிழ்ந்து
கண்பெருருங் களிகொள்ளத் கண்டிறைஞ்சங் காதலிஞ்
வெண்பெருகும் விருப்பெய்த வெழுந்தருளி யெகிரசென்றாரா. (௩௯௩)

காழியாகோன வருமெல்லை கலந்தெய்திக் காதலித்தாரா
குழுமிடைந் திடிகெருக்கிற காணமே தொழுதருளி
வாழியவா தமைத்தாங்கு மணிமுத்தின் சிவிகையினைத்
தாழுமுட விதுகொண்டு தாங்குவனயா னெனத்தரித்தார். (௩௯௪)

வந்தொருவ ரறியாமே மறைந்தவடி வொடும்புகலி
யந்தணை ரேறியெழுந் தருளிவரு மணிமுத்தின்
சாதமணிச் சிவிகையினைத் தாங்குவா ருடனாற்றங்கிச்
சிறைகளிப் புறவருவார தமையாருந் தெளிந்திலரால். (௩௯௫)

திருஞான முனிவர சிருந்ததிருப் பூந் துருத்திக்
கருகாக வெழுந்தருளி யெங்குறறு ரப்பரென
வருகாரின் றுமமடியே னும்மடிக டாகுகிவரும்
பெருவாழ்வு வந்தெய்தப் பெற்றிங்குற் றேனென்றார். (௩௯௬)

யின்னையா ரதுகேணப் பெருகுவினா வுடனீழிந்தே
யுன்னயிரு பதைப்பெய்தி யுடையவர னினைவணங்க
வன்னலார் வாசீச ரவர்வணங்கா முன்வணங்கத
துன்னுமான் மறிக்கரத்தார் தொண்டரெலாந் தொழுதார்த்தார். (நகவு)

ஈழுவுக்கோன் திருநாவுக் கரசருடன் கலந்தருளிச்
செழுமதியுத் தவழ்சோலைப் பூந்துருத்தித் திருப்பதியின்
மழுவினோடு மானேநது திருக்கரத்தார் மலாததான்க
தொழுதுருகி யின்புற்றுத் துதிசெய்தன ருடனிருந்தார். (நகவு)

வல்லமணர் தமைவாதிற் வென்றதுவும் வழுதிபார்
புல்லியகூ னியாதததுவந தன்பொருந்தப் புனளுட்டி
லெல்லையிலாத் திருநீறு வளர்த்ததுவு மிருந்தவத்தோ
சொல்லவது கேட்டுவந்தார் தூயபுகழ் வாசீசர். (நகவு)

பண்புடைய பாண்டிமா தேவியார் தம்பரிவு
நண்புடைய குலச்சிறையார் பெருமையுஞ் சாந்தலைவ
னென்பெருக வுரைத்தருள வெல்லையிலசீர் வாசீசர்
மண்குலவு தமிழ்நாடு காண்பதற்கு மனங்கொண்டார். (சா)

பிரமபுரத் திருமுனிவா பெருந்தொண்டை நன்னாட்டி
லரனுறையுந் தானங்க னனைநதிறைஞ்சிப் பாடுவதற்
குரனுடைய திருநாவுக் கரசருரை செய்தருளப்
புரமெரித்தார் திருமகனா பூந்துருத்தி தொழுதகன்றார். (சாக)

ஆண்டவர சங்கணர்சீ ரருள்பெற்றப் பதின்னும்
பாண்டிநாட் டெழுந்தருளும் பானமையராயத் தென்றிசைபோய்க்
காண்டகைய திருப்புத்தூர் பணிந்தேத்திக் கதிமதியுந்
திண்டுகொடி மதினமதுரைத் திருவால வாய்சோந்தார். (சாஉ)

சென்றனைந்து மதுரையினிற் திருந்தியதூற் சங்கத்து
னன்றிருந்த தமிழாராயந் தருளியவங் கண்கோயின
முனறிவினை வலங்கொண்டு முனனிற்றைஞ்சி யுள்புக்கு
வற்றனிமால் விடையாணை வணங்கிமகிழ் வொடுநதினேத்தார். (சாக)

எய்தியபே ரானந்த வின்பத்தி னிடைமூழ்கி
மொய்திகழுஞ் சடையானை முளைத்தானை யென்றெடுத்துச்
செய்தவத்தோர் தாண்டக் கச்செந் தமிழ்பாடிப் புறத்தனைவார்
கைதொழுது பணிந்தேத்தித் திருவுன்னங் களிசிறந்தார். (சாச)

சீர்திகழும் பாண்டிமா தேவியார் திருமுனி
சேரவரு ளுடையதஞற கடனியாந்த தென்னவனார்
பாபரவுங் குலச்சிறையார் வாசீசர் தமைப்பணிவுந்
நூரகிலாக் காதனமிக வடிபோற்ற வங்கிருந்தார். (சாரு)

திருவால வாயமர்ந்த செஞ்சுடரைச் செழும்பொருணா
றருவானை நேரிசையுந் தாண்டகமு முதலான
பெருவாய்மைத் தமிழ்பாடிப் பேணுதிருப் பணிசெய்து
மருவார்மூப் புரமெரித்தார் பூவணத்தை வந்தடைந்தார். (சாஃ)

கொடிமாட நிலவுதிருப பூவணததுக் கோயிலினு
ணெடியானுக் கழிவரியார் கோதோன்றக கண்டிறைஞ்சி
வடிவேறு திரிஞ்ஞலத தாண்டகததால் வழுதறிப்போய்ப்
பொடிநீடு திருமேனிப் புனிதாபிதி பிறபணிவாரா.

(சாங்)

தென்னிலங்கை யிராவணன்றன் சிரமீரைந துநதுணித்த
துன்னவனா மிராமனுக்கு வரும்பெரும்பா தகநதோகருமி
பிஞ்ஞகரைத் தொழுததற்கு நினைந்தபோயப பெருமகிழ்ச்சி
துன்னிமனவ கரைநதுருகத தொழுதெழுந்தார் சொல்லரசா.

(சாஅ)

தேவாதொழந தனிமுதலைத் திருவிரா மீசுசுரதது
மேவியசக கரையெய்திா நின்றவிறுப் புதுமொழியாற்
பாவுதிரு நேரிசைகண முதலான தமிழ்ப்பாடி
நாவரசா திருத்தொண்டு நலமபெருகச செயதமர்ந்தார்.

(சாக)

அங்குறைநது கண்ணுதலா ருள்குடி யகன்றுபோய்ப்
பொருதமிழத திருநாட்டுப் புறமபிணைஞ் நெல்வேலி
செங்கணவிடை யாமன்னுந திருக்காணப போமுதலா
வெங்குநிகழ் தானவக னெல்லாமபுக கிறைஞ்சுவா

(சாஹ)

தொழுதுபல வகையாலுஞ் சொற்றொடைவண டமிழ்ப்பாடி
வழுவிற்றிற் பணிசெயது மனங்கசிவுற் நெப்பொழுது
மொழுகியகண பொழிபுனலு மோவாது சிவன்றளக
டமுயியசிக தையிலுணர்வுந தவகியநீர் மையிற்சரிததார

(சாஹக)

தேமபொழிலுமுந சொதமிழ்நாட் டினிலெங்குஞ் சென்றிறைஞ்சிப்
பாமபணிவார் தமைப்பணிவார பொன்னிநா டதுவனைநது
வாமபுனலுஞ் வளநகாகன பின்னுமபோய வணங்கியே
பூம்புகலூர் வளதனடநதார பொயப்பாசம போக்குவார்.

(சாஹஉ)

பொய்கைஞ் பூம்புகலூர்ப் புனிதாமலாத் தாள்வணங்கி
நையுமனப பரிவோடு நாடோறுந திருமுனற்றி
கைகலநத திருத்தொண்டு செயதுபெருவ காதுலுடன்
வைஞநா னெண்ணிறநத வணடமிழ்மர் லைகண்மொழிவார்.

(சாஹக)

நின்றதிருத தாண்டகமு நீடுதனித தாண்டகமு
மன்றுறைவார வாழ்பதிகன வழுததுதிருத தாண்டகமுங்
கொன்றைமலாச சடையார்பாற குறைந்ததிரு நேரிசையுந்
துன்றுதனி நேரிசையு முதலான தொடுததுவைத்தார.

(சாஹச)

ஆருயிரின் நிருவிறுத்தந தசபுரா ணத்தடைவு
பாபரவும் பாவநா சப்பதிகம பன்முறையு
நேர்படரின் றறைகவுந திருப்பதிக முதற்பிறவும்
பேரருளின கடலளிகும பெருமாணைப் பாடினார்.

(சாஹி)

அந்நிலைமை தனிலாண்ட வரசுபணி செய்யவவந்
நன்னிலைமை காட்டுவார நம்பந்திரு மணிமுன்றி
றன்னிலவரு முழுவார துழைந்தவிடந தானெரும
பொன்னிவெடு நமணிகன் பொலிந்திலங்க வுருள்செய்தார்.

(சாஹக)

செம்பொன்னு நவமணியுஞ் சேண்விளங்க வாங்கவையு
மும்பர்பிரான நிருமுனறி ஓருனபருக்கை யுடனெக்க
வெம்பெருமான் வாசீச ருழவாரத தினிலேந்தி
வம்பலாமென் பூங்கமல வாவியினிற் புகவெழிந்தார்.

(சா.௮௭)

புல்லோடுங் கல்லோடும் பொன்னோடு மணியோடுஞ்
செல்லலே.மே வேறுகா டிலாநிலைமை துணிநதிருநத
நல்லோமுன நிருப்புசுவா நாயகனார் திருவருளால்
வில்லோடு துதனமடவா விசமபூடு வந்திழிந்தார்.

(சா.௮௮)

வானகமின் னுக்கொடிகள் வந்திழிந்தா லெனவருது
தானநிறை சுருதிகளிற் றகுமலங்கா ரததன்மை
கானவமு தம்பரப்புக கனிவாயி லொளிபரப்பப்
பானனெடுங் கண்கள்வெளி பரப்பியிசை பாடுவார.

(சா.௮௯)

கற்பகப்பூந தளிரடிபோங் காமருசா நிகைசெய்ய
வற்பலமென முகிழ்விரல்வட் டனையோடுங் கைபெயரப்
பொறபுறமக் கையினவழி பொருசுயற்சன புடைபெயர
வற்புதப்பொற கொடிதுடங்கி யாடுவபோ லாடினா

(சா.௯௦)

ஆடுவார பாடுவா ரலாமாரி மேற்பொழிவார
கூடுவா போனறணைவா குழல்விழ விடைதுடங்க
வோடுவா மாரவே னுடனயின்வா ரொளிபெருக
நீடுவார் துகிலசைய நிற்பாரு மாயினா.

(சா.௯௧)

இததன்மை யரம்பையர்க ளெவ்விதமுஞ் செயல்புரிய
வததனா திருவடிகழீழ் நினைவகலா வனபுருகு
மெய்ததன்மை யுணர்வுடைய விழுததவத்து மேலோர்தஞ்
சித்தநில திரியாது செயபணியின றலையினரா.

(சா.௯௨)

இம்மாயப் பவததொடக்கா மிருவினைக் டமைநோக்கி
யும்மாவிக் கென்னகுறை யுடையேனயான நிருவாரு
ரமமானுக் காளானே னலையேனமி னீரென்று
பொயமமாயப் பெருங்கடலு ளெனூநதிருததாண் டகம்புகன்றார்.

(சா.௯௩)

மாதரவர் மருங்கணைய வந்தெயதி மதனவசக்
காதலவர் புரிந்தொழுருங் கைதவங்கன செயதிடவும்
பேதமிலா வோருணாவிற் பெரியவரைப் பெயாவிக்க
யாதுமொரு செயவிலலா மையிலிறைஞ்சி யெதிரகன்றார்.

(சா.௯௪)

இந்நிலைமை யுலகேழு மெயதவநிந தியல்பேத்த
மன்னியவன் புறுபத்தி வடிவான வாசீசா
மின்னிலவுஞ் சடையாாதம மெய்யருடா னெய்தவரு
மந்நிலைமை யணித்தாகச் சிலநாளங் கமாதநிருந்தார்.

(சா.௯௫)

மன்னியவந தக்கரண மருவதலைப் பாட்டினுற
றன்னுடைய சராணை தமிழேனைப் புகலூர
னென்னையினிச சேவடிக்கீழ் திருத்திடுமென் றெழுதின்ற
முன்னுணர்வின் முயற்சியினுற் திருவிருத்தம் பவமொழிந்தார்.

(சா.௯௬)

மண்முதலா மூலகேத்த மன்னுதிருத் தாண்டகத்தைப்
புண்ணியா வுன்னடிகே போதுகின்றே நெண்புகன்று
நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவழி வேயாகி
யண்ணலா சேவடிககி மூண்டவர செயதினா.

(சஉ௭)

வானவர்கண் மலர்மாரி மண்ணிறைய விண்ணுவகின்
மேனிறைந்த வைநதுபே ரியவொலியும் விரிஞ்சன முதல்
யோனிகளா யினவெல்லா முண்ணிறைந்த பெருமகிழ்ச்சி
தானிறைந்த சித்தினாயிற சதயமாந திருநாளில்.

(சஉ௮)

அடியேனே ஞாதரவா லாண்டவர சினசரிதப்
படியையா னறிந்தபடி பகாந்தேனப் பரமுனிவன்
கடிமலாமென் சேவடிகன் கைதொழுது குலசசிறையா
முடிவிலபுகழ்த் திருத்தொண்டின் முயற்சியினை மொழிகின்றேன்

(சஉ௯)

திருநாவுக்கரசுநாயனார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - தசகாக்யக.

சூசனம்.

க. சுற்புரிலே வழுவாது சிவனை வழிபடல்.

நற்பாவது நாயகனிற சிறந்ததெய்வம் இவ்வே எனவும் அவனை வழிபடும
முறைமை இது எனவும் தந்தை தாயரும், பிராமணரிடத்தும் சாண
நேரிடத்தும் ஆசாரியரிடத்தும் கடவுளைச்சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுகும் இப்
படி என நாயகனும் சுறபித்தவழி நிறைவாம் ஆதலால், சுமங்கலிக்கு; தன
கணவனை வணங்கி அவனுக்கு எவலசெய்தலே மேலாகிய தருமமாம். எவல்
செய்துவரும்பொழுது, பரமபதியாகிய சிவனை வழிபடல்வேண்டும் எனனும
விரும்பம் உண்டாகில், தனக்கெனச் சுதந்தரம் இல்லாமையால், கணவனது
அனுமதியைப்பெற்று, ஆசாரியரை அடைந்து சிவதீர்க்குப் பெற்று, கணவனுக்கு
சூச செயற்பாலதாகிய எவலின் வழுவாது நின்றே சிவனை விதிப்படி வழிப
டுக கணவன் இறந்துவிடில்; ஆபரணங்கள் அணியாதொழித்தலும், வெற்றி
லே பாதகை ஒழித்தலும், ஒருபொழுது பகலிலே உண்டலும், பாயல்வேண்
டாது தனாயிலே நித்தினாசெய்தலும், ஐம்புலனைகளை அடக்கலும், சிவபுண்ணி
யங்களை விதிவழுவாது செய்தலும் வேண்டும் இச்சுறகுப்பிரமாணம். சிவ
தருமோத்தரம். எந்நிழைக்குப் பதியேவ வியற்றாதலே நியதி யீசனினத் தான
னைவ வேசறவு பெருகிற--காந்தனனு மதிபெற்றுத் தைக்கொள்க பூசை கலித்
திடினே யிருதுவதுநு தொருமுன்று நாளும்--வாய்பாதிடச்செய் துடற்சத்தி
மற்றையாரீ தரவே மானதபூ சனைபுரிக மறையநாட் புனலுட் - டோய்ந்த
ருநதிக கவ்வியத்தைச் சூட்டுகபோ தாற்குச் சூசமுன் பெருநோய்முன சூட்
டுவிகக பிறரால்" எ-ம் வாயுசங்கிதை "தருநெறிக கூந்த லாகக்குக கணவ
ரை வணங்க ருனே-புரியந் தரும மாகு மொண்டிற கணவா செகல்வாந்-
பருவனா பயந்த நகைய பணிந்துநம் பாதம் போற்றிப் - புரியலிழ் மலாக டே
விப பூசனை புரித லாமால். கணவாத மேவல் பூண்டு சுற்பினி லொழுதி டூ
தார்-நுண்கருவ கொடிய வெய்ய நரகினு னழுந்து வாராந்- பணிவுறு கணவர்

தம்மை யிகந்துநற் பான்மையின்றி - யணிகலன் றுறந்த மாதர் தன்மையை யறைகு வாமே தனாயினிற் கிடத்த ருன நல்கிட நயவகு நீரி- லரியவெண் ணீற்றின் மூழ்க லன்பொடு நமைப்பூ சித்த- லொருபக லுண்டு வைக வட்ட மி பதினா னகோடு - மருவுபூ ரணை லுண்டி யொழிந்திடல் வழக்க தாமே.” என்காசிகண்டம். “மருவு காதலன் மாய்ந்திடுன் மங்கைய - ரொருப கற் பெருகு துண்டரும் படுகிலை - விரியும் பாயல் வெறுத்துமண் மேற்றாளுசி-யரி ய நோன்புக் ளாற்றிட வேண்டிமால். சுடாசெய பொற்கல னீத்திடுந தோகை யர் - கடவுள் பூசனை காதலி னாற்றியு - முடல மாசுண வுள்ளாயிர் நீத்திடா- தடரு மூல மருந்திட வேண்டிமால்.” எ-ம. வரும்.

இப்புராணத்திலே சுட்டப்பட்ட நிலகவதியா, தம்மைக் கலிப்பகை யார் விவாகம் செயதிலா ஆயினும், அவர் இறந்தமை கேட்டவுடனே, என் னுடைய தந்தை தாயாகள் என்னை அவருக்கு மணம்செயது கொடுக்க உடன் பட்டிருந்தமையால், இவவுயிர் அவருக்கே உரியது, ஆதலால், இவவுயிரை அவருயிரோடிசைவிப்பேன என்று சாவததுணிந்தமையாலும், தம்பியாராகிய மருணிக்கியா பொருட்டு அகநருத்தை ஒழித்து உயிர்தாங்கியபின்னும், இள மைப்பருவத்தராய இருந்தும் விவாகம் செயதுகொள்ளாமல், தமது வீட்டிற் குளே தவருசெயது கொண்டிருந்து, பின்னா திருவதிகைவீரட்டானத்திற் சென்று, சிவ சின்னங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, திருக்கோயிலிலே திருவல கிடுதல திருமெழுகுகிடத்தில் பூக்களகொயது திருமால்கள தொடுத்தல் முதலிய திருப்பணிகள் பலவற்றை நாடோறும் விதிவழுவாது சிவனமாட்டுள்ள மெய் யன்போடு செய்தமையாலும், இவரது சற்பின்பெருமையும் ஐம்புலனைகளை அடக்கிநிறை அருமையும் சிவபத்திமுதிர்ச்சியும் செவவிதிற றெளியப்படும. இவா இத்திருப்பணிகளை மெய்யன்போடு செயதனா என்பது, இவாபுருச்சம யப் படுகுழியில் வீழ்ந்த தமது தம்பியாராகிய மருணிக்கியானா அதில நின்றும் தூக்கி ஆளும்பொருட்டிச செயத வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து, சருணாநிதி யாகிய சிவன் அவரைச் சூலேநாயினால் வருத்தி ஆட்கொண்டருளினமை யாலே, துணியப்படும.

உ. சிவனது திருவருள இவ்வழி உண்மைநெறி கூடாதெனல்.

உலகத்திலே, சமயங்களுந், அந்த அந்தச் சமயசாத்திரங்களுந், அந்தச்சா த்திரங்களிலே சொல்லப்படும பொருள்களுந், ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாது பலதிறத்தனவாய இருக்கும். இவைகள் எல்லாவற்றுள்ளும், மேலாகிய சம யம் யாது? சாத்திரம் யாது? பொருள் யாது? எனில், இச்சமயப் பொருள்கள் எல்லாம், இது ஆகும் அது அன்று எனனும் பிணக்க இன்றி, தன்னிடத்தே காணநிற்பது எந்தச்சமயமோ அந்தச்சமயமே சமயம், அந்தச்சமய சாத்திரமே சாத்திரம்; அந்தச்சாத்திரத்திற் சொல்லப்படும பொருளென்பொருள். இப்படி எல்லாச் சமயப்பொருள்களையும் தன்னிடத்து அடக்கி நிற்கும் சற்சமயம் சைவசித்தாந்தமையாம். ஆதலால், அந்தச் சமயமே சமயம்; அந்தச்சமய சாத் திரங்களாகிய வேதசிவாகமங்களே சாத்திரம்; அந்தச் சாத்திரங்களிற் சொல் லப்படும பதி பசு பாசம் எனனும் முப்பொருள்களுமே மெயப்பொருள்கள். அது “ஐதுசம யங்கன்பொரு ளுணரு தூலக் கொன்றோடொன் றெவ்வாம லுளபலவு மிகற்றுள் - யாதுசம யம்பொருளுல யாதிக கென்னி லீதுவாகு மதுவல்ல வெனுமபிணக்க நின்றி - நீதியினு லிவையெல்லா மோரிடத்தே கா ண நிற்பதியா தொருசமய மதுசமயம் பொருணா - லாதலினு லிவையெல்லா மருமறையா கமத்தே யடங்கியிடு மவையிரண்மி மரணடிக்கீ ழுடங்கும்.” என் னும்; சிவனான சித்தித் திருவிருத்தத்தால் உணராத.

சமயசாத்திரங்கள் எல்லாம் வேதாகமங்களிலே சுருக்கிக் கூறப்பட்டிருக்கும். அவைகளைச் சமுத்திரகலச நியாயமாக உருத்திராகளும் தேவர்களும் இருடிகளும் தத்தம் அறிவளவாகத் தனித்தனி விரித்து உட்சமய புறச்சமய சாத்திரங்களாகப் பண்ணினார்கள். "ஒன்றோடொன்றெவ்வாத் சாருவாகம் முதலிய பலசமயப்பொருள்களை வேதாகமங்களில் சிவன் கூறுதல் என்னை என்று ஆனமாக்களது அதிகாரபேதம் பற்றி என்க. முன்னா, அதிதாமதாசுரியமந்த மதிகளாய், லௌகிக சுகதையே பரமபுருஷாராதம் எனவும் புறமாகிய புத்திராதிகளையே ஆனமா எனவும் அபிமானிகளும் அதிகாரிகளைக் குறித்து, துககம் முதலியவற்றோடு உடனவிரவி இருத்தலால் லௌகிக சுகம் பரமபுருஷாராதம் அன்று எனவும், புத்திராதிகள் ஆனமா அல்ல எனவும் உணர்த்தி, அவாகளுக்குப் புத்தி ஸத்திரமாத் பொருட்டு நுண்பொருள் உணரும் உண்மை இன்மையால், தூலதேகத்தையே ஆனமா என்றும் அதனழிவையே பரம புருஷாராதம் என்றும் உபதேசிக்கின்றனர். பின்னா, அதிற்சூரிய தருமானுட்டான சதினாலே சிறிது பிரசாதம் பெற்றுச் சமநே சித்த சததி அடைநது தேகானமா முதலியவற்றில் பச்சாந்தாபம் உதிககப்பெற்ற அதிகாரிகளைக் குறித்து, தேகாதிகளில் ஏற்றிய ஆனமத்தன்மையை மறுத்தற்குப் புத்தசாததிரம் உபதேசிக்கின்றனர் இவ்வாறே மேலும் சோபானக்கிரமமாக உபதேசிக்கலால், விரோதம் இன்மைதெளிச முனமுன் உள்ள சமயங்கள் பின்பின் உள்ள சமயங்களால் வாதிககப்படும வாதிககப்படுவது பூருவபக்ஷமும், வாதிப்பது சித்தாந்தமும் சைவசித்தாந்தம் மறீற் சைசமயங்களாயும் பூருவபக்ஷம்பண்ணி சிற்றலானும், அதனைப் பூருவபக்ஷம் பண்ணுதற்கு ஒருசமயமும் இன்மையானும், அதுவே சித்தாந்தம் எனப்படும "சித்தாந்தமே சித்தாந்தம், அவைக்குவேறானவை பூருவபக்ஷங்கள்" என்று இரத்தினத்திரயத்திற் கூறப்பட்டது.

இச்சைவசித்தாந்தநூல்களை, பசுக்களாகிய நாம பரதந்திராக்ளாதலால் ஒன்றனை உளவாவது உணர்த்தலும், அதனவழிநிறலும் இயலாவாம் எனத் தெளிந்து, சைத்தந்திராகிய சிவனை மறவாது அகரது திருவருளையே முன்னிட்டிசிந்து, விதிப்படி கற்றுணாதலவேணமே இய்வாறே திருவருளை முன்னிடாது எததுணை நூல்களைக் கற்பினும், எததுணை தருமங்களைச் செய்யினும், சைவசித்தாந்தமே உண்மைநெறி என்று ஐயநதிரிபறத் துணிதலும், அநநெறியின வழுவாது நிறறலும் கூடாவாம் திருவருளே கண்ணுக்க் காண்டல் வேணமே எனபதும், அஃது இலவழி உண்மைநெறியை உணர்ந்து சிவனை அடைதல் கூடாது எனபதும், "உயிரா வணமிருநதற்று நோக்கி யுள்ளக் கிழியி லுருவெழுதி - யயிரா வணருசெய்திட னெகைத் தநதா லுணரப் படுவாரோ டொட்டி வாழ்த்தி - யயிரா வணமேறா தானே நேறி யமரானா டாளாதே யாறா ராண்ட - வயிரா வணமேயென னமமா நேனின னருட்கண்ணு லோக்காதா ரல்லா தாரோ" "ஆடுடுவித்தா லாரொருவ ராடா தாரா யடங்கு வித்தா லாரொருவ ரடங்கா தாரே - யோடுடுவித்தா லாரொருவ ரோடா தாரே யுருகுவித்தா லாரொருவ ருருகா தாரோ - பாடுடுவித்தா லாரொருவா பாடா தாரே பணிவித்தா லாரொருவா பணியா தாரே - காடுடுவித்தா லாரொருவர் காணு தாரே காண்பாரார் கண்ணுதலாய காட்டாக் காலே" என்னும் தேவாரங்களானும், "அவனரு னாலே யவன்றான வணங்கி," என்னும் திருவாசகத்தானும், உணர்க.

இமமருணீகியாயா, யாக்கைநிலையாமையையும் செல்வநிலையாமையையும் நீனைந்த பல தருமங்களைச் செயதும், பிரபஞ்சவாழ்வினது, அநித்தியத்தை அறிந்து இல்லாழ்க்கையிலே புகாமல் எல்லாவற்றையும் துறந்தும், சைவதூல்களை ஒதி உணர்தலும், எவ்வுயிராகும் முதல்வராகிய சிவனது திருவ

ருள் இன்மையாலன்றோ, சமணாகளது தூப்போதனையினாலே மயங்கி, அகர் களது ஆருகதசமயமே உண்மைநெறி என்று துணிந்து, அதிலே பிரவேசித்தாரா. சிவனன்றி முதல் இல்லை என்பது "சிவமுதலே யன்றி முதலில்லை யென்று ஞ்-சிவனுடைய தென்னறிவு தென்றுஞ்-சிவனவன்-தெனசெயல் தாகின்ற தென்று மிவையிறறை- தனசெயலாக கொள்ளாமை தான்" எனத்திருக்களி ற்றப்படி "பாரிற் கூறுமாறறனும் காண்க. இவா சைவநூலகளை ஒதி உணாந தும் சிவனது திருவருள் இன்மையால் சைவமே உண்மைநெறி என்னும் உணா ச்சி இவருக்குப் பிறநகிலது எனபது, இவகே "நிலலாத வுலகியலடி கண்டு நிலை யாவாழ்க்கை - யல்லேனென தறத்தறநது சமயங்க ளானவற்றி - னல லாறு தெரிநதுணாநது நம்பரு ளாமையிறை - கொல்லாமை மறைநதுறையு மமணசமயங் குறுகுவா" எனனும் திருவிருத்தத்தால் உணாத்தப்பட்டது. இத்திருவருள் தன்னைப் பெறல்வேண்டும் என்னும் ஆசையோடு பெருநத வம் செய்த வழியன்றிக் கிடையாது. இந்நாயனா சிவனை அடைதற்பொரு ட்டு முற்பிறப்பிலே பெருநதவம் செய்தாராயினும், அததவத்திலே சிறிது வழுவுற்றமையாலன்றோ, இப்பிறப்பிலே நெடுநாள் பொயநெறியாகிய பரம தததை அனுட்டித்தனா கருணாநிதியாகிய சிவன், அச்சிறுமுற்றத்தின் பொ ருட்டி இவரை இப்பிறப்பிலே தண்டித்தும், பின்னா இவா முனசெய்த ததத் தினாலன்றோ, இவரைக் கைவிடாது, வலிந்தாட்கொள்ளத் திருவுள்ள கொ ண்டு, சூலேனாயினால் வருத்தி, உண்மை நெறியாகிய தமது சைவசமயத் திலே புகுமபடி, திருவருள் தரந்தனா சிவபுண்ணியம் செய்த ஆன்மாக்கள ஓரோவழித் தீது செய்யினும், அவாக்களைக் கைவிடாது காக்கும் பெருநகரு ணையினா சிவனே எனபது, இந்நிலே, துணியப்பபடு "இன்றிங் கசேத் தனமா மில்தினேக் கோரிருண்டுஞ் - சென்று தொடருமவன் சென்றிடத் தே- யென்றததான் - தீதொருவ னுறை சிவபதிதான் கைவிடுமோ - மாதொருகூ- தல்லனே மறறு" எனத் திருக்களிறறுப்படியாரிற் கூறுமாறறனும், காண்க. புறச்சமயங்கள் பொயநெறிகள் எனபது "இருமுசு சமயத் தொருபேயத் தே ரினே - நீநகை தரவரு நெடுவகண் மானகணந் - தவப்பெரு வாய்கூடப் பரு கித் தளாவொடு - மவப்பெருந தாப் நீவகா தகைநதன்" எனத் திருவாசகத்தி னும், "சாலிபோ மறறைசு சமயங்கள் புகருபின்-ருவி யருதேயென் றுகதி பற- வவவுகா கேளாதே யுந்திபற" எனத் திருவுருதியாரினும், கூறுமாறறல் அறிக சிவன் இவரைச் சூலேனாயினால் வருத்தி ஆட்கொண்டமையால், அவா ஆன் மாக்களைத் தண்டிப்பதெல்லாம் அவாக்கள் குற்றத்தினின்றும் நீங்கித் தம் மை அடைநது பேரினபம் பெற்று உயதல் வேண்டும் என்னும் பெருநகரு ணையினாலேயாம் எனபது, தெளியப்பபடு அது "தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வாக டருசொ லாற்றின் - வந்திடா விடிவு றுகதி வளாரினு லடித்தத் தீய - பந்தமு மிடுவ லெல்லாம் பாததிமுற பரிவே யாரு- மிந்தநீ முறைமை யன்றோ வீசனா முனிவு மெனறும்." என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத் தத்தானும் உணாக்.

க. சேவன் முததி நிலை.

ஆன்மாவுக்கு ஆணவ மல பரிபாகத்தினாலே தீவிரதர சத்தி நிபாதம் உண் டானபோது, பரம கருணாநிதியாகிய சிவன், தமது திருவருளினாலே சிவஞா னததை உதிப்பித்து, சிவானந்தம் அனுபவிப்பித்து, மேல்வரும பிறப்புக்கு ஏதுவாகிய சஞ்சித் ஆகாமியங்களைக் கெடுத்தது, எடுத்த சரீரத்திலே பிராரதது வம் புசிக்கும்படி சேவன் முத்தனாக வைத்து, தேகாந்தத்திலே பாமுத்தியைக் கொடுத்தருளுவா. அது "சித்தநாதத் தேசிவன்நன் றிருக்கடைக்கண் சோத திசு சென்னமொன்றி லேசெவன் முத்த ராக - வைத்தாண்டு மலங்கமுவி ஞான வாரி மடுத்தானக தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை மறுத்து - முத்தநீர்தப் பாத

மலர்க் கீழ்வைப்ப னென்று மொழிந்திடவு முலகமெல்லா மூர்க்க ராகிப்-
பிதநாதப் பெருமபிதரமும் பிதற்றிப் பாவப் பெருவகுழியில் வீழ்ந்திடுவ
ரிதுவெனன் பிராகதி ” எனனும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தால் உணர்க.
சததி ரிபாதமாவது திரோதாண்சததி நீங்க அணுகுகர சததி பதிதலாம். இத்
திருநாவுக்கரசுநாயனார் தீவிரதரசததி ரிபாதமுடையாராய், சிவனது திருவருள்
னாலே மலவிருள நீங்கிச் சிவததுவம் விளங்கப் பெற்று, சிவானந்தமேலி
ட்டு, சீவன் முததராய் இருந்தார் சிவானந்த வினக்கத்ததுக்கு அடைபயானம்
ஆனந்த அருவியும், புளகமும், வீம்மலும், தழுதழுத்தலும், பரவசமும், இடை
யருது எழும் அத்தியற்புத சினமயமாகிய பாடலுமாம். இந்நாயனா தமது
தமக்கையாராலே விபூதி அணியப் பெற்று, சிவசந்நிதியை அடைந்தவுடனே,
சிவனது திருவருளினாலே மலநீக்கமும் சிவததுவ விளக்கமும் இவருக்கு
உண்டாயின் என்பதும், சிவானந்தம் வெளிப்பட விளங்கியது என்பதும்,
இங்கே “நீறணிந்தா ரந்ததிருளும்” என்பதுமுதல் “அங்கங்க ளடங்க” என
பது இறுதியாய உன்ன ஐதது திருவிருத்தங்களால் உணர்த்தப்பட்டன சிவா
னந்தம் வெளிப்பட விளங்கினமை, இன்னும் இப்புராணத்திற் பலவிடங்க
ளில் விரித்துக்கூறியவாற்றால, உணரக் இவரது சிவானந்த விளக்கம், இவா
திருவாய மலராதருளிய திருப்பதிகங்களினாலே மெய்யுணர்வு உடையோர்க்
கு, தெள்ளிதின் விளங்கும்

சீவன முததராவா அளத்திற்பட்ட புறபோலச சிவப்பிரகாசத்தினாலே
போகசாதனமாய்ள்ள உட்கரணங்களும் புறக்கரணங்களும் ஆகிய பசுரண
ங்கள் எல்லாம் சிவசுரணமாய நிகழப் பெற்று, சகலகருவிகளோடும் கூடியிரு
க்கும் சாககிராவத்தையிலே நிருமல துரியாதீதத்தைப் பொருந்தினோர்களாய்,
பூமியின்கணுள்ள ஆனமாககளை ஈடேற்றும் பொருட்செ சஞ்சரிக்கும் இயல்
புடையோராம் அது “இந்நிலைதா னிலலையே லெல்லா மீச னிடத்தினிலு
மீசனெல்லா விடத்தினிலு ின்ற-வாநிலையை யறிந்ததக் கரணங்க ளடக்கி
யறிவதொரு குறிகருவி னருளினு லறிந்து-மன்னுசிவன ற்னையடைந்து நின்
றவனநன் னாலே மருவுபசு கரணங்கள் சிவகரண மாத-துன்னியசாக கிரம
தனிற் துரியா தீத தோனநமுயல் சிவானுபவரு சுவானுபூ திகமாம் ”. “சாக்
கிரத்தே யதீதத்தைப் புரிந்தவாக னுலகிற் சருவசங்க தீவிரத்திவந்த தபோத
னாக ளவர்கள் - பாககியத்தைப் பகாவதுவென னிமமையிலே புயிரின் பற
ற்றுத்துப் பரததையடை பராவுசிவ ரனறே-வாககுமுடி கலித்தரசாண் டவர்
களரி வையரோ டனுபலித்திவ கிருந்திடினு மகப்பற்றற் றிருப்பா - நோக்கி
யிது புரியாதோ புறப்பற்றற் றுலு துணைவாபிறப் பினிலவினை கணுங்கிடா
வே ” எனனுரு சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களானும், “காணுங் கரணங்
க னெல்லாமபே ரின்பமென்ப- பேணு மடியா பிறப்பகலக- காணும்-பெரி
யானை நெஞ்சே பெருந்துறையி லெனறும் - பிரியானை வாயாரப் பேசு ”
என்னும் திருவாசகத்தானும், உணரக் “இத திருநாவுக்கரசுநாயனாரும் அவ்
வியலபினையுடையோ ஆசலால், இவா அருளிச செயத் தமிழ்வேதமாகிய
தேவாரம் சிவவாக்கியம் எனறே ஐயந்திரிபந்த துணியப்பமம் இவ்வாறன்றி,
பசுவாக்கியம் என்று நினைப்பினும், அந்நினைவு அதிபாதகமாகிய சிவததுரோ
கமாகி, எரிவாய நரகம் பயந்தேவீடும் இவா வாககியபூ சிவவாக்கியம் எனறே
துணிந்து, சருவானமாககளும் அதனை ஒதி உணராத முத்தி பெற்றாய்தற்பொ
ருட்டன்றே, கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவன், யாவரும் கேட்ப, இவருக்கு
நாவுக்கரசு எனப் பெயா கொடுத்தருளினா.

சிவஞானிகள் சரியை முதலியன செய்யவேண்டுகின்றன்றே ; அங்
வனமாக, இத்திருநாவுக்கரசுநாயனார் சிவஸ்தலங்கடோற்றுஞ் சொன்று, சிவ
னைத் தரிசித்து வலம்வந்த வணக்கித் துதித்தல்களும், திருக்கேயிற் பிராகா

ரங்குளியும், திருவீதிகளினும் * புற்செதுக்குதலும், பிறவும் செய்தமை என்னையெனின், இவர் பசுததுவம் நீங்கித் தஞ்சையலந்துச் சிவனையாய் நின்றமையால், இவை எல்லாம் இவர் செயலாகாது சிவன்செயலையாய் நிகழ்ந்தன என்க. அது “நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பிணனாதன் - நன்செய ருனையென் றுந்திபற - தன்னையே தாநானென றுந்திபற” என்னும் திருவருதியாரா னும் உணர்க. இவ்வனம் இவையெல்லாம் சிவன்செயலாய் நிகழ்தல் எற் றுக்கெனினும், ஆனமாககருகரு அறிவுறுத்தி அவர்களை உய்வித்தறப்பொருட் டென்க. அது சிவன் தக்ஷிணமூர்த்தியாய், திருக்கையிற செபமாலைகொண்டு செபம் பண்ணுதல் உயிர்களுக்கு உயயுநெறி காட்டுதற் பொருட்டாதல் போ லும் என்க இந்நாயனார் செயலெல்லாம் உயிர்கள் பொருட்டே நிகழ்ந்தன என்பது, “அன்ன தன்மையா கயிலையை யனைவதற் கருளார - மன்னு தீந் தமிழ் புவியினமேற் பினையும வழுதத - நன்னெ மெபுன்ற றடமுமொன் றுடன் கொடுந் தாரா - பன்ன கமபுனை பரமரோ முனிவராம் படியால்” என இவரும் குறிப்பிக்கப்பட்டமை காண்க. சிவஞானிகள் சரியை கிரியை முத லியவற்றைத் தாங்களாக வேண்டா என்று விடுவதும் இல்லை; செய்துவரல வேண்டுமா என்று சங்கற்பித்துச் செய்வதும் இல்லை, நீத்தினாசெய்கொரகை யிற் பொருள் அவரறியாது தானே போதல்போல, சிவஞானிகளுக்குச் சரி யை கிரியை முதலியன வெல்லாம் தாமே நீங்கும் இவ்வாறன்றி, தாங்களே இவற்றைச் செய்யாதொழிந்தோர நரகத்து வீழ்வா அது “குறிப்பிடங் காலந் திக்கா சனங்கொள்கை குலங்கு ணஞ்சோ - சிறப்புறு விரதஞ் சேந் தவஞ்செ பந் தியான மெல்லா - மறுத்தற கொழிதல் செயதன மருவிடா மன்னு செய்தி - யுறகருறு பவாபோல வாயமை யொழிந்தவை யொழிந்து போமே” எனச் சிவப்பிரகாசத்தினும், “ஞால நீதியு நானமறை நீதியும் - பாலருன் மததா பிசா சரி லெனவு - முறங்கி னோனகை வெறுமபாக கெனவுந் - தானே தவிரா தா னுற் புரியா - தொழிந்திடி விரயத் தழுததுத் திடமே” எனச் சங்கற்ப நிரா கரணத்தினும் கூறுமாற்றாற் றெனிக.

இந்நாயனார் இவ்வுண்மை நிலையைப் பொருந்திய பெருந்தகைமையினர் என்பது, சமணர்கள் இவரை மிகக் குட்டியை உடைய நீற்றறையில் ஏழுநாள் இருத்தியும், நஞ்சு சலந்த பாலும் அன்னமும் உண்பித்தும், இவரைக் கொல் லும்பொருட்டு யானையை ஏவியும், இவரைக்கல்லோடுசோத்துக்கட்டிக் கட லிலே தள்ளியும், அவைகள் சிறிதாயினும் இவரை வாழிக்காமையானும், தம து வேண்டுகோளினபடி சிவனது திருவருளினாலே தமது தோளிலே சூலக் குறியும் இடபக்குறியும் பொறிக்கப்பட்டமையானும், அப்பூதியடிகளையனா ரது புத்திரா விஷத்தினால் இறந்தபோது அவரை உயிப்பித்தமையானும், திருவீழியிலேயிலே சிவனடியாக்களை அமுதுசெயலித்தற பொருட்டுச் சிவ னிடத்தே படிக்காசு பெற்றமையானும், வேதாரணியத்திலே வேதங்களாலே திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட திருக்கதவு திறக்கப் பாடினமையானும், திருப் பைஞ்ஞீலக்குச் செல்லும் வழியிலே சிவனிடத்தே பொதிசோறு பெற்றமை யானும், திருவையாற்றிலே கைலாசத் தரிசித்தமையானும், செவவிதிறுணி யப்படும். இவை எல்லாம் இவ்வுண்மை நிலையில்லாதாரால் இயலா என்பது

* திருக்கோயிற் பிராகாரங்களினும் திருவீதிகளினும் உள்ள புல்லைச் செ துக்குதல் சிவபுண்ணியம் என்பது, “சினக ராலயந் தூப்பது திருமெழுக் கிடுதல் - புண்ணு கருதெமை யாட்டுவித் தெமக்கெனப் புரித் - நின்னு மால யத் தகவையி னெழுநதபுற் சேத - னனைந் துநதுனர் நாண்மல ரெடுத்துட் னல்கல்.” என்னும் உபதேசகாண்டச் செய்யுளானும், அறிக.

“துரியங் கடந்தசுடர்ந்தோகையுட னென்றும் - பிரியாதே நினைவற்ற பெம்
மான் - றுரியத்தைச் - சாக்ஷிததே செய்தருளித தானசெய்யுந் தன்மைகளு-
மாக்கிமெவந தன்பர்க் கவன்.” “கொல்கரியி னீற்றறையி னஞ்சிற் கொலை
தவித்தல்-கல்லே மிதப்பாக ஆனீரத-னல்ல-மருவார் மறைக்காட்டில் வர்
யிறிறப் பித்த - நிருவாமு ராளி செயல்.” எனத் திருக்களிற்றுப்படியாரித்
கூறுமாற்றினும், உணாக. இன்னும், இவா சிவனது ஆஞ்ஞாயிஞ்சேந்தமுது
உழவாரம் துழைந்த இடங்கடெனவும் பொன்னும் நகரத்தினையுட்கும் இடச்
சக்கண்டும், அவைகளைப் பருக்கைக்கறகளோடு சமமாக எண்ணி, உழவாரத்
தில் ஏந்திக் குளத்திலே விழ ஏறிநது விட்டமையானும், அரம்பையர்கள் தம்
மூன் நின்று தம்மை மோகிப்பிகரும் பொருட்டுப் பலமுயற்சிகள் செய்தும்,
தமது சித்தநிலை சிறிதும் வேறுபடாது தாம் செய்யும் திருப்பணியிலே உறுதி
கொண்டு நின்றமையானும், இவரது பெருமை தெளியப்படும். இவ்வருமை
“ஒடுகு செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவா” “ஏந்திழையா சஞ்சயனத்
தெய்தித்தம் மெய்தொடினுங்-காயநதுவாதத லேதுறவு காண.” எனலும் திரு
வாக்குகளால் அறிக. இவா பரமுத்தி பெற்றமை இங்கே “புண்ணியா வுன
னடிகே போதுகின்றே னெனப்புகன்று - நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடி
வேயாகி - யண்ணலார சேவடிக்கீ முண்டவர செயதினா” எனப்பதனால்
உணர்த்தப்பட்டது.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், இந்நாயனார், ஆன்மாக்கள புறச்சமயப்படி
குழியில் வீழாது, சைவமே சரமயம் என்று தெளிந்து, அதனவழி நின்று
சிவனை வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டு, தமது செயல்களானும், திருவாக்ருக
ளானும், மெய்யறிவுச் சடா கொளுத்திய சமயகுரவராயினா என்பது, தென
ளித்திப்பெறப்படும் ஆதலால், பரசமயங்களிற் புகாது சிவனே பரமபதி எனத்
துணிகது, இந்நாயனா காட்டியவாதே விபூதி உருத்திராக்ஷம் என்னும் சிவ
சின்னங்கள் தரித்து, சிவனை இடையறாது மேனமேலும் பெருகிவளரும் மெ
யயன்பினோடு மனம் வாசருக் காயம் என்னும் மூன்றினுலும் வழிபட்டு உய்
தலே நாம் அருமையாகப் பெற்ற இச்சரீரத்தினால் பெறப்படும் பயன என்பது
தெளிக. ஒதுவார்க்கும் கேட்பார்க்கும் அன்பை வளர்த்து, கருங்கனம்மமும்
கரைநதுருக் செய்யும் பெருஞ்சிறப்பினதாகியும், காருகருகரு இனம்பெண்
களுடைய வசனம் போலச் சிவனுக்குப் பிரீதியைச் செய்யும் இயல்பினதா
கியும் விளங்கும் இந்நாயனாது தேவாரத்தைச் சித்தசமாதானத்தோடும் மெய்
யனபோடும் விதிப்படி ஒதி உணரீக.

குலச்சிறைநாயனார்புராணம்.

பன்னு தொல்புகழ்ப் பாண்டிநன் னாட்டிடைச்
செந்நெ லார்வயற நீங்கரும் பின்னயற
றுன்னு பூகப் புறம்பணை குழந்தது
மன்னு வணமையி ஞாமண மேற்குடி.

(ச)

அப்ப திக்கு முதல்வர்வன் றெண்டர்தா
மொப்ப ரும்பெரு நம்பியென் றேறதிய
செப்ப ருஞ்சீர்க் குலச்சிறை யார்தின்மை
வைப்பி னாற்றிஞ்ச் தொண்டின் வழாதவா.

(உ)

காரணங்கண் ணுதற்கன்ப ரென்னவே
வாரமாகி மகிழ்ந்தவர் தாணமிசை
யாரு மண்பொடி வீழ்ந்தஞ் சலிமுகிழ்த்
தீர நன்மொழி யெய்த விசைத்துனார். (க)

குறியின்கு குலத்தின ராயினு
செறியி னைசூல நீங்கின ராயினு
மறிவு சங்கரம் கனப ரென்ப்பெரிந்
செறிவு நப்பணிக தேத்திய செய்கையார். (ச)

உலகர் கொள்ளு நலத்தின ராயினு
மலகி நீமைய ராயினு மமபுவி
யிலகு செஞ்சடை யாரடி யாரெனிற்
நலமு நப்பணிக தேத்துந் தகைமையார். (இ)

பண்பின் மிககார பலரா யணையினு
முண்ப வேண்டி யொருவ ரணையினு
மெண்பெ ருக்கிய வண்பா லெனிகொண்டு
நண்பு கூடாதமு னாட்டு நலத்தினார். (ஈ)

பூதி கோவணஞ் சாதனத் தாற்பொலிந்
தாதி தேவாத மஞ்செழுத் தாமவை
யோது நாவணக கத்தா லுண்பபவா
பாத நானும பரவிய பண்பினார். (எ)

இன்ன நல்லொழுந கததின ரீறிலகோக்
தென்ன வனனெடு மாறறஞ்ச சோதிகழ்
மன்னு மநகிரி கூட்டுமே லாகியா
ரொணன் லாச்செற றுறுதிகக ணினறுனார். (அ)

ஆய செய்கைய ராயவ ராறணி
நாய னாதிருப பாத நலினறுனார்
பாய சோபுண பாண்டிமா சேவியா
மேய தொண்டுகு மெய்ததொண்ட ராயினார். (க)

புன்ன யதநரு நந்தாபொய நீசுசுவந்
தென்ன னுடு திருநீறு போறறவு
மன்னு காழியா வனனலா பொன்னடி
சென்னி சோத்தி மகிழ்ந்த சிறப்பினார். (ஐ)

வாதிந ரோற்ற வமணனா வன்கழுத
தீது நீங்கிட வேறறுவிச தாதிநம
யாது போற்றினேன மேலினி யேத்துசேன்
வேத நீதி மிழிலக் குறும்பாதான். (ஓ)

குலச்சிற்றையனாற்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-தளைய.

சூசனம்.

க. சிவனடியார் பத்த

சிவன் சுவதந்திரா நாம் பரதந்திரா சிவனுக்கும் சிவபததாகஞ்சூசனம் அடிமை என்று தெளிந்த மெய்யுணர்வு உடையோ, தாம் எத்தனைச் செல்வத்தோடும் எத்துணை அதிகாரத்தோடும் கூடி இருப்பினும், சிறிதாயினும் அவைகளாலே அகங்காரம் கொள்ளாமல், சிவனடியார்களைக் கண்டால், அவர்கள் எககுலத்தாளாயினும் அவர்களைச் சிவன எனவே பாவித்து, எதிர்கொண்டு வணங்கித் துதித்து, விதிப்படி அமுதசெயல்பபா இப்படிச் சிவனடியாரிடத்து அன்புடையவரோ சிவனிடத்து அன்புடையா என்று தெளியப்படுவா. அகங்காரம் முதலியன உடையோ சிவனது திருவருளை உடையாக்கள் அது "ஒருமையுட னீசனரு னோங்கி யென்றந் துங்க - வருமை யருமை யருமை-பெருமையிடும்- பாவகாரக கோப மபிமான மாசை யிவை-நீங்காத போதுதானே" என்னும் சிவபோகசார வெண்பாவால் அறிக. இக்குலச்சிறைநாயனார், தாம் பெருஞ்செல்வரும் பாண்டியனுக்கு முதன்மாதிரியாருமாய் இருந்தும், சிறிதும் செருக்கு உருது இச்சிவபுண்ணி! ததைச் செயதமையால், சிவனிடத்தே மெய்யன்புடையா எர்ப்பது தெள்ளிதிற்றுணியப்படும். இவரதுபத்தித்திறம் "வெற்றவே யடியார் ரடிமிசை வீழும் வீருப்பினன வெள்ளை நீறணியுங்- கொற்றவன நனக்கு மாதிரி யாய குலச்சிறை குலாவீசின தேத்து- மொற்றை வெள விடைய னுமபரா தலைவ னுலகிலி வீயறகையை யொழிந்திட-டற்ற வாக் கற்ற சிவனுறை கின்ற வாலவா யாவது மிதுவே கணங்களாய வரினுந தமியராய வரினு மடியவா தங்களைக் கண்டாற-குணங்கொடு பணியுங் குலச் சிறை பரவுங் கோபுரஞ் சூழ்மணிக் கோயின்-மணங்கமழ் கொன்றை வாளரா மதியம் வன்னிவன கூவீள மாலை- யணங்குவீற் றிருந்த சடைமுடி யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே கலமில் ராக் கலமதுண்டாக் நாடவா நாடறி கின்ற - குலமில் ராகக் குலமதுண்டாகத் தவம்பணி குலச்சிறை பரவுங் - சலைம லி கரத்தன மூவீலை வேலன கரியுரி மூடிய கண்ட - னலைமலி புனல்சேர் சடைமுடி யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே நாவணங் கியலபா மஞ்சே முத் தோதி கல்லராய நல்லியல் பாகுங் - கோவணம் பூதி சாதனங் கண்டாற் றெழுதெழு குலச்சிறை போற்ற - வேவணங் கியலபா மிராவணன ரின டோ ளிருபது நெரிதர ஆனறி - யாவணங் கொண்ட சடைமுடி யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே தொண்டரா யுள்ளா திசைதிசை தோறு தொழுதுதன் குணத்தினைக் குலாவக் - கண்டிரா டோறு மின்புறு கின்ற குலச்சிறை கருதி டின் தேத்தக் - குண்டரா யுள்ளா சாககியா தங்கள் குரியினக் கென்றியிட வாரா - வண்டாநா யகன்ற னமாநதுவீற் றிருந்த வாலவா யாவது மிதுவே." எனத் திருஞானசம்பந்தமுத்திரநாயனாரா புகழப்பட்டமை காண்க.

உ. சைவசமயத்தை வளர்க்க விரும்பல்.

புறச்சமயிகளுடைய தூபபோதனையிலே ஆனமாக்கள் சற்சமயமாகிய சைவத்தை விட்டு அவர்களது சமயப்படுகுழியிலே விழுந்து கெடுதலைக் காணின்; மிக இரங்கிக் கவலைகொண்டு, அப்பறச்சமயங்களை ஒழித்து, சைவத்தை வளர்த்தற்கு வேண்டி முயற்சியைச் சிரத்தையோடு செய்தல் மிக மேலாகிய சிவபுண்ணியமாம்: அது செய்மாமை மிகக் கொடிய பாதகமாம். அம்முயற்சி சிரத்தையோடு செய்யப்படுமாயின், வேண்டுவார வேண்டியதே ஈவாராகிய சிவன் அதனை முற்றவித்தருளுவா இக் குலச்சிறைநாயனார் இச்சிவபுண்ணியத்தான் மிகச் சிறப்புற்றவா என்பது, சமணர்களுடைய பொய்ச்

சமயத்தைக் கெட்டுத்தப் பண்ணுகாடெங்கும் திருநீற்றை வளர்க்கும் பொருட்
 தித் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனருடைய திருவடிகளை வணங்கினமையா
 லும், வாதினிலே அந்நாயனருக்குத் தோற்ற சமணாகளைக் கழுவிலே ஏற்றுவித்த
 மையாலும், செவ்விதிற் றெளியப்படும். இவ் இவ்வாறுசெயதபின்பு, பாண
 னாடெங்கும் புறச்சமயமாகிய இருள் கெடச் சைவசமயமாகிய பேரொளி
 தழைத்து ஒளிகியதனோ? ஆதலால், இதனின்மிக்க புண்ணியம் வேறு இல்லை
 எனத் தெளிந்து, சைவத்தை வளர்த்தற்குச் செவனது திருவருளையே முன்னிட்
 டிக்கொண்டு இடைவிடாது பெருமுயற்சி செய்க.

பெருமிழலைக்குறும்பநாயனர்புராணம்.

குத நெருங்கு குலைத்தெனகு பலவு பூசஞ் சூழ்புடைததாய
 லீதி தோறு நீற்றினெளி விரிய மேவி விளங்குபதி
 நீதி வழுவா நெறியினராய நிலவுந் குடியா நெடுநிலத்து
 மீது விளங்குந் தொன்மையது மிழலை நாட்டிப் பெருமிழலை (க)

அன்ன தொன்மைத் திருப்பதிகக ணதிபா மிழலைக் குறும்பனா
 சென்னி மதியம வைத்தவாத மடியாக காண செய்பணிக
 ளின்ன வண்ண மெனறவாதா முனையா முன்ன மெதிதோறு
 முன்ன முவந்து செயவாராய முதிரு மறிவின பயன்கொளவார. (உ)

தொண்டர் பலரும் வந்திண்டி யுண்ணத் தொலையா வமுதுட்டிக்
 கொண்டு செல்ல விருந்திய முகந்து கொடுத்த குறைதடைவார்
 வண்டு மருவுந் குழலுமையான கேள்வன செய்ய தாளென்னும்
 புண்டரீக மகமலரில வைத்துப் போற்றும் பொற்பினா. (ங)

இத்தன் மையராய் நிகழா னெல்லை யில்லாத திருத்தொண்டின்
 மெய்ததன் மையினே யுலகறிய விதியால் வணங்கி மெய்யடியா
 சித்த நிலவுந் திருத்தொண்டத் தொகைபா டியநம பிளையப்பணிந்து
 நித்த னருள்பெற தவாபாத நினைக்கு நியமத் தலைபினரா. (ச)

மையார் தடங்கட் பரவையார் மணவா ளன்றன் மலாக்கழல்கள்
 கையார் நெழுது வாய்வாழ்த்தி மனத்தா னினைக்குங் கடப்பாட்டிற்,
 செய்யான கோனு நான்முசனு மறியாச செம்பொற றுளிரிணைக்கி
 முய்கான் சேர வுற்றநெறி யிதுவே யெனறன் பினிலுய்த்தார். (ஊ)

நானு நம்பி யானாரர் நாம நவின்ற நலத்தாலே
 யானும் படியா லணிமாதி சித்தி யான வணைத்ததற்பின்
 மூன்று காது லுடன்பெருச முதல்வா நாமத் தருசெழுததுங்
 கேளும் பொருளு முணாவுமாம பரிசு வாய்ப்பக கெழுமினார். (ஈ)

இன்ன வாரே யிவரொழுக வேறு கொடிமே லுயர்த்தவர்தாம்
 பொன்னின் கழல்கண் மண்ணின்மேற் பொருந்த வந்து வழக்குகாத்து
 மன்னு மோலை யவைமுன்பு காட்டி யாண்ட வன்ஞெண்டர்
 சென்னி மதிதோய் மாடமலி கொடுங்கோ ளுணைச் சேர்வுற்றார். (ஏ)

அஞ்சைக் களித்து நஞ்சுண்ட வழுதைப் பரவி யனைவுறுவாரா
செஞ்சொற நயிழமா லைகண்மொழியத் தேவா பெருமா னருளால்
மஞ்சிற நிகழும் வடகயிலைப் பொருப்பி லெயத் வரும்வாழ்வு
நெஞ்சிற நெளிய விவருணாதாரா நீடு யிழலைக் குறும்பனா.

(அ)

மண்ணிற நிகழுந் திருநாவ லூரில் வந்த வனரெண்டா
நண்ணற கரிய திருக்கயிலை நானே யெயத் நாண்பிரிந்து
கண்ணிற கரிய மணிகழிய வாழ்வாரா போல வாழேனென்
நெண்ணிச் சிவனா ளினதேசென் றடைவன யோகத் தாலென்பார்.

(க)

நாலு கரணங் களுமொன்றாய நல்ல வறிவு மேற்கொண்டு
காலும் பிரம நாடிவழிக் கருத்துச் செலுத்தக் கபாலநடு
வேல வேமுன் பயினைநெறி யெடுத்த மறைமூ லந்திறப்ப
மூல முதலவா திருப்பாத மடைவாரா கயிலை முன்னடைந்தார்.

(சு)

பயிலச் செறிந்த போகத்தாற பரவை கேளவன பாதமுறக்
கயிலைப் பொருப்ப ரடியடைந்த யிழலைக் குறும்பா கழலவணங்கி
மயிலைப் புறங்கொண் மென்சாயன மயலிர் கிளவி யாழிஞ்ஞெடுங்
குயிலைப் பொருவுங் காரைக்கா லம்மை பெருமை கூறுவாரா.

(கக)

பெருமிழலைக்குறும்பநாயனாபுராணமுற்றிற்று.

ஆசுத திருவிருத்தம் களஉக.

கு ச ன ம்.

குருபதி முநிராசி.

கணமணியான கு இசா நன ந இது தீது என்று காட்டுதலபோலச் சுற்றரு
வானவா இது நன்னெறி இது தீநெறி என்று உணர்த்துவேராதலால்,
அவனாச் சிவபெருமான எனவே பாலித்து, நியமமாக மனம் வாசகுக் காயங்க
ளினாலே கிரததைப்புடன வுதிப்பிலோர் சித்தி முதத்தினைப் பெறுவா. அது "சிவ"
னே சிவஞானி யாதலாற சுத்த - சிவனே யெனவடி சேரவல லார்க்கு - நவ
மான தகதுவ நனமுத்தி நண்ணும - பவமான தினறிப் பரலோக மாமே. தெ
ளிவு திருவின நிருமேனி காண்ட - நெளிவு குருவின நிருவாரத்தை கேட்ட -
நெளிவு குருவின நிருநாமரு செப்ப - நெளிவு குருருப்பகு கிந்தித்த றானே."
எனத் திருமந்திரத்திற் கூறுமாற்றால் அறிக. இப்பெருமிழலைக்குறும்பநாய
னா உலகம் உய்யும்பொருட்டித் திருசொண்டத்தொகை அருளிச்செய்த சம
யகுரவராதிய சுந்தரமூர்த்திராயனா நியமமாகச் கிரததையோடு கிந்தித்துத்
துதித்து வணங்கினமையாலன்றோ, அணிமா முதலிய அட்டசித்திகளையும்
பெற்று, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே தமக்குச் சுற்றமும் பொருளும் உணர்வும் எனக்
கொண்டார். இவரது குருபதி முகிாச்சி, சுந்தரமூர்த்திராயனார் உத்தரகை
லாசத்தை அடைவதை முன்னுணர்ந்து, தாம் அவரைப் பிரிதலாற்றும்மயால்
முதலான யோகமுறையினாலே பிரமநதிரவழியால் உடலினின்றும் பிரிந
து, திருக்கைலாசத்தை அடைந்தமையாலே, செவ்வீதிநெளியப்படும.

காரைக்கீலம் மயார்புரணம்.

~~~~~

மானியு தருமத்தின் வழிநின்று வாயமையினி
ஊன்மில்லோப பெருவணிகர் குடிதுவனறி யோவகுபதி
கூனல்வளை திரைசுமந்து கொண்டேறி மணமிகழிக
கோணழிசை யுலவுவளம் பெருகுதிருக் காரைக்கால. (க)

வங்கம்லீ கடற்காரைக் கீலின்கண் வாழவணிகர்
தங்களுக்குத் தலைவனா தனத்தத் னாதவத்தா
லங்கவாபாற நிருமடத்தை யவதரித்தா னெனவநது
பொவகியபே ரழகுமிகப புனிதவதி யார்பிறந்தார. (உ)

வணிகர்பெருங் குலம்விளங்க வந்துபிறந் தருளியபின
னனினிளர்மெல லடிதளாவுற நசையுடைப பருவத்தே
பணியணிவார் கழற்கடிமை பழகிவரும் பாங்குபெறத்
தணிவில்பெரு மனக்கரத் ததும்பவரு மொழியினரா. (ங)

பல்பெருநற கிளையுபபப பயிலபருவச் சிறப்பெல்லாரு
செல்வமிகு தந்தையார் திருப்பெருகுஞ் செயல்புரிய
மல்குபெரும பாராட்டின வளாகினரா விடையவாபா
லல்கியவன் புடனழகின் கொழூந்தெழுவ தெனவளாவார. (ச)

வண்டல்பயில் வனவெல்லாம் வளர்மதியம் புனைதசடை
யண்டாபிரான் நிருவார்த்தை யணையவரு வனபயின்று
தொண்டாவிற றொழுதுதா தியாபோற்றத் துணைமுலைகள்
கொண்டுசுப பொதுகருபதங் கொள்கையினிற் குறுகினா. (ரு)

நல்லவென வுறுப்புன லவருநாக்கு நலநிரம்பி
மல்குபெரு வனப்புமீக் கூறவரு மாட்சியினு
லில்லிகவாப பருவத்தி லிவாகணமா பினுக்கேற்குந்
தொல்குலத்து வணிகாமகட் பேசுதற்குத் தொடங்குவார். (சு)

கீடியசீர்க் கடனாகை நிதிபதியென றுலகின்கட்
பாடுபெறு புகழ்வணிகன பயந்தகுல மைந்தன்குத்
தேடவருந் திருமரபிற் சேயிறழைய மகட்பேசி
மாடமலி காரைக்கால வளநகரின் வரவிட்டான. (ஏ)

வந்தழ் தறிவோர்கண் மணங்குறித்தம் மனைபுகுநது
தந்தையார் தனத்தத்தன றனைநோந்து நீபயந்த
பைந்தொழியை நிதிபதிமை தனபரம தத்தனுக்கு
முனைதமத் தினுக்கேற்கு முறைமைமணம் புரிகென்றா. (அ)

மற்றவனு முறைமையினுன் மணமிசைந்து செல்விடச்சென
தற்றவர்க ளாகேட்ட நிதிபதியு முயாசிறப்புப்
பெற்றனன்போ லுவநதுதனிப பெருமகற்குத் திருமலியுஞ்
தற்றமுடன் களிகூரது வதுவையினைத் தொழில்புண்டான. (ஐ)

மணமிசைந்த நாளோலை செலவிட்டு மங்கணை
எணையவது வைத்தொழிந்த ளர்னவெலா மணமவித்தே
பிணரலங்கன் மைந்தனையு மணவணியி னெழில்விளக்கிப்
பணமுரசு மெழுதார்ப்பக காரைக்காற பதிபுருதார்.

(க௭)

அனியிடதாராத தனத்தன னணிமாடத துளபுருதா
தெளிதருநூல் விதிவழியே செயனமுறைமை செயதமைத்தத
தனிர்டிமென னகைமபிலைத் தாதவிழதாரக காரைக்குக்
கனிமசிழசுற நம்போற்றக கலியாணரு செயதாரகன்.

(க௮)

மங்கலமா மணவினைகண் முடித்தியல்பின் வையுநாட்
டங்கனகுடிக கருமபதலவி யாதலிதா நனத்தன
பொங்கொலிநீர நாகையினி போகாமே கணவனுட
னங்கணமாந தினிதிருக்க வணிமாட முருங்கமைத்தான்.

(க௯)

மகட்கொடையின மகிழ்சிறக்கும் வரம்பிறனங் கொடுத்ததறி
ணிகாப்பரிய பெருஞ்சிறப்பி நிதிபதின குலமகனாந்
தகைப்பிலபெருங் காதலினா நங்குமனை வளம்பெருக்கி
மிகப்பரியுங் கொள்கையினி மேம்படுத்தி மேவினா.

(க௯)

ஆங்கவனற நிலவாழக்கை யருநதுணையா யமாகின்ற
பூங்குழலா ரவாதாமும் பொருவிடையா திருவடிகே
ழோங்கியவன புறுகாத லொழிவின்றி மிகப்பெருகப்
பாங்கிலவரு மையுதத்தின பண்புவழா மையிறப்பிலவார்.

(க௯)

ரம்பரடி யாரணைநதா னல்லதிரு வமுதனித்தஞ்
செம்பொன்னு நவமணியுரு செழுநதுகிலு முதலான
தம்பரிவி னுலவாகருத தகுதியினவேண டிவகோடுதது
மும்பாபிரான திருவடிகே ழுணாவழிக வொழுருதார்.

(க௯)

பாங்குடைய நெறியின்கட் பயிலபரம தத்தனுக்கு
மாங்கனிக னோரிரண்டு வந்தணைநதா சிலாகொடுப்ப
வாங்கவைதான முன்வாங்கி யவாவேண்டும் குறையளித்தே
யீங்கிவறறை யிலலததுக கொடுக்கவென வியம்பினா.

(க௯)

கணவனாருன் வரவிடுத்த கனியிரண்டு கைக்கொண்டு
மணமலியு மலாக்காதன் மாதரார வைத்ததற்பின
பண்புரவம புணைநதருளும் பரமனா திருத்தொண்ட
ருணவினமிகு வேட்கையினு லொருவாமனை யுட்புருதார்.

(க௯)

வேதநகண மொழிந்தபிரான மெயத்தொண்டா நிலைகண்டு
நாதனற னடியாராப பசிதீர்ப்பே நெனநண்ணிப்
பாதங்கள் விளக்கநீர் முன்னனித்துப் பரிகலம்வைத
தேதந்தீர நலவிருதா வினனடிசி னூட்டுவார்.

(க௯)

கறியமுதங் குதவாதே திருவமுது கைகட்ட
வெறிமலாமேற திருவணையா விடையவனற னடியாரே
பெறலரிய விருதாறா பேறிதன்மே லில்லையெனு
மறிவினரா யவரமுது செய்வதனுக் காத்திர்பார்.

(க௯)

இல்லாளன் வவக்கவெனத் தம்பக்கீன முன்னிருந்த
தல்லநறு மாங்கனிக எரிண்டினிலான் ஹைத்தொண்டு
வல்லினாநது வந்தனைநது படைத்துமன மகிழ்ச்சியினு
சுல்லநீர்ப் பவரடியா தமையமுது செய்வித்தார். (20)

மூப்புறுமத் தளாவாறு முதிர்நதுமுநி கியவேடகைத்
திப்பசிவி விலையாறு மயர்ந்தனைநது திருத்தொண்டா
வாய்ப்புறுமென் சுவையடிசின் மாங்கனியோ டினிதருநதிப
பூப்பயின்மென குமுனமடவார செயலுவநது போயினா. (21)

மற்றவர்தாம் போயினபின் மனைப்பதியா கியவணிக
ஹறபெரும் பகலினக ணேங்கியபே நிலலையதிப
பொற்புறமுன னீராடிப புருந்தடிசில புரிநதயிலக
கற்புடைய மடவாருங் கடப்பாட்டி லுட்டிவார. (22)

இன்னடிசில் கறிகளுட னெய்துமுறை யிட்டதறபின
மன்னியசோக் கணவனாருன் மனையிடைமுன் வைப்பித்த
நன்மதுர மாங்கனியி லிருந்ததனை நறுங்குந்த
லன்னமனை யாரதாமுங் கொடுவநது கலத்தளித்தார். (23)

மனைவியார் தாம்படைத்த மதுரமிக வாய்த்தகனி
தனைதுகாந்த வினியசுவை யாராமைத் தாவணிக
னினையதொரு பழமின்னு முளத்தனை யிடுகவென
வனையதுதாங் கொண்டுவர வனைவாரபோ லங்ககனரா. (24)

அம்மருங்கு நின்றயாவா ரருங்கனிககங் கெனசெயவார
மெய்ம்மறநது நினைந்தற விடத்ததவும் விடையவாதா
டம்மனங்கொண் டினாதலுமே யவரருளாற ருழகுமுலா
கைம்மருங்கு வந்திருந்த ததிமதுரக கனியொன்று. (25)

மற்றதனைக் கொடுவந்து மகிழ்நதிடலு மயினறதனி
ஹறசுவை யமுதினுமேற படவுளதா யிடவிதுதான
முறறருமாங் கனியன்று மூவுலகிற் பெற்றகரிதாற
பெற்றதுவே நெங்கென்று பெயவனையா தமைக்கே டான. (26)

அவ்வுகாக்கேட்டலுமடவா ரருளுடையா ரளித்தருளுரு
செவவியபே ரருளவிளம்புந் திறமனறென றுரைசெயயா
கைவருகற் புடைநெறியாற கணவனுரை காவாமை
மெய்வழியன நெனவிளமபல் விடமாட்டார விதிப்புறுவார. (27)

செய்தபடி சொல்லுவதே கடனென்னுரு ழேலத்தான
மைதழையுங் கண்டாசே வடிசணமனத துறவணங்
யெய்தவருங் கனியளித்தா ரியாரென்னுங் கணவனுரு
மொயதருபூங் குமுன்மடவார புருந்தபடி தனைமொழிந்தார். (28)

நசனரு ளெனக்கேட்ட விலலிறைவ னதுதெனியான்
வாசமலர்த் திருவனையா தமைநோக்கி மற்றிதுதான
நேசுடைய சடைப்பெருமான் திருவருளே விண்ணமுமோ
ராசில்கனி யவனருளா லழைத்தளிப்பா யெனமொழிந்தான். (29)

பாங்கனறுமீனவியார பணியணிவார தமைப்பரவி
யீங்கிதனித தருளீரே லென்னுரைப்பாய யாமென்ன
மாங்கனியொன றருளாலவந தெயுதுதலு மறதனை
யாங்கவன்னைக கொடுத்தலுமே யதிசயித்து வரங்கினான்.

(௩௦)

வேறி.

வணிகனுந தன்னைப புக்க மாவகனி பினைக்க காணு
றணிவரும பயமேற கொள்ள வுள்ளமுந தரிமா நெய்து
யணிசுழ லவனா வேளே ரணங்கெனக கருதி நீங்குந
துணிவுகொண டெவர்க்குஞ் சொல்லான றொடவின்னி யொழுநு நாளில்.

(௩௨)

விடுவதே யெண்ண மாக மேவிய முயற்சி செய்வான்
படுதிரைப பரவை மீது படாநலவ கொண்டு போகி
நெடுநிதி சொண்டேவெ னென்ன நிரந்தபல கிளைஞ ராரும்
வடுவில்சா வணிக மாககண மரககலஞ் சமைப்பித் தாக்கள்.

(௩௩)

கலஞ்சமைத் ததற்கு கேணடுங் கமயிய ருடனே செல்லும
புலங்கனில விரும்பு பண்டம பொருகதுவ நிரமப வேற்றிச
சலந்தரு கடவுட் போற்றித தலைமையா நாயகன ருனு
நலந்தரு நாளி லேறி நளிநிதுகக் கடன்மேற போனான்.

(௩௪)

கடன்மிசை வங்க மோட்டிக கருதிய தேயந தன்னி
லடைவுறச் சென்று சோந்தவ களவிலபல வளங்கண முற்றி
யிடைசில நாட்க ணீங்க மீண்டுமக கலத்தி லேறிப
படாபுனற கனனி நாட்டோர் பட்டன மருககு சோந்தான்.

(௩௫)

அப்பதி தனனி லேறி யலகிலபல பொருள்க ளாகரு
மொப்பினமா நிதிய மெல்லா மொருவழி பெருக வுயத்து
மெய்ப்புகழ விளங்கு மவ்வூர் விரும்பவோர வணிகன பெற்ற
செப்பருக கனனி தன்னைத் திருமல் வதுவை செயதான்.

(௩௬)

பெறலருந் திருவி னுளைப பெருமணம் புணர்து முனை
யறலிய னறுமென கடந்த லணங்களு டுறத்தி லற்றம
புறமொரு வெளியு ருமற பொதிந்தசிர தனையி னோடு
முறைமையின வழாமை வைக முகமலந் தொழுநு நாளில்.

(௩௭)

முருகலர் சோலை மூது ருன்முதல வணிக ரோடு
யிருநிதிக கிழவ னெனை வெய்திய திருவின மிகுப
பொருகதந கலங்கள போகரும் புகழினுன மனைவி தனபாந்
பெருகொளி விளக்குப போலோர பெண்கொடி யரிதிற பெற்றான்.

(௩௮)

மடமக டனனைப பெற்று மங்கலம் பேணித் தானமுன
புடனுறை வஞ்சி நீதத வொருபெரு மனைவி யானாத
தொடாவற நினைந்து தெய்வத தொழுகுல மென்றே கொண்டு
கடன்மைத தவாத நாமல் காதல்செய மகவை யிட்டான்.

(௩௯)

இன்னிலை யிவனில் கெய்தி யிருந்தன னிப்பா னீடுங்
கனனிமா மதிலருமு மாடக காரைக்கால வணிக னுன
தனனிகா கடந்த செல்வத தனதத்தன் மகளார தாழ்
மன்னிய சுறபி னோடு மனையறம் புரிந்து வைக.

வினைவனம் பெருக்க வகை யீதுபோம் பரம தத்தன
வளர்புகழப் பாண்டி நாட்டோர் மாநகர் தன்னின் மன்னி
வனவினமா நிதிய மாக்கி யமாநிலி திருநகர் னென்று
கிளைஞரன் மணிகொம் பன்னா கிளைஞராதம் கேட்டா ரன்றே. (சு0)

அம்மொழி கேட்ட போத யனங்கனார் சுறத்த தாருந்
தம்முறி கிளைஞர்ப் போக்கி யவனிலை தாமுங் கேட்டு
மம்மன்கொண்மனதத ரீதி மறவ விரந்த பாங்கர்க்
கொம்மைவெம் முலையி னுனைக் கொண்டுபோய விடுவ தெனரா. (சுச)

மாமணிச் சிலிகை தன்னின் மடநடை மயிலன் னுரைத்
தாமரைத் தவிசில வைகுர தனித்திரு வெனன வேற்றிக்
காமரு கழனி விழ்த்துக் காதலசெய சுறத்ததாருந்
தேமொழி யவருஞ் சூழச் சேணிடைக் கழிந்து சென்றா. (சுஉ)

சிலபகல் கடந்து சென்று சொதவிழத் திருநா டெயதி
மலர்புகழப் பரம தத்தன மாநகர் மருகுது வந்து
குலமுதன் மனைவி யானாக் கொண்டுவந் தனைந்த தன்மை
தொலைவிலகோக் கணவ னுக்குச் சொல்லிமுன செல்ல விட்டா. (சுங)

வந்தவ ரனைந்த மாற்றந் கேட்டலும் வணிகன் னுனுஞ்
சிறதையி லச்ச மெயிச் செழுமணம் பின்பு செய்த
பைந்தொடி தனையும் கொண்டு பயந்தபெண மகவி னோடு
முநதுறச் செலவே னென்று மொயகுழ லவாபரல வந்தான். (சுச)

தானுமம் மனைவி யோடுந் தளாடடை மகவி னோடு
மாளினம் பிண்போ னின்ற மனைவியா ரடியிற முநதே
யானும தருளால் வாழவே னிவவினங் குழவி தானும்
பூண்மையா லுமது நாம மென்றுமுன பணிந்து வீழந்தான். (சுரு)

கணவீன்றன வனங்கக தண்ட காமாபூந் கொடிய னுரு
மனைவுறுஞ் சுறத்த தாபா லச்சமோ டொதுங்கி நிறப்
புணர்வுறு கிளைஞர் வெளகி யுன்றிரு மனைவி தனனை
மணமலி தாரி னாயகீ வனங்குல தென்கொ லெனரா. (சுக)

மறவா தம்மை நோக்கி மாஹுட மிவாதா மல்லர்
நறபெருந் தெயவ மாத னுன்றிந் தகனற பின்பு
பெற்றவிய் மகவு தனனைப் பேரிட்டே னாத லாலே
பொற்றபத்ம் பணிந்தே னீரும போற்றதல செயமி னெனறான். (சுஎ)

என்றபின் சுறத்த தாரு மிதுவென்கொ லென்று நினரா
மன்றலங் குழலி னாரும் வணிகன்வாய மாற்றவ கேளாக
கொன்றைவார் சடையி னாதங் குரைகழல போற்றிச் சிறதை
யொன்றிய நோக்கின் மிக்க புணர்வுகொண் டுகொசெய் கினரா. (சுஅ)

நங்கிலன் குறித்த கொளகை யிதுவினி யிலனுக் காகத்
தாங்கிய வனப்பு நின்ற தகைப்பொதி கழித்திங் குன்பா
லாங்குநின் னுள்கள் போற்றும் பேய்வடி வடியே னுக்குப்
பாங்குற வேண்டு மென்று பரமனைப் பரவி நினரா. (சுக)

ஆனவப் பெரிழுது மன்று ளாடுவார் ருளி னுலே
மேனெறி யுணர்வுகூர வேண்டிற்றே பெறுவார மெய்யி
லுனடை வனபபை யெல்லா முதறியெந் புடம்பே யாதி
வாணமு மண்ணு-மெல்லாம் வணங்குபேய வடிவ மானா.

(௨௫௪)

மலாமழை பொழிந்த தெங்கும் வானதூ துபியி னுத
முலகெலா நிறைநது விம்ம வுமபரு முனிவா தாமுந
ருலவினா கணங்க ளெல்லாவ குணகையிட்டு னமுன லீன்ற
தொலைவிலபல் சுறமத் தாருந தொழுதஞ்சி யகன்று போனா.

(௨௫௫)

உற்பவித் தெழுந்த ஞானத் தொருமையி னுமகோன் நனை
யற்புதத் திருவந் தாதி யம்பொழு தருளிச் செய்வா
பொற்புடைசு செயய பாத புண்டரீ கங்க ளோறறு
நற்கணத் தினிலெரு னுனே னுனென்று நயநது பாடி.

(௨௫௬)

ஆயநதீ ரிரட்டை மாலை யநதாதி யெடுத்தப பாடி
யேயநதபே ருணர்வு பொருக வெயிலொரு முன்று முன்னாட்
காயந்தவ ரிருநத வெள்ளிக் கைகைமால் வரையை நண்ண
வாய்த்தபே ருண்முன் கூர வழிப்பபிம் வழியால் வநதா.

(௨௫௭)

கண்டவர் வியப்புற நஞ்சிக கையகன் றேடு வாகள
கொண்டதோர வேடத தனமை யுளளவா கூறக கேட்டே
யண்டர்நா யகனா னெனையறிவரே லறியா வாயமை
யெண்டிசை மாக்க ளுக்கியா னெவவுரு வாயென்னென்பார.

(௨௫௮)

வடதிசைத் தேச மெல்லா மனதினுங் கடிதிற் சென்று
தொடையவி ழிதழி மாலைச சூலபா னியனா மேலும
படரொளிக் கைலை வெறுநி பாககணை தாங்குக் காலி
னடையினத் தவிரநது பாரமேற நிலையின னடநது சென்றார்.

(௨௫௯)

தலையின னடநது சென்று சங்கர விருநத வெள்ளி
மலையினமே லேலும போது மகிழ்ச்சியா லனபு பொருதக
கலையினந் தங்கட் கண்ணிக் கண்ணுத லொருபா கததுச
சிலைநது லிமைய வலவி திருக்கனோக குறந் தனறே.

(௨௬௦)

அம்பிகை திருவுள் ளத்தி னதிசயித் தருளித் தாமுநது
தம்பெரு மானை நோக்கித் தலையின னடநதிக கேறு
மெம்பெரு மானோ ரொற்பின யாக்கையன் பென்னே யென்ன
நம்பெரு மாட்டிக் கங்கு நாபக னருளிச் செய்வான்.

(௨௬௧)

வருமிய ணம்மைப் பேணு மம்மைகா ணுமையே மறநிப
பெருமைசேர் வடிவும் வேண்டிப் பெற்றன ளென்று பின்றை
யருகுவந் தனைய நோக்கி யம்மையே யென்னுஞ் செமமை
யொருமொழி யுலக மெல்லா முயயுவே யருளிச் செய்தார.

(௨௬௨)

அங்கண் ணம்மையேயென் நருளசெய வப்பா வென்று
பங்கயச் செம்பொற பாதம பணிநதுவீழ் தெழுந்தார் தம்மைச்
சங்கவெண் குழையி னுருந் தம்மைநேர் நோக்கி நம்பா
விஞ்சுவேண் டிவதெ னென்ன விறைஞ்சினின் றியமபு கின்றார்.

(௨௬௩)

இவ்வாத வினாப வனபு வேண்டிப்பின வேண்டி கின்றா
பிறவாமை வேண்டு மீண்டும் பிறப்புண்டே லுண்ணெ யென்று
மறவாமை வேண்டு மினனும் வேண்டுநான் மகிழ்ந்து பாடி
யறவாநீ யாநிம் போதன னடிவினகீ ழிருக்க வென்றா. (௬௦)

கூடுமா றருளகொ டித்துக் குலவுதென நிசையி லென்று
கீடுவாநீ பழன மூதூர் நிலவிய வாலங் காட்டி
லாநிமீந் நடமுநீகண டானந்தஞ் சேர்ந்தெப் போதும்
பாடுவாய் நமமை யெனஞான பரவுவார பறமும் நின்றான. (௬௧)

அப்பரி சருளப் பெற்ற வம்மையுஞ் செமமை வேத
மெய்ப்பொரு ளானா தம்மை விடைகொண்டு வணங்கிப் போந்து
செப்பரும் பெருமை யன்பாற நிகழ்திரு வாலங் காடா
நறபதி தலைவி னாலே நடந்துபுக கடைநதா ரன்நீற. (௬௨)

ஆலங்கா டதனி லண்ட முறநியிந தாடி கின்ற
கோலங்கான் பொழுது கொங்கை திரவடியென் றெடுத்தத தங்கு
மூலங்கா னாதா தமமை மூத்தநற பதிகம் பாடி
ஞாலங்கா தலிததுப் போற்று நடம்போற்றி நண்ணு நாளில. (௬௩)

வேறு.

மட்டவிழ்கொன் றையினூர்தந் திருக்கூத்து முனவணங்கு
மிட்டமிகு பெருங்காத லெழுந்தோங்க வியப்பெய்தி
யெட்டியில வமமீகை யெனவெடுத்தத திருப்பதிகங்
கொட்டமுழ வங்குழக் குமெனப் பாடினா. (௬௪)

மடுத்தபுனல வேணியினு ரம்மையென மதுரமொழி
கொடுத்தருளப் பெற்றானாக குலவியதான் டவத்திலவ
ரெடுத்தருளுஞ் சேவடிக்கீழ் மென்றுமிகுங் கினருளை
யடுத்தபெருஞ் சோபவ லாராளவா யினதம்மா. (௬௫)

வேறு.

ஆகியோ டநதயிலலா னருண்ட மாநிம் போது
கீதமுன் பாடி மம்மை ஐரோளி மலாததான போற்றிச்
சீதகீர் வயலகுழ திங்க னுரினப் பூதி யாராம
போதமா முனிவா செய்த திருத்தொண்டு புகல லுற்றேன. (௬௬)

காரைக்காலம்மையார்புராணமுறநிறுது.

அகத் திருவிருத்தம் களவு.

சு ச ன ம்.

இக்காரைக்காலம்மையார் புராணத்தால அநித்தராலனவாகிய விஷயங்கள்
மாகேசரபூசையும் அன்புமாம். மாகேசரபூசை இனையானகுடிமாறநாயனார் புரீ
ணத்துச் சூசனத்தினும், அன்பு கண்ணப்பநாயனார் புராணத்துச் சூசனத்தினும்,
உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வம்மையார்பெருமை இவரைப் பரமபுதியாகிய சிவ
பெருமான “அமமையே” என்று அழைத்தருளினமையானும், இவர் திருத்த
லையாலே நடந்தருளிய திருவாலங்காட்டை மிதித்தற்குத் திருஞானசம்பந்தமு
ர்த்தநாராயனார் அஞ்சியருளினமையானும் அறிக.

அப்பூதியடி-கனையனார்புராணம்.

—*—

தாண்டவம் புரிய வல்ல தம்பிரா னொரு கண்ப
ரீணடிய புகழின் பாலா ரெலையி றவததின் மிக்க
ராண்டி ராசின் பாத மடைந்நீவ சரியா முன்னே
காண்டரு காதல் கூடா கலாதவன் பினரா யுள்ளார். (க)

கனவுபொய் காமம் கோப முதலிய குற்றங் காய்ந்தார்
வனமிகு மனையின் வாழ்க்கை கிலயினா மனைப்பா லுள்ள
வளவைக னிறைகோன மகக ளாவொடு மேதி மற்று
முனவெலா மாசி னுமரு சாறறுமல் வெழும லாற்றார். (உ)

வடிவுதாங் காணு ராயு மன்னுசீர் வாக்கின வேந்த
சடிமையுந் தம்பி ராணு ருளுககெட் டவர்கா மததாற்
படிதிகழ் மடங்க டணனீரப பந்தர்கண் முதலா யுள்ள
முடிவிலா வறவகள செயது முறைமையால வாழு நாளில். (ங)

வேறு

பொருப்பரையன் மடப்பிடியி னுடன்புணருளு சிவக்களிற்றின்
றிருப்பழனம பணிநதுபணி செயதிருநா ளுக்கரச
ரொருப்பிகா தலிறபிறவு முடையவர்தம் பதிவணனரும்
விருப்பினெடுந திங்களுா மருங்குவழி மேலுவார். (ச)

அளவில்சனரு செலவொழியா வழிக்கனாயி லருளுடையா
ருளமனைய தணணனிததா யுறுவேனிற பரிவகற்றிக
ருளகிறைந்த நீர்த்தடம்போற ருளிர்தூங்கும் பரப்பினதாய்
வளமருவு நிழற்றதண ணீர்பபந்தா வந்தணைந்தார். (ஞ)

வந்தணைந்த வாசீசா மந்தமா ருதசீதப்
பந்தருட னமுதழுமார தணைநீரும் பரத்தருளிச
சிறதைவியப் புறவருவார திருநாவுக கரசெனுமபோ
சந்தமுற வரைந்ததனை யெமமருங்குந் தாவகண்டாரா. (க)

இப்பந்த ரிப்பெயரிட் டிகவகமைததா ரியாரென்றூர்க
கப்பந்த ரறிகதார்க ளாண்டவா செனுமபெயராற
செப்பருளுசீ ரப்பூதி யடிகளார் செயதமைததார்
தப்பின்றி யெவருமுள சாலுளங் காவென்றாரா. (எ)

என்றுரைக்க வரசுகெட் டிதற்கென்றே கருத்தென்று
நின்றவரை கோக்கியவ ரெவ்விடததா ரெனகிறைந்து
துன்றியதுன் மார்பருமித் தொலபதியார் மனையின்கட்
சென்றனரிப் பொழுததுவுரு செயத்தன்று நணித்தென்றாரா. (அ)

அங்ககன்று முனிவருமபோ யப்பூதி யடிகளார்
தங்குமனைக் கடைத்தலைமுன் சார்வாக வுள்ளிருந்த
திங்களுா மறைத்தலைவர் செழுங்கடையில வந்தடைந்தாரா
நங்களபிரான் நமரொருவ ரெனக்கேட்டி நண்ணினார். (ஆ)

கடிதணைந்து வாசீசர் கழல்பணிய மற்றவந்தம்
மடிபணியா முனபணியு மாசினெதி ருததண்ணார்
முடிவிறவரு செய்தேனகொன முன்பொழியுக் கருணைபுரி
வடிவுடைய ரென்மனையில வந்தருளிற நென்னென்றாரா. (இ)

ஒருருன்ற விலலாரைத் திருப்பழைத் துள்ளிறைஞ்சி
வருகின்றோம் வழிககரையி னீர்வைத்த வாயாதவளந்
தருகின்ற சிழறறணணீப் பத்தருககண டத்தகைமை
புரிசின்ற வறம்பிறவுக கேட்டிணைத்தோ மெனப்புகலவாரா. (௧௧)

ஆறணிதஞ் சடைமூடியா ரடியாகரு நீர்வைத்த
வீறிவடுபருந் தணணீப்டை தரினும்பே ரொழுதாதே
வேறொருபோ முன்னெழுத வேண்டியகா ரணமென்கொல்
கூறுமென வெனாமொழிந்தார் கோதின்கொழிக கொற்றவனாரா. (௧௨)

நின்றமறை யவாகேளா நிலையழிந்த சிந்தையராய
நன்றருளிச செயதிலீர் நாணிலமண பதகருட
ஞென்றியமன னவன்கூடசி திருத்தொண்டி னுறைப்பாலே
வென்றவாதந் திருப்பேரோ வேறொருபே ரெனவெருளவாரா (௧௩)

நம்மையுடை யவர்கழற்கீழ் நயந்ததிருத் தொண்டாலே
யிமமையிலும் பிழைப்பதென வெனபோலவா ருந்தெனியச
செம்மைபுரி திருநாவுக கரசாதிருப் பெயரெழுத
வெம்மைமொழி யானகேடக விளம்பினீ ரெனவிளம்பி (௧௪)

பொருகூடந கன்மிதப்பிற போததேறு மவர்பெருமை
யங்கணரும் புவனத்தி னறியாதா ரியாருளரே
மங்கலமார் திருவேடத் துடனினறிய வகைமொழிந்தி
ரொருகறைவீர் நீர்தாமயா ரியம்புமென வியம்பினாரா. (௧௫)

திருமறையோ ரதுமொழியத் திருநாவுக கரசரவா
பெருமையறிந் துரைசெயவாரா பிறதுறையி னின்றேற
வருளுபெருநு சூலியின லாடகொள்ள வடைந்தியந்த
தெருளுமுணா விலலாத சிறுமையேன யானென்றாரா. (௧௬)

அரசநிப வுரைசெயய வப்புகி யடிகடாங்
கரகமல மிசைசுவியக கண்ணருவி பொழிந்திழிய
வுரைகுழறி யுடம்பெலவா முரோம்புள கம்பொலியத்
தரையினியிசை வீழந்தவாதஞ் சாணகம் மம்பூண்டாரா (௧௭)

மற்றவரை யெனாவனங்கி வாஞ்ச ரெடுத்தருள
வற்றவாக ளருகிதியம் பெற்றார்போ லருமறையோ
முற்றவுளங் களிகூர முன்னின்று கூத்தாடி
புற்றவிரும் புடன்குழ வோடினாரா பாடினாரா. (௧௮)

மூண்டபெரு மகிழ்ச்சியினுன் முன்செயவ தறியாதே
யீண்டமனை யகத்தெயதி யிலலவாகரு மக்களுக்கு
மாண்டவா செழுந்தருளு மோகையுரைத் தராவமுறப்
பூண்டபெருநு சுற்றமெலாக கொடுமீளப் புறப்பட்டார் (௧௯)

மனைவியா ருடன்மக்கண மற்றுமுள்ள சுற்றத்தோ
ரனைவரையுங் கொண்டிறைஞ்சி யாராத காத்தலுடன்
மனைவரையுள ளெழுந்தருளு வித்தவாதான முனவிளக்கும்
புன்மலாரீர் தங்கணமேற நெளித்துள்ளும் பூரித்தாரா. (௨௦)

ஆசனத்திற் பூசனைக் ளமர்வதது விரும்பினுடன்
வாசநிறை திருநீற்றுக் காப்பேநதி மனநதழைப்பத
தேசமுயய வநதவரைத் திருவமுது செயவிகரு
நேசமுற விண்ணப்பஞ செயவநரு மதநேரதார் (௨௧)
வேறு.

செய்தவ ரிசைநத போது திருமனை யாரை நோக்கி
யெயநிய பேறு நமபா லிருநதவர மெனனே யென்று
மைதிகழ் மிடறறி னுறை னருளினால் வநத தெனறே
புயதுமென றுவநது கொண்டு திருவமு தாக்க ஓற்றா (௨௨)

தூயநற கறிக ளான வறுவகைச சுவையா லாககி
யாயவின் னமுது மாககி யமுதுசெய தருளத் தங்கன
சேயவா தமயின் மூத்த திருநாவுக் கரசை வாரை
மேயபொற குருததுக் கொண்டு வாவென விரைநது விட்டார் (௨௩)

நலலதாய தநதை யேவ நானிது செயபபெற நேனென
றொலலையில விரைநது தோட்டத் துளபுகருப பெரியவாழை
மலலலவ குருததை யீரும பொழுதினில வாள ராவொன
றலலஹ்ற நழுங்கிச சோர வங்கையிற் நீண்டிற் நனறே (௨௪)

கையினிற் கவாநது சுறறிக கணனெரி காநது கிணற
பையா வுதறி வீழ்த்துப் பதைப்புடன் பாநதள பற்றும
வெயயவே கததால வீழா முன்னமவே கததா வெயதிக
கோயதவிக் குருததைச சென்று கொடுப்பனென றோடி வநதான (௨௫)

பொருநதிய விடவே கததிற போதுவான வேக முநத
வருநதியே யணையும் போழ்து மாசுணங் கவாநத் தியாராகு
மருநதவ ரமுது செயயத் தாழக்கயா னறையே னென்று
திருநதிய கருநதி னோடுஞ் செழுமனை சென்று புககான (௨௬)

எரிவிட முறையே யேறித் தலைக்கொண்ட வேழாம வேகந்
தெரிவுற வெயிறுங் கணனு மெனியுங் கருகித் தீநது
விரியுரை குழற் யாவி விடக்கொண்டு மயங்கி வீழ்வான
பரிகலக் குருததைத் தாயா பாலவைத்துப் படிமேல வீழநதான் (௨௭)

தளரீதுவீழ மகனைக் கண்டு தாயருந் தநதையாரு
முன்மபதைத் துற்று நோக்கி யுதிராஞ்சோர வடுவு மேனி
விளங்கிய குறியுங் கண்டு விடத்தினால் வீநதா னென்று
துளங்குத் தினறித் தொண்ட ரமுதுசெய வதற்குச் சூழ்வார் (௨௮)

பெறலரும் புதலவன் நண்ணப் பாயினுட் பெயது மூடிப்
புறமனை முன்றிற் பாங்கோர் புடையினின் மறைதது வைத்தே
யறவிது தெரியா வண்ண மமுதுசெய விப்போ மென்று
விதனுடைத் தொண்ட னாபால விரும்பொடு விரைநது வந்தார். (௨௯)

கடிதுவந் தமுது செயயக் காலநதாழக் கிணற தெனறே
யடிசிலுங் கறியு மெலலா மழகுற வணைய வைத்துப்
படியிலதேத் தொண்ட னாமுன பணிந்தெழுந் தமுது செய்தென
குடிமுழு துயயக் கொளவீ ரெனறவா கூறக் கேட்டி. (௩௦)

அருந்தவ ரெழுந்த செல்ல வடியினை விளக்கி வேறோர்
திருந்துமா சனத்தி லேற்றிப் பரிகலந் திருத்த முன்ன
நிருந்துவெண் ணீறு சாததி யியல்புடை யிருவ ருக்கும்
பொருநதிய நீறு நலகிப் புதலவாகரு மளிகரும் யோழதில.

(௧௧)

ஆதிரான் மறைநூல் வாயமை யப்பூதி யாரை நோக்கிக்
காதல ிவர்க்கு முதத சேய்யயுங் காட்டு முன்னே
மேதரு பூதி சாத்த வென்றும் விளைந்த தனமை
யாதுமொன் றுரையா ரிப்போ திகைவ னுதவா னென்றார்.

(௧௨)

அவ்வுரை கேட்ட போதே யககண ருளா லன்பர்
செவ்விய திருவுன் னத்தோ நடுமாறறஞ் சேர நோக்கி
யிவ்வுரை பொறுதென் னுள்ள மெனசெய்தா னிதற்கொன் றுண்டான்
மெயயிரித் துரையு மெனன விளம்புவா விதிப்புற நஞ்சி.

(௧௩)

பெரியவ ரமுது செய்யும் பேறிது பிழைக்க வென்றோ
வருவதென றுரையா ரேனு மாதவா வினவ வாயமை
தெரிவுற வுரைக்க வேனமிகு லேததாற் சிதை நொந்து
பரிவொடு வணக்கி மைந்தாக குற்றது பகர்ந்தா ரனறே.

(௧௪)

நாவினுக் கரசர் கேளா நன்றுகோ புரிந்த வண்ணம்
யாவளித் தனமை செய்தா ரென்றுமுன னெழுத்து சென்றே
யாவிதா சுவததை நோக்கி யணனலா ருருளும் வணனம்
பரவிசைப் பதிகம் பாடிப் பணிவிடம் பாறறு விததார்.

(௧௫)

தீவிட கீங்க வுய்ந்த திருமறை யவர்தஞ் சேயு
மேவிய வறக்க கீங்கி விரைந்தெழு வாளைப் போன்று
சேவுகைத் தவராட் கொண்ட திருநாவுக கரசர் செய்ய
பூவடி வணங்கக் கண்டு புனிததீ றளித்தா ரனறே

(௧௬)

பிறிவுறு மாலி பெற்ற பிள்ளையைக் காண்பார் தொண்டி.
னெறியினைப் போற்றி வாழுகதார் நின்றவப் பயந்தா தாங்க
ளறிவரும் பெருமை யன்ப ரமுதுசெய் தருளு தற்குச்
சிறிதிடை யூறு செய்தா னிவனென்று சிதை நொந்தார்.

(௧௭)

ஆங்கவர் வாட்டந் தன்னை யறிந்துசொல் லாசா கூட
வோங்கிய மனையி லெய்தி யமுதுசெய் தருள வுற
பாகுகினி லிருப்ப முநூல பயினமணி மார்பா தாமுந்
தாங்கிய மகிழ்ச்சி யோடுந் தருவன சமைத்துச் சாவா.

(௧௮)

புகழ்ந்தகோ மயத்தி னீராற பூமியைப் பொலிய நீவித்
திகழாதவான சுதையும் போக்கிச சிறப்புடைத் தீப மேற்றி
நிகழாதவக் கதலி நீண்ட ருருத்தினை விரித்து நீரான்
மகிழ்ந்துடன் விளக்கி யாவாய வலம்பெற மனனு விததார்.

(௧௯)

திருநதிய வாச நன்னீ ரளித்திடத் திருக்கை நீவும்
பெருந்தவா மறையோ தமமைப் பினைக் றுடனே நோக்கி
யருமபுதல வர்களு நீரு மமுதுசெய் வீரின,கென்ன
விரும்பிய வுள்ளத் தோடு மேலவ ரேவல செய்வார.

(௨௦)

மைத்தரு மறையோர் தாமு மருங்கிருந் தழுது செய்யச்
சிறந்தமிழ் கில்ல மாதர் திருவழு தெடுத்த நலகக
கொந்தவீழ் கொன்றை வேணிக கூத்தனா ரடியா ரோடு
மந்தமி ழாளி யாரக கழுதுசேப் தருளி னாரே.

(௪௧)

மாதவ மறையோர் செல்வ மனையிடை யழுது செய்து
காதனண பளித்துப் பன்னாள் கலந்துட னிருந்த பிள்ளை
மேதரு நாவின் மன்னா விளகடிய பழனி மூதூர்
நாதாதம பாதஞ் சேர்க்கு நறறியிழப் பதிகஞ் செய்தார்.

(௪௨)

அப்புகி யடிக ளார்த மடிமையைய சிறப்பித் தான்
மெய்ப்புகி யணிந்தார் தமமை வீருமபுசொன் மாலை வேயத்
வீப்புகி பெற்ற நல்லோ ரெல்லையி லன்பா லெனறுஞ்
செப்புகி யவகைக கொண்டார் திருநாவுக கரசா பாதம.

(௪௩)

இவ்வகை யாசின் பாத மேத்தியெப் பொருளு நானு
மவ்வருந் தவாபொற் றுளே யெனவுணர்ந் தடைவார செல்லுஞ்
செவ்விய நெறிய தாகத் திருத்திலலை மன்று ளாநி
நவவியங் கண்ணாள் பங்கர் நற்கழ னண்ணி னாரே

(௪௪)

மான்மறிக் கையர் பொற்றாள் வாடுச ரடைவாற் பெற்ற
மேனமையப் பூதி யாராம் வேதியர் பாதம போற்றிக்
கானமலாக கமல வாலிக கழனிஞ் சாதத் மககை
நானமறை நீல நககா திருத்தொழி னவில லுறநேன்.

(௪௫)

அப்புகியடிகளுயனாள்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் துஆக௨.

திருநீலநக்கநாயனாள்புராணம்.

பூதத் பகையப் பொருட்டின்மேற் பொருகய லுக்கு
காயத்த செந்நெலின் காடுகுழ் காவிரி நாட்டுச
சாதத் மககையென றுலகெலாம புத்தவழக தகைத்தால
வாயுத்த மககல மறையவா முதற்பதி வனப்பு

(௧)

நன்மை சாலுமப் பதியிடை நறுதுதன் மடவார
மெனம் லாததடம படியமற் றவருடன் விரவி
யன்ன மொண்டிறை யாடுவ பாடுவ சாமம்
பன்ம றைக்கிடை யுடனபயிற் றுவபல பூவை.

(௨)

ஆயநத் மெய்ப்பொரு ணீறென வளர்க்குமக் காப்பி
வேய்நத் மூனறுதீ வளர்த்துளா ரிருபிறப் பாளர்
நீநது நலலந நீாமையின் வளர்க்குமத் தீயை
வாயநத் கற்புட னாகென வளர்ப்பாகண மடவார்.

(௩)

சீல முயத்தவத் திருமறை யோர்செழு மூதூர்
ஞால மிக்கநான மறைப்பொருள் விளகடிய நலத்தா
ராலம் வைத்தகண டத்தவா தொண்டரா மன்பர்
நீல நக்கனா ரென்பவர் நிகழ்ந்துளா ரானார்.

(௪)

வேத வுள்ளுறை யாவன விரிபுனல் வேணி
நாதா தம்மையு மவாழ யாராயு நயந்து
பாத வர்ச்சனை புரிவதும் பணிவது மென்றே
தாத லாலவை யிரண்டுமே செய்கருத் துடையார். (௫)

மெய்தத னாகம விதிவழி வேதகா ரணரை
நித்தல பூனை புரிந்தெழு நியமமுஞ் செயதே
யதத ரன்பருக கழுதுசெய வியபது முதலா
வெத்தி றததன பணிகளு மேற்றெநிா செய்வார். (சு)

ஆய செய்கையி னமருநா ளாதிரை நாளின்
மேய பூசனை நியதியை விதியினுன் முடித்துத்
தூய தொண்டனா தொல்லை டயவநதி யமாந்த
நாய னாராயு மருச்சனை புரிந்திட நயந்தார (எ)

உறையு ளாகிய மனைநின்று மொருமையன புறற
முறைமை யாலவரு பூசைகரு முற்றவேண டிவன
குறைவ நககொண்டு மனைவியா தமமொடுங் கூட
விறைவா கோயிலவந தெய்தின ரெல்லையி றவத்தோர் (அ)

அணைய வந்துபுக கயவநதி மேவிய வழுதின
றுணை மலாககழ ரெழுதுபூ சனைசெய்த தொடங்கி
யிணைய நின்றவரு வேண்டிவ மனைவியா ரோத
வுணாவின் மிக்கவ ருயாதவாச சனைமுறை யுயத்தார். (க)

நீடு பூசனை நிரம்பியு மன்பினு னிரம்பா
மாநி சூழபுடை வலககொண்டு வணங்கிமுன் வழுத்தித்
தேடு மாமறைப பொருளினைத் தெளிவுற நோக்கி
நாடு மஞ்செழுத் துணாவுற விருந்துமுன் னவின்னார். (ய)

தொலைவில் செய்தவத தொண்டனா கருதியே முதலாவ
சிலையி னுண்மையா மெழுத்தஞ்சுவ கணிககினற காலே
நிலையி னின்றமுன் வழுவிட நீண்டபொன் மேருச
சிலையி னாதிரு மேனிமேல விழுந்ததோர சிலம்பி (யக)

விழுந்த போதிலவ கயனின்ற மனைவியா விரைவுற
நெழுந்த வசசமோ டிளவருழ வியிலவிழுஞ் சிலம்பி
யொழிந்த நீங்கிட வூதிமுன் றுமிப்பவா போலப்
பொழிந்த வன்பினு னுதிமேற றுமிந்தனர் போக. (யஉ)

பதைத்த செய்கையான் மனைவியார் முறசெயப பந்தஞ்
சுதைக்க முத்தவத திருமறை யவாகண்டு தங்கன
புதைத்தது மறறிது செய்ததென பொறியிலா யென்னச்
சுதைச்சி லம்பிமேல விழவூதித் துமிந்தன னென்றா (யக)

மனைவி யாசெய்த வன்பினை மனத்தினிற் கொள்ளார்
புனையு தூனமணி மார்பா தம பூசனைத் திறத்தி
லிணைய செய்கையிங் கறுசித் மாமென வெண்ணு
நினைவி னுலவர் தம்மைவிட டகன்றிட நீப்பார். (யச)

மின்னெ டிஞ்சடை விமலர்மேல விழுந்ததாற் சிலம்பி
தன்ன வேறொரு பரிசிறை நவிரப்பது தவிர
முன்ன ணைந்துவந் துதிவாய கோப்பட முயன்ற
புனனை யானினித துறந்தனை னீகுகென் லுரைத்தார்.

(யெ)

மற்ற வேலையிற் கதிரவன் மலைமிசை மறைந்தா
னூற்ற வேவலின் மனைவியா ரொருவழி நீகுக
முற்ற வேண்டெ பழுதுதீர பூசனை முடித்துக
கற்றை வேணியார் தொண்டருக கடிமனை புருந்தார்

(யக)

அஞ்ச முள்ளமோ டவாமருங் கணைவுற மரட்டா
நஞ்ச முண்டவர் கோயிலி னகைகையா ரிருந்தார்
செஞ்சொ ணன்மறைத திருவீல நககாதா மிவ
பஞ்சின் மெலலிண்ப பள்ளியிற் பள்ளிகொள் கின்றார்

(யங)

பள்ளி கொள்பொழு தயவந்திப் பரமாதாங் கனவில
வெள்ள நீர்ச்சடை யொடுகின்று மேனியைக் காட்டி
புள்ளம் வைத்தெமை யுதிமுன் றுமிந்தபா லொழியக்
கொள்ளு மிப்பிறகு சிலம்பியின் கொப்புளென் றருள்.

(யஅ)

கண்ட வப்பெருங் கனவிலை நனவெனக் கருகிக்
கொண்ட வச்சமோ டஞ்சலி குவித்துடன் விழித்துத்
தொண்ட னாதொழு தாடினா பாடினா துதித்தா
ரண்ட நாயகா கருணையைப் போற்றின் றழுதார்

(யக)

போது போயிருள புலாக்கிடக் கோயிலுட் புருந்தே
யாதி நாயக ரயவநதி யமாந்தவங் கணாதம
பாத மூலங்கள் பணிந்துவீழ்ந் தெழுந்தமுன் பரவி
மாத ராரையுங் கொண்தெம மனையினமீண் டணைந்தார்.

(உல)

பின்பு முன்னையிற் பெருகிய மகிழ்ச்சிவந் தெய்த
வீன்பு றுந்நிறத் தெல்லையில பூசனை யியற்றி
யன்பு மேம்படு மடியவா மிகவணை வாராகரு
முன்பு பேரவவா வேண்டெவ விருப்புடன் முடிப்பார்.

(உச)

அனை தன்மையி னமாந்தினி தொழுகும் காளின்
மன்னு பூநதராய் வருமறைப் பிளையாா பெருமை
பாணி வையகம் போற்றிட மற்றவர் பாதஞ்
சென்னி வைத்துடன் சோவுறும் விருப்பினிற் சிறந்தார்.

(உஉ)

பண்பு மேம்படு நிலைமையாா பயிலுமப் பருவ
மண்பெ ருந்தவப் பயன்பெற மருவுநற பதிகள்
விண்பி றங்குநீர் வேணியார் தமைத்தொழ வணைவார்
சண்பை மன்னருஞ் சாத்தமங் கையிலவநது சாரந்தார்.

(உக)

நீடு சோத்திரு நிலகண் டப்பெரும பாணர்
தோடு லாகமுல விறலியா ருடனவாத தொண்டர்
கூடு மப்பெருங் குழாத்தொடும் புகலியர் பெருமான்
மாடு வந்தமை கேட்டுள் மகிழ்நீல நககா.

• (உச)

தேட்ட வப்பொழு தேபெரு மகிழ்ச்சியிற் கிளர்ந்து
தோட்ட லங்கலும் கொடிகளும் புனைந்துதோ ரணங்க
கூட்டி நீண்டைக் காவண மிட்டுநற் சுற்றத்
நீட்ட முங்கொடு தாமுமுன் னெதிர்கொள வெழுந்தார். (௨௫)

சென்று பிள்ளையா ரெழுந்தரு ளுந்திருக் கூட்ட
மொன்றி-யங்கெதிர் கொண்டிதக களிப்பினு லொருவா
றன்றி யாடியும் பாடியுந் தொழுதெழுந் தயர்வார்
பொன்ற யங்குநீண மனையிடை யுடன்கொடு புருந்தார் (௨௬)

பிள்ளை யாரெழுந் தருளிய பெருமைக்குத் தக்க
வெள்ள மாகிய வடிவவர் கூட்டமும் விரும்ப
வுள்ள மாதர வேரங்கிட வேரங்குசீர்க் காழி
வள்ள லாராதத்தம் மனையிடை யமுதுசெய் வித்தார். (௨௭)

அமுது செய்தபின் பகலவன் மேல்கட லீணையக
ருமுத வாலியிற் ருளிர்மதிக கதிரிண போதி
லிமய மங்கைதன் றிருமுலை யமுதுண்டா ரிரவுந்
தமது சீர்மனைத் தங்கிட வேணடுவ சமைத்தார். (௨௮)

சில மெய்த்திருத் தொண்டரோ டமுதுசெய் தருளி
ஞால முய்த்திட நாயகி யுடனம்பர் னண்ணுங்
கால முற்பெற வழுதவ ரழைத்திடக் கடிது
நீல நக்கனார் வந்தடி பணிந்துமுன் னின்றார். (௨௯)

தின்ற வன்பரை சீலகண் டப்பெரும் பாணர்க
கின்று தக்கவோ ரிடக்கொடுத் தருளுவீ ரென்ன
கன்று மின்புறறு நடுமீன வேதியின் பாங்கர்ச
சென்று மற்றவர்க் கிடக்கொடுத் தனந்திரு மறைபோர். (௩௦)

ஆங்கு வேதியி லறாதசெந் தீவலஞ் சுழிவுந்
ஞோங்கி முன்னையி லொருபடித் தன்றியே யொளிரத்
தாங்கு தூலவர் மகிழ்வுறச் சகோடயாழ்த தலைவர்
பாங்கு பாணியா ருடனரு ளாற்பள்ளி கொண்டாரா (௩௧)

கங்கு லிற்பள்ளி கொண்டபின் கவுணியர் தலைவ
ரங்கு நின்றெழுந் தருளுவா ரயவந்தி யமர்ந்த
திங்கள் குடியை சீலநக் கரைசுறிப் பித்தே
பொங்கு செந்தமிழ்த் திருப்பதி கத்தொடை புணத்தார். (௩௨)

பதிக ஞாண்மலர் கொண்டிதம் பிரான்கழல் பரவி
யதிக நண்பிண சீலநக் கருககளித் தருளி
யெதிர்கொ ளும்பதி களிலெழுந் தருளினு ரென்றும்
புதிய செந்தமிழ்ப் பழமறை மொழிந்தபூ சுரனார். (௩௩)

பிள்ளை யாரெழுந் தருளவத் தொண்டர்தாம் பின்பு
தனளு மன்புடன் கேணமையுந் தவிர்ப்பில வென்னும்
வன்ன லார்திரு வுருளிரீ... வலியமாட் டாமை
யுள்ள மங்குடன் போகமீனை டொருவகை யிருத்தார். (௩௪)

மேவு நாளில்வ் வேதியா மூன்புபோல விருப்புந
தாவியபூசனை மூதறசெய்கை தலைத்தலை சிறப்பூச
சேவின் மேலவர் மைந்தாரைத் திருமறைச் சிறுவா
பூவ டித தலம் பொருநதிய வுறிவொமீம் பயின்றார்.

(௨௫)

சண்பை யாளியா தாமெழுந் தருளுமெப் பதியு
நண்பு மேம்பட நாளிடைச் செலவிட்டு நண்ணி
வண்பெ ருமபுக முவருடன் பயின்றவந் துறைந்தார்
திண்பெ ருநதொண்ட ராகிய திருநீல நக்கா

(௨௬)

பெருகு காதலிற் பின்னெடு நாணமுறை பிறங்க
வருபெ ருநதவ மறையவர் வாழிசே காழி
யொருவா தநகிருக கலவிபா ணத்தினி லுடனே
திரும ணத்திறஞ் சேவித்து நம்பர்தாள சோந்தார்.

(௨௭)

தருதொ ழிறறிரு மறையவர் சாத்தமங் கையினில
வருமு தறபெருந திருநீல நக்காதாள் வணங்கி
யிருபி ரப்புடை யத்தன ரேறுயாத தவாபா
லொருமை யுயத்துணா நமிநந்தி யாதொழி லுரைப்பாம்.

(௨௮)

திருநீலநக்காபுராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-ஆடா எவ்.

நமிநந்தியடி-கணயனர்புராணம்.

*

வையம் புரகஞ் தனிச்செங்கோல வளவர் பொன்னித் திருநாட்டுச்
செய்ய கமலத் தடம்புணையுஞ் செழுநீர்த் தடமும் புடையுடைததாய்ப்
பொயதீர வாயமை யருமறைநூல புரிந்த லேப் புகழ்தன
லெய்தும பெருமை பெண்புகழ்சுய மேறா மேம்ப் பேறுதரல்.

(௧)

மாலை பயிலுந் தோணவகண மருங்கு பயிலு மணிமறுகு
வேலை பயிலும புனல்பருகு மேகம் பயிலு மாடக்கள்
சோலை பயிலுங் குளிராதவிருள் சுரும்பு பயிலு மருமபூகங்
காலை பயிலும வேதவொலி கழநீர் பயிலுஞ் செழுநீர்ச செய்.

(௨)

புணையில விளைநத வெண்ணெல்லின் பரப்பின் மீது படச்செய்ய
துணமென் கமல மிடையிடையே சுடர்விட டெழுந்து தோளறுவன
புணாவெண் புரிநூ லவர்வேளவிக களத்திற புணந்த வேதிகைமென்
மணல்வெண பரப்பி னிடையிடையே வளர்த்த செந்தி மாணுமால்.

(௩)

பெருமை விளங்கு மப்பதியிற் பேணு நீற்றுச சைவநெறி
யொருமை வழிவா முநதணர்த மோகரு குலத்தி னுள்வந்தா
ரிருமை யுலகு மீசாகழ லிறைஞ்சி யேத்தப் பெற்றதவத்
தருமை புரிவார் நமிநந்தி யடிக ளென்பா ராயினார்.

(௪)

வாயமை மறைநூ லேததால் வளாகருஞ் செந்தி யெனத்தருவார்
நாயமைத் திருநீற் றடைவெமெய்ப பொருளென் றறியுந் துணிவினார்
சாம கண்டா செய்யகழற் றலைப்பட் டொழுஞ் தண்ணுநிலை
யாம விசவும் பகனாமுணர் பொழியா விற்ப மெய்தினார்.

(௫)

அவ்வூர் சின்றுத் திருவாரூர் ததனையடைவார் ரடியார்மேல்
வெவ்வுற நகற்றாம பெருமான்நன் விரைஞ்ஞ மலர்த்தான் பணிவுறுத
வெவ்வுற தியம மெனக்கொள்ளு மெண்ண முடையார் பவநாளுந்
தெவ்வுற ரெரித்த வரைசெலையார் திருப்பா தவகன பணககினார்.

(௬)

செய்பொற்புற்றின் மாணிக்கச் செழுஞ்சோ தியையநேர் தொழுஞ்சிலத்
தம்பந் துந் திணைத்திணைந்துதாழ்ந்து பணிந்து வாழ்ந்துபோந்
தம்பொற் புரிசைத் திருமுன்றி லிணைவார் பாககோ ரரனெறியி
னம்பர்க் கிடமாய் கோயிலினுட் புகரு வணகக நணணிநா

(௭)

நண்ணி யிறைஞ்சி யன்பினு னய்ப்புந் நெழுந்த காதலுட
னணண லாரைப் பணிநதெழுவார் ரதெத் திலைமைக் குறிப்பினுந்
பணணா தொண்டின் பாய்குபல பயின்று பரவி விரவுவா
ரெணணி நீப மேற்றுவுதந் கெடுத்த கருத்தி னிணைதெழுந்தார்.

(௮)

எழுந்த பொழுது பகற்பொழுதந் கிறங்கு மால் யெய்துதலுஞ்
செழுந்தன பதியி னிடைபப்பாற் செல்லிற் செலனும் பொழுதென்ன
வொழிநதத் திணைத்தோர் மீனயிலவிளக குறுநெய் வேண்டி யுள்புகலு
மழிந்த நிலைமை யமணாகிண யாயிற் தவக னவருரைப்பா

(௯)

கையில் விளங்கு கனலுடையார் தமக்கு விளக்கு மிகக்காணு
நெய்யிவ கிலலை விளக்கெரிப்பீ ராகி னீரை முகந்தெரித்தவ
செய்யு மென்று திருத்தொண்டர்க் குரைத்தார தெனியா தொருபொருளைப்
பொய்யு மெய்யு மாமென்னும் பொருணமேற கொளரும் புரைநெறியா

(10)

அருகர் மதியா தரைத்தவுரை யாறா ராகி யப்பொழுதே
பெருக மனத்திவ் வருத்தமுடன் பெயாநது போநது பிறையணிந்த
முருகு விரியு மலர்க்கொணநை முடியா கோயின முன்னெயதி
யுருகு மன்பர் பணிந்துவிழுவொருவாக கெழுந்த துயாவிசுமபில்

(11)

வந்த கவலை மாறறுமினி மாறா விளக்குப பணிமாற
இந்த மருவகிற குளத்துகீர் முகநது கொடுவந் தேற்றுமென
வந்தி மதிய மணிநதபிரா னருளா லெழுந்த மொழிகேளாச
சிந்தை மகிழ்நது நயிநநதி யடிகள் செயவ தறிநதிலரால

(12)

சென்னி யிசைகீர் தரித்தபிரா னருளே சிந்தை செயதெழுவார்
நன்னீர்ப் பொயகைந் திபுகரு நாதா நாம நவினநேதகி
யநீர் முகந்து கொண்டேறி யப்பா கோயி லடைநதகலுண
முக்கீ ருலக மதிசயிப்ப முறுகருக திரிமே னீரவாரததார்

(13)

சோதி விளக்கொன் றேற்றுதலுஞ் சுடர்விட் டெழுந்த ததுநோககி
யாகி முதலவ ரரனெறியார் கோயில டையவிளக கேற்றி
யேத திணைந்த வருகநத ரெதிரே முகிருந் களிப்பினுட
னாத ரருளாற் திருவிளகரு கீரா லெரித்ததார் நாடறிய.

(14)

நிறையும் பரிசு திருவிளக்கு விடியு மளவு சின்றெறியத்
குறையுந் தகளி கருக்கெல்லரக் கொள்ள வேண்டு கீர்வார்த்து
மறையின் பொருளை யுண்டுகரு மீனயி னியதி வழுவாம
லுறையும் பதியி னவ்விரவே யிணைவார் பணிவுந் நெருப்பிட்டார்.

(15)

இரவுசென்று தம்பதியி லெய்தி மனைபுக கென்றும்போல
விரவியமத் தொழினமுறையே விமலர் தம்மை யருச்சிததுப்
பாவி யமுது செயதருளிப் பள்ளி கொண்டு புலர்காலை
யாவ மணிவார் பூசையமைத் தாரூ நகரின் மீண்டணைநதார (ய௭)

வந்து வணங்கி யானெறியார் மகிழுவ கோயில வலகொண்டு
சிகழை மகிழப் பணிந்தெழுது புறம்பு முளளுந் திருப்பணிகண்
முநத முயன்று பகலெலலா முறையே செய்து மறையவனா
நந்தி யமைத்த வரியவிளக கெங்கு மேற்றி யடிபணிவார (ய௮)

பீண்டு போலப் பலநாளும் பயிலும் பணிசெய தவரொழுக்கத்
தண்டி யடிச ளாலமணா கலக்கம வினைநது சாவிமண
குண்ட ரழிய வேழமலருங் குலவும பெருமை நிலவியதா
வண்டா பெருமான றெண்டாகழ லமரா பணியு மணிபாநா. (ய௯)

நாத மறைதேர் நமிந்தி யடிச ளாராத் றெண்டாகப்
பூத நாதா புறநிடங்கொள் புனிதாக கழுது படிமுதலா
நீதி வளவன றுனவேண்டு நிபந்தம் பலவு மரியணியின
மீது திகழ விருந்தமைந்ததான வேதா கமநூல விதிவிளங்க (ய௧௦)

வென்றி லிடையா மதிசசுடையா வீதி விடங்கப் பெருமாடா
மென்றுந் திருவா ளாராநு மியலபின முறைமைத் திருவினையாட்
டொன்றுஞ் செயலும் பருகுளியுத் திரமாந் திருநா னுயாசிறப்பு
நின்று விண்ணப் பருசெய்த படிசெய தருளு நீலைபெற்றா (உ௦)

இன்ன பரிசு கிருப்பணிகள் பலவுஞ் செய்தே யேழலகு
மன்னும் பெருமைத் திருவாரூர் மன்ன மடியா வழிகிறபா
ரன்ன வண்ணந் திருவினையாட் டாடி யருள வெநநாநு
நன்மை பெருந் நமிந்தி யமக டொழுதார நாமுய (உ௧)

தேவர் பெருமா னெழுச்சிதிரு மணலிக கொருநா னெழுந்தருள்
யாவ ரெனனு துடன்சேவித் தெல்லாக குலத்தி லுள்ளோரு
மேவ வனபா தாமுமுடன் சேவித் தணைநது விண்ணவாதங்
காவ லாள் ரோலகக மங்கே கண்டு களிப்புறறா (உ௨)

பெருந்து வைகச சேவித்துப் புனிதா மீண்டுங் கோயிலபுகத்
தொழுது தமழர் மருங்கணைநது தூய மனையுட் புகுதாதே
யழுது மிருளசே ரிரவுபுறந் கடையிற ஁யில விலலதது
முழுதுத் தரும புரிமனையார் வந்துட் புகுத மொழிகினுர் (உ௩)

திக்கண முடியா பூசனைகண் முடித்துச் செய்யுங் கடனமுறையா
லகநி தனைவேட் டமுதுசெயது பள்ளி கொளவீ ரெனவவாக்குத்
தங்கள் பெருமான் நிருமணலிக கெழுச்சி சேவித் துடன்ண்ண
வெங்கு மெலலா ருமபோத விழிவு தொடக்கித் தெனியென்று. (உ௪)

ஆத லாலே குளித்ததித்த தூய்மை செய்தே யகம்புருதது
வேத நாதர் பூசையினைத் தொடங்க வேண்டு மதற்கு
சீத நன்னீர் முதலான கொண்டிங் கணவா யெனசெய்துப்
காதன் மனையா தாமுமவை கொணரு மதற்குக் கடிதணைநதார் (உ௫)

ஆய பொழுது தம்பெருமா னருளா, லேயோ மேனியினி
லேயு மசைவி னயர்வாலோ வறிதோ மிறையுந தாழாதே
மேய ஷதகம் வந்தணைய விண்ணோர் பெருமான் கழனினைந்து
தூய வன்பா துயிலகொண்டார் துயிலும் பொழுதுகளைவின்கண். (உக)

மேன்மை விளங்குந திருவாரூர் வீதி விடங்கப பெருமாடா
மான வன்பர் பூசனைக்கு ஷுந்வார் போல வந்தருளி
ஞான மறையோ ராடூரிற் பிறந்தா ரெல்லா நங்கணங்க
ளான பரிசு காணப் பென் நறனிசு செய்தவ கெதிரகனறா (உ௭)

ஆதி திதவ ரெழுந்தருள ஷுணாகதா ரிரவர்க சனைசெய்யா
தேத நிலைநதே நெனவஞ்சி பெழுந்த படியே வழிபட்டு
மாத ராக்கும புருந்தபடி மொழிந்து விடியல விரைவோடு
நாத னாந்த நிருவாரூர் புருத ஷிவதிரந் நகர்காணபார் (உஅ)

தெய்வப பெருமா ஷிருவாரூர்ப் பிறந்து வாழ்வா ரெல்லாரு
மைவைத தனைய மணிகண்டர் ஷடவே யாகிப பெருகொளியா
மொயவைத தமாந்த மேனியராம் பரிசு கண்டு முடிசுவிதத
கைவைத தஞ்சி யவனிமிசை விழுந்து பணிந்து களிசிறந்தா. (உக)

படிவ மாற்றிப் பழம்படியே நிகழவுக கண்டு பரமாபா
லடியேன பிழையைப பொறுத்தருள வேண்டு மென்று பணிந்தருளாற்
ருடியுந் திருவா ஞாகததுப புருந்து வாழ்வா ருவலயதது
செடிது பெருகுந திருத்தொண்டு நிகழ்சு செய்து நிலவுவார் (உ௮)

ஶீறு புனைவா ரடியார்க்கு ஁டுநா ணிபதி யாகவே
வேறு வேறு வேண்டுவன வெல்லாரு செயது மேவுதலா
வேறு சிறப்பின் மணிப்புற்றி லிருந்தாா தொண்டாக காணியெனும்
பேறு திருநா ஷக்கராசா விளம்பப் பெற்ற பெருமையினா. (உ௯)

இன்ன வகையாற் திருப்பணிக ளெல்லா ஷவருந தொழ்செய்து
நன்மை பெருகு நமிந்தி யடிக ணயமாா திருவீதிசு
சென்னி மதியு நிருநதியு மலைய வருவாா திருவாரூர்
மனனர் பாத ஶீழனமிகும வளாபொற் சோதி மன்னினார் (உ௧)

நாட்டா ரறிய முன்னுளி னனனா ஞலந்த வைம்படையின்
பூட்டாா மாபிற சிறியமறைப் புதலவன் நனைப் புககொளியூர்த்
தாட்டா மறையின மலென்கட் டனிமா முதலை வாய்நின்று
மீட்டாா கழலக ணினைவாரை மீளா வழியின மீட்பவே. (உ௧)

நமிந்தியடிகளுயநார்புராணமும்பிறறு.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ஁கா அ.

முதற்காண்டமுற்றிற்று.

திருச்சிற்றமபலம்.

